1. BÖLÜM

Reacher'ı bir arabaya bindirip bir buçuk kilometre ilerideki bir motele götürdüler. Motelde gececi resepsiyonist, Reacher'a tam da beklediği gibi bir oda verdi. Ne de olsa bu tür odaları daha önce bin kez görmüştü. Duvardaki ısıtıcı uyutmayacak kadar gürültülü olsa da, motel sahibine elektrikten tasarruf ettirecek türdendi. Ampuller de benzer şekilde eneıji tasarruflu ampullerdi. Yerdeki halı ince tüylüydü ve temizlendikten sonra saatler içinde kuruma özelliğine sahipti. Böylece oda aynı gün içinde tekrar kullanıma açılabilirdi. Hoş, halının da pek sık temizlendiği söylenemezdi. Koyu renkli ve desenli oluşu, kir ve lekeleri gizlemek için idealdi. Yatak örtüsü için de aynı şeyler söylenebilirdi. Duştan gelen suyun zayıf aktığına ve daha güçlü akması için çevrilen musluk kolunun belli bir noktada takılıp kalacağına hiç şüphe yoktu. Havluların ince, sabunların küçük ve şampuanın ucuz olması da beklentiler arasındaydı. Mobilyalar koyu renk ahşaptan ve sağı solu zedelenmişti. Televizyon ünitesi küçük ve eskiydi. Perdeler de kirden griye dönmüştü.

Bunların hiçbiri şaşırtıcı değildi. Bu odalardan daha önce bin kez görmüştü.

Yine de iç karartıcı buluyordu.

Bu yüzden daha anahtarı cebine koymadan arkasını döndü ve dışarı çıktı. Hava soğuk ve biraz nemliydi.

Kış mevsiminin tam ortasında bir akşam vakti, Virginia'nın kuzeydoğusunun en uç noktasındaydı. Ağır ağır akan Potomac Nehri pek de uzağında sayılmazdı. Doğu yönüne bakınca nehrin ötesinde D.C.'nin, bulutlan aydınlatacak kadar parlak ışık-lannı görebiliyordu. Başkent, her türlü olayın yaşandığı şehir.

Reacher'ı getiren araba çoktan uzaklaşıyordu. Reacher arabanın farlannın sisli havada uzaklaşmasını izledi. Bir süre sonra tamamen gözden kayboldular. Dünya yeniden sessiz ve sakin bir hal aldı. Fakat bu sessizlik de yalnızca bir dakika sürdü. Çünkü hemen ardından başka bir araba çıkageldi.
Nereye gideceğini bilen, keskin ve kendinden emin hareket eden bir arabaydı. Motelin otoparkına girdi. Koyu renkli, düz bir se-dandı. Kamu dairelerine tahsis edilen araçlardan biri gibiydi. Motelin resepsiyonuna yakın dursa da farları Reacher'ın hareketsiz bedeni üzerine vuruyordu. Araç hemen yön değiştirdi

ve doğruca Reacher'a doğru ilerledi.

Ziyaretçiler. Geliş amaçlan belli değildi ama haberler ya iyi ya da kötüydü.

Araba binaya paralel olacak şekilde durdu. Reacher'ın, arkasında kalan odası ve önünde duran araba ile arasındaki mesafe birbirine denkti. Adeta boks ringinin ortasında kalmış gibiydi. Arabadan iki adam indi. Havanın soğuk olmasına aldınş etmeden tişörtle dolaşıyorlardı. Dar ve beyaz tişörtlerinin altında, atletlerin yanştan hemen önce üzerlerinden çıkardıkları eşofman altlarından vardı. İkisi de 180 cm boylarında ve 90 kg ağırlığında görünüyorlardı. Reacher, az da olsa, onlardan iriydi. İki adamın da asker olduğuna şüphe yoktu. Saç kesimlerinden anlaşılıyordu. Hiçbir sivil berber bu kadar işgüzar ya da acımasız olamazdı. İçinde bulundukları piyasa buna müsaade etmezdi.

Yolcu koltuğunda oturan adam kaportanın önünden dolaştı ve şoförün yanına geldi. İkisi yan yana dikiliyorlardı. Ayaklarındaki, spor ayakkabılar oldukça büyük numaralı, beyaz ve şekilsizdi. Belli ki ikisi de yakınlarda Ortadoğu görevinde bulunndamıştı. Çünkü ne güneş yanığı, ne gözlerini kısarak bakma ihtiyacı, ne de stres ve gerginlikten eser vardı. İkisi de otuzlu yaşlarında genç adamlardı. Teknik olarak, Reacher babalan olacak yaştaydı. Tahminlerine göre ikisi de astsubaydı. Astsubay çavuş değil ama belki teknik uzman olabilirlerdi. Çünkü astsubay çavuş gibi durmuyorlardı. Hatta tam aksi. Pek zeki olduklan söylenemezdi. Gözlerinde boş bakışlar vardı ve yüzlerinde ifade yoktu.

Yolcu koltuğundan inen adam, "Jack Reacher sen misin?" diye sordu.

"Kim soruyor?" diye yanıtladı Reacher.

"Biz."

"Siz kimsiniz?"

"Senin yasal danışmanlannız."

Ki öyle olmadıklan apaçık ortadaydı. Reacher da bu durumun farkındaydı. Orduda görev yapan avukatlar ikili seyahat etmez ve ağızlanndan nefes almazlardı. Bu adamlarda başka bir şey vardı. İyi değil, kötü haber getirdikleri kesinleşiyor gibiydi. Her iki durumda da, hızlı hareket etmek onun yaranna

olacaktı. Birdenbire durumu kavramış gibi yapıp hevesli bir şekilde selamlaşma kaygısına düşüp elini kaldırabilir ve karşı tarafın da aynı sıcaklıkla kendisine yaklaşmasını bekleyip havaya kaldırdığı eliyle ilk hamleyi yapabilirdi. Soldaki adamın yüzüne dirseğini geçirdikten sonra sanki yerde bir hamam böceği görmüş de eziyormuş gibi adamın sağ ayağmı çiğneyebilirdi. Elbette bu esnada dirseğini adamın yüzünden ayırıp elinin tersiyle diğer adamın boğazına vurabilir; bu hamleyi üç kere daha tekrarlayıp tekmeyle taçlandırarak oyunu sonlandırabilirdi.

Tüm bunlar onun için çocuk oyuncağıydı. Ve her zaman en güvenilir yöntem olduğu tecrübeyle sabitti. Reacher'm mantrası şuydu: İlk hamleyi sen yap. Özellikle de ikiye karşı tek kalmışsan ve karşındaki adamlar senden genç ve enerjikse.

Ama emin olamıyordu. Henüz değil. Böylesi bir hareket, büyük bir hata da olabilirdi. Bu hatayı göze alamazdı. Bu koşullarda, bu riske giremezdi. Şu an yasaklıydı. O yüzden biraz durup, aklından geçenleri uzaklaştırmaya çalıştı.

"Pekala," dedi. "Yasal tavsiyeniz nedir?"

"Uygunsuz davranışlar sergiledin," dedi adamlardan biri. "Birliğin adını itibarsızlaştırdın. Askeri mahkemenin karşısına çıkman, hepimiz için üzücü sonuçlar doğurur. O yüzden hemen şehri terk ediyor ve bir daha asla geri dönmüyorsun." "Kimse askeri mahkemeye çıkacağımdan söz etmedi." "Henüz söylenmemiş olabilir ama söyleyecekler. O yüzden ortalıkta dolanma."

"Bana verilen emirlere uymak zorundayım."

"Seni daha önce bulamamışlardı. Şimdi de bulamazlar. Orduda suçlu takip sistemi yok. Zaten seni bulabilecek bir suçlu takip sistemi de yok. Yaşam tarzın seni bulmalarına en büyük engel."

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Adam, "İşte bizim yasal tavsiyemiz bu," diye ekledi. "Anlaşıldı," dedi Reacher.

"Anlamaktan fazlasını yapman lazım."

"Öyle mi?" "Ne de olsa sana bir teşvik unsuru sunuyoruz." "Neymiş o?"

"Seni burada bulacağımız her akşam, sana dersini vereceğiz." "Öyle mi?"

Asla Geri Dönme 11

"Hem de bu akşamdan başlayacağız. Böylece olacaklar hakkında genel bir bilgi sahibi olmuş olursun." "Daha önce elektrikli bir alet aldınız mı hiç?" diye sordu Reacher. /

"Ne alakası* var?"

"Bir keresinde markette bir elektrikli alet görmüştüm. Kutusunun arkasında san bir etiket vardı. Etiketin üzerinde, kurcalarsanız ölüm riskine ya da ağır yaralanmalara maruz kalırsınız yazıyordu."

"Yani?"

"Farz edin ki benim de üzerimde benzer bir etiket var." "Senden korkacak değiliz, yaşlı adam."

Yaşlı adam. Reacher'ın babası canlandı gözünde. Güneşli bir yerlerdeydiler. Okinawa olması muhtemeldi. New Hamp-shire, Laconia doğumlu Stan Reacher. Japonya'da görev yapan bir deniz piyade yüzbaşı. Yanında da eşi ve iki ergen oğlu. Reacher ve abisi, babalanna yaşlı adam diye seslenirlerdi. Çünkü yaşlı görünürdü. Oysa babası o yıllarda, Reacher'm şimdiki yaşından on yaş daha gençti.

"Geri dönün," dedi Reacher. "Nereden geldiyseniz oraya gidin. Haddinizi aşıyorsunuz."

"Bize öyle gelmiyor."

"Eskiden bu işi yapıyordum," dedi Reacher. "Ama siz bunu zaten biliyorsunuz, değil mi?"

Yanıt veren olmadı.

"Bütün taktiklerinizi bilirim," dedi Reacher. "Hatta bazılarının mucidi benim."

Yine yanıt gelmedi.

Reacher'ın anahtarı hâlâ elindeydi. Genel kural: Kapısı ki-litlenebilen bir odadan çıkmış bir adama saldırılmaz. Elinde bir anahtar tornan olsa daha iyi olurdu ama tek bir anahtar bile oldukça etkili bir silaha dönüşebilirdi. Anahtan işaret par-

mağı ve orta parmağının arasına sıkıştırıp avuç içinle adamın başına bir darbe indirirsen, elindeki anahtar birdenbire muşta oluverir.

Fakat onlar sadece aptal çocuklardı. Şekillerini bozmanın bir anlamı yoktu. Fazla yaralamaya ve kemik kırmaya gerek görmedi.

Anahtarını cebine koydu.

Ayaklarındaki spor ayakkabılara bakılırsa, Reacher'a tekme atmak gibi bir niyetleri yoktu. Kimse yumuşak dokulu beyaz spor ayakkabılarla tekme atmazdı. Atsa da bir anlamı olmazdı. Tabii puan toplamak için sağa sola artistik tekmeler savurmayı amaçlıyorlarsa o başkaydı. Çin yemek menüsü gibi tuhaf bir ismi olan şu savaş sanatı neydi? Tae kvvon do gibi bir şey. Olimpiyat Oyunları kapsamında epey havalı olsalar da, sokakta fazla işe yaradıktan söylenemezdi. Bacağını yangın musluğuna işeyen köpek misali havaya kaldırmak, ancak tartaklanmak için etrafa dağıtılan davetiye işlevini görebilir. Yere kapaklanıp, bayılana kadar tekmelenmek için yalvarmak anlamına gelir.

Bu adamlann bu konuda bir bilgisi var mıydı acaba? Reacher'm ayaklanna bakmışlar mıydı? Çünkü ayağında epey ağır bir çift bot vardı. Rahat ve dayanıklı cinsten. Güney Dakota'dan almıştı. Bütün bir kışı onlarla geçirmeyi planlıyordu.

"Şimdi içeri giriyorum," dedi.

Yanıt veren olmadı.

"İyi geceler," dedi.

Yine yanıt gelmedi.

Reacher hafifçe arkasını döndü. Geriye doğru yanm adım atıp otel odasının kapısına yöneldi. Omuz hizasından bakınca tam bir yarım ay çizecek kadar yer

açmıştı kendine. Tam da, kendisine doğru hızla hareket edecek bu iki adamın onu yakalaması için gereken alan kadar.

Asla Geri Dönme 13

Reacher adamlara hareket sahası sağlayacak kadar açıldıktan sonra tam aksi yönde, onlarla aynı hızda hareket etti. 110 kg ile-180 kg kafa kafaya gelmek üzereydi. Aksi yönde dönüşünü tamamladı ve sol elini kullanan adama, sol eliyle sıkı bir yumruk savurdu. Yumruğu tam tahmin ettiği gibi, adamın kulağına isabet etmişti. Darbeyi yiyen adamın başı yana savruldu ve arkadaşının omzuna çarptı. O esnada Reacher arkadaşının çenesinin altına sağ eliyle vurdu. Öyle bir vurdu ki adamın başı kontrolden çıkmış gibi bir aşağı bir yukarı sallanmaya başladı; bu arada, kulağından darbe alan arkadaşı da sağa sola sallamaya devam ediyordu. Başlarını o kadar senk-ronize sallıyorlardı ki, görenler onların birer kukla olduğunu ve kukla oynatıcısı hapşırdığı için dengelerinin bozulduğunu söyleyebilirdi.

İki adam da hâlâ ayaktaydı. Solak adam, gemi güvertesinde gibi ağır ağır sallanıyordu. Öte yandan sağ elini kullanan adam, geri geri sendeliyordu. Solak adamın dengesi tamamen bozulmuştu. Gövdesinin kütle merkezi açık ve korumasızdı. Reacher adamın karın boşluğundaki sinir ağma, adamın nefesini kesecek kadar sert ama kalıcı nörolojik hasar bırakmayacak yumuşak bir indirdi. İki büklüm olan adam dizlerini kavradı. Reacher onu geride bırakıp sağ elini kullanan adama yöneldi. Yeni bir hamleye maruz kalmadan evvel kendini korumaya almak isteyen adam Reacher'a doğru zayıf bir yumruk savurdu. Reacher bu hamleyi sol koluyla savuşturup, aynı şekilde bu adamın da karın boşluğundaki sinir ağma bir yumruk indirdi.

O da arkadaşı gibi iki büklüm oldu.

Bu hamleden sonra İkiliyi istediği yöne çekmesi daha kolay oldu. Adamlann ikisini de aynı yöne bakacak şekilde yan yana getirdi. Sonra ikisini de sırayla dosdoğru arabalarına çarpacaktan şekilde sırtlanndan tekmeledi. Adamlar arabalanna

doğru savurulup kafalarım sertçe tosladılar. Sonra da yere serildiler. Başlannı o kadar sert çarpmışlardı ki arabanın kapısında göçükler oluştu. Şimdi ikisi de yere serilmiş, bilinçleri kapalı bir şekilde kesik kesik nefes alıp veriyorlardı.

Sabah ayıldıklarında hesap vermeleri gereken göçük bir araba ve tahammül edilemez baş ağrıları olacaktı. Hepsi bu. Koşullar göz önünde bulundurulduğunda, bu kadan ile kurtulmuş olmalanna sevinmeleri gerekirdi. Reacher insaflı davranmıştı. Anlayış göstermişti. Hatta yumuşak davranmış bile olabilirdi.

Yaşlı adam.

Babaları olacak yaşta.

Bütün bunlar yaşandığında, Reacher Virginia'ya geleli henüz üç saat bile olmamıştı.

/

i

2. BÖLÜM

Reacher nihayet başarmış, Güney Dakota'nın karlı yollarını aşmıştı. Fakat çok da hızlı değil. Nebraska'da mahsur kalmıştı. Hem de iki kez. Yol açıldıktan sonra da ağır ağır ilerlemişti. Missouri'de uzunca bir süre beklemişti. Sonrasında güney yönünde ilerleyen gümüş rengi bir Ford'la yola devam etmişti. Şoför mahalinde oturan adamın kemikleri sayılacak gibiydi. Adam Kansas City'den Columbia'ya kadar tüm yol boyunca konuşmuştu. Sonra da derin bir sessizliğe gömülmüştü. Illinois'da hızlı ve siyah bir Porsche'ye terfi etmişti. Gerçi Reacher bunun çalıntı bir araba olduğu görüşündeydi. Mola yerinde elleri bıçaklı iki adamla karşılaşmıştı. Para istemişlerdi; Reacher hâlâ hastanede olduklarını düşünüyordu. Indiana'da iki gün boyunca yol almıştı. Sonra sağı solu göçük içinde mavi bir Cadillac içinde ağır ağır yola devam etmişti. Cadillac'm şoförü, arabası ile aynı renk papyon takan bir beyefendiydi. Ohio'dan geçmesi dört gün sürmüştü. Oysa etrafa bakınca gördüğü her şey küçük bir kasabayı andırıyordu. Yolun devamında kırmızı renkli, içinde iki sıra koltuk bulunan bir Silverado'ya binmişti. Araba, genç bir evli çifte aitti. Bir de köpekleri vardı. Bütün gün arabayla dolaşıp iş arıyorlardı. Reacher karı-kocanın iş bulma ihtimalini yüksek buluyordu.

Fakat aynı şeyi köpek için söylemesi mümkün değildi. Köpek, ömrü boyunca

muhasebe defterinin borçlar hanesine yazılacaktı. İşe yaramaz, soluk renkli, şapşal bir hayvandı. Yaklaşık dört yaşlarındaydı, sadıktı ve dost canlısıydı. Kış ortasına gelinmiş olmasına rağmen tüyleri epey gür ve canlıydı. Yolculuk sonunda Reacher'm üstü başı altın sarısı tüylerle kaplıydı.

Yolculuğun devamında kuzeye ve sonrasında doğuda Pennsylvania yönüne mantıksız iki aktarma yaptı. Mantıksız olduğunu biliyordu ama otostop girişimleri sonunda ancak bu rotayı yakalayabilmişti. Pittsburgh yakınlarında bir gün ve ardından da York yakınlarında bir gün geçirdi. Sonra yirmili yaşlarında siyahi bir genç, yaklaşık otuz yaşlarında beyaz bir Buick ile onu Baltimore, Maryland'e götürdü. Yolculuğun bütününe bakıldığında epey yavaş yol aldığı açıkça görülebiliyordu.

Baltimore'dan sonrası kolaydı. Baltimore, 1-95 otobanı ile ayrılıyordu ve güneye doğru gidildiğinde ilk durak D.C.'ydi. Reacher'm gitmek istediği yer, Virginia'nın bir bölgesiydi ve bu bölge neredeyse D.C.'nin içinde sayılırdı. Arlington Mezarlığı'nın batısına pek uzak değildi ve doğuda da Beyaz Saray'a yaklaştığı söylenebilirdi. Reacher, Baltimore'dan sonra yolculuğuna otobüsle devam etti. D.C.'ye gelince Union İstasyonu'nun arkasındaki durakta indi. Şehir merkezinde yürüdü. K Caddesi'nden Washington Circle'a geldi. Oradan 23. Cadde'ye bağlanıp Lincoln Anıtı'na ulaştı. Ardından köprüyü geçip mezarlığa geldi. Mezarlığın demir kapılarının hemen dışında bir otobüs durağı vardı.
Yerel servislerin ve çoğunlukla bahçıvanların kullandığı bir duraktı. Reacher'm hedefi, Rock Creek adında bir yerdi. Bölgede aynı adı taşıyan pek çok lokasyon vardı. Çünkü ismin içinde geçen kayalıklardan ve küçük derelerden her yerde bolca görmek mümkündü. Bölge sakinleri de civar semtlerden bihaber olmalı ki hepsinin isim

Asla Geri Dönme 17 verme ve betimleme alışkanlıkları bu kadar çakışmıştı. Şüphesiz ki burası herkesin diz boyu kısa pantolonlar giyip peruk taktığı, etrafın çamur içinde olduğu kolonyal dönemde oldukça seviçtili bir kasabaydı. Fakat zaman içinde burası da her iki yüz eUi kilometrede bir pahalı evler ve ucuz ofislerle çevrili dörtyol ağızlarından biri haline gelmişti. Reacher otobüsün pencerelerinden dışarı bakıp tamdık yerlere dikkat ederken, yenilerini aklına yazdı ve bekledi.

Gitmek istediği esas yer, yaklaşık altmış yıl önce Savunma Bakanlığı'nın yakınına inşa edilmiş sağlam ve dayanıklı bir binaydı. Uzunca bir süre ne amaçla yapıldığı unutulmuştu. Yaklaşık kırk yıl sonra askeri inzibat buraya talip

olmuştu. Hoş, sonradan yanlışlıkla böyle bir talepte bulundukları ortaya çıkmıştı. Konuyla ilgilenen subay, başka bir Rock Creek bölgesini tarif etmeye çalışırken yanlışlıkla burayı tarif etmişti. Yine de binayı aldı. Kısa bir süre boş durduysa da Askeri İnzibat 110. Özel Birliği'ne karargah olmak üzere tahsis edildi.

Reacher'm ana karargah olarak nitelendirebileceği tek yerdi.

Otobüsten indiği köşe, binaya iki blok uzaklıkta, daha önce defalarca çıktığı uzunca bir yokuşun başındaydı. Yokuş aşağı inen yol üç şeritten oluşuyordu. Yolun etrafındaki kaldırımlar çatlaktı ve kaldırım boyu dikilen ağaçlar epey yaşlanmıştı. Karargah binası ileride, yolun solunda ve yüksek bir taş duvarın arkasındaydı. Dışarıdan bakıldığında sadece çatısı görünüyordu ve çatının sol yüzeyi yosun kaplıydı.

Üç şeritli yolun ilerisinde bir araç giriş kapısı bulunuyordu. Giriş kapısı, yüksek taş duvarı ikiye ayıran iki tuğla sütuna monteliydi. Reacher'm zamanında bu sütunlar, dekoratif kaygılarla inşa edilmişti ve onlara tutunan kapılar yoktu. O zamandan bu zamana kapı eklenmişti. Kapı epey ağır duruyordu. Çelikten tekerler yardımıyla hareket ediyordu. Teoride güvenlik gerekçesi ile yapılmış olabilirdi ama uygulamada

güvenlikten eser yoktu. Çünkü kapılar sonuna kadar açıktı. Kapılar içeri doğru açıldığında kapladıkları alanın hemen bitimine bir nöbetçi kulübesi inşa edilmişti ki bu da Reacher için bir yenilikti. Yeni tasarlanan Ordu Muharebe Üniforması giyen bir er nöbetteydi. Reacher bu yeni üniformaları pijamaya benzetiyordu. Hem çok desenli hem de epey boldu. Öğleden sonra yerini yavaş yavaş akşama bırakıyordu ve hava kararmaya yüz tutmuştu.

Reacher nöbetçi kulübesinde durdu ve içerideki erin kendisini baştan aşağı süzmesine müsaade etti. Sonra da, "Birlik komutanınızı görmeye geldim," dedi.

Er, "Binbaşı Tumer'ı mı?" diye sordu.

"Kaç tane birlik komutanın var?" diye sordu Reacher.

"Sadece bir tane, efendim."

"Adı Susan mı?"

"Evet, efendim. Doğru. Binbaşı Susan Tumer, efendim."

"Onunla görüşmek istiyorum."

"Kim geldi diyeyim, efendim?"

Reacher.

"Ziyaret amacınız nedir?"

"Kişisel."

"Bir dakika bekleyin, efendim." Er, telefonu eline aldı ve bir yerleri aradı. Bay Reacher, Binbaşı Tumer 'ı görmek istiyor. Konuşma, Reacher'ın beklediğinden daha uzun sürdü. Er bir ara eliyle ahizeyi kapatıp, "Siz bir zamanlar burada birlik komutanlığı yapan Reacher mısınız? Binbaşı Jack Reacher?" diye sordu.

"Evet," dedi Reacher.

"Ve Güney Dakota'da bir yerlerdeyken Binbaşı TumerTa konuştunuz mu, efendim?"

"Evet."

Er, aldığı yanıtlan karşı tarafa iletti ve bir süre daha karşı Asla Geri Dönme 19

tarafın söylediklerini dinledi. Sonra telefonu kapattı ve "Efendim, lütfen içeri geçin," dedi. Sonra yol tarifinde bulunmaya başlamıştı,ki birden durdu ve "Sanırım yolu biliyorsunuz," dedi. j

"Sanjhm biliyorum," dedi Reacher. Yola koyuldu ve on adım sonra gacır gucur sesler duydu. Durup arkasına baktı.

Kapılar kapanıyordu.

Önündeki bina Amerikan Savunma Bakanlığı'nın 1950'li yıllarda diğer pek çok binasında uyguladığı klasik mimari özellikleri taşıyordu. Alçak tavanlı, uzun, iki katlı tuğla binalar. Yeşil metal pencere pervazları ve kapılara uzanan merdivenlerin iki yanında uzanan boru biçiminde yeşil tırabzanlar. 1950'ler,

Savunma Bakanlığı için tam manasıyla altın yıllardı. Bakanlığa tahsis edilen bütçe muazzamdı. Kara, Deniz, Hava Kuvvetleri ve Deniz Piyadelerinden oluşan ordu, ne istiyorsa elde edebiliyordu. Hatta istediğinden fazlasına kavuşuyordu. Bazılan sıradan, koyu renkli sedan arabalarla donatıyordu birliğini. Bazıları da daha açık renkli ama nispeten daha eski kişisel araçlar tahsis edilmesini tercih ediyordu. Bu binanın önünde de bir tane yüksek hareket kabiliyetli, çok amaçlı askeri araç duruyordu. Koyu yeşil ve siyah renkli aracın yanında ise iki kapılı, küçük kırmızı bir araba vardı. Reacher, kırmızı arabanın Susan Tumer'a ait olup olmadığını düşündü. Olabilirdi. Kadınla yaptığı telefon konuşmasından, bu tarz bir araba kullanabilecek bir kadın olduğunu çıkarmıştı.

Kapıya uzanan taş merdivenleri çıktı. Aynı merdivenler ve aynı kapıydı ama onun görev yaptığı yıllardan bu yana defalarca boyanmış ve bakım görmüşlerdi. Ne de olsa ordunun çokça boyası vardı ve kullanmaktan da keyif alıyordu. Kapıdan içeri girince, etrafın aşağı yukarı aynı olduğu izlenimi uyandı. Kapı, sağ tarafında üst kata çıkan taş merdivenlerin ve

solunda da resepsiyonun bulunduğu lobiye açılıyordu. Lobi, bina boyunca sağlı sollu ofislerin yer aldığı dar bir koridora bağlanıyordu. Ofis kapılarının yansı buzlu camla kaplıydı. Koridordaki ışıklar açıktı. Kış mevsimindelerdi ve bu bina her zaman karanlık olmasıyla bilinirdi.

Resepsiyonda bir kadın duruyordu. Onun da üzerinde nöbetçi kulübesindeki erin giydiği pijama görünümlü üniformadan vardı. Tek farkı, göğsünün üzerindeki astsubay çavuş olduğunu gösteren çizgilerdi. Reacher, bu rütbe çizgilerinin, hedef tahtasındaki nişan noktalanna benzediğini düşündü. Yukarı, yukarı, yukarı, ateş! Onun tercihi eski usul arazi kamuflaj üniformasıydı. Resepsiyonda duran bu siyahi kadın, Reacher'ı gördüğüne sevinmişe benzemiyordu. Bir şeylere sinirlendiği kesindi.

"Ben Jack Reacher. Binbaşı Tumer Ta görüşmeye geldim," dedi.

Kadın durdu ve söyleyecek çok şeyi varmış da hangisini söyleyeceğini bilemiyormuş gibi birkaç kez lafa girmeye yeltendi. Fakat sonunda ağzından yalnızca, "En iyisi Binbaşı Tumer'ın ofisine çıkmanız. Nerede olduğunu biliyor musunuz?" cümleleri çıktı.

Reacher başıyla onayladı. Nerede olduğunu biliyordu. Çünkü bir zamanlar o ofis

kendisine aitti. "Teşekkürler, çavuş," dedi.

Yukarı çıktı. Aynı duvarlar, aynı metal tırabzanlar. Bu merdivenlerden belki bin kez çıkmıştı. Basamaklar tek bir kez kıvrılıp, ikinci kattaki koridorun sonuna, başka bir deyişle girişteki lobinin tam üstüne ulaşıyordu. İkinci kattaki koridorun da ışıklan açıktı. Zeminde aynı linolyum kaplama vardı.

Sağlı sollu sıralanan ofislerin kapılan, aynı birinci kattakiler gibi, yanya kadar buzlu cam kaplıydı.

Reacher'ın ofisi soldan üçüncüydü.

Hayır, artık Susan TumerTn ofisiydi.

Gömleğinin düzgün durup durmadığını kontrol etti ve parmaklan ile saçlarını hızlıca taradı. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yolçtu. Telefonda konuştuklannda, kadının ses tonundan hoşlaiimıştı, hepsi bu. Bu sesin sahibinin ilginç bir kimse olacağını hissetmiş, onunla tanışmak istemişti. İşte bu kadar basit. İki adım attı ve durdu. Kadın, Reacher Tn tam bir kaçık olduğunu düşünecekti.

Yine de risk olmadan kazanç olmazdı. Kendi kendine omuz silkip yoluna devam etti. Ofisin kapısı her zamanki gibiydi. Tek farkı boyanmış olmasıydı. Yansı ahşap, yansı cam. Buzlu camın dikey desenleri kapının ardındaki görüntüyü belirsiz kılıyordu. Kapı koluyla aynı hizaya denk gelecek şekilde duvara montelenmiş bir isim levhası vardı: Bnb. S. R. Turner, Birlik Komutanı. İşte bu yeniydi. Reacher'ın zamanında, ismi kapının ahşap kısmına, tam camın altına denk gelecek şekilde stensil baskıyla yazılıydı. Hatta daha ekonomik davranıp kısaltma kullanılmıştı: Bnb. Reacher, B.K.

Kapıyı çaldı.

İçeriden belli belirsiz bir ses geldiğini işitti. Belki de, "Gir," demişti. O yüzden derin bir nefes alıp kapıyı açtı ve içeri girdi.

Odada değişiklik yapılmış olmasını bekliyordu ama sandığı kadar çok değişiklikle karşılaşmadı. Zemindeki linolyum kaplama aynıydı. Sadece daha kasvetli bir renkteydi. Masa, yine aynı metal masaydı. Boyanmış olması eski

olduğu gerçeğini gizleyemiyordu. Hatta komutanlığı zamanında bir adamın kafasını masaya çarptığında sebep olduğu göçük, olduğu gibi duruyordu. Masanın ardındaki ve önündeki sandalyeler de aynıydı. New York ya da San Francisco'nun hipster mağazalarında fahiş fiyatlara satabileceğiniz, yüzyıl ortalarından kalma kullanışlı parçalardı. Dosya dolapları aynıydı. Aydın-

latma dahi değişmemişi. Üç küçük zincirle tavana tutturulmuş beyaz camdan bir karpuz aydınlatmaydı.

Yapılan değişiklikler, çağın gerekleri uyarınca değişmiş olması beklenen ve tahmin edilen şeylerdi. Masanın üzerinde üç adet tuşlu telefon vardı ki eskiden bunların yerinde bir adet ağır ve siyah renkli çevirmeli telefon duruyordu. Masanın üstünde, telefonlar dışında iki bilgisayar vardı. Bir tanesi ma-saüstü, diğeri de dizüstü. Oysa eskiden bilgisayar yerine bir evrak rafı ve onun üzerinde bir sürü kağıt dururdu. Duvardaki harita yeni ve günceldi. Haritayı aydınlatan ışıklandırma yeşil ve enerji tasarruflu floresanlardandı. Orduda da gelişme kaydedildiğini görmek güzeldi.

Ofiste, karşılaşmayı beklemediği ve tahmin etmesine imkan olmayan yalnızca iki şey vardı.

Bunlardan ilki, masanın ardında duran subayın rütbesinin binbaşı değil yarbay oluşuydu.

İkincisi de, söz konusu subayın kadın değil, erkek olmasıydı.

/

3. BÖLÜM

Masanın arkasında duran adam da pijama benzeri üniformalardan giyiyordu. Fakat şu ana kadar karşılaştığı askerler içinde üniforma en çok bu adamda emanet duruyordu. Maskeli baloya gelmiş gibiydi. Cadılar Bayramı kostümü desek daha doğru olacaktı. Adamın fiziğinin düzgün olmaması bir yana, masa başı memuru gibi ciddi duruşu kötü gösteriyordu. Sanki acil bir durumda kullanabileceği ilk silah Mİ6 değil de ucu yeni açılmış bir kurşun kalem olurdu. Gözlüklerinin çerçeveleri çelikti ve gri saçlan okula yeni başlamış bir oğlan çocuğu gibi taranmıştı. Rütbesi ve boynunda asılı olan isimlikleri, gerçekten de

ABD ordusuna mensup bir yarbay olduğunu gösteriyordu. Ve bir de isminin Morgan olduğunu.

Reacher, "Üzgünüm, yarbay. Ben Binbaşı Tumer'ı görmeye gelmiştim," dedi.

Morgan adındaki adam, "Oturun, Bay Reacher," dedi.

Komut verme kabiliyeti nadir bulunan ve oldukça değerli sayılan bir özellikti. Orduda bu karaktere ve kabiliyete sahip insanlara kıymet verilirdi. Morgan adındaki bu adamda komut verme kabiliyeti epey gelişmişti. Gözlük çerçevelerinin ve saçının rengi gibi ses tonu da metalikti. Bu adamın zırvalama, böbürlenme ve sataşmaya karşı tahammülü olmadığı apaçık

ortadaydı. Aklı başında her insan, yarbayın kendisine verdiği emirleri olduğu gibi yerine getirirdi. Çünkü alternatif bir öneri geliştirmesine imkan yoktu.

Reacher, pencereye yakın duran misafir sandalyesine oturdu. Sandalyenin boru formundaki bacakları epey yamulmuş ve oynar hale gelmişti. Reacher'm ağırlığı altında biraz sallandı. Reacher, sandalyeye oturduğunda böyle bir durumla karşılaşacağını biliyordu. Çünkü buraya daha önce de oturmuştu. Morgan, "Lütfen, buraya neden geldiğini açıkla," dedi. Reacher, birazdan kendisine bir ölüm haberi verileceğini düşündü. Susan Tumer ölmüş olmalıydı. Muhtemelen Afganistan'da ya da bir trafik kazasında.

"Binbaşı Tumer nerede?" diye sordu.

"Burada değil," diye yanıtladı Morgan.

"Nerede o zaman?"

"O konuya sonra geliriz. Öncelikle senin ilgini çözmem gerekir."

"Neye ilgimi?"

"Binbaşı Tumer'a."

"Benim Binbaşı Tumer'a karşı bir ilgim yok."

"Ama nizamiyeye gelince onun adını verdin."

"Kişisel bir konu."

"Ne gibi?"

"Kendisiyle telefonda konuştum," dedi Reacher. "Hoş birine benziyordu. Gelip onu bir akşam yemeğine davet etmek istedim. Yönergelere göre 'evet' demesini yasaklayan bir durum yok."

"Belki de 'hayır' diyecekti."

"Olabilir."

"Telefonda ne konuştunuz?"

"Havadan sudan."

"Tam olarak ne konuştunuz?"

Asla Geri Dönme 25

"Özel bir konuşmaydı, yarbay. Üstelik sizi tanımıyorum." "Ben llO.Özel Birlik'in komutanıyım." "Komutanları Binbaşı Tumer değil miydi?"

"Artık dfeğil."

"Bu bittiğin binbaşı seviyesinde olduğunu düşünmüştüm, yarbay değil."

"Geçici bir görev. Ben problemleri çözmek için buradayım. Ortalığı derleyip toparlamak üzere görevlendirildim."

"Ortalık karışık, öyle mi? Bunu mu demeye çalışıyorsunuz?" Morgan soruyu duymazlıktan geldi. "Binbaşı Tumer ile buluşmayı özellikle mi ayarladın?"

"Özellikle diyemem," dedi Reacher.

"Seni kendisi mi davet etti?"

"Tam olarak davet ettiği söylenemez."

"Evet mi, hayır mı?"

"Ne evet, ne hayır. İkimiz de konuşmanın sonunda açıkça ifade etmesek de görüşmeye niyetlenmiştik. Ben de buralardaydım. Uğrayayım dedim."

"Sen de buralardaydın demek. Neden?"

"Neden olmasın? Bir yerlerde olmam gerekirdi."

"Güney Dakota'dan buraya belli belirsiz bir plan uğruna geldiğini mi söylüyorsun?"

"Sesi çok hoşuma gitti," dedi Reacher. "Bu durum sizi rahatsız mı etti?"

"İşsizsin, değil mi?"

"Şu anda işsizim."

Ne zamandan beri?

"Ordudan ayrıldığımdan beri."

"Utanç verici."

Reacher, "Binbaşı Tumer nerede?" diye sordu.

"Bu görüşmenin Binbaşı Tumer Ta bir ilgisi yok," dedi Morgan.

"Neyle ilgisi var o halde?"

"Seninle ilgisi var."

"Benimle mi?"

"Binbaşı Tumer'la uzaktan yakından alakası yok. Fakat senin dosyanı ortaya çıkaran kendisiydi. Belki de seni merak etmiştir. Dosyanın üzerinde bir düzenek vardı. Dosyayı aldığı sırada harekete geçmeliydi. Eğer öyle olsaydı daha çok zaman kazanırdık. Maalesef düzenek görevini yerine getiremedi ve Binbaşı dosyanı iade edinceye kadar çalışmadı. Geç olsun da güç olmasın, değil

mi? Sonuçta buradasın."

"Ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Juan Rodriguez adında bir adam tanıyor musun?"

"Hayır. Kimmiş?"

"Bir zamanlar 110. Birlik'in ilgi alanındaymış. Şimdi ölü. Candice Dayton adında bir kadını tanıyor musun?"

"Hayır. O da mı ölmüş?"

"Bayan Dayton hâlâ mutlu bir şekilde hayatta. Aslında çok da mutlu değil. Onu tanımadığına emin misin?"

"Bütün bunlan sormanızın nedeni ne?"

"Başın dertte, Reacher."

"Neden?"

"Genel Sekreterlik, Bay Rodriguez'in on altı yıl önce maruz kaldığı şiddet sonrası yaşamını yitirdiğine dair tıbbi kanıtlara ulaştı. Bu gibi vakalarda zaman aşımı olmadığı için Bay Rodriguez teknik açıdan bir cinayet kurbanı sayılıyor."

"Onu öldürenin benim birliğimden biri olduğunu mu söylüyorsunuz? On altı yıl önce?"

"Hayır, söylemek istediğim bu değil."

"Güzel. Peki, Bayan Dayton neden mutsuzmuş?" "Konumuz bu değil. Bu konuyla ilgili başka biri açıklama yapacak."

"Çabuk olsalar iyi olur. Burada uzun süre kalmaya niyetim Asla Geri Dönme 27

yok. Madem Binbaşı Tumer yok, ben de giderim. Civarda yapacak fazla bir şey yok ne de olsa." "Burada kalacaksın," dedi Morgan. "İkimiz oldukça uzun ve ilginç bir konuşma yapacağız."

"Ne hakkımda?"

"Kanıtlar gösteriyor ki, on altı yıl önce Bay Rodriguez'e şiddet uygulayan şenmişsin."

"Saçmalık."

"Avukatın olacak. Eğer saçmalık olduğuna inanıyorsan, eminim avukatın sana gerçekleri anlatır."

"Saçma olan ikimizin uzun bir konuşma yapacak olması. Ya da bana bir avukat atanmış olması. Ben sivil bir vatandaşım. Sen de pijama giyen pisliğin tekisin."

"Demek ki işbirliğine gönüllü değilsin, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Söylesene, ABD Anayasası'nın 10. maddesi nedir bilir misin?"

"Kısmen de olsa evet," dedi Reacher.

"O halde, senin rütbende bir adamın ordudan ayrıldığında tam olarak sivil bir vatandaş statüsü kazanmadığını da biliyor olmalısın. Görevinden ayrılır ayrılmaz, tam manasıyla sivil olamaz. İhtiyat personeli olur. Kendisine atanmış bir görev olmaz ama her an göreve çağrılmak üzere ihtiyat personeli arasında yer alır."

Reacher, "İhtiyat personeli olarak kaç yıl bekletilir?" diye sordu.

"Soruşturma geçirdin ve güvenlik kleransı aldın."

"Gayet iyi hatırlıyorum."

"Güvenlik kleransını almak için imzaladığın belgeleri hatırlıyor musun?"

"Tam olarak hatırlamıyorum," dedi Reacher. Bir oda dolusu adam olduğunu hatırlıyordu. Hepsi de ciddi adamlardı.

Avukatlar ve noter. Bir sürü de mühür, kaşe ve imza kalemi vardı.

Morgan, "O evraklarda yazılı pek çok şey vardı. Doğal olarak. Eğer hükümetin

sırlarına erişim hakkın olacaksa, hükümet de senin üzerinde hak iddia edecekti. Görevinden önce, görev sırasında ve görevinden sonra."

"Ne kadar sonra?"

"Evrakların çoğunda altmış yıl olduğu yazıyor."

"Çok saçma."

"Endişelenme," dedi Morgan. "Evrakların bir kısmında da altmış yıl boyunca ihtiyat personeli olarak kalmayacağın yazıyor."

"Bu güzel işte."

"Daha da kötüsü yazıyor. Süresiz olarak ihtiyat personeli arasında yer alacağın belirtiliyor. Fakat Anayasa Mahkemesi bu konuda bizi köşeye kıstırmış durumda. Anayasa'nın 10. maddesi uyarınca üç temel kısıtlamayı dikkate almamız gerektiği söyleniyor." "Neymiş onlar?"

"Göreve geri çağrılmak için sağlığının yerinde olması, yaşının elli beş ve altında olması ve son olarak da eğitilebilir olman koşullan var."

Reacher bir şey söylemedi.

Morgan, "Sağlığın nasıl?" diye sordu.

"Gayet iyi."

"Kaç yaşındasın?"

"Elli beşe daha çok var."

"Eğitilebilir misin?"

"Şüpheliyim."

"Ben de. Ama işimiz gereği denemeden bilemeyiz." "Ciddi misiniz?"

"Tamamen," dedi Morgan. "Jack Reacher, şu andan itibaren ordudaki görevine

geri çağrılmış bulunmaktasın." Reacher bir şey söylemedi.

"Ordtıya geri döndün, binbaşı," dedi Morgan. "Bundan sonra benim sin."

• ♦ ♦ ♦

4. BOLUM

Öyle büyük bir tören yapılmadı. Sürece alışmasını ya da en azından yeniden adapte olmasını bekleyen de olmadı. Morgan diyeceklerini dedi ve kapının önüne dikilen bir adam koridordan gelen ışığı kestiği için oda hafifçe karardı. Reacher kapıda dikilip cam panelden giren ışığı kesecek kadar iri olan bu adamı görmüştü. Uzun boylu, geniş omuzlu, sakin yapılı bir adamdı ve yüzü diğer yöne dönüktü.

Morgan, "Temyiz prosedürünün işletilebileceğini belirtmem gerek. Bu hakka sahipsin. Avukatın da olacak." "Avukatım mı olacak?" diye sordu Reacher.

"Mantıklı olanı yapmaya çalışıyoruz. Bu işten kurtulmaya çalışacağın belli. Şimdiden bile kafanda tilkiler dolaşıyor olmalı. Bu durumda ordunun senin için yaptığı tercihlere bağlı kalmak zorundasın. Eminim oldukça makul seçimler yapacaklardır."

"Juan Rodriguez diye birini hatırlamıyorum."

"O konuda da bir avukatın olacak."

"Adamın başına ne gelmiş ki?"

"Onu sen söyleyeceksin," dedi Morgan.

"Söyleyemem. Onu hatırlamıyorum."

"Adamın beyninde hasara sebep oldun. O hasar da zaman içinde canına mal oldu."

Kimdi bu adam?

"Sonsuza kadar inkar edemeyeceğini biliyorsun."

"Hiçbir şeyi inkar etmiyorum. Size o adamı hatırlamadığımı söylüyorym."

"Bu korjüyu avukatınla görüşürsün."

"Peki, Candice Dayton kim?"

"Aynı koşullar onun için de geçerli. Fakat bu vakada avukatın başka biri olacak."

"Neden?"

"Davaların içeriği farklı da ondan."

"Tutuklu muyum?"

"Hayır," dedi Morgan. "Henüz değil. Savcılar senin vakan üzerinde ağır ağır çalışıyor. Fakat bir karara varılana kadar ordudaki görevine geri çağrılmış bulunuyorsun. İki dakika önce emir komuta zincirinin bir parçası haline geldin. Şimdilik eski rütbende görevlendirileceksin. İdari açıdan bu birliğe bağlısın ve sana verilen ilk emir, bu binayı görev yerin olarak kabul etmen. Her sabah saat 08:00'dan önce burada olacaksın. Bölgeden ayrılmayacaksın. Bölge ile kastettiğim, bu masadan itibaren sekiz kilometrelik bir alandan ibaret. Ordunun senin için uygun gördüğü bir yerde kalacaksın."

Reacher hiçbir şey söylemedi.

"Sorun var mı, binbaşı?" diye sordu Morgan.

"Üniforma giymek zorunda mıyım?"

"Şu aşamada, hayır."

"En azından buna sevindim."

"Bu iş çocuk oyuncağı değil, Reacher. Olayların aleyhine gelişme ihtimalini göz önünde bulundurmalısın. Senin için kişisel bir sıkıntı var yani. En kötü senaryoda, cinayet suçuyla Leavenworth'e gönderilirsin. Aradan geçen on altı yıllık süreyi de hesaba katarsak adam öldürmekten yaklaşık on yıl alırsın. En iyi senaryoda da işlerin çok parlak olduğunu

söyleyemeyeceğim. İşlenen suç derinlemesine incelenecektir. Tahliye olsan bile uygunsuzluktan terhis alırsın. Bu konularda avukatın seni aydınlatır."

"Ne zaman?"

"İlgili birimlere gerekli bilgilendirme yapıldı."

Eski binada hücre yoktu. Kapalı tutulacağı güvenli bir alan da. Hiç olmamıştı. Sadece ofisler vardı. Reacher olduğu yerde, yani misafir sandalyesinde kaldı. Kimse ona bakmıyor, kimse onunla konuşmuyordu. Nöbetçi asker kapının diğer tarafında bekliyordu. Morgan dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor ve bazı dokümanların sayfalarını aşağı yukarı kaydırıyordu. Reacher, hafızasını zorladı ve Juan Rodriguez'i anımsamaya çalıştı. On altı yıl önce, 110. Birlik'te on ikinci ayma girmiş olacaktı. Rodriguez bir Hispanik ismi gibiydi. Reacher, çok sayıda Hispanik tanırdı. Hem ordu içinden, hem de dışarıdan. Şiddet uyguladığı insanlar olmuştu. Onlar da hem ordu içinden, hem de dışarıdandı. Aralarında Hispanik olanlar da vardı. Ama hiçbirinin adı Rodriguez değildi. Üstelik Rodriguez bir şekilde 110. Birlik'le ilişkili biri olsaydı, onu kesin hatırlardı. Özellikle o dönemin koşullan altında. 110.

Birlik, deneysel çalışmalann yürütüldüğü bir yer olarak düşünülebilirdi. Atılan her adım yakından izlenirdi. Elde edilen her sonuç da iyice değerlendirilirdi. Her hatanın otopsisi yapılırdı.

"Sözde suçumun içeriği tam olarak nedir?" diye sordu.

Morgan yanıtlamadı. Dizüstü bilgisayanna bir şeyler yazmaya devam ediyordu. Reacher bu kez Candice Dayton adında birini hatırlamaya çalıştı. Benzer şekilde hem ordu içinden, hem de dışandan pek çok kadınla tanışmıştı. Candice epey yaygın bir isimdi. Dayton da sıkça karşılaşılabilir bir soyisim -di. Fakat iki isim yan yana gelince hiçbir şey ifade etmiyordu. Lakap haline getirip Candy demiş olsa nasıl olurdu? Candy

Dayton? Candice Dayton? Hiçbir anlam taşımıyordu. Hoş, her şeyi dün gibi hatırladığı söylenemezdi. Zaten kimse her şeyi hatırladığını iddia edemezdi.

"Candice Daytop'ın Juan Rodriguez'le bir alakası var mı?"

Morgan başını kaldırdı ve odasında oturan bir misafir gördüğüne şaşırmış gibi baktı. Sanki Reacher'ın içeride olduğunu çoktan unutmuştu. Sorusuna yanıt vermedi. Karmaşık telefonlardan birinin ah izesini kaldırdı ve bir araç istedi. Reacher'a aşağı inip çavuşla beraber oturmasını emretti.

Üç kilometre ileride, dünya üzerinde sadece üç kişinin Romeo olarak tanıdığı adam cep telefonunu çıkardı ve dünya üzerinde sadece iki kişinin Juliet olarak tanıdığı adamı aradı. "Göreve geri çağrıldı," dedi. "Yarbay Morgan şimdi bilgisayara girişini yaptı."

Juliet, "Şimdi ne olacak?" dedi.

"Konuşmak için çok erken."

"Kaçar mı?"

"Aklı başında bir adamsa kaçması gerekir."

"Nereye götürecekler?"

"Her zamanki motellerine götürürler herhalde."

Aşağıdaki masada bekleyen çavuş hiçbir şey söylemedi. Önceki karşılaşmalarında olduğu gibi ağzını bıçak açmıyordu. Reacher duvara yaslandı ve sessizce bekledi. On dakika sonra birinci sınıf erlerden biri içeri girdi ve selam vererek Reacher'ın kendisini izlemesini istedi. Resmi ve nazik. Reacher, suçu ispatlanana kadar masumdur ifadesinin en azından bazılarının gözünde hâlâ geçerli olduğuna inandı. Dışarı çıkıp otoparka geldiklerinde eski bir sedan askeri aracı motoru çalışır halde buldu. Genç bir teğmen arabanın etrafında dolanıp duruyordu. Biraz mahcup, biraz da tuhaftı. Kapıyı tuttu ve Re-

acher arka koltuğa oturdu. Teğmen önde yolcu koltuğuna geçti ve er de şoför koltuğuna oturdu. Yaklaşık bir kilometre sonra, epey eski görünümlü bir motele geldiler. Üç şeritli yol kenarındaki bu motel, banliyö mahallenin ortasına yığılmış eski bir hurda gibi duruyordu. Teğmen bir kağıda imza attı ve motelin gece görevlisi Reacher'a anahtarını uzattı. Sonra er ve teğmen arabalarına binip ayrıldı.

Sonra da tişört ve eşofman altlı adamların içinde bulunduğu ikinci araba geldi.

/ / 5. BÖLÜM

Eşofman altlannın cepleri yoktu. Aynı şekilde tişörtleri de cepsizdi. ikisinin de boynunda isim künyeleri takılı değildi. Kimlikleri yoktu. Arabaları da temizdi. Torpido gözüne itina ile yerleştirilmiş ordu görev belgeleri dışında arabadan işe yarar hiçbir şey çıkmadı. Silah yoktu. Kişisel eşya yoktu. Gizlenmiş cüzdan, kağıt parçası, benzin fişi... Hiçbir şey. Plaka, standart hükümet kaydıydı. Arabada sıra dışı hiçbir şey yoktu. Kapıdaki iki göçük dışında tabii.

Solak adam, şoför kapısını engelliyordu. Reacher, adamı yaklaşık iki metre boyunca asfaltta sürükledi. O da hiç direnç göstermedi. Hayat bir televizyon programı değildi. Adamın kafasına epey sert bir şekilde vurduktan sonra kısa sürede yeniden kavgaya devam edebilir hale gelmesini beklemek hiç gerçekçi değildi. Solak adam bir saat, belki de daha uzun bir süre hareketsiz kalmış, baş dönmesi ve sarsılmanın etkilerini üzerinden atmaya çalışmıştı. Üstelik bir de ömür boyu unutmayacağı bir ders almıştı: İnsan beyni, önden veya arkadan darbelere kıyasla, yandan darbelere karşı daha hassastı. Diğer pek çok şey gibi evrimsel sürecin bir kalıntısı olmalıydı.

Reacher şoför kapısını açtı ve arabaya bindi. Motor susmuştu ama anahtar hâlâ içerideydi. Reacher, koltuğu geri itip

motoru çalıştırdı. Bir süre hareketsiz kaldı ve arabanın ön camından dışarı baktı. Seni daha önce bulamamışlardı. Şimdi de bulamazlar. Orduda suçlu takip sistemi yok. Zaten seni bulabilecek bir suçlu takip sistemi de yok. Yaşam tarzın seni bulmalarına en büyük engel.

Aynayı düzeltti. Ayağını frene bastı ve vitesi taktı. Tahliye olsan bile uygunsuzluktan terhis alırsın. Ayağını frenden kaldırdı ve gaza basıp uzaklaştı.

Doğruca eski karargah binasına gitti. Üç şeritli yolda biraz ilerledi ve binaya belli bir mesafe bırakacak şekilde park etti. Arabanın içi ısınmıştı ve sıcak kalması için de motoru çalışır halde bıraktı. Ön camdan dışarı etraflıca baktı ama ileride hiçbir hareketlilik göremedi. Ne gelen vardı, ne de giden. Eskiden 110. Birlik, kurulu saat gibi tıkır tıkır işlerdi. Her şey değişecek diye bir kaide olmadığına göre şimdi de pekala dakik çalışıyor olabilirlerdi. Gece nöbetçisi

yerine geçmiş olmalıydı. Aynı şekilde karargah subayı da görevinin başına geçmiş olmalı diye düşündü. Diğer subaylar da işlerini bitirir bitirmez ayrılacaklardı. Fakat işlerini ne zaman bitirecekleri henüz belirsizdi. Normalde işler bu şekilde ilerlerdi. Fakat bu gece, rutini değiştirmeleri gerekecekti. Ortalıkta böylesi bir karmaşa ve kriz varken, hele hele problemli bir adam yuvaya geri dönmüşken. Kimse Morgan'dan önce binayı terk etmeyecekti. Orduda işler hep böyle yürürdü.

Morgan bir saat sonra ayrıldı. Reacher, adamın binadan çıkışım oldukça net görebiliyordu. Sıradan bir sedan araba kapıya geldi, sonra üç şeritli yola çıkıp Reacher'ın park halinde beklediği alanın yanından geçip gitti. Reacher, karanlık da olsa Morgan'ın direksiyon başında olduğunu gördü. Pijama misali üniforması üzerindeydi. Gözlükleri gözünde, saçları taranmış, dosdoğru

ileriye bakan ve iki eli de direksiyonu sıkıca kavrayan bu adam markete giden yaşlı bir teyze gibi görünüyordu. Reacher, arabanın farları tepeyi aşıp gözden kaybolana dek izledi.

Bekledi. s

Tam tahinin ettiği gibi, Morgan'ın gidişini izleyen on beş dakika içinde görmeye aşina olduğu mesai çıkışı manzarasıyla karşılaştı. İçeriden beş araba çıktı. İkisi sola, üçü de sağa döndü. Dördünde tek kişi seyahat ederken bir tanesinde üç yolcu vardı. Arabaların hepsine çiy yağmıştı. Egzozlarından beyaz dumanlar çıkıyordu. Hava serinlemişti. Sağa ve sola sapan araçlar gözden kayboldu ve ortalık yeniden sessizliğe büründü.

Reacher ne olur ne olmaz diyerek on dakika daha bekledi. Fakat sıra dışı bir şey yaşanmadı. Az ilerisindeki eski karargah binası sakin ve sessizdi. Gece vardiyasındaki nöbetçi kendi ale-mindeydi. Reacher, arabasını vitese taktı ve yavaş yavaş tepeden aşağı inip nizamiyeye yöneldi. Kulübede yeni bir nöbetçi vardı. Genç, boş bakışlı ama sert görümlü. Reacher durdu ve penceresini açtı. Bunun üzerine genç adam, "Evet, efendim," dedi.

Reacher adını soyadını söyledi ve "Emredildiği gibi görev yerime giriş yapıyorum," dedi.

"Efendim?" dedi adam yeniden.

"Listende adım var mı?"

Adam listeye baktı.

"Evet, efendim," dedi. "Binbaşı Reacher. Fakat girişiniz yarın sabah görünüyor."

"Saat 08:00'dan önce giriş yapmam emredildi."

"Evet, efendim. Anlıyorum. Ama şu anda saat 23:00. Henüz akşam saatlerindeyiz."

"Bu da 08:00'dan önce olduğunu gösterir. Emirlere uygundur."

Adam cevap vermedi.

Reacher, "Basit bir saat hesabı," dedi. "Ben işbaşı yapmaya hevesli biriyimdir. O yüzden de erken geldim."

Cevap alamadı.

"İstersen Yarbay Morgan'ı ara. Eminim çoktan konutuna geçmiştir."

Yine yanıt gelmedi.

"Ya da görevli çavuşunu ara."

"Evet, efendim," dedi. "Kendisini arayabilirim."

Telefon açtı ve bir süre karşı tarafı dinledi. Sonra da telefonu bıraktı ve "Efendim, çavuş masasına uğramanızı istiyor." "Uğrayacağımdan emin olabilirsin, asker," dedi Reacher. Arabayla ilerledi ve küçük kırmızı iki kapılının yanına park etti. Bu kırmızı araba hâlâ aynı yerdeydi. Arabadan çıkıp kapılarını kilitledi ve akşam soğuğundan uzaklaşarak kapıya yöneldi. Giriş epey sessiz ve hareketsizdi. Gece ve gündüz arasındaki farklılık apaçık ortadaydı. Ama resepsiyonda aynı çavuş duruyordu. Görev yerinden ayrılmadan elindeki işi tamamlamaya çalışıyordu. Yüksek bir tabureye oturmuş, klavyedeki tuşlara basıyordu. Muhtemelen günlük raporu güncel-liyordu. Kayıt tutmak ordu için son derece önemli bir görevdi. Kadın, çalışmasını durdurdu ve başını kaldırdı.

Reacher, "Bu ziyareti de resmi kayıtlara ekliyor musun?" diye sordu.

"Ne ziyareti?" dedi kadın. "Kapıdaki askere de kayıtlara geçmemesini tembihledim."

Artık dut yemiş bülbül hallerinden eser kalmamıştı. Burnunu başkalarının işlerine sokmaya pek hevesli Morgan gittikten sonra çavuşun da tavrı değişmişti. Daha genç görünüyordu. Tıpkı diğer tüm çavuşlar gibi görevinin gerektirdiği tüm kabiliyetlere sahip olduğu belliydi. Sağ göğsünün üstündeki isimlik, adının Leach olduğunu gösteriyordu.

"Kim olduğunuzu biliyorum," dedi.

Asla Geri Dönme 39

"Tanışmış mıydık?" diye sordu Reacher.

"Hayır, efendim ama burada ünlüsünüz. Siz bu birliğin ilk komutanısınız."

"Neden geri geldiğimi biliyor musun?"

"Evet, efendim. Bize bir açıklama yapıldı."

"Peki, bu açıklama karşısında genel tepki ne oldu?" "Karışık."

"Senin kişisel tepkin ne oldu?"

"Eminim iyi bir açıklaması vardır. On altı yıl uzun bir süre. Suçlamanın siyasi olduğunu gösterir. Bu da muhtemelen bir saçmalıktan ibaret olduğuna işaret eder. Üstelik öyle olmasa bile o adam gördüğü şiddeti kesin hak etmiştir. Belki de daha kötüsünü."

Reacher bir şey söylemedi.

Leach devam etti. "Buraya ilk geldiğinizde sizi uyarmayı düşündüm. Sizin için en iyisi kaçıp gitmek olurdu. Ben de gerçekten sizi geri döndürüp buradan çıkarmayı çok istedim. Fakat aksi yönde emir almıştım. Üzgünüm."

Reacher, "Binbaşı Tumer nerede?" diye sordu.

"Uzun hikaye."

"Nasıl?"

"Afganistan'a gönderildi."

"Ne zaman?"

"Dün, gün ortasında."

"Neden?"

"Orada adamlarımız var. Bir sorun yaşandı."

"Nasıl bir sorun?"

"Bilmiyorum."

"Ve sonra?"

"Oraya ulaşmadı."

"Bundan emin misin?"

"Şüphem yok." 40 Lee Child "Peki, şimdi nerede?"

"Kimse bilmiyor."

"Yarbay Morgan buraya ne zaman geldi?"

"Binbaşı Tumer ayrıldıktan saatler sonra."

"Kaç saat sonra?"

"Yaklaşık iki."

"Buraya gelme nedenini söyledi mi?"

"Söyledikleri, Binbaşı Tumer'ın komutanlık görevinden alındığını ima ediyordu." "Net bir şey söylemedi mi?"

"Hiçbir şey."

"Binbaşı işinde kötü müydü?"

Leach yanıt vermedi.

Reacher, "Rahatça konuşabilirsin, çavuş," dedi.

"Hayır, efendim. İşinde kötü değildi. Komutanlık görevini gayet iyi götürüyordu."

"Demek ki elinizde sadece bu kadar bilgi var, öyle mi? İzlenimlere kapıldınız ve bir de Binbaşı Tumer ortalıktan kayboldu." "Şu ana kadar, evet."

"Dedikodu da mı yok?" diye sordu Reacher. Çavuşların kendi aralarında her zaman bir iletişim ağı olmuştur. Her zaman olmuştur ve her zaman da olacaktır. Dedikodu kazanı demek daha doğru olur. Magazin gazetelerinin üniformalı versiyonları gibidirler.

Leach, "Küçük bir duyum aldım," dedi.

"Neymiş o?"

"Asılsız olabilir."

"Ama?"

"Tamamen alakasız da olabilir."

"Ama?"

"Birisi, Fort Dyer'daki askeri karakola yeni bir mahkumun getirildiğini söyledi." /

6. BÖLÜM

Fort Dyer, Pentagon'a yakın bir askeri üstü. Leach'in söylediklerine göre, Reacher ordudan ayrıldıktan sekiz yıl sonra getirilen bir tasarruf tedbiri ile bu üs, Helsington House yakınlarındaki Deniz Kuvvetleri ile birleştirilmişti. Yapılan bu genişleme ile iki üssün adı da mantıklı bir hamle ile birleştirilmiş ve Dyer - Helsington House Müşterek Üssü adını almıştır. Reacher'm zamanında hem Dyer hem de Helsington House oldukça yüksek statüde yerlerdi. Kıdemli ve önemli

subaylar buralarda görev yapardı. Bu yüzdendir ki Dyer Garnizon Kantini, Wal-Mart gibi indirim marketlerinden ziyade 5. Cadde'deki Saks

Mağazası gibi havalıydı. Duyduğuna göre Deniz Kuvvetleri'nin kantini çok daha iyi durumdaydı. O halde iki üssün birleşmesi, toplumsal statülerinde de güçlerini birleştirilmelerine neden olmuş olmalıydı. Bu da üs içindeki hücrelerde ancak yüksek statülü tutuklulara yer verileceği anlamına gelirdi. Kavgacı sarhoşları ya da sıradan hırsızlan buraya getirecek halleri yoktu. Oysa Askeri İnzibat olarak görev yapan problemli bir binbaşı, tam da burası için tanımlanmış bir kiracı olabilirdi. Bu nedenle de Leach'in kulağına çalman dedikodunun gerçek olma payı yüksekti. Dyer Askeri Karakolu, Pentagon'un kuzeybatısındaydı. Çapraz karşısında da

mezarlık vardı. On kilometreden az bir mesafe ileride de 110. Birlik'in karargahı konuşlanmıştı. Hatta daha da yakındı.

"Kara Kuvvetleri ve Deniz Kuvvetleri aynı yerde mi?" diye sordu Reacher. "Nasıl başardılar bunu?" "Politikacılar iki kuruş tasarruf etmek için her şeyi yaparlar," dedi Leach.

"Önden arayıp benim gideceğimi bildirir misin?"

"Oraya mı gidiyorsun? Şimdi mi?"

"Şu anda yapacak daha iyi bir işim yok."

"Araban var mı?"

"Geçici olarak," dedi Reacher.

Gece sessiz ve karanlıktı. Dyer'a beş dakikadan kısa sürede varmıştı. Fakat Müşterek Üs'se giriş yapması daha uzun sürdü. Üslerin birleşmesi 11 Eylül olaylarından dört yıl sonra gerçekleşmişti.

Aynca tam olarak ne kadar tasarruf yapıldı bilinmese de, yapılan tasarrufun kaynağının güvenlik olmadığı açıkça ortadaydı. Üssün güneyindeki ana nizamiye epey görkemliydi. Her yerde betondan ejderha dişleri vardı. Art arda dizilmiş üç güvenlik kulübesi arasından dar bir şerit yol giriyordu

içeriye. Reacher'm üzerindeki giysiler sivildi ve askeri kimliği de yoktu. Hatta yanında kimlik yoktu. Yalnızca geçerlilik süresi uzun zaman önce dolmuş eski bir pasaport vardı. Fakat kullandığı araba devlete aitti. Bu da ilk izlenimin iyi olması için yeterliydi. Ordu personelinin bilgisayarları olduğuna ve Reacher da akşamın bu saati görev icabı üsse geldiğine göre sıkıntı çıkmaması gerekirdi. Leach bir dizi telefon görüşmesi yaparak tanıdığı tüm çavuşları önden haberdar etmişti. Dyer'ın Adli Soruşturma Dairesi vardı ve Reacher'ı şaşırtacak derecede çok insan onun adını duymuş ve hafızasından silmemişti.

Sonuç olarak kırk beş dakika sonra Reacher, Askeri Karakol'un girişinde Askeri İnzibat'tan bir yüzbaşı ile karşı karşıyaydı.

Asla Geri Dönme 43

Yüzbaşı, yaklaşık otuz yaşında ve ciddi görünümlü esmer bir adamdı. Üniformasındaki isimliğe bakılınca adının Weiss olduğu anlaşılıyordu. Dürüst, temiz ve makul derecede dost canlısı bir tâvrı vardı. Reacher hemen söze girdi ve "Bu tamamen kişisel bir mevzu, yüzbaşı," dedi. "Resmi görevle yakından uzaktan alakası yok. Üstelik ben de şu an için biraz zehirli sayılırım. O nedenle meseleye fazlaca temkinli yaklaşsan iyi olur. Ziyareti kayıtlardan çıkar. Ya da benimle konuşmayı daha en başından reddet."

"Zehirli derken neyi kastettiniz?" diye sordu Weiss.

"On altı yıl önce yaptığım bir şeyler, şu anda beni fena sıkıştırmış durumda."

"Ne yaptınız?" "Hatırlamıyorum. Eminim en kısa sürede bir hatırlatan çıkar."

"Bilgisayardaki kayıtlara bakılırsa yeniden göreve çağrılmışsınız."

"Doğru."

"Böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştım."

"Ben de."

"Kulağa hiç hoş gelmiyor. Sanki birileri sizin göreve dönmenizi gerçekten çok istemiş gibi."

Reacher başını sallayarak bu sözleri onayladı. "Ben de aynen bu şekilde

yorumladım. Sanki sivil hayattan koparıldım ve tarifsiz bir karmaşanın ortasına atıldım. Fakat sürecin oldukça basit ilerlediğini kabul etmeliyim. Mahkeme karan filan olmadan göreve başlamış bulundum."

"Sizce ciddiler mi?"

"Şu an gayet ciddi görünüyorlar."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"110. Birlik'ten Binbaşı Susan Tumer'ı anyorum." "Neden?"

"Dedim ya, kişisel bir mesele."

"İçine düştüğünüz sorunla bir alakası var mı?"

"Hayır. Tam olarak alakalı sayılmaz."

"Fakat siz de 110. Birlik'te değil miydiniz?"

"Binbaşı Tumer henüz birliğin yerini bile bilmezken oralardaydım."

"O halde herhangi bir tanıklık ifadesini bozmaya ya da bir tanığı yönlendirmeye gelmediniz, yanılıyor muyum?"

"Kesinlikle böyle bir niyetim yok. Tamamen farklı bir mesele için buradayım."

"Arkadaşı mısınız?"

"Birbirimizi tanıdıkça arkadaş olmayı umuyordum, evet. Ya da ilk karşılaşmamızdaki izlenimime göre arkadaş olup olmamaya karar verecektim diyelim."

"Henüz tanışmadınız mı?"

"Burada mı?"

"Dün öğleden sonradan bu yana bir hücrede tutuluyor," dedi Weiss.

"Hangi suçla?"

"Rüşvet almış."

"Kimden?"

"Bilmiyorum."

Neden?'

"Bilmiyorum."

"Ne kadar rüşvet almış?"

"Ben sıradan bir gardiyanım, o kadar," dedi Weiss. "Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Bana hikayenin tamamını anlatan olmaz."

"Onu görebilir miyim?"

"Ziyaret saati geçti."

"Bu gece içeride kaç tutuklu var?"

"Sadece o."

"O zaman fazla meşgul sayılmazsın. Zaten kayıt dışı iş yapmıyor muyuz? Kimsenin bilmesine gerek yok."

Weiss üç halkalı bir klasör açtı. İçinden notlar, prosedürler, talimatlar ve/hem basılı hem el yazması komutlar çıktı. "Görünüşe görş sizi bekliyormuş," dedi. "Avukatı aracılığıyla bir talepte bulunmuş.

Sizin adınızı vermiş."

"Talebi neymiş?"

"Talepten ziyade bir tür emir gibi."

"Ne demiş?"

"Sizi görmek istemiyormuş."

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Weiss önündeki klasöre baktı ve "Aynen okuyorum," dedi. "Tutuklunun talebi üzerine, ABD ordusundan emekli ve eski 110. Birlik Komutanı Binbaşı Jack Reacher'a hiçbir koşulda ziyaret müsaadesi verilmeyecektir."

7. BOLUM

Müşterek Üs'ten çıkmak nispeten daha hızlı oldu. Nizamiye-deki üç güvenlik kulübesi de kimlik kontrolü ve bagaj araması yaptıktan ve hem Reacher'ın söylediği kişi olduğuna hem de içerideyken hiçbir şey çalmadığına emin olduktan sonra gitmesine izin verdiler. Güvenlik aramasının ardından son bari-

yeri de geçip otobüs hattının geçtiği anayola çıktı. Fakat otobüs kadar ileri gitmeden durdu ve kenara çekti. Etrafında çok sayıda otoban giriş-çıkış yolu vardı. Güneybatı yönüne giden 1-395 otobanı bunlardan biriydi. Kuzeybatıya giden George Washington Anıt Otobanı vardı. Batı yönüne uzanan 166 ve doğuya uzanan 1-395 de seçenekleri arasındaydı. İstese herhangi birini seçebilirdi. Hepsi de sessiz sakin ve hızla akan otobanlardı. Neredeyse bütün ülke önüne serilmişti. 1-95'i izlese doğuda kıyı şeridi boyunca ilerler, 5 gün içinde West Coast'a ulaşırdı. Yollar boş ve tamamen ona ait olurdu.

Seni daha önce bulamadılar. Şimdi de bulamazlar.

Tahliye olursun. Bu kez uygunsuzluktan terhis alırsın.

Turner seni görmek istemiyor.

Reacher yeniden yola koyuldu ve doğruca moteline geri döndü.

Tişörtlü iki adam ortadan kaybolmuştu. Belli ki kendilerine gelmiş ve o halde bir yerlere sığınmışlardı. Reacher, adamların arabasını 200 metre ileride, yol kenarına bıraktı. Anahtarı üzerindeydi ve kapılan kilitlememişti. Araba, ya birkaç serseri tarafında[A] çalınacak ya da iki adam geri gelip

arabalanna kavuşacaktı. Açıkçası arabaya ne olacağı hiç de umurunda değildi.

Biraz yürüdü ve kasvetli odasına girdi. Haklıydı. Duş başlığından akan su tam düşündüğü gibi incecikti ve havlular da iyice incelmişti. Sabun küçüktü ve şampuan ucuzdu. Yine de elinden geldiğince duşunu alıp temizlendi ve yatağa girdi. Yatak, içi top haline getirilmiş plastik şişelerle dolu bir çuvala benziyordu ve çarşaflar havasızlıktan ve rutubetten ıslanmış gibiydi. Ne olursa olsun hiçbir şey uykuya dalmasına engel olamayacaktı. Başucundaki saati yediye kurdu ve sakin sakin nefes alıp vermeye başladı. İşte hepsi bu kadardı.

Romeo, bir kez daha Juliet'i aradı ve "Dyer'a gidip TumerTa görüşmeye çalıştı. Ve tabii ki başaramadı," dedi.

Juliet de, "Bizim çocuklar onu motelde yakalayamamış olmalı," dedi.

"Endişelenecek bir durum yok."

"Umanm yoktur."

"İyi geceler."

"Sana da."

Reacher, sabah yediye kadar uyuyamadı. Çünkü saat altıda odasının kapısının tıklatıldığını duydu. Gelen her kimse, iş için geldiği belliydi. Tehditkar bir kapı çalma değildi. Tık, tık, tık tık, tık. Sabahın altısıydı ve birileri şimdiden neşeli bir güne başlamıştı. Ayağa kalktı ve yatağın altına serdiği pantolonunu çıkarıp giydi. Odanın içinde keskin bir soğuk vardı.

Nefes verince ağzından çıkan dumanı görebiliyordu. Kalorifer bütün gece kapalıydı.

Yapış yapış halı üzerinde yalınayak yürüdü ve kapıyı açtı. Eldivenli bir el kapıyı yeniden tıklatmak için hazırdı ama açıldığını görünce hemen geri çekildi. Elin uzantısı bir kol ve bu kolun da parçası olduğu bir beden vardı ki bu bedenin A sınıfı bir subay üniforması ile sarılmış olduğu gerçeği gün gibi ortadaydı. Üniforma, gelen kişinin Askeri Başsavcılık'ta görevli olduğunun kanıtıydı.

Bir kadın avukat.

Sağ göğsünün üzerindeki isimliğe göre, ismi Sullivan'dı. Üniformayı, şirketlerde görmeye alışık olduğumuz resmi takım elbiseler gibi taşıyordu. Boşta kalan elinde evrak çantası vardı. Hiçbir şey söylemedi. Kısa boylu değildi ama kadının göz hizası, Reacher'ın henüz üzerine gömlek geçirmediği ve bu haliyle ,38'lik kurşun izini apaçık sergileyen göğsüne denk düşüyordu. Belli ki bu kurşun izi, kadının geçici bir süre de olsa aklını almıştı.

Reacher, "Buyurun," dedi.

Kadının koyu yeşil sedan arabası hemen arkasında, park halindeydi. Gökyüzü henüz ağarmamıştı. "Binbaşı Reacher siz misiniz?" diye sordu.

Otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu düşündü Reacher. O da binbaşı rütbesindeydi. Saçları kısa ve koyu renkliydi. Gözleri de şu an için ne soğuk ne de sıcak bakıyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye yanıtladı Reacher.

"Aslında yardımcı olması gereken benim."

"Beni temsil etmek için mi görevlendirildiniz?" "Günahlarımın bedelini böyle ödeyeceğim."

"Göreve geri çağrılma vakası mı, yoksa Juan Rodriguez mi? Belki de Candice Dayton vakasıdır."

"Geri çağrılma mevzusunu unutun. Bir ay sonra adaletin Asla Geri Dönme 49

karşısına çıkıp beş dakika kendinizi savunma hakkı elde edeceksiniz ama kazanamayacaksınız. Şimdiye kadar kazanan olmadı."

"O zaman Rodriguez mi, Dayton mı?"

"Rodriguez," dedi Sullivan. "Hemen işe koyulalım." Böyle dedi ama yerinden kıpırdamadı. Bakışlarını aşağı kaydırıp Reacher'ın beline, yani yirmi beş yılı aşkın süredir orada duran diğer yara izine odakladı. Belindeki yara, deniz yıldızı şeklinde büyük, çirkin ve beyaz bir yaraydı. Kaba bir dikiş atıldığı için iz çok belirgindi. Tabii üzerinden nispeten yakın zamanda bir de bıçak yarası geçince karmaşık bir hal almıştı.

"Farkındayım," dedi. "Estetik açıdan kabul edilemez bir noktadayım. Ama lütfen içeri gel."

Kadın, "Hayır, arabada beklesem daha iyi olacak," dedi. "Kahvaltı ederken konuşuruz."

"Nerede kahvaltı edeceğiz?"

"İki blok ötede bir yer var."

"Hesaplar senden mi?"

"Kendi hesabımı öderim. Sen kendi başının çaresine bak." "İki blok ötede mi? Gelirken kahve getirseydin keşke." "Getirebilirdim ama getirmedim."

"Ne kadar da yardımsever bir insansın. On bir dakika sonra hazır olurum."

"On bir mi?"

"Sabahlan hazırlanmam o kadar sürüyor."

"Çoğu insan on dakika der geçer."

"O zaman ya benden daha hızlılar demektir ya da dakiklik konusunda pek hassas değillerdir." Kapıyı kapattı ve yatağına gidip pantolonunu tekrar çıkarttı. Gayet iyi görünüyorlardı. Pantolonu yatağın altına sermek, ütülemenin alternatifi olarak yapabileceklerinin en iyisiydi. Banyoya gitti ve duşu açtı. Dişlerini temizledi ve sonra duşa girip incecik akan ılık suyun 50 Lee Child altına dikildi. Sabun ve şampuandan geriye ne kaldıysa kullanmaya çalıştı. Nemli havlularla kurulandı ve giyinip odadan çıktı. Tam on bir dakika sonra motelin otopark alanındaydı. Reacher, alışkanlıklarına bağlı bir adamdı.

Binbaşı Sullivan arabayı döndürdü. Günler öncesinde Reacher'ı Missouri'nin bir ucundan diğer ucuna götüren gri arabayla aynı model bir Ford'du. Yolcu koltuğuna geçmek üzere kapıyı açtı ve arabaya bindi. Sullivan, oturduğu yerde doğrulup aracı vitese taktı. Yavaş yavaş otoparktan çıktı. Yavaş ve dikkatliydi. Üniformasının eteği dizindeydi. Koyu renk kilotlu çorapları vardı ve ayakkabıları bağcıklı, koyu renk, sıradan ayakkabılardı.

Reacher, "Adın ne?" diye sordu.

Sullivan da, "Okuma yazman vardır sanırım," dedi.

"Ön adın ne demek istemiştim."

"Ne önemi var? Bana Binbaşı Sullivan diyeceksin nasıl olsa." Bunu söylerken ne samimi ne de samimiyetsizdi. Gerçi böyle bir tavır takınması şaşırtıcı değildi. İkisi arasında kişisel bir ilişki kurulması mümkün değildi. Ordunun savunma avukatları çalışkan, zeki ve profesyonel olurdu. Kimsenin tarafını tutmaz, ordunun çıkarlarını gözetirdi.

Kahvaltı için gittikleri mekan, gerçekten de iki blok ilerideydi. Ama bloklar epey uzundu. Önce sol, sonra sağ yaptılar. Şerit tipi bir alışveriş merkezinin önünden geçip yine üç şeritli bir yolun banketinde durdular. Bu alışveriş merkezinde bir hırdavatçı, bir eczane ve bir çerçeve dükkanı bulunuyordu.

Aynca bir silah dükkanı ve randevusuz çalıştığını iddia eden bir diş hekiminin muayenehanesi vardı. Şerit şeklindeki yapının sonunda, kahvaltı için geldikleri yerel küçük lokanta yapayalnız duruyordu. Beyaz alçı ile kaplı lokantanın dekoruna bakınca, sahibinin Yunan asıllı olabileceğini düşündü
Reacher. Menüde kesin bir milyon seçenek olacaktı. Bu da,

Reacher'a göre, mekanı geleneksel lokanta havasından çıkarıyordu. Çünkü lokantalar küçük, yalın ve seçenek konusunda muharebe tüfepİ kadar acımasız yerler olmalıydı.

Karşılıklı Jcoltuklann bulunduğu bölüme oturdular ve garson, sormadan ilk kahveleri getirdi. Bu da Reacher'ın mekana yönelik önyargısının biraz olsun kırılmasını sağladı. Menü neredeyse masa kadar büyük, PVC kaplı ve birden fazla sayfası olan bir kitapçık formundaydı. Reacher, ikinci sayfada krepler ve yumurtalar bölümünü görünce menünün geri kalanına bakmadı bile.

Sullivan, "İtiraf pazarlığına gitmeni öneririm," dedi. "Onlar beş yıl ister. Biz bir yıl deriz. İki yılla sonuçlanır. Bunu yapabilirsin. İki yılda ölmezsin ya."

Reacher da, "Candice Dayton kimdi?" diye sordu.

"Benim vakam değil. O konuda başka biriyle görüşeceksin." "Peki, Juan Rodriguez tam olarak kim oluyordu?"

"Başına vurduğun ve sonra aldığı darbeler yüzünden hayatını kaybeden biri."

"Öyle birini hatırlamıyorum."

"Böyle bir vakada, bu tür şeyler söylemesen iyi edersin. Böyle söyleyince o kadar çok kişinin kafasına vurmuşsun ki hangisi hangisidir ayırt edemiyormuşsun gibi görünüyor. Hal böyle olunca soruşturma genişler. Birileri kalkıp koca bir liste çıkanverir. Duyduğuma göre bu tür listeler epey uzun oluyormuş. 110. Birlik, zamanında epey vukuatlı bir yermiş." "Şimdi ne durumda peki?" "Sanırım biraz daha iyi. Uzaktan bakınca öyle görünüyor en azından."

"Senin fikrin mi bu?"

"Benim tecrübelerim."

"Susan Tumer'ın durumu hakkında bir bilgin var mı?" "Avukatını tanıyorum."

52 Lee Child "Ve?"

"Kadın rüşvet almış."

"Bundan emin miyiz?"

"O kadar çok elektronik veri var ki... Cayman Adaları'nda bir banka hesabı açmış. Evvelsi gün sabah saat onda. Saat on birde de hesaba 100 bin dolar yatmış. Saat on iki olduğunda kadın tutuklanmış ve adeta suçüstü yapılmış. Bana kalırsa her şey alenen ortada. 110. Birlik için de oldukça alışıldık bir manzara."

"Söylediklerine bakılırsa eski birliğimi pek de sevmiyorsun. Bu da bir sorun olarak tanımlanabilir. Çünkü sağlam ve yetkin bir savunmayı hak ediyorum. En azından Amerikan Anayasası'nın 6 No.lu Değişikliği uyarınca bana böyle bir hak tanınmış oluyor. Sence bu işi yapacak doğru kişi sen misin?"

"Ben, ordunun senin için uygun gördüğü avukat olduğumdan, elindekine alışsan iyi olur."

"En azından benim aleyhime sunulan kanıtlan görebilmeliyim. Yanılıyor muyum? 6 No.lu Değişiklik bu hususta birtakım haklar tanımıyor mu?"

"On altı yıl önce pek kayıt tutmamışsın."

"Biraz olsun yapmıştık."

"Biliyorum," dedi Sullivan. "Ne var ne yok inceledim. Diğer pek çok şeyin yanı sıra günlük özetleri kaydetmişsin. Bir tanesinde, Bay Rodriguez ile görüşmeye gittiğin yazıyor. Sonra hastane acil servisinden kendisinin aynı gün ilerleyen saatlerde başından darbe aldığı ve daha bir sürü sıkıntısı olduğu şikayetiyle acil girişi yaptırdığına dair belge aldım."

"Bu kadar mı? Aradaki bağlantıyı nasıl kurdun? Ben ayrıldıktan sonra merdivenlerden düşmüş olabilir. Kamyon çarpmış olabilir."

"Acil doktorları, şiddete maruz kaldığı görüşünde."

"Zayıf bir iddia," dedi Reacher. "Aslına bakarsan iddia bile değil. Ben bunun hakkında bir şey hatırlamıyorum."

"Ama,Bay Rodriguez'in seninle görüştükten sonra düşmüş olabileceği merdivenleri hatırlıyorsun."

"Spekülasyon," dedi Reacher. "Hipotez. Lafın gelişi. Kamyon gibi. Konuyla alakası yok."

"Ellerinde yeminli beyan var," dedi Sullivan. "Bay Rodriguez acile geldikten bir süre sonra, bizzat, yeminli ve yazılı beyanda bulunmuş. Kendisine saldıran kişi olarak senin adını vermiş."

8. BÖLÜM

Sullivan evrak çantasını lokantanın sentetik kumaş kaplı koltuğuna koydu. Çantadan çıkardığı kalınca bir dosyayı masanın üzerine bıraktı. Sonra da, "İyi okumalar," dedi.

Bunlan okumanın iyi bir yanı yoktu. Oldukça uzun ve iğrenç bir suç vakasının, aynı şekilde uzun ve iğrenç kayıtlarının tamamı buradaydı. Olayın kökleri 1990 yılının sonlarına doğru gerçekleşen Çöl Kalkanı Operasyonu'na dayanıyordu. Bu operasyon, Körfez Savaşı'na karşılık gelen Çöl Fırtınası Operasyonu'nun bir

önceki aşamasıydı. Bu operasyondan sonra Saddam Hüseyin yönetimindeki Irak, bağımsız Kuveyt'i yani komşusunun topraklarım işgal etmişti. Özgür dünyadan yarım milyon kadın ve erkek, Saddam'a haddini bildirmek için altı aylık bir zaman dilimi içinde bir araya getirildi. Toplam yüz saat süren bir operasyonla da amaçlarına ulaştılar. Sonra bu yarım milyon kadın ve erkek, ülkelerine geri döndü.

Malzemelerin toparlanması büyük bir sorundu. Ordunun ihtiyaçları oldukça fazlaydı. Bütün bunlan altı ay içinde bir araya getirmeleri gerekirken, hepsini toplayıp geri götürmek için bir altı aya daha ihtiyaçlan olacaktı. Hazırlık aşaması beklenenden fazla ilgi gördü. Harekete geçme safhası da bölüm bölüm ve epey karmaşık bir düzende yapıldı. Onlarca

milliyetten personel, harekata dahil oldu. Sözün özü, bu esnada ordu envanterinin bir kısmı ortadan kayboldu. Bu da utanç vericiydi. Güjıün sonunda defterdeki hesabı tutturmak gerekiyordu. Bu/yüzden kayıp eşyalann karşısına harekatta harap oldukları yâzıldı. Bazılarına da kayboldu ya da hasar gördü gibi ifadeler eklendi ve hesap kapatıldı.

Ta ki birtakım eşyalar, Amerika'nın çeşitli şehirlerinde sokak satıcıları tarafından pazara sürülene dek. "Hatırlayabildin mi?" diye sordu Sullivan.

"Evet," dedi Reacher. Gayet iyi hatırlıyordu. Bu tip bir suç, 110. Birlik'in müdahale etmesi gereken türden bir suçtu. Taşınabilir askeri silahlar, kazara sokaklarda satışa çıkmazdı. Bu silahlar çalınmış, kaçırılmış ve satılmıştı. Yapanların kim olduğu bilinmiyordu ama hangi alanlardan olduklarını tahmin etmek zor değildi. Çoğunluğu lojistik şirketlerindendi. On binlerce tonluk malzemeyi özensiz taşıma senetleri düzenleyerek nakleden bu adamlar, arada bir ya eğlencesine ya da kâr elde etmek amacıyla bir ya da iki tonluk kayıplara yol açardı. Bazen de yüz tonluk kayıplar. 110. Birlik'e bu kayıplara yol açanların kim olduğunu ve bu suçu ne zaman, nerede, nasıl işlediklerini bulmalan emredildi. Birlik yeni kurulmuştu ve adını duyurup kendini kanıtlaması gerekiyordu. Bu nedenle kendilerine verilen emri fazlaca ciddiye aldılar. Reacher, bu iş üzerinde yüzlerce saat harcadı. Ekibinin ondan daha çok çalıştığını söylemeye gerek bile yoktu.

"Yine de Juan Rodriguez diye birini hatırlamıyorum," dedi.

Sullivan da, "Dosyanın sonuna bak," diye karşılık verdi.

Reacher dosyanın sonuna bakınca Juan Rodriguez'i gayet net hatırladığını fark etti.

Tek sorun, adının Juan Rodriguez olduğunu bilmiyor oluşuydu.

110. Birlik, Los Angeles South Central bölgesinde bir çete üyesinin bu olayla ilişkili olduğuna dair çok sağlam bir ipucu yakalamıştı. Söz konusu çete üyesi, sokaklarda Dog adıyla biliniyordu. Dog da aslında Koca Dog isminin kısaltmasıydı. Kendisine Koca Dog denmesinin nedeni, adamın hem statü hem de fiziksel özellikleri bakımından iri yarı olmasıydı. Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi, Dog'la pek ilgilenmemişti. Çünkü herhangi bir uyuşturucu kavgasına karışmamıştı. 110. Birlik'e gelen ipucu, bu adamın orada burada kara borsa silahlar satarak bir servet elde ettiğini söylüyordu. Ayrıca bu ipucunu veren muhbir, Dog'un bu işten sorumlu olduğunu iddia ediyordu. Muhbirin söylediklerine bakılırsa Dog, on bir kasa Manga Otomatik Silahı olarak bilinen SAWTann tahliyesinden sorumluydu. SAWTar öyle ufak tefek şahsi silahlara benzemezdi. SAWTar son derece korkunç tam otomatik silahlardı ve kabiliyetleri ile kapasiteleri gerçekten dehşet vericiydi.

Reacher, Los Angeles South Central'a gitti ve sıcak havaya rağmen sokaklarda dolaşarak doğru yerlerde doğru soruları sormayı başardı. O ortamda kendini ordu mensubu olarak tanıttı ama elinde satacak ordu mallan olduğunu iddia ederek umursamaz bir tavırla piyasanın içine daldı. El bombaları, hançer, çok sayıda zırh delici mühimmat, Baretta tabancalar. İnsanlar başlangıçta temkinli davrandı ama sonunda Reacher'ın kararlı tavn, onu kendilerinden biri olarak görmelerini sağladı. İki gün sonra Dog ile karşı karşıyaydı. Adam gerçekten de irikıyımdı. Enine boyuna genişti. Yüz elli kilo ağırlığında olma ihtimali çok yüksekti.

Dosyadaki son evrak, yeminli bir ifadeydi. Üzerinde Juan Rodriguez, Diğer Adıyla Koca Dog, Diğer Adıyla Dog Tarafından Verilen Kanıt İfadesidir yazıyordu. Reacher'ın adı, ifadede açıkça yer alıyordu. Altında da adama verdiği fizik-

sel hasarlar madde madde yer alıyordu. Bunlar arasında kırık kafatası, kırılmış kaburgalar, doku zedelenmesi ve çok sayıda ezilme vardı. İfadenin altında Rodriguez'in imzası vardı. Ve tabii tanıklanıp Tanıklardan biri Los Angeles Studio City'de bir yer olan VAntura Bulvan'ndan bir avukattı ve diğeri de noter onayıyla tanıklığı tasdik edilmiş başka bir kişiydi.

"Şimdi hatırladın mı?" diye sordu Sullivan.

"Yeminli ifadesinde açıkça yalan söylemiş," dedi Reacher. "Ben o adama bir fiske bile vurmadım." "Öyle mi?" "Neden böyle bir şey yapayım ki? Onunla bir işim yoktu. Sadece onu besleyen kaynağın kim olduğunu öğrenmek istiyordum. Mallan satın aldığı adamı bulmaya çalışıyordum. Tek istediğim, bir isim vermesiydi."

"Los Angeles sokaklanndaki SAWTar umurunda değil miydi?"

"O mesele Los Angeles Polis DepartmanTnı ilgilendiriyordu, beni değil."

"Aradığın isme ulaştın mı?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Ben sordum, o da yanıtladı."

"Bu kadar basit mi?"

"Hemen hemen."

"Bu da ne demek?"

"Sorgulama işinde iyiyimdir. Ona, aslında bildiğimden daha fazlasını öğrenmişim gibi davrandım. O da pek akıllı bir adam değildi. Açıkçası, hasar görecek bir beyni olduğuna bile şaşırdım." "Hastanenin raporunu nasıl açıklayacaksın?"

"Açıklamak zorunda mıyım? Onun gibi bir adam bir sürü pislikle aynı camiadandı. Belki bir gün önce adamın birinin

kellesini almıştı. Sonuçta çok da medeni bir işle meşgul olduğu söylenemezdi."

"Savunman bu mu yani? Başka biri yapmıştır mı diyorsun?"

"Suçlu ben olsaydım, o adamın hastaneye gitmesine bile gerek kalmazdı. İşe yaramaz yağ tulumunun tekiydi."

"Savcının karşısına başka biri yapmıştır iddiasıyla çıkmam mümkün değil. Özellikle de bu iddianın kanıtı olarak, Reacher yapmış olsaydı yaralamaz, oracıkta öldürürdü demek zorunda kalacağımı düşünürsek."

"Ama yapmak zorundasın."

"Hayır, yapmak zorunda değilim. Dinle, Reacher. Bu işi ciddiye almalısın. Senin için pazarlık edebilirim. Ama önce itiraf etmelisin. Suçunu kabullenmeli ve pişman olduğunu göstermelisin."

"Buna inanmıyorum."

"Sana verebileceğim en iyi tavsiye bu."

"Yeni bir avukat talep edebilir miyim?"

"Hayır," dedi Sullivan. "Edemezsin."

Sessizce kahvaltılarını yaptılar. Reacher, başka bir masaya geçmek istiyordu ama yapmadı. Çünkü o anda çaresiz gibi görüneceğini düşündü. Hesabı bölüştüler ve dışarıya çıkıp arabanın yanma geldiler. Sullivan, "Gitmem gereken başka bir yer var," dedi. "Buradan yürüyebilirsin. Ya da otobüse binersin."

Arabasına binip uzaklaştı. Reacher, restoranın otoparkında yalnız kaldı. Üç şeritli yol, otobüsün geçiş rotasıydı. Soluna doğru otuz metre ilerlese otobüs durağına varacaktı. Durakta bekleyen iki kişi vardı. İki Meksikalı adam. İkisi de Koca Dog'a kıyasla çokça zayıf ve çelimsizlerdi. İşinde gücünde dürüst vatandaşlardı. Belli ki ya mezarlıkta bahçe işi yapıyor

ya da Alexandria veya D.C.'de temizlik görevlisi olarak çalışıyorlardı.

Sağ tarafında elli metre ileride bir durak daha vardı. Caddenin hemen kayışındaydı. Kuzeye gidiyordu, güneye değil. Şehir dışına çakıyordu, yani merkeze gitmiyordu. McLean ve sonra da belki Reston'a gidiyordu. Ondan sonra da muhtemelen Leesburg durağında duracak ve Winchester'a kadar gidecekti. Orası son durak olduğundan, inince çok sayıda farklı otobüsle karşılaşacaktı. Daha büyük otobüsler. Onlar da Appalachianlar'dan geçip Batı Virginia, Ohio ve Indiana'ya gidiyor olmalıydı. Belki de daha uzaklara. Çok daha uzaklara.

Seni daha önce bulamadılar. Şimdi de bulamazlar.

Tahliye olursun. Bu kez uygunsuzluktan terhis alırsın.

Turner seni görmek istemiyor.

Reacher bekledi. Hava soğumuştu. Trafik sakindi. Arabalar ve kamyonlar geçiyordu. Her modelden ve her renkten. Sonra soluna bakıp ileriden gelen otobüsü gördü. Güneye değil de kuzeye giden otobüsü. Şehir merkezine değil de şehir dışına giden otobüs. Otobüs durağı elli metre sağındaydı. Bekledi. Otobüs, büyük bir minibüsün dönüştürülmüş versiyonuydu. Uzun yolu kaldıracak türden değildi. Belediyenin hizmet aracı gibiydi. Bu da bilet fiyatını düşürüyordu. Adeta aksırıp tıksırarak yol alıyor, yavaşça ilerliyordu.

Reacher, otobüse binmedi. O da yanından yavaşça geçip yoluna gitti.

Yürüyerek 110. Birlik'in Karargahı'na geldi. Otuz dakikada üç kilometre. Motelinin önünden geçti. Kapısı göçük araba yol kenarında değildi. Ya sahipleri gelip almıştı ya da çalınmıştı.

Sabah saat 07:55'te eski taş binaya geldi ve ona Candice Dayton'ın kim olduğunu ve kadının neden mutsuz olduğunu söyleyecek olan başka bir avukatla tanıştı.

9. BÖLÜM

Reacher'ın öğleden sonra tanıştığı nöbetçi, yeniden nizamiye-deki nöbet kulübesindeydi ama bu kez gündüz vardiyasmday-dı. Reacher'ı başıyla selamladı ve Reacher bu selamlaşmanın ardından bina girişindeki merdivenleri çıkıp yeni boyanmış kapıdan içeri girdi. Askeri arazi aracı hâlâ otoparktaydı. Tıpkı iki kapılı kırmızı araba gibi. Fakat kapısında göçükler olan araba ortalarda yoktu.

Lobideki masada yeni bir çavuş duruyordu. Muhtemelen gece vardiyasındaki çavuştu ve mesaisi dolmak üzereydi. Gece vardiyasına kalan çavuş beyaz ırktan bir erkekti. Leach'e kıyasla biraz daha ketum duruyordu. Düşmanca bir tavrı yoktu ama Reacher'a karşı temkinli duruyordu. Tıpkı geçen gece moteline gelen tişörtlü adamlar gibiydi. Sanki içten içe, Bu birliğin adını kötüye çıkardın, diyordu. Fakat dışarından, "Yarbay Morgan sizi hemen 207 numaralı odaya bekliyor," demekle yetindi.

Reacher "Hemen ile kastınız?" diye sordu.

Çavuş da "Hemen, efendim," dedi.

"Teşekkürler, çavuş," dedi Reacher. 207 numara üst katta, soldan dördüncü odaydı. Reacher'ın odasının yanıydı. Ya da eskiden Susan TumerTn, şimdi de Morgan'm olan odanın yanı. Eskiden 207, Karla Dixon'm ofisiydi. Matematik deha-

sı olan mali uzman. Pek çok karmaşık işin içinden çıkmayı başarmıştı. Yüz suçtan doksan dokuzu aşk, nefret ya da paraya dayanıyordu. Incil'de yazılanların aksine, suçların en büyüğünün kaynağı paraydı. Dixon, altın kadar değerliydi ve Reacher'ın 207 numaralı ofiste güzel anılan vardı.

Merdivenlerden yukan çıktı ve koridor boyunca yürürken eski ofisinin önünden geçti. İsimlik hâlâ duvardaydı: Bnb. S. R. Tumer, Birlik Komutanı. Yüzbaşı Weiss'ın sesini duydu zihninde ve Binbaşı Sullivan'm, Rüşvet almış, dediği anı hatırladı. Belki daha masum bir açıklaması vardı. Belki uzaklarda bir yerde yaşayan amcası ölmüştü ve miras olarak dev bir uranyum madeni bırakmıştı. Belki bu maden yurtdışındaydı ve bu yüzden ülke dışında bir yerlerde hesap açmak zorunda kalmıştı. Belki de Avustralya'daydı. Avustralya'da uranyum vardı. Altın, kömür ve demir cevheri de. Ya da Afrika'da bir yerdeydi. Keşke Karla Dixon burada olsaydı. Eldeki evraklara bir göz atar ve gerçeği anında ortaya çıkanrdı.

207 numaraya geldiğinde kapıyı çalmadı. Gerek yoktu. Morgan'dan sonra binadaki en üst rütbeli kişi muhtemelen kendisiydi. Ve bu gibi tuhaf koşullarda bile rütbe konuşurdu. Bu yüzden doğruca içeri girdi.

Oda boştu. Ayrıca burası artık bir ofis değildi. Bir tür konferans salonuna

dönüştürülmüştü. Çalışma masası yerine büyük ve yuvarlak bir toplantı masası ile altı sandalye vardı. Masanın ortasında örümcek şeklinde siyah bir şey duruyordu. Muhtemelen grup toplantılarına uzaktan bağlananlar için alınmış hoparlördü. Duvarlardan birine yaslanmış büfe görünümlü bir mobilya vardı. Tahminen toplantılarda ikram edilen kahve ve sandviçlerin servis edildiği yerdi. Aydınlatma unsuru, diğer odalardaki gibi cam bir fanus formundaydı. Fanusun içindeki tasarruf lambası açıktı ama oldukça zayıf bir ışık yayıyordu.

Reacher pencerenin yanma gidip dışan baktı. Baktı ama pek 62 Lee Child

bir şey göremedi. Çünkü dışarıda görecek bir şey yoktu. Binanın bu tarafına araç park etmek yasaktı. Sadece büyük bir çöp kon-teyneri ile masa, sandalye ve dolaptan oluşan bir kullanılmayan mobilya yığını duruyordu. Sandalyelerin kaplamaları ıslandığı için kabarmıştı ve dolaplar da küflenmişti. Manzaranın diğer bir unsuru da taştan bir duvardı. En azından duvann üstünden doğu yönüne bakınca nispeten iyi bir şeyler görüyordu ki bunlar da mezarlık ve nehirdi. Çok çok uzaklarda Washington Anıtı görünüyordu. Havadaki sisle aynı renkteydi. Onun da ardında henüz yükselmeye başlayan güneş vardı.

Odanın kapısı açıldı ve Reacher arkasını dönüp, gelenin kim olduğuna baktı. Morgan'ı bekliyordu ama gelen Morgan değildi. Adeta dejâ vu yaşıyordu. A sınıfı bir subay üniforması giyen ve üzerinde Askeri Başsavcılık'tan geldiğini gösteren bir amblem taşıyan kadın bir avukatla karşı karşıyaydı. Göğsündeki isimlikte Edmonds yazıyordu. Sullivan'a benziyordu. Koyu renk ve düzgün kesimli saçları ile profesyonel bir görünüm yakalamıştı. Üzerinde etek, kilotlu çorap ve sade siyah ayakkabılar vardı. Fakat Sullivan'dan gençti. Rütbe olarak da çömeziydi. Bir yüzbaşıydı. Elindeki evrak çantasının da kalitesi, Sullivan'm çantasına kıyasla düşüktü.

"Binbaşı Reacher?" dedi emin olamayarak.

"Günaydın, yüzbaşı," dedi Reacher.

"Ben Tracy Edmonds. İKTM Komutanlığı'nda görev yapıyorum."

Bu da İnsan Kaynaklan Temin Merkezi Komutanlığı anlamına geliyordu. Özetle, Personel Daire'den geliyordu. Bu yüzden Reacher kadının göreve çağnlmayla ilintili bir sürü evrak işi için geldiğini düşündü. Maaş, banka detayları ve benzeri detaylı konular. Fakat sonradan bu tür işler için avukat göndermediklerini hatırladı. Genelde bölük yazıcılan bu tür !ŞİEr için görevlendirilirdi. Demek

ki avukat, Candice Dayton

Asla Geri Dönme 63

vakası için buradaydı. Ama çömezdi. Üstelik daha sorulmadan adını söylemişti. Yüzüne bakınca akimdan geçenler okunabiliyordu. Dost canlısı ve kaygılı biriydi. Bu da Candice Dayton mevzusunun Koca Dog kadar ciddi bir iş olmadığı şeklinde yorumlanabilirdi.

"Susan Tumer'm durumuyla ilgili bir şeyler biliyor musunuz?"

"Kim?"

"Şimdi ofisinin önünden geçtiniz."

"Sadece kulağıma çalınanları biliyorum."

Nedir mesela?'

"Rüşvet almış."

"Ne için?"

"Sanırım bu gizli bir bilgi."

"Olamaz. Kendisi mahkemeye çıkarılmadan tutuklanmış. Bu yüzden kayıtlarında geçerli bir sebep olmalı. Yoksa ordumuz ben buralarda yokken medeni hukuk kurallarını hiçe saymaya mı başladı?"

"Önemli bir bilgiyi üstlerine bildirmekte bir gün geç kaldığını söylüyorlar. Önceleri kimse neden böyle bir şey yaptığını anlayamamış. Ama şimdi nedenini biliyorlar."

"Hangi bilgiymiş bu?"

"Fort Hood'dan bir piyade yüzbaşıyı tutuklamış. Sözde bir casusluk vakasıymış. Yüzbaşı yurtdışmdaki sivil bağlantısının ismini vermiş. Binbaşı Tumer, bu bilgiyi yirmi dört saat kendine saklamış. Bu da yüzbaşının bilgi sızdırdığı sivil bağlantısına, kaçmak için zaman kazandırmış."

"Bu olay ne zaman olmuş?"

"Yaklaşık dört hafta önce."

"Ama tutuklanalı iki gün oldu."

"Çünkü o gün yurtdışmdaki sivilden bir ödeme almış. Bu da tutuklama için beklenen kanıtmış. Ellerinde böyle bir kanıt

olmasa, yirmi dört saatlik gecikme sadece mesleki yetersizlik olarak yorumlanacak ve suç kapsamına girmeyecekti." "Duruşma öncesi tutukluluk karan alınmış mı?" "Sanmıyorum."

"Avukatı kim?"

"Albay Moorcroft. Charlottesville'den."

"Askeri Başsavcılık Eğitim Merkezi'nden mi?"

Edmonds evet dercesine başını salladı. "Kriminal savunma dersleri veriyor."

"Oradan buraya git gel mi yapıyor?"

"Hayır, sanınm Dyer Misafırhanesi'nde kalıyor."

Bu, Fort Dyer'da subaylar için inşa edilen misafirhaneydi. Gerçi şimdi adı Müşterek Dyer-Helsington House Üssü'ydü. Ritz otelleri gibi değildi ama çok da kötü sayılmazdı. En azından şu an kaldığı motelden katbekat iyiydi.

Edmonds, Reacher için bir sandalye çekti ve kendisi de bir sandalyeye oturdu. "Candice Dayton," diyerek girdi söze.

Reacher da oturdu ve "Candice Dayton'm şu anda ya da o zamanlar kim olduğunu bilmiyorum." "Korkanm ki inkar çok akıllıca bir seçim değil, binbaşı. Bu asla işe yaramaz."

"Bilmediğim birini hatırlıyormuş gibi yapamam."

"Böylesi bir tavır, kötü bir izlenim yaratır. Negatif bir tablo çizersiniz. Bu da günün sonunda sizin aleyhinize olur." "Kimmiş peki o kadın?"

Edmonds evrak çantasını masaya koydu ve açtı. İçinden bir dosya çıkardı. "Daha önce görev için pek çok kez Kore'ye gönderildiniz, değil mi?" diye sordu.

"Pek çok kez."

"55.Askeri İnzibat'la kısa süreli göreviniz de dahil."

"Öyle diyorsan."

"Öyle diyorum. Bunların hepsi dosyanızda açıkça yazıyor. Kariyerinizin sön dönemlerinde. Hatta neredeyse yaptığınız son işlerden. Çamp Red Cloud'daydımz. Seul ve silahsızlandırılmış bölge arasında bir yerde."

"Nerede/olduğunu biliyorum."

"Candice Dayton bir Amerikan vatandaşıydı. O esnada geçici olarak Seul'de yaşıyordu."

"Sivil miydi?"

"Evet. Hatırladınız mı?"

"Hayır."

"Kısa süreli bir ilişkiniz olmuş."

"Kimin?"

"Siz ve Bayan Dayton'ın tabii ki."

"Onu hatırlamıyorum."

"Evli misiniz?"

"Hayır."

"Evlenip ayrıldınız mı?"

"Hayır."

"Bugüne dek çok sayıda cinsel birlikteliğiniz oldu mu?" "Bu fazlaca kişisel bir soru."

"Ben sizin avukatınızım. Şimdi yanıt verin lütfen." "Olabildiğince çok diyebilirim. Kadınları severim. Sonuçta biyolojik bir mevzu."

"Peki, aralarında hatırlamadıklarınız olabilir mi?" "Aslında hatırlamadıklarım değil de unutmaya çalıştıklarım var."

"Bayan Dayton da bu kategoride mi?"

"Hayır. Kendisini unutmaya çalışıyor olsaydım, onu hatırlamam gerekirdi. Değil mi? Fakat ben Bayan Dayton'ı hatırlamıyorum."

"Hatırlamadığınız başka birlikteliklerniz var mı?" "Hatırlamıyorsam nasıl bilebilirim?"

"Gördünüz mü? Negatif imaj derken bunu kastediyorum. Bu yaklaşım mahkemede size yardımcı olmayacaktır."

Ne mahkemesi?'

"Candice Dayton, sizden kısa bir süre sonra Seul'den ayrılmış. Kendisi Los Angeles kökenli olduğundan, evine geri dönmüş. Geri döndüğü için mutluymuş. İş bulup, birkaç yıl mutlu mesut yaşamış. Geri döndüğü yıl bir kızı olmuş ve kızı da okulda başarılı bir öğrenciymiş. Bayan Dayton işyerinde terfi edince daha büyük bir ev satın almış. Her şey yolunda gidiyormuş. Ama birden ekonomi kötüye gidince o da işinden olmuş. Sonra da evinden. Şu anda kızıyla birlikte arabalarında yaşıyor ve maddi bir destek arıyor. Kendisine maddi destek sağlamakla yükümlü her yere gidiyor."

"Ve?"

"Bayan Dayton Kore'de hamile kalmış, binbaşı. Kızının babası sizsiniz." /

10. BÖLÜM

Edmonds dosyasındaki sayfalar arasında gezindi. Narin parmaklan sayfalar

üzerinde adeta dans ediyordu. "Ordunun politikası proaktif adımlar atmamak yönündedir. Dışarıya çıkıp insanların peşine düşmeyiz. Baba isminin yanma not düşeriz o kadar. Genelde bir sıkıntı çıkmaz. Fakat sizin vakanızda olduğu gibi çocuklannın babasının ismi bize gönderilirse harekete geçeriz. Bu yüzden sizin mevcut statünüzü ve adresinizi Los Angeles'ta davayla ilgilenen mahkemeye bildireceğiz."

Aradığı sayfayı buldu. Diğerleri arasından çekip çıkardı. Masanın üzerinden uzatarak, "Avukatınız olarak babalık testi yaptırmanızı öneririm. Masraflarını sizin karşılamanız gerekecek. Fakat bu testi yaptırmadan nihai bir karara varmak pek akıllıca olmaz," dedi.

Reacher kendisine uzatılan kağıdı aldı. Yeminli bir beyanın fotokopisiydi. Tıpkı Koca Dog dosyasındaki gibi. İmzalar, avukatlar, mühürler. Görünüşe göre hepsi North Hollywood'da bir hukuk bürosunda düzenlenmişti. Reacher'ın adı açıkça yer alıyordu. 55. Birlik'e gönderilme tarihi yazıyordu. Sosyalleştikleri ve görüştükleri tarih ve hatta saatler bile tek tek kaydedilmişti. Belli ki Candice Dayton, epey detaylı bir günlük tutmuştu. Bebeğin doğum tarihi de yazıyordu. Reacher'm Red

Cloud'da olduğu dönemden tam dokuz ay sonrasına tekabül ediyordu. Bebeğin adı Samantha'ydı. Büyük ihtimalle, kısaca Sam diyorlardı. Şimdi de on dört yaşındaydı ve on beş yaşına girmek üzereydi.

Edmonds ikinci bir kağıt uzattı. O da doğum belgesinin bir fotokopisiydi. "Belgede adınız yer almıyor. Sanırım başlangıçta o da tek başına çocuk sahibi olma fikrinden yanaymış. Fakat şimdi zor günlerden geçiyor."

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Edmonds, "Sizin ekonomik durumunuz hakkında bilgi sahibi değilim. Fakat sizden üç yıldan biraz daha uzun bir süre nafaka ödemeniz ve muhtemelen de üniversite masraflarını karşılamanız talep edilecektir. Tahminimce mahkeme bir aya kalmadan sizinle irtibata geçer. Zamanı gelince bu meseleleri orayla çözersiniz."

Reacher, "Bayan Dayton'ı hatırlamıyorum," dedi.

"Bunu çok sık dillendirmeseniz iyi olur. Bu tip söylemler tartışmaya yol açar. Mümkünse Bayan Dayton'ı gücendirmemekte fayda var. Hatta proaktif bir tavır takınıp kendisiyle iletişime geçmeniz akıllıca bir hamle olur. Mümkün olduğunca çabuk tabii. Bu, iyi niyetli olduğunuzu gösterir."

Edmonds, yeminli beyanı aldı ve doğum belgesi ile birlikte dosyaya kaldırdı. Dosyayı da evrak çantasına kaldırıp çantayı kapattı. "Bildiğiniz üzere, Askeri Yargı zinayı hâlâ ceza gerektiren suçlar arasında sayıyor, binbaşı. Özellikle de güvenlik kleransına sahip ordu mensuplan için. Çünkü anlaşmazlık ihtimali daha yüksek. Özellikle de bir sivil söz konusuysa. Fakat Bayan Dayton Ta uyumlu hareket ederseniz savcıyı olumlu yönde ikna edebilirim. Bilhassa Bayan Dayton Ta iletişime geçer ve kendisine bir teklifte bulunursanız. Dediğim gibi. Acele etmeniz gerek. Böylesi daha iyi karşılanacaktır. Savcı tarafından demek istedim."

Reacher bir şey söylemedi.

Edmonds, "Ne de olsa uzun zaman önceydi," dedi. "Ulusal güvenliğe bir zararı dokunmadığı da açık. Tabii diğer vakanızın sonucu ne olu/bilemem. Bay Rodriguez'le olan davanızı kastediyorum. Ellerinde ne varsa hepsini kullanıp üstünüze gelmek isteyebilirler. Öyle olursa size pek bir yardımım dokunmaz."

Reacher bir şey söylemedi.

Edmonds ayağa kalktı ve "Sizi tekrar ziyaret edeceğim, binbaşı," dedi. "İhtiyacınız olan bir şey olursa lütfen bana haber verin."

Odadan ayrıldı ve kapıyı kapattı. Reacher, kadının linolyum yer döşemesinde çınlayan topuk sesini dinledi. Bir süre sonra ses kesildi.

Babalık, insanlık tarihi boyunca erkeklerin yaşadığı en yaygın ortak tecrübelerden biri olmuştur. Fakat Reacher için bu olası görünmüyordu. Sadece teorik olarak doğruydu. Tıpkı Nobel Ödülü'nü kazanacağını ya da Dünya Şampiyonası'nda oynayacağını ve hatta şarkı söyleyeceğini düşünmesi gibi bir durumdu. Prensipte mümkündü ama gerçekleşmesi imkansız gibiydi. Diğerlerinin gidebileceği ama Reacher'ın varamayacağı bir adres misali. Hayatında pek çok baba tanımıştı. En başta kendi babası vardı. Çocukluk arkadaşlarının babalan. Sonra kendi arkadaşlan baba oldu. Evlenip ailelerini

kurdular. Baba olmak hem çok düz bir görev, hem de çok karmaşık bir yapıydı. Dışandan bakınca kolaydı. Oysa derinlemesine incelendiğinde kaygı merkezi denebilecek kadar devasa bir içeriğe sahipti. Genel olarak günü gününden farklı bir mesleğe benziyordu. Her zaman en iyisini umut etmek ve adım adım ilerlemek gerekiyordu. Kendi babası hep kontrolü elinde tutuyor gibi görünüyordu. Oysa şimdi geriye dönüp bakınca, babasının da bazı şeyleri başına geldikçe tecrübe ettiğini görüyordu.

Samantha Dayton.

Sam.

On dört yaşında.

Reacher'ın onu düşünecek zamanı yoktu. En azından şu anda yoktu. Çünkü kapı açıldı ve Morgan pijamayı andıran üniforması ile içeri girdi. Gözlükler hâlâ gözündeydi. "Bugünlük işin bitti, binbaşı," dedi. "Yarın sabah sekizden önce burada ol."

Can sıkıntısı ile cezalandırılıyordu. Bütün gün yapacak hiçbir şey yoktu. Pek alışılmış bir taktik olduğu söylenemezdi. Reacher yanıt vermedi. Oturduğu yerde, gözleri uzaklara daldı. Uygunsuz davranışlar ya da ufak tefek itaatsizlikler, içinde bulunduğu koşullan olduğundan kötü bir hale sokamazdı. Artık o noktayı geçmişlerdi. Fakat takındığı tavır karşısında Morgan'ın da öylece dikilmeyi seçtiğini gördü. Bir kaya gibi orada duruyordu. Eli de kapının kolundaydı. Reacher mecburen ayağa kalktı ve odayı terk etti. Koridorda oyalana oyalana yürürken Morgan'm kendisini ofisine kapattığını işitti.

Birden durdu ve arkasını döndü.

Koridorun en uzak ucuna gitti ve soldaki ofisi kontrol etti. 209 numaralı oda. Başlangıçta Calvin Franz'm ofisiydi. İyi bir dosttu. Artık hayatta değildi. Reacher kapıyı açtı ve başını içeri uzattı. Tanımadığı iki adam vardı. Astsubay rütbesindelerdi ama bir gece önce motele gelen tişörtlü adamlar değillerdi. Masalarında sırt sırta gelecek şekilde oturuyorlardı. Bilgisayarda çalıştıkları şey her neyse kendilerini kaptırmışlardı. Sonunda başlarını kaldırıp Reacher'a baktılar.

"Devam edin," dedi Reacher.

Odadan çıktı ve tam karşıdaki odayı denedi. 210 numaralı oda. Bir zamanlar David O'Donnell'ın evi olarak bilinirdi. Bildiği kadarıyla O'Donnell hâlâ hayattaydı. D.C.'de özel dedektif olarak çalıştığını duymuştu. Çok uzak sayılmazdı. Başı-

m odadan içeri uzattı ve masa başında oturan bir kadın gördü. Üniformalıydı. Teğmen rütbesindeydi. Hemen başını kaldırıp

Reacher'ş baktı.

"Özü/ dilerim," dedi Reacher.

208riumaralı oda Tony Swan'm ofisiydi. O da iyi bir dosttu ve maalesef hayatını kaybetmişti. Reacher kapıyı açtı ve içeriye baktı. Kimse yoktu. Tek kişilik bir odaydı. Söz konusu tek kişinin de kadın olduğuna şüphe yoktu. Pencerenin kenarında kadın subayların taktığı türden bir kep vardı. Ayrıca masanın üzerinde de incecik bir kol saati duruyordu.

207 numaralı odayı görmüştü. Bir zamanlar Karla Dixon'ın mekanıydı ve şimdilerde kimseye ait değildi. Konferans salonu olmuştu. Bildiği kadarıyla Dixon hayattaydı ve son duyduğuna göre New York'taydı. Adli vakalarda muhasebecilik yapıyordu ki bu da çok yoğun olduğu anlamına geliyordu.

206 numaralı oda Frances Neagley'nin ofisiydi. Tam Reacher ' ın ofisinin karşısına denk geliyordu. Çünkü Reacher ' m çoğu işini onun yerine Neagley yapıyordu. Bugüne dek gördüğü en iyi çavuştu. Hâlâ hayattaydı ve Chicago'da keyif sürüyor, diye düşündü Reacher. Başını içeri uzatınca bir gece önce kendisini motele bırakan teğmeni gördü. Birinci sınıf erin şoförlük yaptığı arabadaydı. Şimdi masasında oturuyor ve telefonla konuşuyordu. Başını kaldırdı. Reacher başını salladı ve hemen odadan çıktı.

204 numaralı oda Stan Lowrey'nin ofisiydi. Zor bir adamdı ama iyi bir müfettişti. Ordudan erken ayrıldı. Orijinal birlikten zarar görmeden ayrılacak kadar zeki olan tek adamdı. Montana'ya taşınmıştı. Koyun yetiştiriyor, tereyağı üretiyordu. Nedenini kim bilebilirdi. Bu civarda rastlayabilecekleri tek siyahi adamdı ve ne çiftçilikten ne de hayvancılıktan anlardı. Fakat görenler onun gayet

mutlu olduğunu söylüyordu. Sonra bir gün koca bir kamyon geldi ve Lowrey'ye çarptı. Ofisinde

de bir yüzbaşı vardı. Kısa boylu bir adamdı ve üzerinde A sınıfı üniformaları olduğuna göre ya kanıt sunmaya ya da tanıklık etmeye gidiyordu. Başka neden bu üniformayı giymiş olabilirdi ki? Reacher, "Affedersin," dedi ve dışarı çıktı.

203 numaralı oda kanıtların tutulduğu kilitli bir odaydı ve hâlâ öyleydi. 201 de dosya odasıydı. Yine o şekilde kullanılıyordu. 202 ise bölük yazıcısının odasıydı ve gelenek bozulmamıştı. İçeride bir adam oturuyordu. Nispeten yaşlı ve saçları ağarmış bir başçavuş. Muhtemelen yıllık görevlendirmeleri alıyordu. Reacher baş selamı verip odadan ayrıldı ve aşağı indi.

Gece vardiyasına kalan asık suratlı çavuş gitmiş, Leach lobideki yerini almıştı. Arkasındaki koridor, birinci kattaki ofislere çıkıyordu. 101 'den 110'a kadar uzanan ofisler. Reacher hepsini kontrol etti.

109 ve 110, Jorge Sanchez'in ve Manuel Orozco'nun ofisleriydi. Şimdi bu odalarda onlara çok benzeyen yeni kuşak muadilleri görev yapıyordu. 101 ve 108 arası odalarda özellikle ilgisini çeken kimse yoktu. 103 hariç. Çünkü 103'te karargah subayı vardı. İçeride bir yüzbaşı duruyordu. Yirmili yaşlarında yakışıklı bir adamdı. Masası, normal masaların iki katı büyüklükteydi. Üzerinde telefonlar, not defterleri, mesaj formları ve düzensiz bir kayıt defteri vardı. Kayıt defterinin sayfalan o kadar eski ve kıvrık kıvrık olmuştu ki 1950'lerden kalma kabarık saç modellerini andınyordu. En üstteki sayfası siyah karalamalarla doluydu. Kutular, makineler ve spiral labirentler çizilmişti. Belli ki bu adam telefonda çok zaman geçirmişti. Bir kısmını bekleyerek geçirmiş olmalı ki can sıkıntısı artmış ve kendini karalamalara vermişti. Konuşmasında, Reacher'ın hemen fark ettiği bir Güneyli aksam vardı. Güney Dakotalı bu adamla daha önce de konuşmuştu. Hem de birden fazla. Çünkü bu adam, Susan Tumer'ın telefonlannı Reacher'a bağlayan adamdı.

Reacher, "Burada görevli başka personelin var mı?" diye sordu.

Adam başını sallayarak, "Hepsi bu kadar," dedi. "Görevli herkesi gördünüz. Ülkenin diğer eyaletlerinde ve deniz aşın yerlerde görev yapan personelimiz var

ama bu askeri bölgede başka kimse yok."

"Görevleri nedir?"

"Size detaylı bilgi verememem."

"Riskli bir görev mi?"

"Afganistan'da başka görev türü var mı?"

Sesinde bir tuhaflık vardı.

Reacher, "Durumları iyi mi?" diye sordu.

"Dün planlı radyo bağlantısına yanıt vermediler." "Alışılmadık bir durum mu?"

"Daha önce başımıza gelmemişti."

"Görevlerinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Size söyleyemem."

"Bana söylemeni istemiyorum. Bilip bilmediğini soruyorum. Başka bir deyişle, görevin gizlilik derecesi ne?"

Adam bir an duraksadı ve sonra, "Hayır, görevlerinin ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Tek bildiğim onların Afganistan'da olduğu ve seslerinin çıkmadığı."

Reacher, "Teşekkürler, yüzbaşı," dedi. Resepsiyondaki masaya döndü. Leach'ten bir araç istedi. Kadın tereddüt edince, "Bugünlük işim bitti," dedi. "Yarbay Morgan gidip bir köşede oturmam gerektiğini söylemedi. Muhtemelen bu ayrıntıyı gözden kaçırdı ama ben de bana verilen emirleri lehime yorumlamakta özgürüm."

Leach "Nereye gitmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Fort Dyer," dedi Reacher. "Albay Moorcroft ile görüşmek istiyorum."

"Binbaşı Tumer'ın avukatıyla mı?" diye sordu.

Reacher başını evet dercesine salladı. "Ve Dyer çok uzakta değil. Bu mesafede büyük bir suça yardım ve yataklık edemem ya da bizzat suç işleyemem."

Leach biraz duraksadıktan sonra çekmecesini açtı ve kirli bir anahtar çıkardı. "Eski bir mavi Chevy sedan," dedi. "Gün bitmeden geri getirmenizi istiyorum. Bütün gece sizde kalmasına müsaade edemem."

"Dışarıdaki kırmızı spor araba kimin?"

"Binbaşı Tumer'ın."

"Afganistan'daki adamları tanıyor musun?"

Leach başını öne arkaya salladı ve "Onlar benim arkadaşlarım," dedi.

"İşlerinde iyiler mi?"

"Hem de en iyileri." /

t

11. BÖLÜM

Karargah otoparkında üç adet sedan Chevrolet duruyordu ve üçü de epey eski görünürken yalnızca bir tanesi hem eski hem de mavi renkliydi. Kirlenmiş, yıpranmış ve külüstür denecek haldeydi ama kilometresine bakınca milyonlarca şehir görmüş geçirmiş olabileceğini düşündü. Çalışırken sıkıntı çıkarmadı ve rölantide de sorunsuzdu. Bu kadarı yeterliydi. Zaten gündüz trafiği ağır akıyordu. Çok fazla trafik lambası vardı. Trafikte uzun kuyruklar ve tıkanıklıklar da sıkça karşılaşılan manzaralardandı. Fakat bu kez Dyer'a, ilk gidişine kıyasla daha hızlı varmıştı. Kapıdaki nöbetçiler de nispeten daha misafirperverdi. Reacher, Leach'in önceden telefon açıp haber uçurmuş olabileceği izlenimine kapıldı. Bu da küçük bir müteffık kazandığı anlamına geliyordu. Bu durum Reacher'ı mutlu etmişti. Senden yana bir çavuşun varsa, dünyada pek çok iş daha kolay ve düzgün ilerleyebilirdi. Öte yandan, sana karşı duran bir çavuşun varsa, her an ölümle burun buruna gelebilirdin.

Arabasını park etti ve içeri girdi. Resepsiyondaki kadın birkaç yeri aradı ama Moorcroft'un nerede olduğunu bir türlü bulamadı. Subay misafirhanesinde değildi. Ofislerde değildi. Nizamiyede ya da tutuklu hücrelerinde de değildi.

bir yer kalıyordu. Reacher binanın içinde biraz daha ilerledi ve aradığı tabelayı bulana dek durmadı: Subay Ordu Evi. Kahvaltı için geç bir saatti ama geç kahvaltılar, kıdemli personel için olağan alışkanlıklardan biri olarak bilinirdi. Özellikle de söz konusu kıdemli personel, kısa süreli bir ziyaret için gelmiş akademik ukalalardan biriyse.

Subay Gazinosu'nun hoş, geniş, alçak tavanlı, yapı itibariyle uzun ve yakın zaman önce mobilyaları yenilenmiş bir yer olduğunu gördü. Mobilya yenileme işini yapan adam muhtemelen orta fiyat aralığındaki zincir otellerin yemek salonlarını dekore eden adamla aynı kişiydi. Çünkü her yer açık renk ahşap doku ve yeşil kumaş kaplıydı. Bolca paravan kullanıldığı için özel görüşmelerin yapılabileceği küçük oturma alanlarının sayısı fazlaydı. Yerler halı kaplıydı. Pencerelerde Venedik storu asılıydı ve hemen hemen tüm pencereler aralıktı.

Reacher harekete geçti. Oturma alanlarının çoğu boştu. Fakat Moorcroft oradaydı. Kısa boylu, şişman, orta yaşlı bir adamdı. Yüzünden sıcakkanlı bir insan olduğu izlenimi doğuyordu. Üzerinde A sınıfı üniforması vardı. Sağ göğsünün üstüne gelen cepte isimliği takılıydı ve ismi o kadar büyük harflerle yazılmıştı ki okumamak mümkün değildi. Dört kişilik büyük bir masada oturmuş, tost yiyordu.

Tam karşısında da Binbaşı Sullivan oturuyordu. Koca Dog davasında Reacher'ın avukatı olan binbaşı. Sullivan hiçbir şey yemiyordu. Kahvaltısını çoktan yapmıştı. Hem de Yunan lokantasında ve ReacherTa. Elinde bir fincan kahve vardı. Hepsi bu. Konuşuyor, dinliyor, albaylarla konuşan her binbaşı gibi ya da öğretmen ile konuşan her öğrenci gibi oldukça saygılı bir tavır sergiliyordu.

Reacher, bu samimi ortama dahil oldu ve bir sandalye çe-

kip ikilinin arasına oturarak, "Size katılmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Moorcroft, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

Sullivan, "Bu, Binbaşı Reacher," dedi. "Benim müvekki-linySize bahsetmiştim." Ses tonu nötrdü.

Moorcroft Reacher'a baktı ve "İkinizin konuşması gereken şeyler varsa, eminim Binbaşı Sullivan daha uygun bir zaman için randevu ayarlayabilir."

"Konuşmak istediğim kişi sizsiniz," dedi Reacher.

"Ben mi? Ne konuda?"

"Susan Tumer."

"Konuyla bir alakanız mı var?"

"Neden duruşma öncesi tutuklama talebi henüz temyize sunulmadı?"

"Bunu derinlemesine tartışmadan evvel konuyla bağlantınızı açıklayan geçerli bir kanıt sunmanız lazım."

"Her vatandaşın, bir diğer vatandaşa karşı yapılan uygulamalarda hukuk kurallarına uyulup uyulmadığını sorgulama hakkı vardır."

"Şu ana kadar attığım adımların hatalı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Kararımı siz soruma yanıt verdikten sonra belirteceğim." "Binbaşı Tumer ciddi bir suçlama ile karşı karşıya." "Fakat duruşma öncesi tutukluk illa ki cezai olmamalıdır. Davalının duruşma esnasında mahkemeye gelmesini sağlayacak tedbirleri almak yeterlidir. Yönetmelikler böyle söyler." "Avukat mısınız? Adınız hiç tanıdık gelmedi." "Askeri inzibattandım. Hâlâ öyleyim sanırım. Göreve geri çağrıldım. Bu nedenle kanunlardan epey anlarım."

"Gerçekten mi? Bu mantıkla gidersek, musluk tamircileri de akışkanlar mekaniği ve termodinamik konusunda çalışan bilim adamlan sayılırlar, öyle değil mi?"

"Kendinizi bu kadar üstün görmeyin, albay. Sonuçta hukuktan anlamak, beyin ameliyatı yapmaya eşdeğer sayılmaz." "O halde beni bilgilendirin lütfen."

"Binbaşı Tumer'ın durumunda tutukluluk şart değil. Kendisi Amerika Birleşik

Devletleri'nin sadık bir subayıdır. Kaçmayacaktır."

"Kişisel bir garanti mi sunuyorsunuz?"

"Sayılır. Kendisi 110. Birlik'in komutanıdır. Ben de öyleydim. Ben olsam kaçmazdım. O da kaçmayacaktır."

"Burada söz konusu olan vatan hainliği."

"Burada olabilir ama gerçek hayatta böyle bir şey söz konusu bile değil. Kimse konunun vatan hainliği ile ilgili olduğunu düşünmüyor. Öyle olsaydı kendisi şu an Dyer'da olmazdı. Çoktan Karayipler'e gitmişti."

"Yine de trafik cezası gibi basit bir suçtan bahsetmiyoruz." "Binbaşı Tumer kaçmayacaktır."

"Yine soruyorum. Kişisel bir teminat mı sunuyorsunuz?" "İyi düşünülmüş bir değerlendirme diyelim." "Kendisini tanıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz."

"Öyleyse bu işe burnunuzu sokmayın, binbaşı."

"Neden benim ziyaretlerimi engellemeniz yönünde bir talimat verdi?"

"Teknik olarak böyle bir talimat vermedi. Bu talimat karargah subayından geldi. Öğleden sonra saatleriydi ama net olarak hatırlamıyorum. Bu talimat, ben davayı üstlenmeden önce işleme konmuştu. Ki ben davayı ertesi sabah aldım. Yani dün."

"Kendisinin benimle görüşme hususunu bir kez daha gözden geçirmesini iletmenizi talep ediyorum."

Moorcroft yanıt vermedi. Sullivan konuşmaya dahil oldu ve Reacher'a bakarak, "Yüzbaşı Edmonds seninle görüşece-

ğini söylemişti," dedi. "Candice Dayton konusunda. Proaktif adımlar atmanı söylemiş. Bir ilerleme kaydedebildin mi?"

"O kpnuyla ilgileneceğim," dedi Reacher.

"Önceliğin olsa iyi olur. Böyle vakalarda nüanslar önemlidir."/

"İlgileneceğim," dedi Reacher yeniden.

"Burada söz konusu olan kızın. Kız, bir arabada yaşıyor. Bu durum, Binbaşı Tumer'a yönelik sözde insan haklan ihlalinden çok daha önemli."

"O çocuk neredeyse on beş yaşında ve Los Angeles'ta yaşıyor. Daha önce arabada uyuduğuna hiç şüphe yok. Eğer söylenildiği gibi benim çocuğumsa, bir ya da iki gün daha bu şekilde yaşamaya dayanabilir."

Moorcroft, "Sanırım Binbaşı Sullivan ve Yüzbaşı Edmonds, önünüzde bir ya da iki gün gibi bir süre otamayabileceğim anlatmaya çalışıyor. Rodriguez davasından çıkacak sonucu göz önünde bulundurursak demek istedim. Eminim şimdiden ellerini ovuşturuyorlardı Çünkü kusursuz fırtınadan söz ediyoruz. Ortada net kanıtlar ve korkunç bir imaj var."

"Net dediğiniz kanıtlar saçmalıktan başka bir şey değil." Moorcroft gülümsedi. Bu gülümsemeyi daha önce çalıştığı ve pek çok kez uyguladığı fazlasıyla belliydi. "Bunu söyleyen ilk davalı değilsiniz."

"Adam ölmüş. Fakat benim, bana karşı duran tanıklarla yüzleşmem gerekiyor. Bunun neresi hukuki?"

"Talihsiz bir anomali. Yeminli beyan, mezarın ötesinde bir durum. Kanıt, kanıttır. Yokmuş gibi davranılamaz."

Reacher, Sullivan'a baktı. Ne de olsa avukatıydı.

"Albay haklı," dedi. "Demiştim. Senin için bir pazarlık yapabilirim. Teklifimi kabul etmelisin."

Sonra oradan ayrıldı. Fincanında ne varsa bir seferde içti,

ayağa kalktı, veda etti ve yürüyüp gitti. Reacher kadının gidişini izledikten sonra Moorcroft'a döndü. "Binbaşı Tumer'ın tutukluluğu konusunda dilekçe verecek

misiniz?"

"Evet," dedi Moorcroft. "Bunu gerçekten yapacağım. D.C. askeri bölge savcılığına başvuracağım ve sonucun başarılı olmasını umuyorum. Dışan çıkması an meselesi."

"Süreci ne zaman başlatacaksınız?"

"Kahvaltımı bitirmeme müsaade ederseniz, kahvaltıdan hemen sonra evrak işine başlayacağım." "Karar ne zaman çıkar?"

"Sanırım gün ortasında."

"Güzel."

"Güzel olsun ya da olmasın, sizi ilgilendiren bir durum değil, binbaşı."

Moorcroft tabağındaki tost kırıntıları ile birkaç dakika daha oyalandı. Sonra ayağa kalktı ve "Hoşça kalın, binbaşı," diyerek oradan ayrıldı. Yürürken sallanıyordu. Ordu mensubu olmaktan çok bir akademisyen gibiydi. Kötü bir adam olduğunu söyleyemezdi. Reacher, adamın iyi niyetli olduğu hissine kapıldı.

Samantha Dayton.

Sam.

On dört yaşında.

O konuyla ilgileneceğim.

Reacher kuzey yönünde yürüdü ve muhafız binasında durdu. Bu kez başka bir yüzbaşı vardı. Bir gece önceki Weiss burada değildi. Gündüz vardiyasını tutan bu adam gaga burunlu, siyahi bir subaydı. Neredeyse iki metre uzunluğundaydı ama bir

kalem gibi inceydi. Kendisine epey küçük gelen bir masada oturuyordu. Reacher, Susan Tumer'ı ziyaret etmek istediğini söyledi. Yüzbaşı, üç halkalı

yeşil klasöre baktı ve Reacher'ın isteğitfi geri çevirdi.

Risk olmadan kazanç olmaz.

Reacher, eski mavi Chevy'nin park halinde olduğu alana geldi. Arabasına binip 110. Birlik Karargahı'na gitti. Arabayı aldığı yere bıraktı. İçeri girip anahtarı Leach'e verdi. Kadın yine telaşlıydı. Gergin, stresli ve sıkıntılıydı. Kendini kaybettiği söylenemezdi ama bir terslik olduğu apaçık ortadaydı. Reacher, "Ne oldu?" diye sordu.

Leach, "Yarbay Morgan burada değil," dedi.

"Öyle bir söylüyorsun ki sanki burada olmaması kötü bir şey."

"Ona ihtiyacımız var."

"Neden ihtiyacımız olsun anlamıyorum."

"O, birlik komutanı da ondan."

"Hayır, sizin birlik komutanınız Binbaşı Tumer."

"Ve o da burada değil."

"Ne oldu?"

"Afganistan'daki adamlarımız ikinci radyo bağlantısını da gerçekleştirmedi. Onlardan en son haber aldığımızdan bu yana kırk sekiz saat geçti. Bu yüzden bir şeyler yapmamız lazım. Ama Morgan burada değil."

Reacher başını salladı. "Muhtemelen burnunu sokacağı yeni bir yer arıyordur. Öyle olunca işi epey uzun sürecektir." Biraz yürüdü ve birinci kattaki koridorda ilerleyip soldan ikinci odaya geldi. 103 numaralı oda. Karargah subayının odası. Adam içerideydi. Bu güneyli yakışıklı subay da endişeli bir halde masasında oturuyordu. Karalamaları her zamankinden daha kasvetliydi. Reacher, "Morgan nereye gittiğini sana söylemedi mi?" diye sordu.

"Pentagon," dedi adam. "Toplantı için."

"Sadece bunu mu söyledi?"

"Detay vermedi."

"Telefonla aradın mı?"

- "Tabii ki aradım ama orası büyük bir yer. Bir türl
- Otobüs tepeye ulaştığında döndü ve üç şeritli yola
- /
- "Bence ana gemiyle bağlantı kuruyordu. Ana gemiden
- 342 Lee Child
- Reacher, "Yani adamı dövdüğümü iddia eden yeminli
- Böyle bir yerde birisinin olan bitene göz kulak ol

"Tabii ki aradım ama orası büyük bir yer. Bir türlü nerede olduğunu bulamadılar."

"Cep telefonu yok mu?" "Kapalı."

"Gideli ne kadar oldu?"

"Yaklaşık bir saat."

"Onunla görüşebilsen, taleplerin ne olurdu?"

"Tabii ki bir arama izni çıkarmasını isterdim. Şu anda geçen her dakikanın büyük bir önemi var. Orada çok adam kaybettik. 1. Piyade Tümeni. Ve Özel Kuvvetler. Helikopterler, insansız hava araçları, uydular ve her türlü havadan keşif araçları harekete geçirilmeli."

"Ama oradaki adamların nerede olması gerektiğini ya da oradaki görevlerinin ne olduğunu bile bilmiyorsun."

Karargah subayı başını salladı ve baş parmağını tavana doğru kaldırdı. Üst kattaki ofisleri işaret ediyordu. "Görevlerinin ne olduğu Binbaşı Tumer'm bilgisayarında kayıtlı. Ki o da şimdi Yarbay Morgan'm bilgisayarı. Güvenlik şifresi olduğuna şüphe yok."

"Radyo bağlantısı Bagram'a ulaşıyor mu?"

Adam yine başıyla onayladı. "Pek çoğu rutin veri sağlıyor. Bagram'dan bize transkriptler gelir. Fakat acil bir şey olursa, doğrudan bağlanırlar. Bu ofise. Güvenli telefon hat-tımız budur."

"Son gönderdikleri bilgi neydi? Rutin mi, acil mi?" "Rutin."

"Tamam," dedi Reacher. "Bagram'ı ara ve son bağlantılarından bu yana yaklaşık menzilleri nedir öğren."

"Bagram, onlann menzilini bilebilir mi?"

"Radyo sorumlusu adamlar genelde bilir. Sesten ya da sinyal gücünden. Bazen

de içgüdü devreye girer. İşleri bu. En iyi tahminlerini nedir söylesinler."

Adam hefoıen telefonu aldı ve Reacher da Leach'in yanma, lobiye dönÛü. "On dakika boyunca telefon görüşmeleri yapacak, Pentagon'da tanıdığın herkesi arayacaksın. Morgan'ın yerini bulmak için tam saha pres uygulayacağız."

Leach telefonun ahizesini kaldırdı.

Reacher da bekledi.

On dakika sonra Leach hiçbir sonuca ulaşamamıştı. Ki bu durum hiç şaşırtıcı değildi. Pentagon'un koridorlarının uzunluğu 27.400 metreden fazlaydı. Ofis alanları yaklaşık 370 bin metrekarelik bir alana yayılıyordu. Sıradan bir mesai gününde otuz binden fazla insan işbaşı yapardı. Orada herhangi birini bulmaya çalışmak, dünyanın en çetrefilli samanlığında küçücük bir iğne aramaya benzerdi. Reacher, 103 numaralı odaya döndü ve karargah subayı, "Bagram radyo merkezi adamlarımızın yaklaşık 350 km uzaklıkta olduğunu düşünüyor. Belki de 370 km."

"Bu iyi bir başlangıç," dedi Reacher.

"Pek sayılmaz. Çünkü hangi yönde olduklarını bilmiyoruz." "Eğer emin değilsen, kafandan bir tahminde bulunursun. Her zaman temel prensibim olmuştur."

"Afganistan büyük bir ülke." "Biliyorum," dedi Reacher. "Duyduğum kadarıyla dört bir yanı da sevimsizmiş. Fakat en kötüsü bu dedikleri alanlar hangisi?"

"Dağlar. Pakistan sınırı. Paştun Aşiretler Bölgesi. Aslında kuzeydoğu bölgesi. Buralar hakkında kimseden olumlu bir söz duymadım."

Reacher başını salladı ve "110. Birlik'in gönderileceği türden yerler. O halde Üs Komutanına haber sal ve havadan arama emri çıkarttır. Bagram'ın kuzeydoğusuna doğru 350 kilometrelik bir alanı arayacaklar."

"Fakat bunun doğru yön olduğundan emin değiliz." "Dedim ya, kafadan bir tahminde bulunuyoruz. Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Zaten söylesem de emri çıkartmaz. En azından benim lafımla çıkartmaz. Bunun için binbaşı ya da üstü bir rütbe gerekir."

"O zaman Morgan'ın adını ver."

"Yapamam."

Reacher dinledi. Sessiz kaldı. Gelen giden kimse yoktu. Karargah subayı da bekledi. Ellerini yumruk yaptı. Eli bir telefona, bir kucağına gidip geliyordu.

Orduya geri döndün, binbaşı.

Eski rütbeni alacaksın.

Bu birlikte görevlisin.

"Benim adımı kullan," dedi Reacher.

/

12. BÖLÜM

Karargah subayı aramayı yaptı ve hemen ardından ordu makine gibi işlemeye başladı. Uzakta, gözle görünmez yerlerde, dünyanın diğer ucunda, arada dokuz zaman dilimi ve sekiz bin mil olan bir coğrafyada planlama, brifing, hazırlık, silahlanma ve harekete geçme çalışmaları sürdürülüyordu. Rock Creek'teki eski taş bina sessizliğe büründü.

Reacher, "Sahada kaç adam daha var?" diye sordu. Karargah subayı, "Dünya genelinde mi? On dört," dedi. "En yakınlan?"

"Şu anda, Teksas'daki Fort Hood'da. Binbaşı Tumer'ın işlerini tamamlıyorlar."

"Tehlikeli koşulda olan kaç kişi var?"

"Hareketli hedef diyebileceklerimiz mi? Sekiz ya da on." "Morgan, daha önce de izin almadan ortalıktan kayboldu mu?"

"Henüz görevinin üçüncü gününde."

"Binbaşı Tumer nasıl bir komutandı?"

"O da yeni sayılırdı. Birkaç hafta görev yaptı."

İlk izlenimin?'

"Kusursuz olduğu yönünde."

"Afganistan işi onun mu, yoksa geldiğinde ona mı devrettiler?"

"Onun," dedi karargah subayı. "Buraya geldikten sonra uygulamaya soktuğu ikinci plandı. İlki Fort Hood'du."

Reacher, daha önce Bagram'a gitmemişti. Ya da Afganistan'da herhangi bir yere. Fakat işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Bazı şeyler hiç değişmezdi. Kimse, bir şey yapmadan öylece oturmayı sevmezdi. Ayrıca kimse adamlarının tehlikede olmasını istemezdi. Özellikle de Aşiretler Bölgesi'nde. Oralar fazlaca zalim ve ilkeldi. Bu yüzden arama kurtarma görevini seve seve üstlendikleri söylenebilirdi. Öte yandan bu görev son derece tehlikeliydi. Muharip hava desteği gerekebilirdi. Hatta hava-yer ateş gücünün yoğun olarak kullanılması ihtimali yüksekti. Hareketli unsurlar çok fazlaydı. Bu yüzden görev planlaması uzun zaman almıştı. Her şeyi yola koymaları en azından iki saatlerini almıştır, diye düşündü Reacher. Uçuş da iki saat sürse, erkenden geri dönüş beklemek anlamsız olacaktı.

Reacher, bekleme zamanının bir kısmını yürüyerek geçirdi. Moteline gitti. Önünden geçti. Önce sola, sonra sağa saptı. Şerit tipi alışveriş merkezinin ve Yunan lokantasının oradan geçti. Hoş, lokantayı görmezden geldi. Çünkü hiç aç değildi. Çerçeve dükkanını da görmezden geldi. Çünkü çerçeveletecek bir fotoğrafı yoktu. Silah dükkanını da görmezden geldi. Çünkü silah almak istemiyordu. Diş hekimini de görmezden geldi. Çünkü dişleri iyi durumdaydı. Hırdavatçının önünde durdu. Haki rengi bir kanvas pantolon aldı. İşçi pantolonu diye satılıyordu. Ayrıca bir de mavi kanvas gömlek ve kahverengi bir mont aldı. Üzerinde mucizevi bir yalıtım katmanı vardı. Oradan çıkıp eczaneye girdi. Bir dolarlık çoraplardan aldı. Ayrıca iç çamaşırı ve iki yeni beyaz tişört aldı. Mavi gömleği giyeceği zaman bu iki beyaz tişörtü üst üste giyer, gömleği de

onların üzerine giyerim diye düşündü. Çünkü tişörtün kumaşı çok inceydi.

Havalar da ısınacağa benzemiyordu. Üç paket tek kullanımlık tıraş bıçağı aldı. En küçük boyundan. Sprey tıraş köpüğü de aldı ve o da en küçük boylardandı. Son olarak da iki paket sakız ve plastik bir tarak aldı.

Satın aldıklarını motele götürdü. Arada iki blok mesafe vardı. Motele gelince odasına girdi. O dışarıdayken, oda servisi gelip içeriyi toparlamıştı. Yatak toplanmış ve düşük kaliteli banyo malzemeleri yenilenmişti. Havlular temiz ve kuruydu ama incecikti. Henüz paketi açılmamış sabun küçüktü ve küçük şişedeki şampuan da kimyasal açıdan bulaşık deterjanı ile yarışırdı. Buz gibi soğuk odada baştan aşağı soyundu ve üzerinden çıkan kıyafetleri çöp kutularına tıktı. Yansı banyodaki çöpe, yarısı da yatak odasına gitti. Çünkü çöp kutulan o kadar küçüktü ki giysilerin bir tanesine sığması mümkün değildi. Sonra dikkatlice tıraş oldu ve o günkü ikinci duşunu aldı.

Yatak odasındaki pencerenin hemen altında duran kaloriferi açtı ve yeni yeni ısınan odada yüz havlusu ile bir güzel kurulandı. Böylece banyo havlusunu ileride lazım olabilir düşüncesi ile bir kenara kaldırmış oldu. Yeni kıyafetlerini giydi ve eski botlarını ayağına geçirerek saçlarını taradı. Banyo aynasından kendisine baktı ve gördüklerinden memnun kaldı. En azından temiz ve derli topluydu. Bu da içinde bulunduğu koşullarda yapabileceğinin en iyisiydi.

Kadının dışarı çıkması an meselesi.

Reacher, 110. Birlik'e yürüyerek geri döndü. Üzerindeki dört kat giysi ve mucizevi yalıtım katmanı işe yaramıştı. Üşümüyordu. Karargah kapılan açıktı. Gündüz vardiyacısı, nöbet kulübesinde duruyordu. Morgan'ın arabası park yerindeydi. Sıradan bir sedan. Reacher bu arabayı bir gece önce de görmüştü. Morgan direksiyondaydı ve üstü başı derli topluydu.

Reacher arabanın etrafında bir tur dolandı ve elini kaputun üzerinde gezdirdi. Motor hâlâ sıcaktı. Neredeyse yeni durdurulmuş gibi el değmeyecek kadar sıcak. Demek ki Morgan geleli çok olmamıştı.

O nedenle Leach'in içinde bulunduğu durumu anlamak hiç zor değildi. Sessiz ve gergin bir şekilde resepsiyonda duruyordu. Onun arkasında da karargah subayı vardı. Yüzündeki renk uçup gitmişti ve koridorda öylece dikiliyordu. Reacher talimat verilmesini beklemedi. Eski taş merdivenlerden yukarı çıkıp soldan üçüncü odaya gitti. Kapıyı çalıp içeri girdi. Morgan masabaşındaydı.

Dudaklarındaki ifadeye bakılırsa çok kızmıştı. Adeta sinirden titriyordu.

Reacher, "Sizi burada görmek ne güzel, yarbay," dedi. Morgan da, "Bugün yaptıkların Pentagon'a 30 milyon dolardan fazla kaybettirdi," diyerek karşılık verdi.

"Hayırlı bir iş için harcandığına hiç şüphe yok."

"Bu durum başlı başına askeri mahkemeye götürülecek bir olay."

"Olabilir," dedi Reacher. "Ama sizin adınıza. Benim adıma değil. Daha önce nerede görev yaptınız bilmiyorum ama şu anda amatörce hareketler sergileyecek zamanımız yok. Burada bu şekilde davranamazsınız. Bu birlikte olmaz. Tehlike altında olduğunu bildiğiniz iki adamınız vardı ve iki saat boyunca ortadan kayboldunuz. Nereye gittiğinize dair bilgi vermediniz. Telefonunuz kapalıydı. Bu davranışlarınız kabul edilemez." "O adamlar tehlike altında filan değildi. Önemsiz bir araştırma için görev başındalardı."

"Art arda iki radyo bağlantısını gerçekleştirmediler." "Muhtemelen tembellik etmişlerdir. Tıpkı bu birliğin geri kalanı gibi."

"Afganistan'da mı? Ne yaparak tembellik edeceklerdi? Barlara, gece kulüplerine mi gittiler dersiniz? Genelevlerde

mi takıldılar acaba? Yoksa bütün bir gün plajlarda mı güneşlendiler? Aklını başına al, aptal herif! Afganistan'da radyo bağlantısı keşikliyse, kötü haberler var demektir."

"O karay bana ait."

"Bumyhuzun ucunda bile olsa gerçek bir kararı tanıyamazsınız."

"Benimle böyle konuşamazsın yoksa...."

"Yoksa ne olur?"

Morgan hiçbir şey söylemedi.

Reacher, "Arama görevini iptal mi ettiniz?" diye sordu.

Morgan yanıt vermedi.

Reacher bu kez, "Üstelik bana yanlış yönde arama yaptığımı da söylemediniz," dedi. "Demek ki haklıymışım. O adamlar sınırda, Aşiretler Bölgesi'nde. Aramayı yirmi dört saat önce yapmanız gerekirdi. Adamların başı dertte."

"Senin bu işe karışmaya hakkın yoktu."

"Orduya geri döndüm. Bu birlikte görevliyim. Binbaşı rüt-besindeyim. O yüzden hiçbir işe karışmıyorum. Görevim neyse onu yapıyorum. Ve oldukça düzgün bir iş çıkarıyorum. Her zaman olduğu gibi. Siz de biraz izleyip birkaç şey öğrenseniz iyi olur, yarbay. Sahada yaklaşık bir düzine adamınız var. Korunmasız haldeler. Diğer her şeyi bırakıp onların durumunu düşünmeniz lazım. Gece gündüz, hiç durmadan. Her zaman size ulaşılabilecek bir numara bırakmalısınız. Telefonunuz açık olmalı. Ne olursa olsun, ne yapıyor olursanız olun o telefona yanıt vermelisiniz."

Morgan, "Söyleyeceklerin bu kadar mı?" diye sordu.

"Daha başlamadım bile."

"Şu an benim komutam altında olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Reacher evet dercesine başını salladı. "Hayat anomalilerle dolu."

"O zamanla dinle, binbaşı. Sana verilen emirler değiştirildi. Artık buraya gelmeyeceksin. Doğruca moteline git ve ikinci bir emre kadar orada kal. Hiçbir şekilde odandan ayrılma. Bu birlikten kimseyle iletişime geçmeye çalışma."

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Morgan da "Çekilebilirsin, binbaşı," dedi.

Karargah subayı hâlâ girişteki koridordaydı. Leach de resepsiyondaki masada. Reacher aşağı indi ve ikisine bakıp omuzlarını silkti. Bu omuz silkmenin altında biraz özür dileme, biraz da askeri terminolojide her zamanki saçmalıklar

anlamına gelen klasik açıklama yatıyordu. Sonra dışarı çıktı ve taş merdivenlerden inip soğuk havayı içine çekti. Gökyüzü masmaviydi.

Reacher yolun geri kalanını yürüdü. Yanından bir otobüs geçti. Şehir dışına gidiyordu. îleriye ve uzaklara. Reacher, yürümeye devam etti. Moteli görebiliyordu. Sağ tarafındaydı.

Durdu.

Kapısında göçük olan araba otoparktaydı.

/

13. BÖLÜM

Araba uzaktan bile kolayca tanınıyordu. Modeli, şekli, rengi, şoför kapısındaki metalde oluşan hafif deformasyon. Otoparktaki tek araç oydu. Muhtemelen Reacher'm odasının önündeydi. Üç adım ileri gitti. Kaldırımda görüş açısını iyileştirerek ilerliyordu. Odasından dört adamın çıktığını gördü.

İkisi, tıpkı araba gibi, kolayca tanınıyordu. Bir gece önce gelen adamlardı. Bundan yüzde yüz emindi. Fiziksel özellikleri, irilikleri, ten renkleri. Diğer iki adam yeniydi. İlkini özel kılan bir yanı yoktu. Uzun boylu, genç ve aptaldı. Diğer iki arkadaşı kadar acınası haldeydi.

Fakat dördüncü adamda bir farklılık vardı.

Diğerlerine göre yaşça büyüktü. Ve onlardan biraz daha iriydi. Bu da onun fiziksel olarak Reacher'la benzer yapıda olduğunu gösteriyordu. Boy ve kilo olarak yakınlardı. Adam çok kaslıydı. Baldırları kalın, beli inceydi. Göğsü de geniş olunca tam bir kum saatine benzemişti. Çizgi film karakteri gibiydi. Omuzları da genişti ve kolları trisepslerle bezenmişti. Erkek jimnastikçiler arasında dünya şampiyonu olmuş gibi bir hali vardı. Ama onlardan iki kat daha iriydi.

Sıra dışı olan ise kafasıydı. Saçları kazınmıştı ve bütün itibariyle yassı çelik plakalardan kaynak yapılmış gibi duruyor-

du. Küçük gözleri, kalın kaşlan, çıkık elmacık kemikleri ve küçük kulakları vardı. Postürü düzgündü ve güçlü görünüyordu. Biraz Slavları andırıyordu. Kızıl Ordu'nun reklam yüzü misali ortalarda dolaşıyordu. Sovyet erkeklerinin yüz akı dense yeriydi. Elinde bir sancakla yürüyüp umut dolu geleceğin temsilcisi olabilirdi.

Dört adam dışarı çıkıp odanın kapısını kapattı. Reacher yavaş yavaş motele yaklaştı. Olimpik bir koşucu, bu mesafeyi sekiz saniyede geçebilirdi ama Reacher koşucu değildi. Olimpiyatla hiç alakası yoktu. Dört adam, arabalarına gitti. Reacher yürümeye devam etti. Dört adam, kapılan açıp arabaya bindi. İkisi öne, ikisi de arkaya. Reacher yürüdü. Mesafe iyice azaldı. Araba hareket etti ve anayola bağlanmadan önce durdu. Trafik müsait olunca anayola dönmeye hazırlardı. Reacher, arabanın kendisine doğru gelmesini istiyordu. Sola dön, dedi içinden. Lütfen.

Fakat araba sağa döndü. Akan trafiğe katıldı ve uzaklaşıp gözden kayboldu.

Reacher, bir dakika sonra motel odasının kapısındaydı. Kilidini açıp içeri girdi. Göze çarpan bir değişiklik yoktu. Yırtılan, dağıtılan ya da kullanılmaz hale gelen en ufak bir şey göremedi. Bu da detaylı bir arama yapılmadığının göstergesiydi. Sadece meraktan etrafı kolaçan etmişlerdi. İlk izlenim.

Peki, neydi ilk izlenimleri?

Küvet ıslaktı ve bir de ıslak havlu vardı. Eski kıyafetleri çöpe tıkıştınlmıştı. Lavabonun yanında sabun, tıraş köpüğü gibi eşyalar vardı. Sanki kısa süre önce uyanıp odadan çıkmış gibi. Belki de edindikleri izlenim buydu. Burayı bir an evvel terk etmelisin, hemen. Burada kaldığın her gece, sana dersini vereceğiz.

Belki de Reacher'm bu uyarıyı dikkate aldığını düşündüler.

Asla Geri Dönme 93 Belki de düşünmediler.

Odadan çıktı ve motelin yönetim ofisine gitti. İşletme sorumlusu kırk yaşlarında, sağı solu belli olmayan tuhaf bir adamdı. Cildi çok kötü durumdaydı ve kemikleri adeta ortadaydı. Resepsiyon maaşının arkasındaki tabureye tünemiş gibi oturuyordu. Reacher, "Odama dört adamın girmesine müsaade ettiniz," dedi.

Adam dişlerini sıktı ve başıyla onayladı.

Reacher, "Ordudan mıydılar?" diye sordu.

Adam yine başıyla onayladı.

"Kimliklerini gördünüz mü?"

"Görmeme gerek yoktu. Dış görünüşleri kim olduklannı ele veriyordu." "Orduyla çok iş yapar mısınız?"

"Yeteri kadar."

"Onların hareketlerini sorgulamayacak kadar çok iş yaparsınız yani, öyle mi?"

"Aynen öyle. Orduyla aramız hep iyidir. Çünkü ekmek parası derdindeyim. İçeride hasar var mı?" "Hiçbir şey yok," dedi Reacher. "Hiç isim duydunuz mu?"

"Sadece sizinkini."

Reacher bir şey söylemedi.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu adam.

"Temiz bir havlu verebilirsiniz," dedi Reacher. "Ve fazladan sabun. Hatta şampuan. Bir de çöpleri boşaltmanızı isteyeceğim."

"Nasıl isterseniz," dedi adam. "Ordu ile aramız hep iyidir."

Reacher odasına geri döndü. İçeride sandalye yoktu. Bu durum Cenevre Anlaşması'na aykırı değildi elbette ama onun gibi yerinde duramayan bir adam için motel odasına hapsedilme hali çok can sıkıcıydı. Ayrıca bu motelde oda servisi

de yoktu. Yemek salonu ve hatta yolun karşısında uyduruk bir cafe bile bulunmuyordu. Telefon yoktu. Bu da paket servisi isteyemeyeceği anlamına geliyordu. Bu yüzden Reacher kapısını kilitledi ve iki blok ötedeki Yunan lokantasına gitti. Kendisine verilen emri teknik açıdan çiğnemiş olsa da kazan ya da kaybet koşullarında olduğu için bu tür detaylar çok da önemli değildi.

Yürürken sıra dışı bir şeyle karşılaşmadı. Şehir dışına giden bir belediye otobüsü

geçti yanından. Bir de vardiyasına çıkmış bir çöp arabası. Lokantaya geldiğinde garson kadın kendisini kahvaltı için oturdukları yerin diğer tarafına denk düşecek bir masaya yönlendirdi. Bu kez farklı bir garson hizmet veriyordu. Kahve, peynirli burger ve bir dilim turta istedi. Hepsini de afiyetle midesine indirdi. Dönüş yolunda da otobüs ve çöp arabası dışında bir şey görmedi. Bir saatten kısa bir sürede odasına geri dönmüştü. Huysuz adam yeni bir havlu, yeni bir sabun ve yeni bir şampuan getirmişti. Çöp kovaları boşaltılmıştı. Oda da mümkün olduğunca derli topluydu. Yatağa uzandı ve ayaklarını üst üste atıp kollarını başının altına aldı. Niyeti sadece kısa bir uyku çekmekti.

Fakat uyuyamadı. Çünkü başını yastığa koyduktan bir dakika sonra 75. Askeri İnzibat'tan gelen üç astsubay tarafından tutuklandı.

/

/ 14. BÖLÜM

Tek araba ile ve sürat yaparak gelmişlerdi. Reacher onların geldiklerini, dönüş alıp motelin kapısı önünde durduklarını duymuştu. Üç kapı açılmış ve üç farklı kişi aynı anda dışarı çıkmıştı. Üç farklı bot sesi yankılanmıştı sert zeminde. Bu da dört değil, üç adamın geldiği anlamına geliyordu. Yani gelenler, kapısı göçük arabadaki adamlar değildi. Bir süre sessizlik oldu. Sonra adamlardan biri geri çekildi. Her ihtimale karşı motelin arkasından dolaşıp kaçma teşebbüsünü önlemek istiyor gibiydi. Yazık, boşa zaman kaybı olacaktı. Çünkü banyoda pencere yoktu. Fakat adamlar bunu bilmiyordu. O yüzden emniyeti elden bırakmıyorlardı. Demek ki Reacher, ne yaptıklarını iyi bilen bir ekiple karşı karşıyaydı.

Ayaklarım çözdü ve kollarım başının altından çekip doğruldu. Yatakta hafifçe yan dönüp ayaklarını yere bastı. Tam o anda kapı çalındı. Binbaşı Sullivan'm sabah altıda tutturduğu kibar tık, tık, tık tık, tık melodisinden uzaktı. Bu tam manasıyla iri yarı adamların ilk izlenimi sağlam vermek için tüm güçleriyle ve öfkeleriyle ortaya koydukları dan, dan, dan türü bir kapı çalmaydı. Reacher'm sevdiği bir yöntem değildi. Çünkü Reacher çok ses çıkartınca mahcup olurdu.

Dışarıdaki adamlar kapıya vurmayı bırakıp bir şeyler söy-

lediler. Kapıyı aç demiş olabilirlerdi. Sonra yeniden kapıyı çalmaya başladılar.

Reacher ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Aynı şiddet ve gürültüyle kapıya içeriden vurdu. Dışarıdaki hareketlilik durdu. Reacher gülümsedi. Kimse kapının kendilerine yanıt vereceğini düşünmemişti.

Kapıyı açtı ve muharip üniformaları içinde iki adam gördü. Biri, beline taktığı silahını çekmişti; diğeri de yivsiz tüfeğini hazırda tutuyordu. Virginia'da bir banliyö için epey ciddi bir akşamüstü yaşanıyordu. Arkalarındaki arabanın üç kapısı da açıktı. Motoru çalışır durumdaydı.

Reacher, "Ne var?" diye sordu.

Kapının menteşelerinden yana duran adam operasyon so-rumlusuydu. Çünkü kıdemlilerin seçtiği güvenli bölgeye geçmişti. "Bizimle gelmeniz gerekiyor, efendim," dedi.

"Kim diyor?"

"Ben diyorum."

"Birliğin?" "75. Askeri İnzibat."

"Kimden komut alıyorsun?"

"Öğrenirsiniz."

Adamın üniformasındaki isimlikte Espin yazıyordu. Sinek sıklet bir boksör yapısındaydı. Koyu renk saçları vardı. Vücudu sert ve kaslıydı. Burnu da düz denecek türdendi. Düzgün bir adama benziyordu. Reacher genelde inzibat subaylarmı-severdi. Çavuşlar kadar çok sevmezdi ama görevli subaylann çoğuna kıyasla sevgisi ağır basardı.

"Beni tutukluyor musunuz?" diye sordu.

"Öyle mi olsun istersiniz?" dedi Espin. "İsteğiniz buysa lütfen konuşmaya devam edin."

"Karar ver, asker. Ya tutuklamadır ya değildir."

"Ben gönüllü işbirliği demeyi tercih ediyorum."

"Çok beklersiniz."

Asla Geri Dönme 97 "O zaman evet, tutuklusunuz."

Adın ne? Espin/'

"Ön îjıdın?"

"Neden soruyorsunuz?"

"Ömrüm boyunca hatırlamak isterim."

"Bu bir tehdit mi?"

"Adın ne?"

"Pete," dedi adam.

"Anlaşıldı," dedi Reacher. "Pete Espin. Nereye gidiyoruz?" "Fort Dyer," dedi Pete Espin.

"Neden?"

"Sizinle konuşmak isteyen biri var."

Üçüncü adam binanın arkasından geldi. Espin'in çömeziydi ama sadece teknik açıdan. Yoksa adamların üçü de eski askerdi. Çok şey görmüş geçirmişlerdi. Espin, "Önce üstünüzü aramamız lazım," dedi.

"Buyurun," dedi Reacher. Kollarını iki yana açtı. Saklayacak bir şeyi yoktu. Ceplerinde pasaportu, ATM kartı, diş fırçası, biraz nakit para, sakız ve motel odasının anahtarı dışında bir şey bulamayacaklardı. Ki öyle de oldu. Tüfekli asker arabaya geçmesini işaret etti. Yolcu koltuğunun arkasına denk düşecek şekilde, arka tarafa oturacaktı. Dört kişilik bir arabada kötü adamı konuşlandırmak için en güvenli nokta buydu. Tabii araç içinde güvenlik bölmesi yoksa. Bu sayede şoförü rahatsız etme ihtimali azaltılmış oluyordu. Arka tarafta banyo penceresi olup olmadığını kontrol eden adam şoför koltuğuna geçti. Espin, Reacher'ın yanma oturdu. Diğer adam Reacher'ın kapısını kapattı ve öndeki yolcu koltuğuna oturdu. Her şey hazırdı. Nazikçe, kolayca ve profesyonelce çözülmüştü. İyi bir ekipti.

Öğle arası için geç, iş çıkışı için erken bir saatti. O yüzden yollar açıktı ve hızlı bir yolculuk oldu. Reacher'ın daha önce kullandığından farklı bir rota izlemişlerdi. Karmaşık yollardan geçip Dyer'ın kuzey girişine geldiler. Burası güney yönündeki ana kapıdan daha az kullanılıyor gibiydi. Fakat güvenlik yönünden aynı ciddiyete sahipti. İçeri girmek için aynı oranda zaman harcadılar. Ejderha dişleri, bariyerler, kontrol noktalan ve her birini üç kez tecrübe etmek. İçeri girdikten sonra kıvrımlı bir yol izleyip muhafız binasının arka kapısına yanaştılar. Reacher, arabadan dışan çıkartıldı ve bir kapıdan geçirilerek kapının arkasındaki adamla karşı karşıya getirildi. Bu adam tam olarak bir gardiyan sayılmazdı. Daha ziyade bir katip ya da idari yöneticiydi. Hapishanelerde görev yapan pek çok kişi gibi silahlı değildi ve belinde anahtarlar vardı. Kare şeklinde küçük bir lobiye getirilmişti. Sağında ve solunda kilitli karantina odalan vardı.

Reacher sol tarafındaki bir kapıdan geçirildi ve sorgu odasına alındı. İçeride hiç pencere yoktu. Sadece dört duvardan ibaretti. Ve yere monteli bir masa, masanın bir yanında iki, diğer yanında da tek bir sandalye duruyordu. Bu odanın tasarımcısı ile yemek salonunu tasarlayan kişi aynı değildi. Bunu anlamak hiç de zor olmamıştı. Ne açık renk ahşap doku ne de halıdan eser vardı. Cüruf betonu blokların üzerinde beyaz boya ve çatlamış beton zemin. Bir de tavandaki floresan lamba ve etrafındaki tel kafes.

Reacher'm daha önce görmediği bir Dyer personeli içeri girdi. Elinde kilitlenebilir, plastik bir poşet vardı. Reacher'm cebinde ne var ne yoksa aldı. Reacher, masanın tek sandalyeli tarafına geçti ve oturdu. Burasının kendisine ayrılmış olduğunu düşünüyordu. Espin, tam karşısına oturdu. Diğer herkes odayı terk etti. Espin bir şey söylemedi. Ne soru sordu, ne açıklama yaptı ne de zaman geçirmek için saçmaladı.

Reacher, "Benimle görüşmek isteyen kim?" diye sordu. Espin de "Yolda, geliyor," dedi.

"Erkek mi?"

"Adamın, PolonyalI gibi bir ismi var."

Yaklaşık yirmi dakika sonra sorusunun yanıtım aldı. Kapı açıldı ve içeri takım elbiseli bir adam girdi. Orta yaşlıydı ve kısa siyah saçlarının arasında tek tük beyazlar vardı. Yüzü solgundu. Göz altı torbalan yorgun olduğunu, sert ve yapılı vücudu spor salonlannda epey vakit geçirdiğini gösteriyordu. Takım elbisesi siyahtı. Ucuz değildi fakat bazı yerleri yıpranmış ve o kısımlann kumaşı parlak bir hal almıştı. Üst cebinde rozeti ve yaka kartı vardı. Rozeti, Metro Polis DepartmanTna aitti. Yani başkent D.C.'nin yerel polis departmanı.

Sivildi.

Espin'in yanına oturdu ve "Ben Dedektif Podolski," dedi. "Öğrendiğime sevindim," dedi Reacher. "Bazı yanıtlara ihtiyacım var."

"Sorular neler?"

"Sanırım tahmin edebilirsiniz."

"Edemem."

"Adam öldürmeye teşebbüse yönelik sorular."

"Bu kez kaç yıl öncesine gidiyoruz? Yirmi yıl mı? Yüz yıl? İç Savaş yıllannda yaşanan bir olayı mı çözüyorsunuz?" "Sabah neler yaptığınızı anlatın."

"Hangi sabah?"

"Bu sabah. Bugün."

"Kalktım. Bir avukatla görüştüm. Sonra bir başka avukatla görüştüm. Sonra da bir başka avukatla görüştüm. Bu sabah avukatlar geçidi vardı anlayacağınız."

"Adlan nedir?"

"Sullivan, Edmonds ve Moorcroft."

"Ve Moorcroft dediğiniz avukat, sizin Askeri Başsavcı-lık'ın Charlottesville'deki akademisinde eğitim veren ve bu üste geçici olarak görev yapan Albay Moorcroft mu?"

"Askeri Başsavcılık'ın benim olduğu söylenemez," dedi Reacher. "Ama evet, aynı adam."

"Kendisiyle nerede görüştünüz?"

"Burada. Üste. Subay Ordu Evi'nde."

Ne zaman?

"Bu sabah, dedim ya."

"Tam olarak saat kaçta?"

"Bir üste, iki subay arasında geçen özel bir konuşma sizin yetki alanınıza giriyor mu?"

"Bu konuşma giriyor," dedi Podolski. "İnanın bana. Kendisiyle ne zaman konuştunuz?"

"Onun kahvaltı saatinde," dedi Reacher. "Bu da benim kahvaltı saatimden çok sonra. Bu durumda konuşmanın 09:23'te başladığını söyleyebiliriz."

"Çok net bir saat oldu."

"Net olmamı istediniz."

Podolski, "Albay Moorcroft'la görüşmenizin konusu neydi?" diye sordu.

"Yasal bir konu," diye yanıtladı Reacher.

"Kişiye özel mi?"

"Hayır, üçüncü bir kişiyi ilgilendiriyordu."

"Söz konusu üçüncü kişi Binbaşı Susan Tumer olabilir mi? 110. Birlik'ten. Şu anda da orduda yolsuzluk suçuyla soruşturma altında olan."

"Doğru."

"Ve Binbaşı Sullivan da bu konuşmaya tanıklık etti, doğru mu?"

"Evet, o da buradaydı."

Asla Geri Dönme 101

"Albay Moorcroft'tan bir şeyler istediğinizi söyledi. Doğru mu?"

"Doğru."

"Binbaşı Tuıyer'ın duruşma öncesi tutukluluk konusunda bir dilekçe sunulasım istemişsiniz."

"Evet, istedim."

"Ama sunmayacaktı, değil mi? Hatta bir ara sizden bu işe karışmamanızı istedi, doğru mu?"

"Bir aşamada öyle bir talebi oldu, evet."

"Bu konu üzerine tartıştınız. Hararetli bir tartışma oldu." "Tartışmadık. Teknik bir konu üzerine görüştük. Hararetli filan değildi."

"Sonuçta Albay Moorcroft'tan sizin için bir şey yapmasını istediniz ve o da bunu reddetti. Bu şekilde özetleyebilir miyiz?" Reacher, "Bu konuşma tam olarak ne maksatla yapılıyor?" diye sordu.

Podolski, "Bu konuşma Albay Moorcroft'un bu sabah ilerleyen saatlerde, Güneydoğu D.C.'de, benim sorumluluğum kapsamında olan caddelerin birinde öldüresiye dövülmesi üzerine gerçekleştiriliyor," diye yanıtladı.

15. BÖLÜM

Podolski not defteri ve kalem çıkardı. İkisini de masanın üzerinde koydu. Sonra da, "Avukatın burada olmalıydı," dedi.

Reacher, "Bugün Güneydoğu D.C.'de değildim. Hatta D.C.'de değildim. Nehrin öte yanma geçmedim," dedi. "Avukat ister misiniz?"

"Avukatım var zaten. Hatta iki tane. Pek işime yaramıyorlar. Özellikle bir tanesi hiç mi hiç işime yaramıyor."

"Binbaşı Sullivan'ı mı kastettiniz?"

"Konuşmamız bitmeden oradan ayrıldı. Moorcroft dilekçeyi verecekti. Sullivan gittikten sonra kabul etti."

"Ne kadar elverişli bir durum olmuş."

"Gerçek bu. Moorcroft aksini mi söylüyor?"

"Moorcroft hiçbir şey söylemiyor. Çünkü komada." Reacher bir şey söylemedi.

"Arabanız vardı, değil mi?" diye sordu Podolski. "Mavi bir Chevrolet sedan. 110. Birlik'ten ödünç alınma."

"Ne olmuş?"

"Moorcroft'u alıp nehrin diğer yakasına geçmiş olabilirsiniz."

"Olabilirim ama böyle bir şey yapmadım."

"Oldukça sert bir saldırıya uğramış."

Asla Geri Dönme 103 "Öyle diyorsanız."

"Öyle diyorum. Eminim her yer kan olmuştur."

Reachej başını salladı. "Sert bir saldın varsa etrafa kan bulaşması kaçınılmazdır."

"Kıyâfetlerinizden bahsetsenize."

"Ne kıyafetleri?"

"Üzerinizdekiler."

Reacher bakışlanm aşağı çevirdi. "Üzerimdekiler yeni. Yeni aldım."

"Nereden?"

"Motelimden iki blok ilerideki şerit tipi alışveriş merkezinden."

"Neden aldınız?"

Dışarı çıkması an meselesi.

"Zamanı gelmişti," dedi Reacher.

"Eski kıyafetleriniz kirli miydi?"

"Sayılır."

"Üzerine bir şey mi sıçradı?" "Ne gibi?"

"Kan gibi mesela."

"Hayır, kan yoktu."

"Eski giysileriniz şimdi nerede?"

Reacher bir şey söylemedi.

Podolski, "Motelinizdeki sorumlu kişiyle görüştük," dedi. "Çöplerinizin boşaltılmasını özellikle talep ettiğinizi söyledi." "Özellikle demedim."

"Yine de görevli çöplerinizi boşaltmış. Tam sizin istediğiniz gibi. Çöp arabası gelmeden az evvel. Demek ki eski giysileriniz ortalıktan kalktı."

"Tesadüf."

"Yine çok elverişli bir durum olmuş, değil mi?"

Reacher yanıt vermedi.

Podolski, "Moteldeki görevli, giysilerinize bir göz atmış. Bu tipleri bilirsiniz. Giysileriniz ona büyük gelmiş tabii. Fakat satarsa maddi getirisi olabilirmiş. Ama satamazmış. Çünkü çok kirlilermiş. Öyle dedi. Üstelik lekelilermiş. Lekelerden bazılan kan gibi görünüyormuş."

"Moorcroft'un kanı değil," dedi Reacher.

"Kimin o halde?"

"O giysileri uzun zamandır giyiyordum. Zor bir hayatım var."

"Çok mu kavga edersiniz?"

"Mümkün olduğunca az. Ama bazen tıraş olurken kendi yüzümü kesmişliğim vardır."

"Duş da aldınız, değil mi?"

"Ne zaman?"

"Giysilerinizi çöpe attığınızda. Moteldeki görevli yeni havlular istediğinizi söyledi."

"Evet, duş aldım."

"Normalde günde iki kez mi duş alırsınız?"

"Bazen."

"Bugünün özel bir anlamı var mıydı?"

Dışarı çıkması an meselesi.

"Özel bir nedeni yoktu," dedi Reacher.

"Belki üzerinizdeki kanı arındırmak istemişsinizdir, olamaz mı?"

"Üzerimde kan yoktu." "Gider suyunu incelesek, ne buluruz?"

"Kirli su," dedi Reacher.

"Emin misiniz?"

"Motel odası tamamen kirli."

"Şu anda bir cinayet suçu ile karşı karşıyasınız, değil mi? On altı yıl öncesine mi dayanıyordu? Juan Rodriguez'di sanırım, yanılıyor muyum? Dövdüğünüz bir adam mıydı?"

"Yanlış itham."

"Bunu daha önce duymuştum. Albay Moorcroft da böyle söylemişti, deşil mi? Binbaşı Sullivan, konudan ona da bahsettiğinizi söyledi. Fakat size karşı sempati göstermemiş. Bu durum sizi ö/kelendirdi mi?"

"Beni hüsrana uğrattı."

"Evet, bu kadar çok yanlış anlaşılmaya maruz kalmak epey yorucu olmalı."

Reacher, "Moorcroft'un durumu ne kadar kötü?" diye sordu. "Ne o, şimdi de suçluluk mu duyuyorsunuz?"

"Kendisi ve müvekkili için endişeliyim o kadar."

"Kadınla henüz tanışmadığınızı duydum."

"Bu durum neyi değiştirir?"

"Doktorlar Moorcroft'un her an uyanabileceğini söylüyor. Ancak kimse tam olarak ne zaman uyanacağını ya da uyandığında ne halde olacağını bilmiyor. Tabii uyanırsa."

Reacher, "Bu sabah 110. Birlik'teydim," dedi.

Podolski başını salladı. "Toplamda yirmi dakika kadar orada kaldınız. Kontrol ettik. Sabah saatlerinin geri kalanında ne yaptınız?"

"Yürüdüm."

"Nerede?"

"Orada burada."

"Yürürken sizi gören oldu mu?"

"Sanmıyorum."

"Yine elverişli bir durum," dedi Podolski üçüncü kez. "Yanlış adamla konuşuyorsunuz. Moorcroft'u son gördüğümde Subay Ordu Evi'nden çıkıyordu ve gayet mutluydu. Ona saldıran her kimse şu an dışarıda ve size bakıp gülüyor. Benimle zaman kaybediyorsunuz."

"Diğer bir deyişle bunu yapanın başka bir adam olduğunu söylüyorsunuz."

Aynen.

"Bunu daha önce duymuştum," dedi Podolski bir kez daha.

"Hiç yanıldınız mı?"

"Fark etmez. Önemli olan şu: Şimdi yanılıyor muyum? Hiç sanmıyorum. Şiddet geçmişi olan bir adam yakaladım ve bu adam kurbanla suç saatinden kısa bir süre önce tartışma yaşamış. Suç saatinin ardından da tüm giysilerini çöpe atıp aynı gün içinde ikinci kez duşa girmiş. Arabası varmış ve hareketlerini izleyen ya da gören olmamış. Askeri polistiniz, değil mi? Siz olsanız ne yapardınız?"

"Doğru adamı yakalardım. Eminim bu kural bir yerlerde yazılıdır."

"Diyelim ki doğru adamı yakaladık ve yanlış adam olduğunu söylüyor. O zaman ne olacak?"

"Bu hep olur. O halde muhakeme edip bir hükme varmanız gerekir."

"Ben de öyle yapıyorum."

"Yazık," dedi Reacher.

"Ellerinizi gösterin."

Reacher ellerini masanın üzerine koydu. Avuçları masaya dönüktü. İri ve güneş yanığıydı elleri. Yıpranmış ve sertleşmişti. Her iki elinde de parmak eklemleri hafifçe pembe ve şişti. Bir gece öncesinden kalmaydı. Tişörtlü iki adamın eseriydi. Sol yumruk ve sağ aparkat. Etkisi büyük olmuştu. Yaptığı en büyük hamle değildi ama sağlamlardı. Podolski ellerine uzun uzun baktı.

"Bir sonuca varamadım," dedi. "Belki de bir alet kullanmışsınızdır. Sert bir cisim. Doktorlar gerekli açıklamayı yapacaktır."

"Sırada ne var?" diye sordu Reacher.

"Buna bölge savcısı karar verecek," dedi. "Bu esnada benimle geleceksiniz. Sizi

şehir merkezinde, nezarette tutmalıyım."

Odada bir sessizlik oldu. Bu kez ilk konuşan Espin oldu.

"Hayır," dedi. "Kabul edilemez. Burada kalacak. Bizim cinayet davamız, sizin cinayete teşebbüs davanızdan önce gelir."

Podolski de "Bu sabah yaşananlar, on altı yıl önce olanlardan önAe gelir," dedi.

Espin de "Zilyetlik mülkiyet hakkının en büyük delilidir," diyerek karşılık verdi. "O bizim adamımız. Sizin değil. Uğraşacağınız onca kağıt işini düşün."

Podolski yanıt vermedi.

Espin, "İstediğiniz zaman buraya gelip onunla konuşabilirsiniz," diye ekledi.

"Tutuklu mu olacak?" diye sordu Podolski.

"Kıpırdayacak yeri olmayacak."

"Anlaştık," diye karşılık verdi Podolski. Ayağa kalktı. Kalemini ve defterini alıp odadan ayrıldı.

Buradan sonrası rutin duruşma öncesi tutukluluk işlemleriydi. Reacher'm üstü bir kez daha arandı. Botlarının bağcıkları alındı. Dar bir koridordan kah itilerek kah yönlendirilerek geçirildi. Daha büyük boyutlarda iki sorgu odasının daha yanından geçtiler. îki köşe dönüp hücrelerin olduğu kısma geldiler. Reacher'ın daha önce gördüğü kimi hücrelere göre daha medeniydi. Hapishaneden çok zincir otellerden birinin en dipteki odası gibiydi. Bir sürü koridor ve küçük lobiden geçince başlı başına bir mahalleye düşmüş gibi hissetti. Hücresi, motel odasına benziyordu. Şüphesiz biraz daha sağlamlaştırılmıştı. Dışarıya doğru açılan çelik kapıda sürgüler ve kilitler vardı. Beton duvarlar ve tavana yakın küçük bir pencere. Banyoda metal tesisat. Kışla tarzı dar bir karyola. Yine de geniş ve nispeten rahat bir alan. Motel odasından daha iyi olduğu kesin. Yatağının yanında sandalyesi bile vardı. Müşterek Dyer-Helsington House Üssü, bütün zenginliği ile göz kamaştın-

yordu. Üst düzey tutuklulann içeri tıkıldıklarında yaşadıkları hayat, düşük rütbelilerin dışandaki hayatlarından iyiydi.

Reacher sandalyeye oturdu.

Espin kapıda bekliyordu.

En iyisini umut et, en kötüsü için plan yap.

Reacher, "Nöbetçi yüzbaşıyı mümkün olduğunca çabuk görmeliyim," dedi.

Espin de, "Uğrar zaten," diye yanıtladı. "Kuralları söylemesi gerekecek."

"Kuralları biliyorum," dedi Reacher. "Ben de bir zamanlar o görevi yaptım. Yine de onu mümkün olduğunca çabuk görmeliyim."

"Mesajınızı iletirim," dedi ve ayrıldı Espin.

Kapı kapandı. Kilitlendi ve sürgü çekildi.

Yirmi dakika sonra aynı sesler, aksi yönde yeniden işitildi. Kilit açıldı ve sürgü geri çekildi. Ardından kapı açıldı. Fasulye sınğı yüzbaşı, başını eğerek içeri girdi. "Bize sorun çıkaracak mısınız?" diye sordu.

Reacher da, "Siz kurallara uygun davrandıktan sonra neden sorun çıksın ki," dedi.

Uzun boylu adam gülümsedi ve "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Birini araman gerekecek. 110. Birlik'ten Çavuş Leach. Ona nerede olduğumu söyle. Bana iletmesi gereken bir mesaj olabilir. Eğer mesajı iletirse, gelip bana söylemelisin."

"Köpeğinizi besleyip, kuru temizlemedeki eşyalannızı almamı da ister misiniz?"

"Kuru temizlemede eşyam yok. Köpeğim de yok. Ama istersen Askeri Başsavcılık'tan Binbaşı Sullivan'ı arayabilirsin. Kendisi avukatım olur. Bugün mesai bitmeden onu burada görmek istediğimi söyle. Ayrıca bir müvekkil görüşmesi yap-

mak istediğimi ilet. Son derece önemli olduğunu söylemeyi unutma."

"Bu kadar mı?"

"Hayır. Sonra İKTM Komutanlığı'ndan Yüzbaşı Ed-mondsT ara. O da benim diğer avukatım. Binbaşı Sullivan'dan hemen sonra onu görmek istediğimi söyle. Konuşmamız gereken acil mevzular olduğunu ilet." "Başka bir şey var mı?"

"Burada benden başka kaç kişi var?"

"Sadece bir kişi."

"O da Binbaşı Tumer, değil mi?"

"Doğru."

"Yakında mı?"

"Burası bizim tek hücre bloğumuz."

"Avukatının şu anda faaliyet dışı olduğunu bilmesi lazım. Başka bir avukat bulmalı. Gidip onu gör ve bu dummdan haberdar olmasını sağla."

"Bunu söylemeniz ilginç."

"Moorcroft'a olanların benimle bir ilgisi yok. Yakında öğrenirsin. Suratındaki pisliği temizlemenin en güzel yolu, daha en başta o pisliğe bulaşmamaktır."

"Yine de bunu söylemeniz ilginç. Kim öldü de, siz Amerikan Sivil Haklar Birliği'nin başına getirildiniz?"

"Ben Anayasa'ya bağlı kalacağıma yemin ettim. Sen de öyle. Binbaşı Tumer'ın her koşulda temsil hakkı var. Teoride böyle en azından. Mahkeme günü geldiğinde bu tür boşluklar onu zora sokacaktır. O yüzden yeni bir avukata ihtiyacı olduğunu söyle. Mümkün olduğunca çabuk. Bu öğleden sonra olsa iyi olur. Söylenenleri anladığından emin ol."

"Başka bir şey var mı?"

"Şimdilik bu kadar," dedi Reacher. "Teşekkürler, yüzbaşı." "Rica ederim," dedi uzun adam. Sonra arkasını döndü ve

başını eğerek hücreden çıktı. Kapıyı kilitletip sürgüyü yuvasına soktu.

Reacher olduğu yerde, sandalyesinde oturmaya devam etti.

On beş dakika sonra yeniden sesler duyuldu. Kilitler açıldı. Bu kez yüzbaşı koridorda kaldı. Boynunu eğmek zorunda kalmamıştı. "Çavuş Leach'ten mesaj var," dedi. "Afganistan'daki iki adam ölü olarak bulunmuş. Hindikuş Dağları'nda bir patikada. Başlarından vurulmuşlar. Muhtemelen dokuz milimetrelikle. Ve yine muhtemelen üç gün önce."

Reacher bir süre durdu ve sonra, "Teşekkürler, yüzbaşı," dedi.

En iyisini umut et, en kötüsü için plan yap.

Ve en kötüsü başlarına gelmişti.

î 16. BÖLÜM

Reacher sandalyesinde oturmuş düşünüyor, aklından hayali yazı tura atıyordu. İlk tur: Yazı mı, tura mı? Yüzde elli ihtimal vardı tabii ki. Çünkü madeni parası hayaliydi. Gerçek bir madeni para, bir insan tarafından havaya fırlatılacağından başlangıçta yukarı bakan tarafın şansı yüzde elli bir, diğeri kırk dokuz olurdu. Nedenini kimse açıklayamasa da deneyler öyle gösteriyordu. Çoklu dönme ekseni ile ilgili bir şey olsa gerekti. Yalpalama ve aerodinamiğin de etkisi vardı elbette. Teori ve uygulama arasındaki genel farklılıklar burada da geçerliydi.

Fakat Reacher'm madeni parası hayaliydi. O yüzden, ikinci tur: Yazı mı, tura mı? Yine yüzde elli ihtimal vardı. Üçüncü ve dördüncü tur. Her tur, kendi içinde değerlendirilmeliydi. İstatistiksel olarak diğerlerinden bağımsızdı. Her seferinde yarı yarıya ihtimal vardı. Fakat bu demek değildi ki her seferinde tura gelme ihtimali elliye elli olsun. Gerçek bundan çok farklıydı. Art arda tura gelme ihtimali yüzde doksan dörde altı kadardı. Elliye elli ihtimalden çok daha kötüydü. Hepsi basit bir matematik hesabına bakıyordu.

Reacher'ın art arda dört kez tura getirmesi lazımdı. Sıralama da şu şekildeydi: Susan Tumer'ın bu öğleden sonra yeni bir avukatı olacak mı? Cevap: Ya evet, ya da hayır. Yan yan-

ya. Tıpkı yazı ve tura gibi. Sonra: Yeni avukat beyaz ırktan bir erkek mi olacak? Cevap: Ya evet, ya da hayır. Yan yanya. Ve sonra: Binbaşı Sullivan ya da ondan sonra gelecek olan Yüzbaşı Edmonds, Susan Tumer'ın yeni avukatı ile aynı anda binada olacak mı? Tabii yeni bir avukatı olacağını varsayarsak. Cevap: Ya evet, ya da hayır. Yan yanya. Ve son olarak: Bu üç avukat aynı kapıdan mı giriş yapacak? Cevap: Ya evet, ya da hayır. Yan yanya.

Dört evet-hayır cevabı ve her biri kendi içinde ayrı birer vaka. Her birinin kendi için eşit ihtimali var. Fakat art arda dört doğru cevap bulma ihtimali yüzde altı.

En iyisini umut et. Reacher da öyle yaptı. Belirli bir ölçüde umudunu korudu. İstatistikler soğuk ve umarsızdı. Oysa gerçek dünya öyle değildi. Ordu kusursuzluktan uzak bir kurumdu. Örneğin, Askeri Başsavcılık gibi muharip olmayan birlikler bile tam manasıyla tarafsız değildi. Üst rütbeliler adam kayırırdı. Ve yolsuzluk suçlaması ile yargılanan bir Askeri İnzibat Binbaşı'nın savunmasına da üst rütbeli birileri görevlendirilirdi. Bu yüzden Susan Tumer'ın yeni avukatının cinsiyeti pek de yarı yanya değildi. Muhtemelen yüzde yetmişe otuz ihtimal olacaktı. Ne de olsa Moorcroft erkekti. Ve beyazdı. Siyahiler, orduda iyi temsil derecesine sahipti ama nüfusa oranla bakılınca sekizde bire tekabül ettikleri görülüyordu. Yani ihtimal yüzde seksen yediye on üç oldu.

Reacher, avukatlanndan en azından birini binada tutabilirdi. Tek yapması gereken onları konuşturmaktı. Bir sahte gündemden diğerine geçecekti. Tedirginmiş gibi yapacaktı. Onları orada sonsuza dek tutabilirdi. Ta ki sıkılıncaya ya da yasal rollerini ve nazik tavırlannı terk etme ihtiyacı hissedinceye kadar. Bu yüzden Reacher'm avukatının ve Tumer'm aynı binada olma ihtimali yarı yarıyadan fazlaydı. Yetmişe otuz gibiydi. Belki de çok daha iyi bir ihtimaldi.

Dyer'a sürekli gelen ziyaretçiler, kuzey kapısının muhafız binasına daha yakın olduğunu bilirdi. Bu yüzden o kapıyı kullanacakları düşünülürdü. Belki. Aynı kapıyı kullanma ihtimalleri de yjüzde elliye elliden iyiydi. Tabii Tumer'ın yeni avukatı buraya/sürekli gelen biriyse. Olmayabilirdi de. Sınıflarında yıldız olan ukala tipler buralara pek gelmezdi. O yüzden bu alandaki ihtimalleri elli beşe

kırk beş olarak tutmak gerekebilirdi. Marjinal bir avantaj. Fazla zorlamaya gerek yoktu.

Yine de yaptığı planın ihtimali yüzde altıdan iyi görünüyordu.

Fakat bunun da çok iyi olduğu söylenemezdi.

Çünkü ihtimallerin hepsi Tumer'a yeni bir avukat verilmesine bağlıydı.

En iyisini umut et.

Reacher bekledi. Sakinleşti. Sabretti. Hareketsiz kaldı. Aklından zamanı işletiyordu. 15:00 olmalıydı. 15:30 oldu. 16:00. Sandalye rahattı. Oda sıcaktı. Ses geçirmez sayılırdı. Dışarıdan oldukça az ses geliyordu. Derinden bir akustik gibi. Burası sıradan hapishanelere benzemiyordu. Medeni insanlara göre, medeni bir yerdi.

Reacher, bütün bunların işe yarayacağını umuyordu.

Nihayet saat 16:30'da kilit, sürgü ve ardından kapı açıldı. Fasulye sınğı yüzbaşı, "Binbaşı Sullivan sizi görmeye geldi," dedi.

İşte, gösteri zamanı gelmişti.

17. BÖLÜM

Uzun adam geri çekildi ve Reacher'ın kendisinden önde yürümesine müsaade etti. Koridorda önce sola, sonra sağa saptılar. Reacher şu ana kadar gördükleriyle, kafasında binanın yapısını çıkarmaya çalışıyordu. Tahminlerine göre ana ofis, üç köşe daha dönünce karşısına çıkacaktı. Epey mesafe vardı. Oraya varmadan küçük kare bir lobiye çıktılar. Kilitli karantina odalarının olduğu lobiydi bu. Görevlinin oturduğu ve arka kapının bağlandığı lobiydi aynı zamanda. Oraya varmadan evvel, koridorun iki yanında sorgu odaları vardı. Polisler ve şüpheliler için sağ tarafta yer ayrılmıştı. Sol tarafta ise daha geniş salonlar vardı. Bu alanları hücrelere giderken görmüştü. Bu tip salonlardan iki tane vardı.

Kendisi de muhtemelen buraya gelecekti. Avukatlar ve müvekkilleri arasında yüksek kaliteli görüşmelerin yapılabileceği salonlar. Kapılarında pencereler vardı. Dar ve dikdörtgen camlar, kapı kolunun hemen üzerine konmuştu.

İlk kapının önünden geçerken pencereden içeri baktı ama görmemiş gibi davrandı. Sullivan içerideydi. Masanın sol tarafına oturmuştu. A sınıfı üniforması üzerindeydi. Ellerini evrak çantasının üzerine koymuştu. Reacher yürümeye devam etti. İkinci kapıya geldi. Durup içeriye baktı.

İkinci salon boştu.

Ne müvekkil ne de avukat vardı. Avukatın cinsiyetini görmesi de do | al olarak mümkün değildi.

O yüzden yazı tura hesabını çalıştıramamıştı.

En aaindan şimdilik.

Arkasındaki adam, "Durun, binbaşı," dedi. "Siz bir önceki salona geçeceksiniz."

Reacher arkasını döndü ve geri gitti. Kapı kilitli değildi. Uzun adam kapının kolunu çevirdi ve kapı açıldı. Reacher, kapıdan çıkan sesleri dinledi. Kapı kolundan gelen tok bir metalik klik sesi duydu. Sonra menteşelerin gıcıntısı ve silikon bantların birbirinden ayrılırken çıkardığı yapışkan sesleri işitti. Sesler yüksek değildi ama akılda kalıcıydı. Reacher içeri girdi. Sullivan başını kaldırdı. Uzun adam, "İşiniz bitince zile basın, avukat hanım," dedi.

Reacher, Sullivan'm karşısına oturdu ve uzun adam kapıyı kapatarak uzaklaştı. Kapı kilitli değildi. Çünkü içeride kapı kolu yoktu. İçeriden bakınca kapı dümdüzdü. Eksik bir şey var gibiydi. Kapı kolunun olması gereken yer, burunsuz bir surat gibi duruyordu. Kapının pervazının yanında bir zil vardı. İşiniz bitince zile basın. Oda sade ve hoştu. Pencere yoktu ama polisler için ayrılan odaya kıyasla daha temiz ve bakımlıydı. Aydınlatma da daha kuvvetliydi.

Sullivan ellerini kapalı evrak çantasının üzerinde tutuyordu. "Moorcroft saldırısında seni temsil etmeyeceğim," dedi. "Hatta seni hiçbir vakada müvekkilim olarak görmek istemiyorum."

Reacher yanıt vermedi. Koridordan gelen sesleri duyup duyamadığını tartıyordu. Pek bir şey duymuyordu ama belki de duyduğu kadarı yeterli gelirdi.

Sullivan, "Binbaşı?" diye seslendi.

Reacher, "Sana verdikleri tek adam benim, o yüzden alışsan iyi olur," dedi.

"Albay Moorcroft benim arkadaşımdı."

"Eskiden hocan mıydı?"

"Hocalarımdan biriydi."

"O zaman bu adamların nasıl olduğunu bilirsin. Zihnen sınıflarım hiç terk etmezler. Sokratik, ya da her ne diyorlarsa. Sırf eğlence olsun diye benimle uğraşıyordu. Bundan da keyif alıyordu. Çünkü hep yaptığı şeydi. Sen gittin ve sonra tostunu bitirir bitirmez dilekçeyi sunacağını söyledi. Başından beri niyeti buydu. Fakat böylelerinin, yanıtlarını doğrudan söylemek gibi bir tarzları yoktur."

"Sana inanmıyorum. Bu sabah işleme konan tek bir evrak bile yok."

"Onu son gördüğümde yemek salonundan çıkıyordu. Senden yaklaşık iki dakika sonra."

"Yani bunu da inkar ediyorsun, öyle mi?"

"Bir düşünün. Benim amacım Binbaşı Tumer'ı hücresinden çıkartabilmek. Moorcroft'a saldırmak benim işime gelir mi? Bu durum beni en azından bir gün, hatta iki ya da üç gün geriye götürür."

"Binbaşı Tumer'ı neden bu denli önemsiyorsun?" "Telefonda konuşurken sesi hoşuma gitti."

"Belki de Moorcroft'a sinir oldun."

"Sinirli görünüyor muydum?"

"Biraz."

"Yanılıyorsun, binbaşı. Hiç sinirli görünmüyordum. Çünkü sinirli değildim. Orada gayet sakin bir şekilde oturuyordum. Ne de olsa karşılaştığım ilk hoca değildi. Ben de bir zamanlar okula gittim."

"Kendimi rahatsız hissettim."

"Podolski'ye ne anlattın?"

Asla Geri Dönme 117

"Sadece bu kadarım. Bir anlaşmazlık olduğunu ve kendimi rahatsız hissettiğimi."

"Tartışmanın hararetli olduğunu mu söyledin?"

/Ona karşı çıktın. Tartıştınız."

/"Ne yapsaydım? Ayağa kalkıp selam mı verseydim? Adam Yüce Divan Başkanı değildi neticede."

"Aleyhine sunulan kanıtlar önemli boyutlarda. Özellikle de giysiler. Klasik bir durum."

Reacher yanıt vermedi. Bir kez daha koridoru dinliyordu. Ayak sesleri duydu. İki kişi. İkisi de erkek. Kısık sesle konuşuyorlardı, birbirlerini onaylıyor gibiydiler. Az ve öz, günlük sohbetler. Ayak sesleri devam etti. Kapı sesi duyulmadı. Klik, menteşe gıcırtısı ya da yapışkan sesi de yoktu.

Sullivan, "Binbaşı?" diye seslendi.

Reacher, "Evrak çantanda cüzdan var mı?" diye sordu. "Ne?"

"Ne dediğimi duydun."

"Neden yanıt vereyim?"

"Çünkü el çantası taşımıyorsun. Söyleyeceklerim için kusura bakma ama üzerindeki üniforma da bedenini saracak kadar dar dikilmiş. O yüzden cebinde cüzdan olduğunu gösteren bir kabarıklık göremiyorum."

Sullivan ellerini evrak çantasının üzerinde tuttu ve "Evet, çantamda bir cüzdanı var," dedi.

"İçinde ne kadar para var?"

"Bilmiyorum. Belki otuz dolar."

"En son ATM'ye gittiğinde ne kadar para çekmiştin?"

"İki yüz dolar."

"Çantanda cep telefonun da var mı?"

"Evet."

"O halde senin aleyhine de en az benimki kadar çok kanıt var. Belli ki bir suç ortağın var. Ona, eski hocanı bir güzel

dövmesi için yüz yetmiş dolar teklif ettin. Belki de okuldayken notların çok iyi değildi. Belki bu sebeple hâlâ öfkeliydin."

"Bu çok saçma."

"Ben de aynen böyle söylüyorum."

Sullivan cevap vermedi.

Reacher, "Notların nasıldı?" diye sordu.

Sullivan da, "Kusursuz değildi," dedi.

Reacher yine dinledi. Koridorda sessizlik vardı.

Sullivan, "Dedektif Podolski, katı atık sahası arama emri çıkartacak. Eski giysilerini bulmak istiyor. Bulması çok da zor olmaz. Son atıklar en üstte olur. Sence DNA analizinden geçebilecek misin?"

"Kolaylıkla," dedi Reacher. "Aradığınız adam ben değilim."

Sonra koridordan başka ayak sesleri geldi. Yavaş, alçak sesli. İki kişi daha geliyordu. Belki bir eşlik durumu söz konusuydu. Biri, diğerini geçiriyordu. Durdular. Alçak sesle bir şeylerin açıklaması yapıldı. Belki şöyle diyorlardı: Burası, albay. Diğer oda meşgul. Ve kapı sesi duyuldu. Metalik klik sesi.

Menteşe gıcırtısı. Silikon bantların birbirinden ayrılma sesi.

Avukat gelmişti. Kesinlikle Tumer'ın avukatıydı. Çünkü Reacher dışında bu binada tutulan tek kişi oydu. Reacher'ın avukatı da hâlâ binadaydı. Reacher'ın ilk avukatı. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti.

Art arda iki tura.

İkide iki.

Reacher, "Bana Rodriguez'in yeminli beyanından bahset-sene," dedi.

Sullivan, "Yeminli beyan, doğruluğu üzerine yemin edilmiş bir ifadedir," diye yanıtladı.

"Onu biliyorum," dedi Reacher. "Tıpkı eski dostun Moorcroft'a dediğim gibi, bu tür hukuk meseleleri beyin ameliyatı ile eşdeğer tutulmamalı. Yeminli beyan, kökeni Latinceye da-

yanan ve yemin ederim ki ile başlayan bir ifadedir. Fakat ölen adamların yeminleri de ölümsüzleşir mi? Uygulama yönünden bakılacak olursa tabii. Gerçek dünyada bir değeri var mıdır?" /

Sullivan ilk kez ellerini çantasından çekti. Sağa sola salladı. İki anlama gelebilirdi bu hareketi. Tam bir akademisyen gibi davranıyordu. Belki bir değeri vardır, belki de yoktur demeye çalışıyordu.

"Amerikan hukuk sisteminde, desteklenmeyen yeminli beyanların dayanak oluşturması alışıldık bir durum değildir. Özellikle de yemin eden kişi çapraz sorguya çekilemeyecek durumdaysa. Fakat müsaade edilme ihtimali de vardır. Hakimin talebine bağlıdır. Ya da kamunun çıkarı gözetilebilir. Savcılık Rodriguez'in yeminli beyanının desteksiz olmadığını savunacaktır. 110. Birlik'in günlük ceridesi var ellerinde. Senin Rodriguez'i ziyarete gittiğini gösterecek ve sonra da Hastane Acil Raporu'nu sunacaklardır. Bu üç unsuru beraber sunarken de tutarlı bir hikaye anlatacaklardır."

"Bu iddiya karşı bir argüman sunabilir misin?"

"Tabii ki," dedi Sullivan. "Fakat bizim argümanımız dinamik açıdan daha zayıf olacaktır. Onların söyleyecekleri kulağa daha mantıklı gelecektir. Şu oldu, bu

oldu, şöyle oldu diye sırasıyla anlatacaklar. Bizim araya girip hikayenin gidişatını bozmamız lazım. Sanki sen ayrılır ayrılmaz hemen başka biri geldi ve adamı dövdü gibi."

Reacher cevap vermedi. Tekrar dışarıyı dinliyordu. Sullivan, "Bizim sorunumuz, savunma yapma çabamızın hakimi kızdırması ve pazarlıkla daha az ceza alabilecekken çok daha kötü bir cezaya çarptırılma ihtimalinin olması," dedi. "Bu çok ciddi bir risk. Benim tavsiyem güvenli yoldan ilerleyip pazarlığa oturmak. İki yıl, beş ya da on yıldan iyidir." Reacher cevap vermedi. Hâlâ dinliyordu. Başlangıçta hiçbir şey duymadı. Sessizlik vardı. Sonra koridorda başka

ayak sesleri duyuldu. İki kişi geliyordu. Biri, diğerini takip ediyordu.

Sullivan, "Binbaşı?" diye seslendi.

Kapı sesi geldi. Aynı kapıydı. Aynı metalik klik sesi. Menteşe gıcırtısı ve silikonların yapışkanı. Sonra bir anlık duraksama. Yine aynı sesler. Kapının kapanması. Sonra ayak seslerinden birinin koridorda yitip gitmesi.

Şimdi Tumer, yan odasında ve avukatıyla birlikteydi. Koridor da boştu.

Gösteri zamanı.

Reacher, "Benim hücreme ilişkin ciddi bir sorunum var," dedi. "Gelip görmeniz lazım."

/

/ 18. BÖLÜM

Sullivan "Nasıl bir sorun var?" diye sordu. Biraz şüpheci yaklaştı ama konuyu geçiştirmeye de çalışmadı. Savunma avukatları her türlü saçmalıkla başa çıkmakta ustaydı. Şüpheliler her zaman sınırlan zorlar, tuhaf icatlar çıkanrdı. Hepsi de kaçınılmaz olan sona ulaşmamak adına uğraşlardı. O nedenle en ufak adaletsizliklerin araştınlmasım ve değerlendirmeye alınmasını isterlerdi. Reacher bunun farkındaydı. Oyunun kurallannı iyi biliyordu.

"Şimdiden bir şey söyleyip aklını kanştırmak istemem. Kendi gözlerinle görürsen fikrini dürüstçe beyan edebilirsin," dedi.

"Şimdi mi?"

"Neden olmasın?"

"Tamam," dedi ama hâlâ biraz şüpheliydi.

Ayağa kalktı. Kapıya yöneldi ve zile bastı.

Evrak çantasını masanın üzerinde bırakmıştı.

Reacher ayağa kalktı ve Sullivan'm arkasında bekledi.

Bir dakika.

İki.

Sonunda kapıdaki cam bölmede bir karaltı belirdi ve kapı açıldı. Yüzbaşı gelip, "Görüşmeniz bitti mi, avukat hanım?" diye sordu.

Sullivan da, "Hayır, hücresiyle ilgili bir sorunu varmış," diye yanıtladı.

Uzun adam Reacher'a baktı. Yüzünde eleştirel bir ifade vardı. Biraz gücenmiş ve şaşırmış olduğu da gözlerden kaçmıyordu. Sanki Gerçekten mi? diye soruyordu. Sen de mi? Bu eski numaralara mı başvuracaksın?

Ama, "Pekala," dedi. "Hadi, gidip bakalım."

Sanki böyle bir zorunluluğu varmış gibi. Belli ki o da oyunun kurallarını biliyordu.

Reacher önden gitti. Ardından Sullivan ve en arkadan da uzun adam. Tek sıra halinde ilerliyorlardı. Önce sol, sonra sağ ve hücrenin kapısına gelmişlerdi. Kapı açıktı. Çünkü Reacher içeride değildi. Reacher kapıyı açtı ve kapıyı tutarak diğerlerinin içeri girmesini bekledi. Uzun adam gülümsedi ve kapıyı tutma işini devralarak basit bir el işaretiyle önden sen buyur mesajını iletti. Adam aptal olabilirdi ama beyin fonksiyonlarını büsbütün yitirmediği ortadaydı.

İçeri önce Reacher girdi. Ardından Sullivan geldi. Uzun adam sondaydı. Reacher durup bir yeri işaret etti.

"İşte şurada," dedi. "Çatlakta."

"Hangi çatlak?" diye sordu Sullivan.

"Zeminde, duvara yakın olan. Tam pencerenin altındaki." Sullivan ileriye doğru birkaç adım attı. Uzun adam da yatağın yanında durdu. Sullivan, "Ben çatlak görmüyorum," dedi. Reacher da, "İçinde bir şey

var," diye üsteledi. "Kıpırdıyor." Sullivan dondu kaldı. Uzun adam öne eğildi. İnsan doğası işte. Reacher hemen diğer tarafa kaydı. Çaktırmadan hareket ediyordu. Uzun adamın iri cüssesi ne yana kayşa, Reacher aksi yöne gidiyordu. Reacher adamı omuzlarının biraz altından, kollarının üst kısmında tutup yatağa doğru itti. Tıpkı havuz kenarına tutunup kendini iten yüzücüler gibiydi. Adam, akrobatların taktıkları uzun ahşap ayaklar üzerinden düşer gibi

yatağa devrildi. Sullivan arkasını döndü ve Reacher o anda kapıya ulaştı. Dışarı çıkıp kapıyı kapattı ve kilitledi.

Bağcıksız botlarıyla hantal bir şekilde koştu ve Sullivan'm evrak çantasının bulunduğu odayı geçerek, yanındaki odanın önünde cjürdu. Hafifçe geri çekildi ve kapının üzerindeki dikdörtgen/cam bölmeden içeri baktı.

Ve Susan Tumer'ı hayatında ilk kez o an gördü.

Beklediğime değdi, dedi kendi kendine.

Kesinlikle değdi.

Kadın masanın sağ tarafında oturuyordu. Üzerinde muharip subay üniforması vardı. Üniformanın üstündeki her türlü cırt cırtlı bölme, isimlik, metal halka tek tek çıkartılmıştı. Bağcık da yoktu. Kadınlarda karşılaştığı genel boy ortalamasının biraz üstündeydi. İnce kemikli ve narin bir kadındı. Koyu renk saçları geriye doğru taranmıştı. Teni güneşten hafif yanmıştı ve gözleri kahverengiydi. Yüzünde yorgunluk belirtileri vardı ama yine de kendini koyvermemişti. Zekası gözlerinden okunuyordu. Biraz da aklı başka

yerlerdeymiş gibi alaycı bir duruşu vardı.

Reacher kadının muhteşem olduğunu düşünüyordu.

Kendi kendine bir kez daha, beklediğime değdi, dedi.

Kadının avukatı masanın sol tarafındaydı. Bütün yıldızlan omzunda A sınıfı üniformalı bir albaydı. Saçları beyazlamış, yüzündeki çizgiler derinleşmişti. Orta yaşlı ve orta yapılıydı.

Erkekti.

Beyaz ırktan bir erkek.

Tura.

Üçte üç.

Reacher, arkadaki lobi ile arasında kalan karantina odalarının kapısına kadar gitti. Odaların iç tarafında kapı kolu yoktu. Sadece bir zil vardı. Tıpkı konferans odalanndaki gibi. Botlarını

çıkardı ve zile bastı. Acil bir durum varmış gibi art arda zile basıyordu. Beş saniyeden kısa bir süre de kapı açıldı. Lobideki görevli, eli kapı kolunda olacak şekilde dikiliyordu. Anahtarları, belindeki kemer köprüsüne asılı yuvarlak metal bir halkaya takılıydı. Uzaktan bakınca dağcıların bellerine astıkları ekipmanlar gibi görünüyordu.

Reacher nefes nefese konuşarak, "Yüzbaşı bir tür nöbet geçiriyor. Ya da kalp krizi. Kendini oradan oraya atıyor. Gidip baksan iyi olur. Çabuk ol, asker!"

Komut verilmişti. Askerliğin en kıymetli olgusuydu. Adam bir an tereddüt etse de hemen koridora geçti. Kapı da arkasından kapandı. Reacher, botunun sol tekini aradaki boşluğa sıkıştırdı. Sonra da adamın peşinden gitti. Yalınayak ve sessizce adamın peşinden gidiyordu. Sonra bir hamleyle adamı alaşağı etti ve karşısına çıkan ilk hücrenin kapısını açtı. İçi boş olduğu için kapı kilitli değildi.

Fakat uzun süre boş kalacak hali yoktu.

"Geç içeri," dedi.

Lobide görevli adamı hızlı ve telaşlı hareketlerle içeri itti. Adamın belindeki anahtarları aldı. Hatta o esnada kemer köprüsünü de sökmüş bulundu. Adamı sertçe itti ve kapıyı kapatıp sürgüyü yuvasına yerleştirdi.

Derin derin nefes alıp veriyordu.

İşte şimdi zor kısma gelmişti.

/

19. BÖLÜM

Reacher, ayaklarında botları olmadan Sullivan'm evrak çantasının bulunduğu odaya geri döndü. Kapıyı ardına kadar açtı ve içeri girip çantayı aldı. Sonra hızlıca döndü ve kapı kapanmadan kendini dışan attı. Koridora çıkınca dizlerinin üstüne oturdu ve çantayı açtı. Dosyalan ve yasal evrakları bir kenara iterek çantanın içinde başka neler olduğuna baktı. Ve nihayet aradığını buldu. Sullivan'm arabasının anahtarlan. Anahtan alıp pantolonunun cebine koydu. Sonra cüzdanı buldu. İçindeki askeri kimliği aldı. Sullivan'm ön adının Helen olduğunu öğrendi. Kimliği, gömleğinin cebine kaldırdı. Cüzdandaki paralan da pantolonunun diğer cebine koydu. Bir dolmakalem buldu ve fotokopi gibi duran kağıtlardan birini üçgen şeklinde yırtarak üzerine şu notu düştü: Sevgili Helen, sana 30 dolar borçluyum. Sonra da altına imzasını attı. Jack Reacher. Notu cüzdanın içine koydu ve cüzdanı da çantayı geri koyup evrak çantasını güzelce kapattı.

Elinde evrak çantası ile ayağa kalktı.

Derin bir nefes alıp verdi.

Gösteri zamanı.

Biraz ilerledi ve yandaki odanın önüne geldi. Kapıdaki pencereden içeri baktı. Susan Tumer konuşuyordu. Sakindi. Argü-

manlannı öne sürüyor, bunu yaparken de ellerini kullanıyordu ve konulan

birbirinden ayırarak masaya yatmyordu. Avukatı dinliyordu. Başını hafifçe yana yatırmıştı. Önündeki san renkli resmi kayıt tutanağına notlar alıyordu. Avukatın evrak çantası açıktı, masanın üzerindeydi ama bir kenara itilmiş gibi duruyordu. Sullivan'm çantasına kıyasla epey boş görünüyordu. Fakat bu adamın cepleri doluydu. Üniformasındaki dikiş hiç de usta işi değildi. Potluklar vardı ve bedenine oldukça büyük geliyordu. Cebinin üstündeki isimlikte Temple yazıyordu.

Reacher biraz daha ilerledi. Karantina odası ve lobi arasında bir noktada durdu. Kapı kapanmasın diye bıraktığı botunun sol tekini, Sullivan'm arabasının anahtarı ile değiştirdi. Böy-lece hem kapı kapanmamıştı, hem de Reacher botlarını ayaklarına geçirmişti. Bağcıksız olsalar bile... Yeniden Tumer'ın sorgulandığı odaya gitti ve kapının dışında durdu.

Derin bir nefes alıp verdi.

Hızlıca ve kolayca kapıyı açtı. İçeri girdi. Hafifçe arkasını dönüp Sullivan'm evrak çantasını, kapanmasın diye kapının eşiğine bıraktı. Sonra Tumer ve avukatına döndü. İkisi de ona bakıyordu. Avukatın yüzünde pek bir ifade yoktu ama Tumer içeri girenin kim olduğunu anlamış gibiydi.

"Albay, kimliğinizi görmem lazım," dedi.

Albay da "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Savunma İstihbarat Teşkilatı. Tamamen rutin bir uygulama, efendim."

Komut verilmişti. Bu, orduda en kıymetli silahtı. Albay bir saniye tereddüt etse de hemen elini cebine attı ve kimliğini çıkardı. Reacher bir adım öne çıktı ve kimliği alıp dikkatlice inceledi. John James Temple. Kaşlarım kaldırdı. Şaşırmış gibi yaptı. Kimliğe tekrar baktı. Sonra da elindeki kimliği, daha önce Sullivan'm kimliğini kaldırdığı gömlek cebine koydu.

"Üzgünüm, albay ama bir dakikanızı almam lazım," dedi.

Kapıya döndü ve kapı kolunu kavrayıp sonuna dek açtı. Önden siz buyurun. Albay bir an kararsız kaldı. Sonra yavaşça ayağa kalktı. Reacher omzunun üstünden Tumer'a baktı ve "Siz Şurada bekleyin, hanımefendi. Hemen geri

döneceğiz," dedi/

Avukat yine duraksadı ama sonunda Reacher'm önünden yola koyuldu. Reacher, "Efendim, sağa dönün lütfen," dedi ve adamın arkasından yürüdü. Daha doğrusu yürümeye çalıştı. Çünkü botlarının bağcıklarının olmaması büyük bir sorundu. Avukatlar pek dikkatli ve gözlemci insanlar sayılmazdı ama beyinleri çalışırdı. Genellikle de mantıklı çıkarımlar yaparlardı. Planının bu aşaması epey yavaş ilerlemek zorundaydı. Acele etmemeliydi. Panik yaratmamalıydı. Adeta ağır çekim ilerleyecekti. Bu da avukatın düşünmesine fırsat verecekti.

Ki o da aynen beklediği gibi yaptı ve düşündü.

İlk boş hücreye birkaç adım kala durdu ve arkasına dönüp bakışlarını aşağı çevirdi. Doğruca Reacher'ın botlarına baktı. Reacher adamın başını diğer tarafa çevirdi ve her Askeri İnzibat personelinin kariyerinin başında öğrendiği tutuklama hareketlerini sergilemeye başladı. Tutuklama sürecini anlatan bir el kitabı filan yoktu. Bu ancak izleyerek ve deneyimle-yerek öğrenilebilirdi. Reacher, sol eliyle arkadan adamın sağ dirseğini kavradı. Tam o anda elini iyice sıktı ve aşağı çeker gibi yaptıktan sonra ileriye doğru itti. Adamın sol kolu, her zaman olduğu üzere, mücadeleye geçmişti ama sağ dirseğinin aşağı çekilmesiyle mücadeleyi bıraktı ve öne doğru sendeledi, îki büklüm olmuştu, kıvranıyordu. Nefesi kesik kesik çıkmaya başladı. Acıdan değil ama öfkeden nefesi kesiliyordu. Bu durum Reacher'ı hayli mutlu etti. Adamın canını yakmak istemiyordu. Bu olanlar onun hatası değildi.

Reacher, adamı boş ve kapısı açık bir hücreye attı. Görünüşe bakılırsa, burası Tumer'm hücresi olabilirdi. Adam iyice

içeri ilerleyince kapıyı kapattı ve kilitledi.

Sonra bir dakika kadar koridorda dikildi ve derin bir nefes alıp verdi.

Hazırım.

İkinci konferans odasına gitti ve içeri girdi. Susan Tumer ayağa kalkmış, masa ve kapı arasında dikiliyordu. Elini uzattı ve "Jack Reacher," dedi.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi kadm. "Fotoğrafını görmüştüm. Dosyandan.

Sesini de tanıdım. Telefondan."

Reacher da kadının sesini tanımıştı. Telefondan. Biraz boğuk, sıcak, sanki nefes nefese kalmış gibi ve hafif yatak odası tonunda. Tam hatırladığı gibi. Harika. Belki çok daha iyi. Çünkü canlı ve yanı başında.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi.

Tumer, Reacher'm elini sıktı. Dokunuşu ne çok sert ne de çok yumuşaktı. Sıcacıktı. "Ben de tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi. "Ama burada tam olarak neler oluyor?"

"Ne yaptığımı biliyorsun. Neden yaptığımı da. En azından bildiğini umuyorum. Çünkü bilmiyorsan, bunca girişime değmezsin demektir."

"Senin bu işlere karışmanı istememiştim."

"O yüzden mi ziyaretine gelmemi engelledin?"

"Buraya gelirsin diye düşündüm. Bir ihtimal de olsa. Geldiğin zaman burada fazla oyalanmadan hızlıca geri dönmeni ve uzaklaşmanı istedim. Senin iyiliğin için."

"İşe yaramadı."

"Buradan çıkma ihtimalimiz nedir?"

"Şu ana kadar şansımız yaver gitti," dedi. Elini gömleğinin cebine atıp Sullivan'ın kimliğini çıkardı. Kimlikteki fotoğrafla Tumer'ın yüzünü kıyasladı. Cinsiyetleri aynıydı. Saçları da neredeyse aynı renkti. Fakat benzerlikler bu kadarla sınırlıydı. Kimliği Tumer'a uzattı. "Kim bu kadm?" diye sordu Tumer.

"Avukatım. Avukatlarımdan biri aslında. Kendisiyle bu sabah görüştüm."

"Şimdi nerede?"

"Hücrede. Muhtemelen kapıyı kırmaya çalışıyordun Git-memiz/azım."

"S/n de benim avukatımın kimliğini mi alıyorsun?" Reacher cebine hafifçe vurdu

ve "İşte burada," dedi.

"Ama ona hiç benzemiyorsun."

"Bu yüzden arabayı sen kullanacaksın."

"Hava karardı mı?"

"Neredeyse."

"O zaman, hadi gidelim," dedi Tumer.

Koridora çıktılar ve karantina kapısına yürüdüler. Sullivan'ın araba anahtarları sayesinde kapı hâlâ açıktı. Reacher kapıyı açtı ve Tumer da anahtarı aldı. Birlikte küçük kare lobiye çıktılar. Kapı da arkalarından sıkıca kapandı. Çıkış kapısı kilitliydi ve küçük ama etkili bir mekanizması vardı. Pahalı ve yüksek emniyet düzeyinde olduğuna hiç şüphe yoktu. Reacher, görevlinin anahtarlarını çıkardı ve hepsini tek tek denemeye koyuldu. Toplamda sekiz anahtar vardı. İlki tutmadı. İkincisi de. Üçüncüsü de. Hatta dördüncüsü de.

Fakat beşinci anahtar işe yaradı ve kilit açıldı. Reacher kapının kolunu çevirdi ve kapıyı kendine doğru çekti. İçeriye serin hava geldi. Öğleden sonra saatleri yerini akşam saatlerine bırakırken hava da yavaş yavaş kararıyordu.

Tumer, "Nasıl bir arabamız var?" diye sordu.

"Koyu yeşil sedan."

"Ne kadar yardımcı oldun," dedi. "Askeri bir üsteyiz." Kadının sesi sıcak, boğuk, nefes nefese ve çekiciydi. Birlikte dışarı çıktılar. Reacher kapıyı kapattı ve kilitledi. Bu sayede kendilerine birkaç dakika kazandırabileceğini düşündü. Önlerine doğru bakınca sol tarafta küçük bir otopark

olduğunu gördüler. Yaklaşık otuz metre ileride. Otoparka uzanan yol simsiyah asfalt kaplıydı. Otoparkta on yedi araba vardı. Çoğu şahsi araçlardı. Sadece iki tane sedan vardı ve ikisi de yeşil değildi. Otoparkın ilerisinde batıya uzanan bir yol vardı. Sağa doğru kıvrılan yol, bir köşeyi döndükten sonra görüş açısından çıkıyordu.

"En iyi tahminini alayım," dedi Tumer.

"Şüpheye düşersen sola dön," dedi Reacher. "Her zaman için prensibim olmuştur."

Sola döndüler ve binanın köşesinin az ilerisinde adeta gizlenmiş bir başka otopark olduğunu gördüler. Küçüktü ve yan yana çizilmiş park alanlarından ibaretti. Altı araba vardı ve hepsi de yan yana duruyordu. Hepsi de yeşil sedandı.

Tumer, "İşte bu daha iyi," dedi.

Altı arabanın arkasına geçip eşit mesafede duracak şekilde konum aldı. Sonra arabanın anahtarındaki uzaktan kumandaya bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Bir kez daha denedi. Yine bir şey olmadı. "Belki de pili bitti," dedi.

"Arabanın mı?" diye sordu Reacher.

"Uzaktan kumandasının," dedi Tumer.

"O zaman Sullivan buraya nasıl geldi?"

"Anahtarı kapıya takarak. Eskiden olduğu gibi. O yüzden bütün arabaları tek tek denememiz lazım." "Olmaz. Araba hırsızı gibi görünürüz."

"Araba hırsızıyız zaten."

"Belki de bu arabaların hiçbiri aradığımız araba değildir," dedi Reacher. "Plakasını görmedim. Sabah hava karanlıktı."

"Bu üste daha fazla dolanamayız."

"Belki de sağa dönmeliydik."

Bağcıkları olmayan botlarıyla dikkat çekmemeye çalışarak Asla Geri Dönme 131

ama bunda da yeterince başarılı olamayarak geldikleri yolu geri döndüler. Öteki köşeye vardılar. Yürümek iyi gelmişti. Özgürlük ve temiz hava. Reacher her

zaman için hapishaneden çıkmanın en iyi yanının, yürüdüğü ilk otuz metrelik alan olduğunu düşünürdü. Ayrıca Tumer'ın yanında olması da hoşuna gidiyordu. Bir kedi gibi gergindi ama kendine hakimdi. Kendinden emin duruyordu. Dünyanın dört bir yanındaki dolandırıcılar gibi yan yana yürüyorlar ve oraya aitmişsin gibi davran kuralına harfiyen uyuyorlardı.

Sağ tarafta da altı arabalık bir park yeri verdi. Burada park halinde üç araba gördüler. Sadece bir tanesi sedandı. Rengi yeşildi. Tumer uzaktan kumandaya bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Yaklaştı ve anahtarı yuvasına taktı.

Uymadı.

"Askeri Karakol'u ziyarete gelen bir avukat, hangi kapıyı kullanır? Ön kapıyı, değil mi? Ön tarafta otopark var mı?" "Olması gerekir," dedi Reacher. "Fakat olmamasını umut ederim. Çünkü kendimizi fazlaca ele veririz."

"Burada böylece bekleyemeyiz. Açık hedef durumundayız." Binanın önüne doğru yürüdüler ve kuytu bir yerde gizlendiler. Reacher önlerinde açık bir alan olduğunu hissediyordu. Işıklar vardı ve trafik olduğuna da şüphe yoktu.

"Üç deyince," dedi Tumer. "Bir, iki, üç."

Köşeyi döndüler. Oraya aitmişsin gibi davran. Hızlı adımlarla yürüdüler. Bir yerlere giden meşgul insanlar gibi görünüyorlardı. Binanın önünde yangın acil durumları için açılmış bir yol vardı. Onun hemen yanı da bordür taşlan ile örülmüş bir setten ibaretti. Setin arkası park halindeki arabalarla doluydu. Tek bir park yeri boştu. Boş park yerinin solunda ise koyu yeşil bir sedan vardı.

"İşte bu," dedi Reacher. "Tanıdık geldi."

Tumer doğruca arabaya doğru ilerledi ve uzaktan kumandaya bastı. Arabanın iç ışıklan yandı ve farlan da bir kez yanıp söndü. Kapı kilitlerinin açıldığını duydular. Sol taraflannda, yaklaşık yüz metre ötede bir arabanın kendilerine doğru geldiğini gördüler. Temkinli bir hızda ilerliyordu. Farlan, arabanın

içini görmelerini engelliyordu. Reacher ve Tumer ikiye aynl-dılar. Reacher, sağ tarafa giderken Tumer sola gitti. Yeşil sedanın iki yanındalardı. Reacher yolcu koltuğunun kapısını açtı. Tumer da şoför kapısının. Aynı anda arabaya bindiler. Ne telaş ne de tereddüt vardı. Öteki araba onlara biraz daha yaklaştı. Ka-pılannı kapattılar. Çat. Çat. Tıpkı işleri beklediklerinden uzun sürmüş ve önemli bir görüşmeye dakikalan kalmış iki personel gibiydiler. Tumer anahtan taktı ve motoru çalıştırdı.

Diğer araba otoparka girdi ve onlann soluna doğru döndü. Far ışıklan, ikilinin yüzüne vuruyordu.

"Hadi," dedi Reacher. "Hareket et hemen."

Fakat araba hareket etmedi. Tumer arabayı geri vitese taktı ve gaza bastı. Araba olduğu yerde duruyordu. Sadece arkası hafif kalkar gibi oldu. Tumer, "Kahretsin," dedi. El frenini in-dirmemişti. Hemen indirdi ama bu kez de geç kalmıştı. Diğer araba tam arkalanndaydı. Arkalanna park ettiği için çıkmala-nnı engelliyordu. Sonra arabanın şoförü direksiyonu çevirdi ve geri gitti. Sonra da yavaşça öne çıktı. Yanlanndaki boş alana park etmeye çalışıyordu.

Gelen Yüzbaşı Tracy Edmonds'dı. Reacher'ın avukatı. Candice Dayton vakasından. Reacher'ın bu öğleden sonraki ikinci randevusu.

Reacher, koltuğunda yavaşça aşağı kaydı. Elini yüzüne siper etti. Başı ağnyormuş gibi duruyordu. Tumer, "Ne oldu?" diye sordu.

"Diğer avukatım. Yüzbaşı Edmonds," dedi. "îki toplantıyı peş peşe ayarlamıştım."

Asla Geri Dönme 133 "Neden?"

"Senin avukatın geldiğinde hücremin dışında olmalıydım. O yüzden de işi sağlama almak istedim." "Salcın seni görmesin."

"Şyf an sorunlarımız arasında en önemsizi bu. Edmonds içeri girdikten bir dakika sonra ortalık kanşacak. Yanılıyor muyum?"

"Bir avukatın yeterli olacağını hesaba katmalıydın."

"Sen olsan böyle bir hesap yapabilir miydin?"

"Muhtemelen hayır."

Edmonds hemen yanlarında üç beş manevra daha yaparak park yerine oldukça düzgün bir şekilde yanaştı. Farlarım kapattı ve Tumer tam o anda kendi farlarını yaktı ve yavaş yavaş geri çıktı. Edmonds kapısını açtı ve dışarı çıktı. Reacher hâlâ eliyle yüzünü kapatıyordu. Tumer vitesi ileri taktı ve oturduğu yerde doğmlup yola koyuldu. Yavaş yavaş gidiyordu. Edmonds, Tumer'm manevrasını tamamlamasını sabırla bekledi. Tumer, elini teşekkür edercesine sallayıp gaza bastı.

"Güney kapısı," dedi Reacher. "Ne dersin? Bu adamların hepsi muhtemelen kuzey kapısından gelmiştir."

"Katılıyorum," dedi Tumer. Güneye döndü. Flızlanmıştı ama dikkat çekecek kadar hızlı değildi. Binaların önünden geçti. Birkaç köşeden döndü. Arada bir yavaşladı. Dur işaretlerinde durdu. Sola ve sağa dönüp yeniden ilerledi. Sonunda üsteki son binaları da geride bıraktı. Nihayet çıkış noktasına gelmişlerdi. İlk nizamiye kulübesine yanaştı.

Üç kulübenin ilkindeydiler.

20. BÖLÜM

îlkini geçmeleri kolay oldu. Oraya aitmişsin gibi davran. Tumer, Reacher'ın kendisi için ayarladığı kimliği aldı ve Sullivan'ın kimliği ile birlikte elinde tuttu. İki kimliği birden yelpaze misali kullanıyormuş gibi yaptı. Kulübenin görüş alanına yanaştı ve penceresini indirdi. Sonra bagajı açtı ve durdu. Her şeyi olması gerektiği gibi yapıyordu. Sırasıyla. Sanki ömrü boyunca her gün bu kontrollerden geçmiş gibi.

Güvenlikten sorumlu nöbetçi er de bu performansın hakkını veriyordu ve Reacher'ın tahmin ettiği gibi her şey kusursuz ilerliyordu. Er, kendisine uzatılan kimliklerin kontrolü için yaklaşık bir saniye zaman ayırdı. Bagajı kontrol etmesi de bir saniye sürdü. Toplamda iki saniyelik kontrolün ardından bagaj kapandı ve yola devam etmeye hazırlardı.

Tumer gaza bastı ve ilerledi.

Ve tabii bütün işlemler boyunca tuttuğu nefesini bıraktı.

Reacher, "Edmonds çoktan içeri girmiştir," dedi.

"Parlak bir fikrin var mı?"

"Herhangi bir sorun olursa, hemen gaza bas. Bariyerlerin üzerinden geç. Üzerinde demir çubuklar olan metal bir plakanın üzerinden geçmekle ölmeyiz."

"Erlerden birine çarpabiliriz."

"Yoldan çekileceklerine eminim. Erler de herkes gibi insan sonuçta."

"Ordu malı olan arabada göçükler oluşmasına neden oluruz." "Ben ordu malı bir arabayı çoktan göçerttim. Dün gece. İki adamın kş&asınm izi çıktı."

"Ordtf malını, kafaları çarpmak yoluyla göçertmekten hoşlanıyor gibisin," dedi. Sesi sıcak, boğuk, nefes nefese ve çekiciydi. "Tıpkı ofisimdeki masa gibi."

Reacher başını onaylamasına salladı. Masa hikayesini telefonda konuşmuşlardı. O zaman Güney Dakota'ydı. Masa hikayesi eski bir soruşturma zamanına aitti. Sonucunda biraz sinirlenmişti. Hikaye çok kısaydı ama Reacher mümkün olduğunca uzun tutmuştu. Çünkü Tumer'ı daha çok konuşturmak istiyordu. Sesini daha çok duymayı arzuluyordu.

"Dün geceki iki adam kimdi?" diye sordu.

"Karmaşık bir konu," dedi Reacher. "Sonra anlatırım." "Umanm anlatacak halde olursun."

İkinci kontrol noktasına geldiler. Bir sorun çıkarsa gaza basıp uzaklaşma fikri tam bir hayal olmuştu. Saat beşi geçiyordu. Askeriye için bir an evvel mesaiden ayrılma saati de denebilirdi. Kontrol noktalannda dışarı çıkmak için can atan arabalardan oluşan bir kuyruk vardı. Benzer şekilde gece vardiyası için gelenler de içeri girme kuyruğu oluşturmuşlardı. Çıkış şeridinde iki araba birden duruyordu. Giriş şeridinde de üç. Kontrol kulübesinde görevli iki adam vardı. Bir tanesi bir sola bir sağa gidiyor, çıkış şeridindeki bir arabaya yol verdikten sonra içeri girmek için bekleyen diğer arabaya yöneliyordu. Sırayla bir gönderiyor, bir içeri alıyordu. Rotasyon şaşmıyordu.

Diğer adam kulübenin içindeydi.

Telefonda. Karşı tarafın söylediklerini pür dikkat dinliyordu. Tumer yavaşladı ve durdu. Şeritteki üçüncü araba olmuştu.

Kontrol kulübesi solundaydı. Sağında da beton ejderha dişlerinden oluşan set vardı. Ejderhanın dişleri yaklaşık yüz santim uzunluğunda piramitlere benziyordu. Her biri, şüphesiz, betonarme demiri temel alınarak inşa edilmişti ve bir kısmı da yerin altında gömülü olacak şekilde yapılmıştı.

İkinci adam hâlâ telefondaydı.

Diğer şeritte bariyer açıldı ve arabalardan biri içeri girdi. Dışarıdaki adam karşı şeride geçti. Kimlik ve bagaj kontrolünü tamamladı. Sonra bir butona bastı ve dışarı çıkış yönündeki bariyer açıldı. Araba da yoluna devam etti. Reacher, "Belki mesai çıkışı bizim avantajımıza olur," dedi. "Kontroller üstünkörü yapılıyor."

Tumer, "Bu tamamen içeride süren telefon görüşmesine bağlı," dedi.

Reacher, zihninde Tracy Edmonds'ı canlandırdı. Askeri KarakoTun kapısından giriyordu ve girişte görevli gardiyan yüzbaşıyı göremiyordu. Girişte görevli memurlardan biri de baş selamı veriyor ve ne yapacağını bilmez halde dikiliyordu. Edmonds ne kadar sabırlı davranabilirdi? Memur ne kadar sabırlı davranabilirdi? Rütbeler konuşacaktı. Sonuçta Edmonds da yüzbaşıydı. Gardiyan subayla aynı rütbedeydi. Aynı rütbeden iki subay. Kesinlikle gardiyan subaya biraz zaman tanıyacaktı. Hemen harekete geçip, binbaşı ya da albay misali emrivaki tavırlar sergilemeyecekti. Memur da kesinlikle yavaş hareket edecekti.

İçerideki adam hâlâ telefondaydı. Dışarıdaki ise hâlâ bir o şeride, bir bu şeride koşturup duruyordu. İkinci bir araba içeri girdi. İkinci bir araba da dışarı çıktı. Tumer yavaşça ilerledi ve durdu. Sıra ona gelmişti. Fakat tamamen sıkışıp kalmıştı. Solunda ve sağında kaçmasına engel iki temel unsur duruyordu. Arkasında iki araba vardı. Önünde de metal çubuklu bariyer.

Derin bir nefes aldı ve bagajı açtı. Kimlikleri sallar gibi hızlıca gösterdi. Sonra da penceresini indirdi.

İkinci Aâdam telefonu kapattı. Ahizeyi yerine bıraktı ve doğrucayçıkış şeridine baktı. Şeridi önden arkaya, arkadan öne gözleriyle iyice taradı. Tarama Tumer ile başlıyor, Tumer ile son buluyordu. Kulübesinden çıktı ve Tumer'ın penceresinin yanına geldi.

"Beklettiğimiz için üzgünüz," dedi.

Kendisine doğru uzatılan kimliklere baktı ve geri çekilip bagajı kontrol etti. Bagajı kapattı ve kulübenin yanındaki butona basarak bariyeri açtı. Tumer yoluna devam etti.

Ve tabii tutmakta olduğu nefesini bıraktı.

Reacher, "Bir tane daha var," dedi. "Ve bilirsin ki üç uğurlu bir sayıdır."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Hayır, inanmıyorum. Üç evet-hayır-fıkrim yok durumunda kazanma şansı sadece yüzde on ikidir."

Üçüncü kontrol noktası da aynı ikinci kontrol noktası gibi hareket ediyordu. Aynı üç araba sıraya girmişti. Giriş şeridinde de benzer bir manzara vardı. Görevli iki adam duruyordu. Biri içeride, biri de dışarıda. İçerideki adam telefondaydı. Dikkatlice dinliyordu.

Tumer, "Bu telefon görüşmeleri epey önemli olmalı, değil mi?" diye sordu. "Yani bu adamların şu anda yapması gereken daha önemli işleri var. Bunca yüksek rütbeli subay üsse girmek ve üsten çıkmak için kuyruk olmuş durumda. Eminim aralarında bahriyeliler de vardır. Onlar bu tür beklemeleri hiç sevmezler."

"Biz sever miyiz?"

"Onlar kadar titiz değilizdir. Sonuçta dünyayı kurtarmak için her daim hazırda beklemiyoruz."

"Babam bahriyeliydi." 138 Lee Child "Dünyayı kurtardı mı?"

"Üst rütbeli bir subay değildi."

"Telefondakinin kim olduğunu bilmeyi o kadar çok isterdim ki."

Reacher, yüzbaşı olduğu zamanlan düşündü. Bir başka yüzbaşının işini tamamlaması için ne kadar beklerdi? Muhtemelen fazla beklemezdi. Belki Edmonds, kendisine kıyasla çok daha nazik bir insandı. Daha sabırlıydı. Belki de karakol ortamında kendini rahatsız hissetmişti. Gerçi avukattı. Bu tür yerlerde çokça bulunmuş olması gerekirdi. Eğer tek işi ofiste oturup evrak işi yapmak olmadıysa. Evraklardan sorumlu bir avukat da olabilirdi. Olması muhtemeldi. Ne de olsa İKTM Komutanlığı'nda görevliydi. Bunun bir anlamı olmalıydı. İKTM Komutanlığı'nın işlerinin yüzde kaçı karakol hücrelerinde icra edilirdi?

"Burası büyük bir üs," dedi Reacher. "Telefonlann hepsi Askeri Karakol'dan gelecek değil ya."

"Başka ne gibi önemli bir olay yaşanıyor olabilir?"

"Belki bir general gelecektir ve yolu açmaları gerekiyordun Belki pizza siparişi veriyorlardır. Ya da kız arkadaşlarına kısa bir süre sonra evde olacaklarını bildiriyorlardır."

"Umarım öyledir," dedi Tumer. "Saydıklarından birinin doğru olmasını dilerim. Hatta hepsinin."

Karşı şeritte bariyer açıldı ve arabalardan biri içeri girdi. Dışarıdaki görevli hemen karşı şeride geçti ve kimlik kontrolü ile bagaj kontrolünü yaptı. Bariyeri kaldırdı ve araba dışarı çıktı. Tumer bir araba boyu daha ilerledi. İçerideki adam hâlâ telefondaydı.

Hâlâ dikkatle dinliyordu.

Tumer, "Telefonla aramalarına gerek yok ki," dedi. "Üzerimde rütbem ya da isimliğim yok. Künyem yok. Hepsini aldılar. Şu anda tam bir hapishane kaçkını gibi duruyorum."

"Ya da sıkı bir Özel Kuvvetler subayı. Görev icabı tebdil

dolaşıyorsun. İsimsiz olman önemli. Olaylara iyi tarafından bak. Yeter ki botlannı görmesinler."

Bir başka araba içeri girdi. Biri de dışarı çıktı. Tumer sıranın babına ilerlemişti. Bagajı açtı. Kimlikleri uzattı. Penceresini ildirdi. İçerideki adam telefondaydı. Dışarıdaki adam da diğer şeritle meşguldü. Önlerindeki son ejderha dişlerinin ardında çıkış şeridi vardı ve sıradan bir Virginia caddesine bağlanıyordu.

Caddede Arlington County polis arabalarından biri park halindeydi.

Tumer, "Sorun çıkınca basıp gideyim mi? Bu fikrinde hâlâ ısrarcı mısın?" diye sordu.

"Mecbur kalırsak," dedi Reacher.

Dışarıdaki adam kontrolü tamamladı ve giriş şeridinin bariyerini açtı. İçerideki adam da dinleme faslını tamamladı ve telefonu kapattı. Dışarı çıktı ve eğilerek Tumer'm elindeki kimliklere baktı. Üstünkörü bir bakış değildi bu. Bakışları fotoğraflardan yüzlere gidip geldi. Reacher, bakışlarını kaçırdı ve doğmca ön camdan dışarı baktı. Koltuğunda hafifçe öne kaymış şekilde oturuyordu. Orta yaşlı ve orta yapılı görünmeye çalışıyordu. Penceredeki adam bagaja yöneldi. Oradaki kontrol de üstünkörü değildi. Elini yavaşça bagaj kapağına koydu ve kapağı ağır ağır kapattı.

Sonra kulübeye doğru gitti ve araçtan uzaklaştı.

Ve çıkış bariyerini açan butona bastı.

Bariyer açıldı ve Tumer gaza bastı. Araba ilerledi ve bariyer altından geçip ejderha dişlerinin yanından süzüldü. Sonra da banliyönün sıradan caddelerinden birine dahil olarak ağaçlarla çevrili üç şeritli asfaltın üzerinde ilerlemeye devam etti. Arlington polis arabasının yanından sessizce geçip gitti.

Reacher, Yüzbaşı Tracy Edmonds amma da sabırlı bir kadınmış, diye düşünmeden edemedi.

21. BÖLÜM

Susan Tumer bu civardaki yollara hakim gibiydi. Önce sola, sonra sağa döndü ve mezarlığın kuzey cephesinden geçip bir dönüş daha yaparak doğu cephesine

bağlandı. "Union Station tarafına gidiyoruz diye düşündüm. Arabayı bırakıp trenle kaçtığımız imajını yaratmak için," dedi.

"Bana uyar," dedi Reacher.

"Nasıl bir yol izlemek istersin?"

"Gidilebilecek en saçma yol hangisi?"

"Günün bu saatinde mi?" diye sordu. "Ara caddelerdir herhalde. Kesinlikle Constitution Bulvan. Yol boyunca oldukça yavaş ve izlenebilir oluruz."

"O zaman o yoldan gideceğiz. Çünkü farklı bir yolu izlememizi bekliyor olacaklar."

Tumer rotayı oluşturdu ve nehrin karşı yakasına geçecek gibi hazırlandı. Trafik çok kötüydü. Sivillerin dünyasında iş çıkış saati gelmişti. Cadde, hareket eden bir otopark gibiydi. Arabalar dip dibeydi. Tumer, parmaklan ile direksiyonda ritim tutuyor, aynadan etrafı izliyordu. Bir şeritten diğerine geçmenin hesabını yapıyor, ufacık bir fırsatı bile kaçırmak istemiyordu.

"Rahat ol," dedi Reacher. "Bu trafik bizim avantajımıza. Takip edilmemize imkan yok."

"Eğer helikopterle aramaya çıkmadılarsa."

"Böyle bir şey yapmazlar. Burada değil. Bir Kongre üyesine çarpıp ölümüne sebep olmaktan korkarlar. Bu durum bütçelerine .büyük hasar verir."

Köprüden yavaş yavaş geçmeye başladılar ve Arlington Coutyty'yi arkalarında bıraktılar. Tumer, "Bütçeden bahsetmişken," dedi. "Bende hiç para yok. Üzerimde ne var ne yoksa alıp plastik bir torbaya koydular."

"Bende de yok. Ama çıkmadan avukatımdan otuz dolar borç aldım."

"Sana neden borç verdi ki?"

"Henüz kendisi de bilmiyor. Ama yakında öğrenir. Cüzdanına not bıraktım."

"Otuz dolardan fazlasına ihtiyacımız var. Öncelikle sivil kıyafetler almalıyım."

"Benim de botlarım için bağcıklara ihtiyacım var," dedi Reacher. "Bir ATM bulmalıyız."

"Kartlarımız yok ki." "ATMTerin hepsi aynı değil. Birden fazla tip ATM var." Köprüden tamamen geçtiler. Çok yavaş bir yolculuktu ve sürekli dur kalk yapmaları gerekti. Nihayet Columbia Bölgesi'ne gelmişlerdi. Burası, Metro Polis Departmanı'nın faaliyet sahasıydı. Reacher hemen önlerindeki iki Metro polis arabasını fark etti. Lincoln Anıtı'nın arkasına denk gelecek şekilde burun buruna park etmişlerdi. Motorları çalışır haldeydi. Aralarında da yaklaşık bir düzine radyo anteni vardı. Araların her birinde bir polis, sıcak ve rahat bir bekleme pozisyonundaydı. Reacher, standart bir güvenlik uygulaması olmasını diledi. Tumer, şerit değiştirdi ve sıkışık ilerleyen trafikte polis arabalarının yanından geçip gitti. Polisler oralı bile olmadı.

Yola devam ettiler. Hava kararmıştı. Cadde boyunca neredeyse elli bin araba varmış gibi duruyordu. 23.Cadde üzerinden kuzeye gittiler ve bu yol, Reacher'ın bir gün önce yürüdüğü yoldu. Oradan Constitution Bulvan'na çıktılar. Yol bitecek gibi durmuyordu. Dur kalk yapan araç trafiğinin fren lambaları, kırmızı ışıklardan bir sel gibi görünüyordu.

Tumer, "Geçen geceki iki adamdan bahsetsene," dedi. Reacher, "Otobüsle geldim ve doğruca Rock Creek'e gittim," dedi. "Seni akşam yemeğine davet edecektim. Fakat orada değildin. Senin yerine gelen adam, dosyamda cinayet suçu olduğuna dair bir saçmalık zırvaladı. On altı yıl önce peşine düştüğümüz bir çete üyesiymiş. Söylediklerinden pek etkilenmedim. O da 10. Madde'yi işleme koydu ve beni göreve geri çağırdı."

"Ne yani, orduya geri mi döndün?"

"Evet, dün itibarıyla."

"Çok iyi."

"Hiç de öyle hissetmiyorum ama. Şu ana kadar yaşadıklarıma bakılınca."

"Yerime kim gelmiş?"

"Yeni yarbaylardan biri. Adı Morgan. Görünüşe göre yönetici takımından. Beni motel odamın kuzey ve batı cephesinde kıstırdı. Giriş yaptıktan kırk beş dakika sonra. İki adam çıkageldi. Astsubay oldukları belliydi. Yirmili yaşlarının sonlarına yakındılar. Birliğin adını kötüye çıkardığıma dair bir dizi saçmalıktan bahsettiler. O yüzden şehri terk etmeliymişim. Onlara Askeri Mahkeme utancı yaşatmamalıymışım. Gitmezsem bana dersimi vereceklermiş. Ben de kafalarını yakaladım ve arabanın yanına çarptım."

"Kimmiş ki onlar? Adlarını aldın mı? Bu tip adamları birliğimde istemem."

"110. Birlik'ten değillerdi. Bu kesin. Arabalarının içi hâlâ Asla Geri Dönme 143

sıcaktı. Rock Creek'ten biraz daha uzak bir birlikten geldikleri belliydi. Ayrıca dövüş kabiliyetleri standardın altındaydı. Senin adamlarından biri değildi. Eminim. Çünkü birliğe gidince çaktırmadan personel yoklaması yaptım. Etrafta gezindim ve odalar[A]kontrol ettim. Bu iki adam Birlik'te değildi."

"kim olabilirler peki?"

"Büyük bir yapbozun iki küçük parçası." "Yapboz kutusunun üzerindeki resim neye benziyor?" "Bilmiyorum ama o iki adamı bugün yine gördüm. Uzaktan. Takviye kuvvetle birlikte motele gelmişlerdi. İki adam daha vardı. Toplam dört kişi. Gidip gitmediğimi kontrol ediyorlardı herhalde. Gitmediysem süreci hızlandıracaklardı belli ki."

"110. Birlik'ten değillerse, neden gitmeni istesinler?" "Aynen," dedi Reacher. "Kim olduğumu bilmiyorlar bile. Genelde insanlar beni tanıdıktan sonra gitmemi ister."

Vietnam Şehitleri Anıtı'm geçtiler ve yavaş yavaş ilerlediler. Bir Metro arabası daha vardı. Motoru çalışıyordu ve antenleri açıktı. Reacher, "Ortalık karışmış mıdır, ne dersin?" diye sordu.

"Senin Yüzbaşı Edmonds beklerken uyumadıysa," dedi Tumer.

Park halinde duran polis arabasının yanından geçtiler. O kadar yakınından geçtiler ki Reacher içerideki polisi görebildi. Uzun boylu, siyahi ve ince bir adamdı. Dyer'daki gardiyan subayın erkek kardeşi olabilirdi. Ki bu da çok talihsiz bir durum olurdu.

Tumer, "On altı yıl öncesinden kalma cinayet suçu ne peki?" diye sordu.

Reacher, "Los Angeles'tan bir çete üyesi, kara borsada ordu mallan satıyormuş. Çöl Fırtınası tasfiyesinden," dedi. "Kendine Dog diyen iri yarı, şişko aptalın teki. Onunla konuştuğumu hatırlıyorum. Aslına bakarsan unutmam epey güç.

Adam, ev kadar iriydi. Belli ki bir yerlerde ölüp gitmiş. Geride de benim adımı içeren yeminli bir beyan bırakmış. Oysa adama vurmadım. Bir fiske bile atmadım. Zaten bunu yapmama imkan yoktu. Dirseğim adamın canını yakacak bir yerlerine denk gelemeden, yağ tabakasının içine gömülür kalırdı."
"Peki, hikaye neymiş?"

"Bence canı sıkılmış bir müşterisi yanında bir grup adamını ve beyzbol sopalannı alıp gelmiştir. Şişman adam da bir süre sonra zararını nasıl telafi edeceğini düşünmüştür. Kavgaya düşkün toplumumuzun nasıl çıkarcı olduğunu bilirsin. O yüzden mağduru tazminat davası açmaya teşvik eden avukatlardan birine gitmiştir. Eli sopalı adamların peşine düşmek akıl kân olmayacağından ordudan binlerinin onu ziyarete geldiğini söylemiştir. Avukat da Sam Amca'nın çok parası vardır diyerek saçma sapan bir iddia hazırlamıştır. Yıllar içinde yüz binlerce dolar olacak bir bedeli esas alarak tabii. Eminim hepimizin dosyasında bu tip iddialar vardır. Ve yine eminim ki bu iddialara bakılıp kahkahalarla gülündükten sonra bir çekmeceye atılıp sonsuza dek unutulmaya mahkum edilmişlerdir. Benim dosyam hariç. Onu bulup gün ışığına çıkardılar." "Çünkü?"

"Yapbozun bir başka parçası. Morgan, dosyamın üzerinde bir düzenek takılı olduğunu söyledi. Sen dosyayı çektiğinde yerinden oynadığını ama yerine kaldırırken tekrar yerine oturduğunu söyledi. İnanmadım tabii. Bürokratlarımız bundan daha iyisini yapar. Dosyamda düzenek olduğunu düşünmüyorum. Bence dosyamın üzeri bir sürü son dakika karalaması ile dolu. Birileri iyice paniklemiş olmalı."

"Seninle ilgili mi?"

Reacher başını iki yana salladı. "Hayır, başlangıçta senin yüzünden paniklemişler. Sen ve Afganistan." Sonra konuşmayı kesti. Çünkü arabanın içi mavi ve kır-Asla Geri Dönme 145

mızı ışıkla doldu. Aynalardan yansıyordu. Arkalarında bir polis arabası vardı ve yolu açarak ilerliyordu. Sireni ötüyor, hızlı ve telaşlı bir şekilde daireler çizen ışıkları dikkat çekiyordu. Sirenin tınısı, durmadan başa sarması ve insanın içini sızlatan iki jonlu koma. Reacher koltuğundan arkaya bakacak şekildp'hafifçe döndü. Polis arabası ile aralarında yaklaşık yirmi araba vardı. Trafikteki araçlar, polis arabasına yer vermek için yol kenarına yanaşıyor ve yeni bir şerit açmaya çalışıyordu.

Tumer da arkasına baktı. "Sakin ol," dedi. "Metro arabası. Ordu bizi bizzat avlar. Hiçbir işimize Metro'yu karıştırmayız. FBI belki ama bu palyaçolarla işimiz olmaz."

"Metro, Moorcroft yüzünden peşimde," dedi Reacher. "Avukatın Moorcroft. Podolski adında bir dedektif, benim yaptığımı düşünüyor."

"Neden?"

"Onunla konuşan son kişi bendim de ondan. Sonrasında da kıyafetlerimi çöpe attım. Bahsi geçen süre zarfı içinde de yalnızdım ve beni gören kimse olmadı."

"Kıyafetlerini neden attın?"

"Yıkatmaktan daha ucuza gelecekti."

"MoorcroftTa ne hakkında konuştun?"

"Seni hapisten çıkarmasını istedim."

Polislerle arasında on araba kalmıştı. Trafikteki araçlar hızla kenara çekiliyordu.

Reacher, "Ceketini çıkar," dedi.

Tumer da, "Normalde giysilerimi çıkarmadan evvel birlikte bir kokteyl içmek ve sinemaya götürülmek isterim," diye yanıtladı.

"Üniformanı görsün istemiyorum. Benim peşimdelerse, seni de arıyorlar demektir."

"Eminim plakamızı almıştır."

"Plakayı göremeyebilir. Trafik çok sıkışık. Önümüzdeki ve arkamızdaki arabalar plakayı kapatıyordun"

Önlerindeki arabalar, yol kenarındaki su giderine doğru yanaşıyordu. Tumer da onlann peşinden ilerlerken direksiyonu sol eliyle kontrol ediyordu. Sağ eliyle fermuarı kavradı ve aşağı indirdi. Öne eğildi ve önce sol kolunu, sonra da sağ kolunu ceketten kurtardı. Reacher, kadının arkasından uzanıp ceketi çekti aldı. Sonra da arka koltuğun ayak boşluğuna attı. Tumer, ceketinin altına tişört giymişti. Zeytin yeşili ve kısa kollu bir tişört. Reacher, muhtemelen bir beden küçük, diye düşündü. Çünkü hem bedenini sıkıca kavrıyor hem de bel kısmı biraz kısa kalıyordu. Pantolonunun kemerine ucu ucuna yetişiyordu. Reacher kadının belinden az da olsa açılan tenini gördü. Pürüzsüz, sıkı ve hafif bronz.

Tekrar arkasına baktı. Polislerle arasında iki araba vardı. Hâlâ ışıklarını yakarak ve sirenlerini öttürerek geliyorlardı.

"Dün ofiste olsan, akşam yemeği davetimi kabul eder miydin?" diye sordu. "Ya da Moorcroft seni dışan çıkarabilseydi bu akşam?"

Kadm gözlerini aynaya dikerek, "Bu sorunun cevabını şimdi mi duymak istiyorsun?" diye sordu.

17. Cadde'den birkaç metre uzaktaydılar. İleride sağda Washington Anıtı ışıl ışıl tüm ihtişamıyla göz dolduruyordu.

Polis arabası yanlarına geldi.

Ve orada kaldı. f

22. BÖLÜM

Orada kaldı çünkü önlerindeki araba kıpırdamadı. Çünkü kaçabileceği yan şeritte kocaman bir pikap vardı ve arka tekerlerinin yanındaki çamurluklar da bir hayli abartılıydı. Polisin gidebilecek bir yeri kalmamıştı. Kaim boyunlu bir polisti. Reacher adamın Tumer'a baktığını gördü. Öylesine bakmıştı ve meraklı bir hali yoktu. Sonra bakışlarını kaçırdı. Önündeki panelde duran kontrol düğmelerine baktı. Siren kontrol düğmeleri muhtemelen oradaydı. Çünkü adam bakışlarını panele çevirdikten sonra sirenin notası değişti ve hiç bitmeyen, son derece

yüksek sesli, sinir bozucu bir tona dönüştü.

Ayrıca koltukların arasında başka bir şeyler daha vardı. Belli ki siren kontrol düğmelerinden daha ilgi çekici bir şey. Çünkü adam başını kaldırmadı. Bir şeylere dikkatlice bakıyordu. Bir dizüstü bilgisayar ekranı olabilir diye düşündü Reacher. Ya da benzeri bir modem iletişim aracı. Bu tip araçları daha önce görmüştü. Zaman zaman sivil polis araçlarına bin-mişliği vardı. Bazılarının gri panelleri olurdu. Tam zamanlı notlar almaları gerekirdi. Uyarı geçebilecekleri bültenleri bulunurdu.

"Başımız dertte," dedi.

"Nasıl yani?" dedi Tumer.

"Bence bu adam da Union Station'a gidiyor. Ya da otobüs durağına. Bizi arıyor. Elinde notlar ve fotoğraflar var. Fotoğraflarımıza ulaşmaları çok kolay, değil mi? Ordudan almışlardır. Bence şu an hepsi önünde açık. Baksana bize bakmadığını kanıtlamak için ne kadar çaba sarf ediyor."

Tumer sol tarafına baktı. Polisin bakışları hâlâ aşağıya kenetlenmişti. Sol kolu kıpırdıyordu. Belki de mikrofonu ile uğraşıyordu. İleride trafik biraz açıldı. Önlerindeki araba çekildi. Pikap da biraz ilerledi. Polise hareket sahası açıldı.

Fakat o, bakışlarını kaldırmadı. Arabasını da kıpırdatmadı.

Siren ötmeye devam ediyordu. Adam konuşmaya başladı. Ne dediğini anlamak mümkün değildi. Sonra sustu ve dinledi. Kendisine bir som soruluyordu. Muhtemelen radyo protokolü gereği standart soruyu soruyorlardı: Emin misin? Çünkü tam o anda adamın bakışları sağ tarafında, Tumer'a odaklandı. Önce Tumer'a, sonra Reacher'a baktı.

Dudakları kıpırdadı.

Tek bir kelime çıktı ağzından. Kısacık, ne olduğu duyulmayan ama evrensel düzeyde anlaşılmaya açık bir yanıt verdi. Bu da kesinlikle şu kelimeye karşılık geliyordu: Evet.

Emniyet kemerini çözdü ve Reacher, "Gemiyi terk et," dedi.

Reacher kapıyı açtı ve yola atlayıp kaldırıma çıktı. Tumer da onun peşinden geliyordu. Polisin olduğu tarafa geçmemek için ortadaki konsolun üzerinden atlayıp Reacher'ın çıktığı kapıdan dışan atladı. Araba öne doğru biraz kaydı ve önündeki araca yavaşça dokunarak durdu. Adeta yumuşak bir öpücük kondurdu. Tumer dışan çıktı, bağcıksız botlan yüzünden sağa sola savruluyor gibi bir hali vardı. Reacher kadını elinden tuttu ve doğrulttu. Birlikte kaldınmı hızla geçtiler ve National Mail Milli

Parkı'na doğru gittiler. Yaprakları dökülmüş çıplak ağaçlar ve akşamın kasvetli havası etraflannı sardı. Arka-

lanndan siren sesi dışında bir ses gelmiyordu. Lincoln Anıtı Yansıma Havuzu'nun arkasına dolandılar. Tumer'ın üzerinde sadece tişörtü vardı. Hava da buz gibiydi. Reacher ceketini çıkardı v6 kadına uzattı.

"Buıuı üzerine giy. Sonra ayrılalım. Böylesi daha emniyetli. On neş dakika sonra Vietnam Şehitleri Anıtı'nda buluşalım. Gelmemiş olursam, beklemeden kaçmaya devam et."

Kadın da, "Ben gelmemişsem, sen de aynını yapacaksın," dedi ve biri bir yöne, diğeri başka yöne uzaklaşıp gitti.

Reacher bir bakıma dikkat çekici bir adamdı. Çünkü boyu çok uzundu. Bu yüzden ilk olarak oturabileceği bir bank aradı. Yavaş yavaş yürüdü ve sakin bir tavır takındı. Ellerini cebine koydu.

Dünya yansa umurunda olmayacak gibiydi. Çünkü koşan bir adam, yürüyen bir adamdan yüz kat fazla dikkat çekerdi. Bu çok eskiden beri bilinen bir tüyoydu. Av ve avcı geleneğinden kalma. Hareket ve durağanlık teorisi de denebilirdi. Arkasına da bakmadı. Dikkat çekici bakışlardan uzak durdu. Bakışları doğruca ileriye yönelmişti. Hava hepten kararmıştı. National Mail Milli Parkı hâlâ kalabalıktı. Yaz günü gibi değildi ama çok sayıda kış turisti vardı. Günlerini parkta sonlandırmaya karar vermişlerdi. İlerideki Vietnam Şehitleri Anıtı önünde de her zamanki kalabalık dikkat çekiyordu. Bazılan yas tutmak için, bazılan saygı duruşunda bulunmak için gelmişti. Bazdan da burada her zaman takılan tuhaf tipli insanlardı. Tumer'ı göremiyordu. Siren sesi kesildi. Yerini koma sesleri aldı. Muhtemelen polis çoktan arabasından çıkmıştı. Ve hem polisin hem de Sullivan'ın arabası trafiği iyice tıkamıştı.

Reacher yaklaşık yirmi metre ileride bir bank gördü. Oturan kimse yoktu ve Yansıma Havuzu'nun durgun sularına paralel konumlanmıştı. Banka doğru yavaş yavaş yürüdü. Otur-

du. Öne eğildi ve dirseklerini dizine yasladı. Bakışlarını yere çevirdi. Sanki kafasından binlerce şey geçen düşünceli bir adamdı. Dikkatlice bakıldığında kimliği açığa çıkarılabilirdi ama ilk bakışta uzun boylu ve kaçak bir adam olduğu söylenemezdi. Dikkat çeken tek yanı ceketinin olmayışıydı. Ne de olsa hava, gömlekle dolanacak kadar sıcak değildi.

Otuz metre geriden koma sesleri geliyordu.

Başı öne eğik, sessiz ve hareketsiz şekilde bekledi.

Birden göz ucuyla, yaklaşık kırk metre ilerisinde kalın boyunlu polisin yaya olarak hareket etmekte olduğunu gördü. Elinde el feneri vardı ama silah yoktu. Adam gergin bir şekilde bir sağa bir sola gidiyordu. Muhtemelen patronunun kötü adamları gelmek üzereydi ve yaklaşıyorlardı. Reacher iki yeni siren duydu. îkisi de epey uzaktan geliyordu. Biri güney yö-nündendi. Muhtemelen C Caddesi'nden. Diğeri kuzey yönünden geliyordu. Muhtemelen 15. Cadde'den. 14. de olabilirdi. Belki de Beyaz Saray ya da Akvaryum tarafından geliyordu.

Reacher bekledi.

Kalın boyunlu polis, Vietnam Şehitleri Anıtı'na yöneldi. Sonra durdu. Kendi etrafında daire çizecek şekilde döndü. Reacher, adamın bakışlarının üzerinden geçtiğini hissetti. Kıpırdamadan oturan ve suya bakan bir adam hiç de ilgi çekici değildi. Hele de etrafta bunca potansiyel varken. Mesela otuz ya da kırk kişilik bir grup anıta doğru ilerliyordu. Ya bir turist kafılesiydi ya da tesadüfen aynı yöne giden yabancılardı. Belki de ikisinin karışımıydı. Hareket eden hedeflerdi. Av ve avcı prensibi devreye girmişti. Polis peşlerine düştü. İyi bir yüzde hesabı oldu diye düşündü Reacher. Kim olsa hareket etmeyi düşünürdü. Kıpırdamadan oturmak zor işti.

Uzaktaki sirenler yakınlaşmaya başlamıştı ama çok da yakında değillerdi. Merkezi bir çekim gücü onları doğu yönüne sürüklüyor gibiydi. Ki bu da bir yüzde hesabıydı. Metro Polis

Departmanı kendi muhitini elbette gayet iyi biliyordu. Doğu yönünde müzeler ve galeriler vardı. Ve tabii ki turistler ve kalabalıklar. Sonra Kongre Binası ve ardından da hem kara hem de demiryolu ile kuzeye ve güneye uzanan kaçış rotaları.

Reacher bekledi. Hiç kıpırdamadı. Etrafına bakmadı. Sadece karşıya, suya baktı. Sonra aklından takip ettiği hayali kol saati tam on dakika geçtiğini gösterdi. Yavaşça ayağa kalktı. Kendisini kaçak gibi göstermeyecek her türlü hareketi izleyerek kıpırdandı. Esnedi. Avuçlarını beline dayadı ve gerindi. Sonra bir kez daha esnedi. Sonra batıya yöneldi. Ağır ağır dolaşıyordu. Hiç acelesi yoktu. Havuz sol tarafında kalmıştı. Yaprakları dökülmüş ağaçların oluşturduğu hat boyunca keyifli bir yürüyüş yaparak dört dakikada Vietnam Şehitleri Anıtı'nm önüne geldi. Kalabalığın yanma dikildi. Bunca insan arasında gözleri Susan Tumer'ı aradı.

Onu hiçbir yerde göremiyordu.

23. BÖLÜM

Reacher, anıt duvar boyunca yürüdü ve 1959 ile 1975 yıllan arasında kaybedilenlerin adlannın yer aldığı akışı izledi. Sonra 1975 yılından başlayıp 1959'a kadar geri gitti. 58 binden fazla insanın ismini gözleriyle iki kez taradı ve o esnada Susan Tumer'la karşılaşma beklentisi gerçekleşmedi.
Gelmemiş olursam, beklemeden kaçmaya devam et, demişti. O da Ben gelmemişsem, sen de aynını yapacaksın, diye karşılık vermişti. On beş dakika beklemek üzere anlaşmışlardı ama on beş dakikayı geçeli çok oldu. Reacher beklemeye devam ediyordu. Savaşta verilen ilk kayıplann isimlerinin yer aldığı yirmi santimlik panellerin önünden bir kez daha geçti. Sonra 1968 ve 1969 yıllarında savaşta yaralanan gazilerin isimlerinin yer aldığı yirmi beş santim uzunluğundaki panoların önünden dolaşıp isimsiz şehitlerin anıldığı kısma geldi. Onlar için de yirmi santimlik anma blokları yapılmıştı. İlerledi ve Anıt'ın siyah taş üzerine kazman ya da yansıtılan isimlerine tek tek baktı. Fakat hâlâ Tumer'la karşılaşmamıştı. Anıt duvarın sonuna geldi ve kaldırımdan ilerleyip her zaman hediyelik eşya ve anı objeleri satılan kalabalık mekana geldi. Satış yapanlardan bazılan eski askerdi ama bazılan onlardanmış gibi yapıyor ve aralanna kanşıyordu. Satılan eşyalar arasında eski bir-

lik armaları, rütbe işaretleri, üzeri desenli Zippo çakmaklar ve hiçbir maddi değeri olmayan ama manevi değerine paha biçilemez binlerce parça vardı. Turistler her zamanki gibi geliyor, seçiyor, paralarını ödeyip gidiyorlardı. Ve yine her zamanki gibi etrgıfta bir sürü ipsiz sapsız tip öylece hareketsiz duruyor, boş bo^{A} vakit geçiriyordu.

Reacher gülümsedi.

Çünkü bu boş boş takılan tiplerden biri koyu renk saçları dağılmış, üzerinde dizlerine kadar inen ve bedenine iki kat büyük bir mont olan, kamuflaj pantolonlu ve bağcıksız botlu zayıf bir kızdı. Montunun kollarını bileklerine kadar kıvırmıştı. Elleri ceplerindeydi. Kamburunu çıkarmış, başı öne eğik ve dalgın bir halde olduğu yerde salınıyordu. Uzaktan bakınca uyuşturucu madde kullanmış ve etkisinden hâlâ çıkamamış birine benziyordu.

Susan Tumer, üzerine düşeni yapıyor ve oranın bir parçası gibi davranarak orta yerde saklanmayı başarıyordu.

Reacher kadının yanma yürüdü ve "Bu işte çok iyisin," dedi.

"Öyle olmak zorundayım," diye yanıtladı Susan. "Yanımdan bir polis geçti. Senin kadar yakındı. Daha önce, park halindeki polis arabasında gördüğümüz adamdı."

"Şimdi nerede?"

"Doğu yönüne gitti. Kendini olayların akışına kaptırmıştı. Yanımdan geçti gitti. Eminim senin de yanından geçmiştir." "Görmedim."

"Havuzun diğer tarafına geçti. Sen başını hiç kaldırmadın ki."

"Beni mi izliyordun?"

"Evet. Sen de oldukça iyisin."

"Beni neden izliyordun?"

"Yardıma ihtiyacın olabilir diye."

Reacher, "Doğuya gittilerse, bizim batı yönüne gitmemiz mantıklı olur," dedi.

"Yürüyerek mi?"

"Hayır, taksiyle," dedi Reacher. "Bu şehirde taksiler hayalet misali görünmezler."

Önemli turistik alanların tamamında iki ya da üç taksi mutlaka hazır bulunurdu. National Mail Milli Parkı da bu yerlerden biriydi. En son sıradaki hediyelik eşya kabininin yanında boyalan dökülmüş ve üzerinde ışıklı tabelalan olan taksiler duruyordu. Reacher ve Tumer sıradaki taksiye bindi.

"Arlington Mezarlığı," dedi Reacher. "Ana kapı."

Kapıdaki uyan notunu okudu. Taksimetre açılışı üç dolardan yapacaktı ve sonra her kilometre için iki dolar on altı sent yazacaktı. Bir de bahşiş vermeleri gerekiyordu. Toplamda yedi dolar ödeyeceklerdi. Bu da ellerinde yirmi üç dolar kalacağı anlamına geliyordu. Bir yerde tutuklu kalmaktan iyiydi ama ihtiyaçlan olandan da epey azdı.

Koltukta hafif öne kayarak oturdular. Taksi ani hareketler yapıyor ve sanki tekerleri yuvarlak değil de kare şeklindeymiş gibi gidiyordu ama yine de sorunsuz bir yolculuk geçirdiler. Lincoln Anıtı'nın arkasından dolanıp Memorial Köprüsü'nden geçtiler. Sonra da Arlington County sınırlarına girdiler. Mezarlık kapısındaki otobüs durağına gelmişlerdi. Tam olarak Reacher'ın yirmi dört saat önce macerasını başlattığı noktaydı burası.

Tuhaf bir ilerleme kaydettiği söylenebilirdi.

Mezarlık kapısındaki otobüs durağında bekleyen küçük bir kalabalık vardı. Kısa boylu esmer Hispanik adamlardan oluşan bu kalabalığın tamamının işçi olduğu açıkça ortadaydı. Çünkü hepsi de yorgun ama bir o kadar sabırlı ve işleri oluruna bırakmış gibi görünüyordu. Reacher ve Tumer, bu adamlar arasındaki yerlerini aldılar. Tumer onlardan biri gibi duruyor-

du. Fakat Reacher bu aşamada başarısız olmuştu. Onlardan daha uzun ve iki kat iriydi. Ayrıca teninin rengi de biraz açık kalıyordu. Kayalıklarla çevrili kıyı

şeridindeki deniz fenerine benziyord#. O yüzden beklerken epey gerildi. Oldukça uzun bir beklemiş oldu. Neyse ki otobüs gelene kadar geçen sürede tek bir polis arabası bile geçmedi. Otobüs gelince ödemeyi Reacher yaptı. Tumer hemen cam kenarı bir yere oturdu. Reacher da onun yanma geçti ve olabildiğince öne kayarak boyunu ortalamaya uygun hale getirdi. Otobüs hareket etti. Reacher'ın bir gün önce yürüdüğü yollardan ağır ağır ilerledi. Üç şeritli yoldaki durağı geçti ve yokuşu çıkarak 110. Birlik'e doğru yol aldı.

Tumer, "Eyalet değiştirmeye çalışacağımızı düşünerek FBI'a haber vereceklerdir," dedi. "Burada sorulması gereken şey, FBFı ilk kimin arayacağı tabii. Ben oyumu Metro Polis Departmam'ndan yana kullanıyorum. Ordu, genelde yaptıkları gibi sabaha kadar bekleyecektir."

"Bizim için sorun yok," dedi Reacher. "FBI, böyle konulara girmez. Doğu Yakası'nda olmaz. Hatta muhtemelen kılları bile kıpırdamayacaktır. Tek yapacakları kimlik bilgilerimizi ve banka kartlarımızı arama listelerine eklemek olur. Ki o da dert değil. Çünkü ne kimliğimiz ne de kartımız var."

"Yerel polis departmanlarına otobüs duraklarını kontrol etme talimatı verebilirler."

"Gözümüzü açık tutarız."

"Yeni giysilere ihtiyacım var," dedi Tumer. "En azından pantolon ve cekete."

"Elimizde on dokuz dolar var. Ya pantolon ya da ceket alabilirsin. Seçim yapmalısın."

"O zaman pantolon. Gömleğini bana verirsen, ben de ceketini iade ederim."

"Gömleğim senin üzerinde sirk çadırı gibi durur."

"Kadınların erkek gömleği giydiğini gördüm. Şal gibi üstlerine alıyorlar. Hem şık duruyor, hem de salaş."

"Üşürsün."

"Ben Montana doğumluyum. Hiç üşümem."

Otobüs yokuşu çıktı ve Birlik Karargahı'nın önünden geçti. Eski taş bina. Kapılan açıktı. Nöbetçi kulübesindeydi. Gündüz vardiyasındaki er. Morgan'ın arabası hâlâ park yerin-deydi. Boyalı kapı kapalıydı. Bütün pencerelerden ışık süzülüyordu. Tumer koltuğunda yavaşça geriye döndü ve gözlerini birlikten ayırmadı. Görüş açısından çıkana dek baktı. Sonra önüne döndü ve dosdoğru karşıya bakarak, "Umanm oraya geri dönebilirim," dedi.

Reacher da, "Döneceksin," dedi.

"Oraya gelebilmek için o kadar çalıştım ki. Gerçekten harika bir komutanlık. Sen zaten biliyorsun." "Fakat herkes bizden nefret eder."

"İşimizi düzgün yaptığımız için."

Otobüs tepeye ulaştığında döndü ve üç şeritli yola saptı. Bu yol Reacher'm moteline gidiyordu. Hava yağmurluydu. Sağanak değildi ama otobüsün sileceklerini çalıştıracak kadar etkiliydi.

Tumer, "Bütün bunlar neden benim suçummuş bir daha an-latsana. Ben ve Afganistan."

Yol, düzlüğe ulaşınca otobüs hızını arttırdı. Reacher'm motelinin önünden geçti. Otopark boştu.

Göçük kapılı arabadan eser yoktu.

"Tek mantıklı açıklama bu," dedi Reacher. "Birinin kümesine tilki soktun. O kişi de her kimse seni devre dışı bıraktı. Bunu yapmak da kolay oldu. Çünkü birlikte kimse mevzunun ne olduğunu bilmiyordu. Karargah subayı konudan bihaberdi. Çavuş Leach de öyle. Kimse bir şey bilmiyordu. Olan bitenden haberdar olan tek kişi şendin. Sana Cayman Adaları tu-

zağını kurdular. Yalandan bir hesap açıldı. Sonra da bu hesap yüzünden seni yakaladılar. Tüm iletişim kanallarını kestiler. Avukatın jCtoorcroft'u döverek tam seni hapisten çıkarma niyetindeyken etkisiz hale getirdiler. Böylece sorun çözüldü. Tanjâmen yalnız kalmıştın. Kimseyle konuşamayacaktın. Her şey harikaydı. Tek pürüz telefon kayıtlarına bakıldığında Güney Dakota'dan bir adamla uzun saatler süren görüşmeler yaptığının anlaşılması oldu. Biraz araştırınca bu adamın 110. Birlik'in eski komutanı olduğunu öğreniverdiler. Karargah subayın biliyordu. Çünkü ilk telefon görüşmemizde kendimi bu şekilde tanıtmıştım. Belki bu bilgiye sahip daha pek çok kişi vardı. Fakat dün geldiğimde hatırladığım tek bir isim oldu. İkimizin ortak ilgi alanları olduğu çıkarımını yapmış olmalılar. Belki de hemen halledilmesi gereken bir mevzu üzerine konuşup duruyorduk. Ya hemen harekete geçecektik ya da sen benden bir konuda akıl alıyordun."

"Ama sana Afganistan'dan hiç bahsetmedim ki."

"Onlar bunu bilmiyorlardı. Telefon kayıtları süreyi gösterir, içeriği değil. Ses kaydı da yoktu ellerinde.

O yüzden benimle ilgili kısım tamamen teorik kaldı. Belki senin bildiğin her şeyi ben de biliyordum. Bilsem de sorun olmayacaktı. Çünkü benim ortaya çıkmayacağımı düşündüler. Beni araştırmışlar. Yaşam tarzımı bildiklerini iddia ettiler. Yine de ne olur ne olmaz diye birtakım planlar yapmışlar. Örneğin Koca Dog olayını hazırlamışlar."

"Bu, onların ne işine yarayacak hiç anlamıyorum. O kadar uzun süre sistemde kaldın ki bu konuyu gündeme getirmeleri için çokça zamanlan vardı."

"Kaçmamı beklediler," dedi Reacher. "Ben ortadan kaybolacaktım ve orduya bir daha yaklaşmayacaktım. Hayatım boyunca. Plan buydu. Hepsinin amacı buydu. Gitmem gerektiğini anladım mı diye kontrol etmek için motelime geldiler.

Koca Dog olayı bunun için mükemmel bir seçimdi. Adam ölü ve geride yeminli bir beyan bırakmış. Aksini iddia edip mücadele vermeme imkan yok. Geriye kalan tek mantıklı seçim kaçmak. Çavuş Leach bana erkenden haber verme fırsatı bulabilseydi, şimdiye çoktan şehri terk etmiş olabileceğimi düşünüyordu."

"Neden kaçmadın?"

"Seni akşam yemeğine davet etmek istemiştim."

"Hayır. Ben ciddiyim. Neden kaçmadın?"

"Tarzım değil," dedi. "Bu gerçeği henüz beş yaşımdayken fark ettim. İnsan ya kaçar ya da savaşır. Sadece iki seçeneği vardır. Ben savaşmayı seçtim. Ayrıca bana karşı bir kozlan daha var."

"Neymiş o?"

"Beni kaçırmak için tasarlanmış ama işe yaramayan bir şey."

"Neymiş?"

Samantha Dayton.

Sam.

On dört yaşında.

O konuyla ilgileneceğim.

"Sonra anlatırım," dedi Reacher. "Karmaşık bir konu."

Otobüs ilerledi. Vites değiştikçe tuhaf tuhaf sesler çıkarıyordu. Şerit tipi alışveriş merkezini geçti. Hırdavatçı, eczane, çerçeve dükkanı, silah dükkanı, dişçi ve Yunan lokantası oradaydı. Sonra biraz daha ilerledi ve Reacher'ın daha önce görmediği bir muhite geldi. İlerledi ve bu muhiti de geride bıraktı.

"Olaylara iyi yanından bak," dedi Reacher. "Yaşadığın so-tun beyin ameliyatı yapmak kadar zor değil. Afganistan'da izini sürdüğün tavşan her kimse bu işin arkasında onun olduğu belli, o yivden olaylan 0 yşjden başlayacak şekilde çözmek

lazım. Arkadaşları kim, kim neler yapmış, ne zaman ve nasıl yapmış? Bu soruların yanıtlarını bulunca da çekici kafalarına indirmemiz lazım."

Turrj6r, "Sorun da bu ya zaten," dedi.

Reacher başıyla onayladı bu sözleri.

"Biliyorum," dedi. "Kolay olmayacak. Özellikle de dışarıdan. Şu anda tek elimiz bağlı. Yine de elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

"Maalesef bahsettiğim sorun bu değil."

"Ne peki?"

"Birisi, bilmediğim bir şeyi bildiğimi düşünüyor. Sorun bu." "Bilmediğin şey ne?"

"Tavşanın kim olduğunu bilmiyorum," dedi Tumer. "Ya da ne yaptığını, nerede veya niye yaptığını. Ya da nasıl yaptığını. Esasında Afganistan'da ne olup bittiğini hiç bilmiyorum." "Ama oraya iki adam yolladın."

"Çok öncedendi. Tamamen farklı bir sebepten. Kandahar'a gittiler. Oldukça rutin

bir görevdi. Konuyla yakından uzaktan alakası yoktu. Giderlerken Peştun'dan bir bilgi almışlar ve bu bilgiye göre Amerikalı bir subay kuzeye gidiyormuş. Bir aşiret reisi ile görüşecekmiş. Amerikalı subayın kimliği bilinmiyor-muş. Gidiş amacı da. Fakat iyi niyetli olmadığı hissi doğmuş. Biz bölgeden çekiliyorduk. Kuzeye değil, güneye gitmemiz gerekiyordu. O cehennemden çıkmadan evvel Bagram ve Kabil vardı rotada.

Ülkenin üst kesimlerine çıkmamızı gerektiren bir durum yoktu. Özellikle de sarıklı kafalarla gizli toplantılar yapmak hiç bize göre değildi. O yüzden bu dedikodunun kaynağını ortaya çıkarsınlar diye adamlarımı oraya yolladım. Hepsi bu." "Ne zaman?"

"Yakalanmadan bir gün önce. Adamlarımdan rapor almadığım için elimde şüphelinin ismi yok. Bu ismi ancak birliğe dönünce öğrenebilirim." 160 Lee Child

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Tumer, "Ne oldu?" diye sordu.

"Durum sandığından kötü," dedi Reacher.

"Nasıl olur?"

"Adamlarından rapor almana imkan yok," dedi Reacher. "Çünkü onlar öldü." /

/

24. BÖLÜM

Reacher, radyo bağlantılarının kesilmesini ve eski taş binada yaşanan gergin anlan, Bagram'da arama yapmalan için kendisinden çıkan yan yetkili arama emrini ve dağ yolunda bulunan iki cansız bedeni Tumer'a tek tek anlattı. Tumer bir süre hareketsiz ve sessiz kaldı. "Onlar iyi adamlardı," dedi. "Natty Weeks ve Duncan Edwards. Weeks, yaşlı ve tecrübeliydi. Edwards'ın da geleceği parlaktı. Onlan göndermemeliydim. Hindikuş, tek başlarına göreve giden iki adam için fazlaca tehlikeliydi."

"Onlan indiren aşiretler değildi," dedi Reacher. "Dokuz milimetreliklerle başlanndan vurulmuşlar. Bunlar ancak ABD Kara Kuvvetleri'nin destek

mühimmat olarak bele taktıklan taban-calanndan çıkmıştır. Beretta M9 olduklarında eminim diyebilirim. Aşiretlerin adamlan olsa kafalannı keserlerdi. Ya da AK47 kullanırlardı. Onlann üslubu bizimkilerden epey farklı."

"Demek ki oralarda pis işlere karışan Amerikalılara fazlaca yaklaşmışlar."

"Hem de farkında olmadan," dedi Reacher. "Ne dersin? Başlanna tabanca ile ateş edilmesi, adamın yanlarına kadar gelmiş olması demektir. En ufak bir şüpheleri bile olsa, buna asla izin vermezlerdi."

"Ne kadar temiz bir operasyon," dedi Tumer. "Beni her yerden susturdular. Hem burada, hem orada. Hem de elime hiçbir bilgi geçemeden. Şu anda elimde hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Tamamen bitmiş durumdayım. Dibe doğru sürükleniyorum, Reacher. Kendimi bu işten kurtarmanın bir yolu olduğunu da sanmıyorum."

Reacher bir şey söylemedi.

Berryville, Virginia'da otobüsten indiler. Otobüslerin toplanma yeri olan son duraktan bir önceki durak oluyordu burası. Burada inmek daha iyi olur diye düşündüler. Şoför, son durakta inen ve her zaman görmeye alışık olmadığı iki tuhaf karakteri kolaylıkla hatırlayabilirdi. Özellikle de radyoda ya da televizyonda arananlar olduğuna ilişkin bir duyum yapılırsa ve ikisinin de fotoğrafları ortalığa yayılırsa şoförün tanıklık etmesini istemezlerdi.

Yağmur durdu ama hava hâlâ nemli ve serindi. Berryville'in merkezi oldukça güzeldi. Fakat Reacher ve Tumer, otobüsle geldikleri yolu geri yürüdüler. Yol üzerinde bir demiryolundan geçip bir pizzacının önünden devam ettiler. Sonra da pencereden gördükleri hırdavatçının önünden yürüdüler. Dükkan kapanmak üzereydi. Ki bu da onlar açısından hiç de iyi değildi. Çalışanlar dükkana gelen ilk ve son müşterileri hatırlama eğiliminde olurdu. Fakat hatırlanma riskini, kamuflaj pantolonla daha çok vakit geçirme riski ile kıyasladıklarında dükkana girmeye karar verdiler. İçeri girdiler ve Tumer hemen kanvas işçi pantolonlarından birini aldı. Reacher'ın giydiğine benziyordu. Ellerindeki en küçük bedeni istedi ama onun bile hem beli boldu hem de paça boyu uzundu. Mükemmel olduğu söylenemezdi ama Tumer kusurlu görünmenin iyi bir şey olduğu düşüncesindeydi. Ayıplanacak durumda değildi. Sadece farklı bir görünüşü olmuştu. Pantolonun paçaları uzun olduğu için

botlarının üzerinde toplanacaktı ve ordu malı botlar kamufle edilmiş olacaktı. Böylece aleni görüntüyü biraz olsun kırabilecekti. j

Pantolon v^Aüç çift bot bağcığı aldılar. Bağcıklardan bir çifti Reacher'ın/kotlan, diğeri Tumer'ın botları içindi. Sonuncusu da uç uca bağlanınca Tumer'ın kemeri olacaktı. Satın alma sürecini, tezgahtarın aklında kalmayacakları şekilde sıradan-laştırmaya özen gösterdiler. Ne çok kibar, ne de çok kabalardı. Ne acele ediyor, ne de oyalanıyorlardı. Fazla da konuşmamış-lardı. Dükkandaki lavaboyu kullanmadılar. Tumer üzerini değiştirmek istedi ama dükkana gelen son müşterinin kamuflaj pantolonunu değiştirip nispeten sivil bir kıyafetle ayrılmasının hafızalarda yer edeceğini düşünerek vazgeçtiler.

Dükkanın otoparkı epey genişti. Üstelik boş ve karanlıktı. Böylece Tumer duvar dibine geçip pantolonunu değiştirdi ve kamuflajı, binanın yanındaki çöpe attı. Sonra ortaya çıktı ve Reacher'ın ceketini verip gömleğini aldı. Birlikte yol kenanna oturup botlarının bağcıklarını taktılar.

Reacher'ın cebinde kalan dört dolarla birlikte yola koyulmaya hazırdılar.

Dünyanın bazı ülkelerinde dört dolar, bir haftalık çalışmanın karşılığında ödenen ücret olabilirdi ama Berryville, Virginia'da hiçbir anlam ifade etmiyordu. Eyalet dışına yolculuk yapamazlardı, bir motelde konaklayamazlardı ve hatta düzgün bir yerde oturup iki kişilik bir yemek yiyemezlerdi. Hoş, düzgün olmasa da dört dolara iki kişilik yemek sunacak hiçbir yer bulmayacaklan açıktı.

Tumer, "ATMTerin tek tip olmadığından bahsetmiştin," dedi.

"Doğru," dedi Reacher. "Seksen kilometre ileride ya da geride aradığımız tip ATMTerden mevcut.

Ama burada yok."

"Acıktım."

"Ben de."

"Elimizdeki dört dolan saklamanın bir anlamı yok." "Katılıyorum," dedi Reacher. "Hadi, gibi çılgınlar gibi para harcayalım."

Tekrar demiryolundan geçtiler ve bağcıklanna kavuşan botlan sayesinde daha hızlı ve daha kendilerinden emin yürümeye başladılar. Az evvel gördükleri pizzacıya geldiler. Gurme restoranlardan sayılmazdı ama gayet iyi görünüyordu. İkisi de birer dilim pizza aldı ve paket olmasını istedi. Reac-her'ınki biberliydi. Tumer'ınki de peynirli. Bir kutu da gazoz alıp paylaşmaya karar verdiler. Ellerinde seksen sent kalmıştı. Demiryoluna gidip raylardan birine yan yana oturdular.

Tumer, "Komutanlık yaptığın dönemde birliğinden ölen oldu mu?" diye sordu.

"Dört kişi," dedi Reacher. "Bir tanesi de kadındı." "Kendini kötü hissettin mi?"

"Tabii ki parendeler atıp sevinmedim. Ama bunlar oyunun birer parçası. Daha en baştan nasıl bir işe giriştiğimizi biliyoruz."

"Keşke kendim gitseydim."

Reacher, "Daha önce Cayman Adalan'na gittin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Yurt dışında bir banka hesabın oldu mu?"

"Dalga mı geçiyorsun? Neden olsun? Ben sıradan bir subayım. Bazı liselerdeki öğretmenlerden bile az kazanıyorum." "Hood denen adamın bilgilerini paylaşmak için neden bir gün bekledin?"

"Ne bu? Sorguya mı çekiliyorum?"

"Düşünüyorum," dedi Reacher. "Hepsi bu."

"Nedenini biliyorsun. Adamı kendim yakalamak istedim.

îşlerin düzgün yürümesini istedim. Kendi kendime yirmi dört saat tamdım. Fakat adamı bulamadım. O yüzden FBl'a haber verdim. Kendilerimi şanslı saysalar iyi

olur. Kendime bir hafta da tanıyabilirdim'."

"Ben olsam/oyle yapardım," dedi Reacher. "Hatta bir ay bile verebilirdim."

Pizza dilimlerini bitirdiler ve paylaştıkları gazozu da son damlasına kadar içtiler. Reacher, elinin tersiyle ağzını sildi ve sonra da ellerini pantolonuna iyice silerek temizledi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Tumer.

"Şehir merkezinden geçip batı yönüne giden bir araba bulmak için otostop çekeceğiz."

"Bu gece mi?"

"Çalılıkların altında uyumaktan iyidir."

"Batı yönünde ne kadar ilerlememiz lazım?" "Olabildiğince ileri," dedi Reacher. "Los Angeles'a gidiyoruz."

"Neden?"

Samantha Dayton.

Sam.

On dört yaşında.

"Sonra anlatırım," dedi Reacher. "Karmaşık bir konu."

Şehir merkezinde, East Main adı verilen bir cadde boyunca yürüdüler. Kavşaktan geçince caddenin adı West Main olarak değişti. Bütün dükkanların pencereleri karanlığa gömülmüştü. Kapılar kepenklerle kapanmıştı. Berryville, hiç şüphesiz Amerika'nın güzel ve yaşanılası kentlerinden biriydi. Gösterişsiz ve düzgün bir yerdi ama merkezi bir yer olduğu söylenemezdi. Bundan oldukça eminlerdi çünkü her yer kapanmış ve herkes uykuya geçmişti. Üstelik henüz gece olmamıştı.

Yürümeye devam ettiler. Tumer, üzerindeki gömlekle çok

hoş görünüyordu. Gerçi istese o gömleğe iki kişi daha sığdı-rabilirdi. Gömleğin kollarını sıvamıştı ve tüm kadınların yaptığı gibi gömleği salaş bir şekilde üzerine almıştı. Üzerinde dökümlü ve düzgün durmuştu. Hatta gömleğin büyük oluşu vücudunun ne kadar ince ve düzgün yapılı olduğunu ön plana çıkarmıştı. Saçlan açıktı. Kıvrak, esnek ve enerjik hareketleri vardı. Gözlerindeki bakışlar her daim meraklıydı. Fakat o bakışlarda korkudan eser yoktu. Gerginlik de. Sadece bir açlık hissi yayılıyordu gözlerinden. Fakat bu açlık ne içindi, Reacher henüz emin olamıyordu.

Beklediğime değdi, diye düşündü kendi kendine.

Yürümeye devam ettiler.

Şehrin batı yakasında bir motel gördüler. Motelin otoparkında kapısı göçük araba duruyordu.

/

/ ' 25. BÖLÜM

Motel temiz ve düzgün bir yerdi. Şehrin geri kalanında edindikleri izlenim burası için de geçerliydi. Kırmızı tuğlalı binanın bir kısmı beyaza boyanmıştı. Resepsiyon kapısının üzerinde de bir bayrak ve kartal vardı. Bozuk para ile çalışan bir kola makinesi ve bir buz makinesi bulunuyordu. İki sıra halinde dizilmiş muhtemelen yirmi oda vardı. Her iki sıra da yola arkasını dönmüş ve karşılıklı olarak birbirine bakar haldeydi. Aralarında da geniş bir bahçe vardı.

Kapısı göçük araba, resepsiyon kapısına dönük şekilde park edilmişti. Bir bakıp çıkacak gibi gelişigüzel park edildiği belliydi.

"Emin misin?" diye sordu Tumer kısık sesle.

"Şüphem yok," dedi Reacher. "Bu, onların arabası."

"Nasıl olabilir?"

"Bu adamların başında kim varsa, olayların derinlerine kadar inmiş ve son derece zeki biri. Bu sayede adamların buraya gelmesi mümkün olabiliyor. Başka bir açıklaması yok. Bizim kaçtığımızı duydu ve yanımızda otuz dolar

olduğundan da haberi vardı. Sonra Metro polisinin bizi aradığını öğrendi ve milli parkın oralardan geçtiğimizi anladı. Oturup düşündü. Elinde otuz dolarla nereye gidebilirsin? Dört olasılık var. Ya

şehirde kalıp bir parkta uyursun ya da Union Station durağına veya tam arkasındaki otobüs duraklarına gidersin. Oradan da Baltimore, Philly ya da Richmond'a yolculuğa başlarsın. Aksi halde tam tersi yöne gider ve batıya yönelirsin. Küçük belediye otobüsünü tercih edersin. Bu işte düşünme kısmı kime aitse favori olasılığın küçük belediye otobüsü olduğunu anlamış olmalı. Çünkü biletleri daha ucuz ve Union Station durağı ile hemen arkasındaki otobüs duraklan polislerin izlemesi için yakın ve kolay bir hedef. Tıpkı aksi yöndeki Baltimore, Philly ve Richmond gibi. Parkta uyumak da bugün olmasa bile ya-nn kesin yakalanacağın anlamına gelir. Bunlann yanı sıra, bu adamlar benim nasıl bir hayat sürdüğümü bildiklerini iddia ediyor. Ben Doğu Yakası'nda fazla vakit harcamam. Genelde yönüm hep batıya dönüktür."

"Ama Union Station durağına gitmeyi kabul etmiştin." "Demokratik olmaya çalışıyordum. Kendi bildiğimi okumayayım dedim."

"Peki, otobüsten Berryville'de ineceğimizi nereden bildiler?" "Bilmiyorlardı. Eminim Leesburg'dan bu yana her yeri aradılar. Gözlerine çarpan tüm motellere gittiler. Hamilton, Purcellville, Berryville, Winchester. Bizi burada bulamazlarsa, bir sonrakine yol alacaklar."

"Bizi burada bulacaklar mı?"

"Öyle olmasını umuyorum," dedi Reacher.

Motelin pencereleri küçüktü. Dekoratif açıdan etkileyici bir görüntüsü vardı. Eski kolonyal evler gibiydi. Pencerelerin iç tarafında perdeler asılıydı. İçeride kim olduğu belli değildi. Tumer pencerelerden birine yürüdü ve yüzünü cama yaklaştırarak odanın içine baktı. Sağa, sola, yukarı, aşağı iyice baktık-

tan sonra kısık sesle, "Burada kimse yok," dedi. "Sadece re-sepsiyonist. Belki de motelin sahibidir. Arka tarafta oturuyor."

Reacher, arabanın kapılarını kontrol etti. Kilitliydi. Bagaj da öyle. Elini kaportanın üzerinde gezdirdi. Radyatör kromunun üzerinde. Met[A]l hâlâ sıcaktı. Araba park edileli çok olmamıştı. Sola doğru yürüdü ve bahçenin girişine geldi. Kimse yoktu. Odalar arasında dolaşıp kapıları ya da pencereleri kontrol eden kimseler de yoktu.

Geri çekildi ve "Hadi, gidip adamla konuşalım," dedi.

Tumer, resepsiyonun bulunduğu ofisin kapısını açtı ve içeri ilk giren Reacher oldu. İçerisi, Reacher'm alışık olduklarına kıyasla çok daha iyi durumdaydı. Örneğin, Rock Creek'teki motelden çok daha düzgündü. Yerdeki döşeme kaliteliydi. Duvar kağıtları da öyle. Turizm alanında yetkili kurumlardan alınan takdirnameler çerçeveletilmiş ve duvara asılmıştı. Resepsiyon masası, hakikaten bir masaydı. Yani Thomas JefFerson mektup yazarken aynı bunun gibi bir masa kullanmış olabilirdi. Masanın arkasında kırmızı deri bir sandalye ve o sandalyede de oturan bir adam vardı. Adam yaklaşık altmış yaşında, uzun boylu, gri saçlı ve etkileyici bir tipti. Görünüşe bakılırsa küçük bir motel değil de epey büyük bir kurumsal şirketin sahibi gibi duruyordu.

Tumer, "Arkadaşlarımızı arıyoruz," dedi. "Arabaları dışarıda."

"Dört beyefendi mi?" dedi adam. Beyefendi derken az da olsa tereddüt etmişti.

"Evet," dedi Tumer.

"Ne yazık ki kaçırdınız. Onlar da yaklaşık on dakika önce sizi arıyordu. En azından aradıklarının siz olduğunuzu düşünüyorum. Bir erkek ve bir kadın dediler. Motele giriş yapıp yapmadığınız sordular."

"Peki, siz ne dediniz?" diye sordu Reacher.

"Doğal olarak, henüz gelmediğinizi söyledim."

"Peki."

"Şimdi giriş yapacak mısınız?" diye sordu adam. Ses tonu giriş yapmamalarını tercih ettiğini ele veriyordu.

"Önce arkadaşlarımızı bulmamız lazım," dedi Reacher. "Görüşmemiz gereken bir konu var. Nereye gittiler?" "Bir yerlerde bir şeyler yiyebileceğinizi düşündüler. Ben de onlan Berryville Grill'e yönlendirdim. Bu saatte açık tek restoran orasıdır."

"Pizzacıyı saymıyor musunuz?"

"Orası tam olarak restoran sayılmaz, değil mi?"

"Peki, Berryville Grili nerede?"

"İki blok geride. Yürüyerek kolayca ulaşabilirsiniz." "Teşekkürler," dedi Tumer.

Otelin iki blok gerisine gitmek için iki yol vardı. Biri sol taraftan gidip caddenin karşısına geçmek ve diğeri de sağ taraftan gidip karşıya geçmek. Her iki yolu da kontrol altmda tutmak için ikiye aynlmalan gerekiyordu. Bu da dörde karşı bir mücadele etme riskini doğuruyordu. Reacher için büyük bir risk sayılmazdı ama Tumer konusunda emin olamıyordu. Gerçekten de kendisinin yansı kadardı. Üstelik silahsızdı. Ne tabancası ne de bıçağı vardı.

"Burada beklemeliyiz," dedi. "Onlann bize gelmesine izin vermeliyiz."

Ama gelmediler. Reacher ve Tumer karanlıkta gizlenip beş dakika boyunca ayakta bekledi ama hiçbir şey olmadı. Tumer biraz kıpırdandı ve arabanın yanlanna baktı. Sonra fısıldayarak, "Epey sağlam göçükler," dedi.

Reacher da, "Bir restoranı kontrol etmek ne kadar zaman alır ki?" diye sordu.

"Belki başka bir yere yönlendirilmişlerdir. Belki hambur-Asla Geri Dönme 171

ger servisi yapan bir bar vardır. Ya da birden fazla. Motelci adama göre restoran sayılmayan diğer yerler yani."

"Gü ü, curcuna, bardak ve şişe sesi, aspiratör fanları. Barların kendine özgü sesleri vardır." "Duyamayacağımız kadar uzakta olabilirler."

"Her durumda buraya gelip arabalarını almalan gerekir." "Mutlaka bir yerlerdedirler."

"Belki de ızgaracıda oturmuş bir şeyler yiyorlardır," dedi Reacher. "Son

dakikada bir masa seçip oturmuş olabilirler. Biz acıkmıştık. Belki onlar da acıkmıştır."

"Ben hâlâ açım."

"Adamları restoranın içinde kıstırmak daha kolay olur. Kalabalık yerlerde onlann hareket kabiliyeti azalır. Aynca masalarda bıçak olur. Onlan kaçınnca oturup yemeklerini de yeriz. Şimdiye dek siparişlerini vermişlerdir. Muhtemelen de ızgara biftektir."

"Garson, polis çağırabilir."

Reacher, sağ taraftan yolun karşına baktı. Hiçbir şey yoktu. Soldan baktı. Boştu. Tumer'ın beklediği yere yürüdü. Kadın, "Yemek yiyorlardır," dedi. "Öyle olmak zorunda. Başka ne yapabilirler ki? Şimdiye dek Berryville'in her yerine gitmiş olmalan gerekir. Hem de iki kez. O yüzden restorandalardır. Gelmeleri en az bir saat daha alır. Biz de daha fazla bekleyemeyiz. Özel bir mülkte geziniyoruz.

Eminim Berryville'in de kanunları vardır. Ve bir polis departmanı. Motelci adam iki dakika önce telefona sanlmış olabilir." 'Tamam," dedi Reacher. "Gidip bakalım.

"Soldan mı sağdan mı?"

"Sol," dedi Reacher.

Köşeye geldiklerinde epey temkinli davrandılar. Sol taraf "Etraftşh bar sesi gelmiyor." "Bai si nasıl duyulur?"

hâlâ boştu. Bir caddeden ziyade, korkutucu arka sokaklara benziyordu. Bir tarafında motelin tahta çiti çekiliydi. Diğer tarafta da her şeyin satıldığı o market benzeri mağazalardan birinin tuğla duvarı dikiliydi. Yüz metre ileride West Main'e paralel geçen daha geniş bir cadde vardı. İkinci blok daha kısaydı ve farklıydı. Tek başına duran binalar olduğu gibi boş arsalar da vardı. İleride paralel cadde boyunca dizilmiş binalar göze çarpıyordu. Sağ taraftaki bina da onlardan biriydi. Uzun ve metal bir mutfak bacası vardı. Bacadan buhar tütüyordu. Berryville Grili kesinlikle burasıydı. Ciddi bir işletmeye benziyordu.

"Arka kapıdan mı, önden mi?" diye sordu Tumer.

"Ön pencereden," dedi Reacher. "Keşif her şeydir."

Kesişen caddelerden karşıya geçerken epey dikkatli davrandılar. Önce çiçekçi olduğunu düşündükleri ve bu saatte karanlığa gömülmüş bir dükkanın önüne geldiler. Sıradaki ikinci işletme, restorandı. Büyük bir yerdi. Geniş değildi ama arka tarafa doğru uzanan bir derinliği vardı. Önde dört penceresi ve ikili pencere gruplarının arasında da kapı vardı. Pencereler tavandan yere kadar uzanıyordu. Yaz aylarında açılıyor olma ihtimalleri vardı. Belki kaldırıma da masa atıyorlardı.

Reacher duvara yakın durdu ve ilk pencerenin kenarına kadar geldi. O açıdan, restoranın iç mekanının üçte birini görebiliyordu. Bu kadarı bile görmeye değerdi ve oldukça doluydu. Masalar küçük ve birbirine yakındı. Aile tipi bir restorandı. Abartılı bir havası yoktu. Garsonlann çoğu genç kızdı ve lise çağlarında gibi duruyorlardı. Masalar ahşaptandı. Yaklaşık yansı doluydu. Çiftler olduğu kadar üç kişilik masalar ve kalabalık aile masalan da vardı. Yaşlılar ve onlann yetişkin çocukları. Bazıları epey eğleniyordu. Bazılan da biraz gergin ve sessizdi.

Fakat masalann hiçbirinde aradıkları dört adamı göremedi.

Reacher'm görebildiği üçte birlik kısımda yoklardı. Geri çekildi. Tumer onun yanından geçip hızlıca restoranın önünü taradı. Bakışlarını kaçırdı ve son pencereyi geçer geçmez durdu. Reacher, kapıyı izliyordu. Hiçbir hareketlenme olmadı. Dışan çıkan yoktu. Tumer duvara yapıştı ve son pencerenin kenarından içeri baktı. Reacher, kadının o açıdan diğer üçte birlik kısmı görebileceğini düşündü. Kendi baktığı açının simetrik karşılığıydı. Fakat restoranın tam aksi köşesindeydi. Bu da sadece orta kısmın gözden uzak kalacağı anlamına geliyordu.

Tumer başını iki yana salladı. Aynı anda hem kendisi hem de Reacher kapıya gitti. Reacher kapıyı açtı ve kadın içeri girdi. Orta kısımda çok sayıda masa vardı. Fakat hiçbirinde dört adam oturm uyordu. Girişte konukları karşılayan ve uygun masalara yönlendiren bir şef olmadığı gibi hosteslerin rezervasyon kayıtlarını tuttukları bir masa da göremediler. Kapıdan girer girmez boş bir zeminle karşılaşmışlardı. Genç bir kadın hemen yanlarına geldi. Aslında genç bir

kız demek daha doğru olacaktı. On yedi yaşında olmalıydı. Misafirleri karşılamaktan sorumluydu. Siyah pantolon ve kısa kollu siyah polo tişört giymişti. Tişörtün önüne Berryville Grili logosu işlenmişti. Kolunda dikkat çeken kırmızı bir doğum lekesi vardı. "Akşam yemeği için iki kişilik bir masa?" diye sordu.

Tumer, "Biz bililerini arıyoruz," dedi. "Onlar da bizi sormuş olabilir."

Kız sessizliğe büründü. Bir Tumer'a, bir de Reacher'a baktı. Birden aklı başına geldi: Bir erkek ve bir kadın.

"Buraya mı geldiler?" diye sordu Reacher. "Dört adam. Üçü iri yan ve biri daha da iri."

Kız başıyla onayladı ve bilinçsizce ya da sinirle kolunu ovuşturdu. Reacher bakışlannı indirdi.

Kızın kolundaki, doğum lekesi değildi.

Daha değişik bir şekli ve rengi vardı.

Kolu hırpalandığı için çürümüştü.

"Onlar mı yaptı?" diye sordu Reacher.

Kız başıyla onayladı. "İri olan," dedi.

"Saçları kazınmış ve kulakları küçük olan mı?"

"Evet," dedi kız. "Kolumu sıktı."

"Neden?"

"Sizin başka nereye gitmiş olabileceğinizi öğrenmek istedi. Ben de bir şey diyemedim."

Epey büyük bir izdi. Bu izi bırakan el de büyük olmalıydı. On beş santim kadar.

Kız, "Beni çok korkuttu," dedi. "Bakışları çok korkunç ve acımasızdı."

Reacher, "Buraya ne zaman geldiler?" diye sordu. "Yaklaşık on dakika önce."

"Nereye gittiler?"

"Bilmiyorum. Onlan bir yere yönlendirmedim." "Buralarda bar ya da hamburgerci var mı?"

"O da aynısını sordu. Fakat burada o tarz yerler yok."

Kız ağlamak üzereydi.

Reacher, "Buraya bir daha gelmeyecekler," dedi.

Tek söyleyebildiği buydu.

Kızı orada dikilir halde bırakıp gittiler. Kız hâlâ kolunu ovuşturuyordu. Tumer ve Reacher da daha önce kullanmadıklan yoldan motele yöneldiler. Bu yol daha dar, daha karanlık ve bakımsızdı. Fakat ikinci blokta biraz şekil aldı ve motelin çitleri göründü. Köşeyi dikkatlice dönüp etrafa göz gezdirdiler. Motelin otoparkı boştu.

Göçük kapılan olan araba gitmişti.

26. BÖLÜM

Reacher ve Tumer, yaklaşık üç yüz metre sonra Berryville sınırına gelmiş ve West Main Caddesi'nin yerini eski dost Route 7 Eyalet Yolu almıştı. Tumer, "O adamlar nereye gittiğimizi anladıysa, ordunun da benzer çıkarımlarda bulunduğunu söyleyebiliriz," dedi. "Hatta FBl'ın da."

Bu da otostop sürecini bir kabusa çevirdi. Her yer karanlıktı. Bir kış gecesi, nerede olduğu belli olmayan bir yerdelerdi. Önlerinde düz ve uzun bir yol vardı. Karşıdan gelen arabalann farlan, bir kilometre öteden fark ediliyordu. Fakat o ışıkların ardında ne olduğunu görmek imkansızdı. Direksiyondaki kişiyi seçemezlerdi. Sivil miydi yoksa değil miydi? Dost muydu, düşman mı?

Kumar oynanamayacak kadar büyük bir riskti.

O yüzden bir uzlaşıya vardılar. Biraz kazanıp, biraz kaybedeceklerdi. Reacher, risk ve kazançları eşitleyen bir çıkarıma varmıştı. Adımlarını sayarak yola

koyuldular. Tumer, elli metre önlerindeki ışıklı son blokta beklerken; Reacher, yürümeye devam etti. O da bir binanın köşesine dayandı ve yan ara sokakta yarı ana caddede olacak şekilde durdu. Arkasından az da olsa ışık geliyordu. Bu kötü bir fikirdi çünkü batı yönüne giden ve onlara ulaşamadan dönüş yapan her araba kaçınlmış

bir fırsat demekti. İyi bir fikirdi çünkü Reacher arabaları görür görmez kabaca da olsa bir değerlendirme yapabilecekti. İkisi de tedbiri elden bırakmayıp arabaları bir ön değerlendirmeye tabi tutmakta hemfikir oldular. Eğer Reacher tamam derse, yola atılıp otostop çekecekti.

Reacher başta bunun kazan-kaybet durumu olduğunu düşündü. Çünkü içine taktik kattıkları bu sistem, aslında oldukça eski bir otostopçu hilesiydi. Güzel bir kız başparmağını kaldırır, şoför durur ve heyecanlıdır. Tam o anda arkadan kızın iri yarı çirkin sevgilisi çıkagelir ve arabaya biner.

Fakat yarım saat sonra Reacher bu taktiği kazançtan ziyade kayıp olarak görmeye başladı. Trafikte araç yoktu ve araba geçse bile değerlendirme yapacak kadar zaman kazana-mıyordu. Farların yaklaştığını görüyor, bekliyor ve saniyeler içinde araba yanından geçip gidiveriyordu. Araba gittikten sonra zihninden sedan, yerli araç, modeli, yılı, özellikleri ve daha pek çok değerlendirme kriteri geçiyordu. O esnada araba Tumer'ı da gerisinde bırakmış ve uzaklaşıp gitmiş oluyordu.

O yüzden bir ön değerlendirme kriteri belirledi. Bütün se-danları ve beş yaşından küçük arazi araçlarını listeden çıkardı. Her türlü pikap ve beş yaş üstü arazi aracını da onayladı. Ordunun, av işini pikaplarla yaptığını görmemişti. Ayrıca ordu, arazi araçlarını daha beş yılını doldurmadan açığa alırdı. Aynısı FBI için de geçerliydi. Geriye yerel polis riski kalıyordu. Onlar da eğlence olsun diye bu av işine girmiş olabilirdi. Fakat eninde sonunda risk almalan gerekiyordu. Yoksa bütün gece burada kalacaklardı. Bu da başkentte bir parkta sabahlamakla aynı kapıya çıkacaktı. Bu gece yakalanmasalar da sabahın ilk ışıklarında yakayı ele vermiş olacaklardı.

Bekledi. Bir süre hiçbir şey görmedi. Sonra farlar göründü. rA~'x" eelivordu. Çok hızlı değildi.

Şehir içi hız li-

mitlerinde ilerliyordu. Reacher yaslandığı köşeden biraz öne çıktı. Arabanın şeklini gördü.

Sedan..

Geç. /

Yinar binaya dayandı.

BeKİedi. Beş dakika geçti. Sonra yedi oldu. Sekiz oldu. Yeniden farlar göründü. Öne eğildi. Pikap olduğunu gördü.

Hemen yol kenarına atılıp sol yumruğunu kaldırdı. Tumer da elli metre ileride yol kenarına atılıp başparmağını havaya kaldırdı. Zamanlaması harikaydı. Tıpkı yıllardır bu işi yapan iki emektar dolandırıcı gibi o soğuk havada hızlı ve uyumlu bir tavır sergilemişlerdi. Pikabın farları, Tumer'm hareketsiz bedenini baştan aşağı süzdü.

Pikap durmadı.

Kahretsin, dedi Reacher kendi kendine.

Bir sonraki aday yaşlıca bir Ford Bronco idi ve o da durmadı. Orta yaşlı bir Fİ50 de durmadı. Tıpkı yeni bir Dodge Ram'in durmaması gibi. Yol sessizliğe büründü. Reacher'm kafasındaki saat akşam 22:30'u gösteriyordu. Hava iyice soğumuştu. Üzerinde iki tişört ve bir ceket vardı. Tumer için endişeleniyordu. Üzerinde bir tişört ve bir gömlek vardı. Tişörtü fazla yıkamadan yıpranmış gibiydi. Ben Montana doğumluyum, demişti. Hiç üşümem. Kadının doğru söylemiş olmasını umuyordu.

İlerleyen beş dakika boyunca doğu yönünden gelen olmadı. Sonra farlar göründü. Alçaktalardı. Yolun inişli çıkışlı yüzeyini izliyorlardı. Muhtemelen bir sedandı. Reacher öne eğildi ve umutsuzca bekledi.

Sonra hızla geri çekildi. Sedan hızlı ve gösterişliydi. Bir Ford Crovvn Victoria idi. Parlak ve koyu renkliydi. Pencereleri karartılmıştı. Bagaj üstü antenleri açıktı. Askeri İnzibat ya da FBI olabilirdi. Federaller ya da Virginia eyalet polisleri olma

ihtimali de vardı. Belki de değildi. Belki bambaşka bir birimdi ve tamamen farklı bir amaç peşindeydi. Yeniden öne eğildi ve arabanın gidişini izledi. Karanlıkta gizlenen Tumer'ı da görmemişlerdi. Yollarına devam edip uzaklaştılar.

Reacher bekledi. Bir dakika daha bekledi. Sonra iki. Karanlıktan başka bir şey yoktu.

Yeniden farlar göründü. Belki de hâlâ East Main'deydi. Ağır ağır ilerliyordu. Şimdi West Main'e sapmıştı ve yaklaşıyordu. Far ışıkları san ve cılızdı. Eski moda ve solgun. Modem ya da halojen değildi. Reacher öne eğildi. Farlar yaklaşmaya devam ediyordu. Reacher'ın yanından geçti.

Pikap.

Aynı ikili numara çekildi. Reacher sol yumruğunu, Tumer da başparmağını kaldırdı.

Pikap yavaşladı.

Durdu.

Tumer öne çıktı ve yolcu penceresinden içeri eğilip konuşmaya başladı. Reacher da ona doğru hızla yürüyordu.

Bu kez Juliet, Romeo'yu aradı. Bu pek alışıldık bir durum değildi. Genelde son dakika haberleri Romeo'dan gelirdi. Fakat iş yükleri değişmişti. Bazen Juliet'in de verecek haberleri oluyordu.

"Winchester'a kadar hiç iz yok," dedi.

Romeo, "Eminler mi?" diye sordu.

"Çok dikkatli bir şekilde kontrol ettiler."

"Tamam ama bölgeden aynlmasınlar. O otobüs hattı elimizdeki en iyi ihtimal."

Pekala.

Reacher pikabın yanına geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Pikap, eski bir

Chevrolet idi. Düz, klasik, getir götür işleri için

kullanılan modeldi. Şoförü de yetmiş yaşlarında cingöz bir ihtiyardı. Bir deri bir kemik kalmıştı. Saçtan da beyazdı ve epey dökülmüştü. Tuper, "Bu beyefendi West Virginia'da Mineral County bölgesine gidiyor. Keyser denen yere yakınmış. O da Maryland jıattına pek uzak sayılmazmış," diyerek şoförün söylediklerini aktardı.

Bunlann hiçbiri Reacher için bir anlam ifade etmiyordu. Yine de West Virginia'nın Virginia'ya kıyasla daha iyi olabileceğini düşündü. Tumer'ın yanına gelip pencereden içeri baktı ve "Bizi arabanıza alırsanız minnettar oluruz, efendim," dedi.

Yaşlı adam da, "Atlayın da gidelim," diye karşılık verdi.

İki kişilik bir koltuk vardı ama içerisi dardı. Önce Tumer bindi. Reacher da kapıya yanaşık otursa kadınla şoför arasında yeterli alan kalmış olacaktı. Koltuk yumuşak, arabanın içi de sıcaktı. Motor sesi, aracın iyi durumda olduğunu söylüyordu. Altmış kilometre hızla gidebiliyor olması sevindiriciydi. Bu hızla giderse ömürleri yolda geçecekti.

Yaşlı adam, "Nereye gidiyorsunuz bakalım?" diye sordu.

"İş arıyoruz," dedi Reacher. Ohio'daki genç çifti düşündü. Kırmızı Silverado'da köpekleri ile takılan çift. "O yüzden her yer işimizi görür."

"Ne tür bir iş arıyorsunuz?"

Böylece klasik bir otostop sohbetine daldılar. Yan gerçek, bolca abartı dolu kıvırma laflar. Reacher, ordudan aynlalı uzun süre olmuştu. Ve mecbur kalınca bulabildiği her türlü işte çalışmıştı. Gece kulüplerinin kapılarında koruma oldu. Yüzme havuzlannı temizledi. Kereste işine girdi. Bina yıkımlarında çalıştı. Elma topladı ve dolu kutulan kamyon kasalanna taşıdı. Ve bütün bunları hayatı boyunca yaptığı tek iş bunlarmış gibi anlattı. Tumer da garsonluktan ve ofis işlerinden bahsetti. Ayrıca kapı kapı dolaşıp çatal bıçak seti sattığını anlattı. Reacher bütün bunlann lise ve üniversite yıllannda akşamlan

ve hafta sonlan yaptığı işlere dayandığını tahmin ediyordu. Yaşlı adam Carolinas'ta tütün çiftçiliği yaptığından bahsetti. Kentucky'de atlan vardı. West Virginia'da kömür taşımıştı ve on sekiz tekerli araçlan kullanmıştı.

Winchester'ı geride bırakıp iki kez 1-81 yolundan geçtiler ve sonra eyalet yolundan doğruca Appalachian bölgesine girdiler. Burası Shenandoah Dağlan'mn kuzeydeki son yamaçlanydı. Yol, Georges Peak yönünde yokuş çıkar misali yükseliyor ve virajlı bir hal alıyordu. Arabanın motoru zorlanmıştı. Farlann cılız ışıklan, kesin dönüşlerde bir o yöne bir bu yöne düşüyordu. Gece yansı olduğunda West Virginia sınırlanndaydılar. Hâlâ vahşi doğanın içinde ve tepelerdelerdi. Ağaçlıklı yollardan geçip uzaklardaki Alleghenies'e doğru gidiyorlardı.

Reacher aniden bir ateş gördü. Batı yönünde. Yolun güneyinde ve hafif tepenin aşağısında. San ve turuncu bir alev, siyah gökyüzünün aksine sıcacık ve davetkar görünüyordu. Capon Bridge adında uyuyan bir şehirden geçtiler. Ateşe yaklaşıyorlardı. Birkaç kilometre ilerideydi. Birden daha da yakına geldi. Çünkü yol o yöne kıvrılmıştı.

Reacher, "Sizin için sakıncası yoksa bizi burada indirebilirsiniz, efendim," dedi.

Yaşlı adam, "Burada mı?" diye sordu.

"İyi bir yer."

"Ne için?"

"Bence bizim ihtiyaçlarımızı karşılayacaktır."

"Emin misin?"

"Burada inebilirsek çok mutlu oluruz."

Yaşlı adam bir şeyler söyledi. Kuşkulanmıştı. Ne olup bittiğini anlamadı. Ama ayağını gazdan çekti ve pikap yavaşladı. Tumer da ne olup bittiğini anlamıyordu. Yanında oturan Reacher'a deli bir adama bakar gibi bakıyordu. Pikap durdu. Dağın tepesinde, sağı ve solu ağaçlık olan bir yerde durdu.

Reacher kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Tumer da indi. Yaşlı adama çok teşekkür edip, el salladılar ve pikap uzaklaştığında zifiri karanlıkta yan yana durdular. Her yer sessizdi ve hava buz gibiydi. Tlımer, "O sıcacık arabadan neden indiğimizi ve şu anda niy^{A} bir dağ başında olduğumuzu anlatmak ister misin?" diye sordu.

Reacher ileriyi işaret etti. Sol taraftaki ateşi.

"Şunu görüyor musun?" dedi. "İşte o bir ATM."

27. BÖLÜM

Yolun kıvrımını izleyerek ilerlediler. Batıya, biraz da güneye doğru yürüyorlar, her adımda ateşe biraz daha yaklaşıyorlardı. Sonunda aynı hizaya geldiler. Tepenin yamacındaki ağaçlıklara doğru yaklaşık iki yüz metre gitmeleri gerekecekti. On metre ileride, solda, taşlı bir yol başlıyordu. Bir tür araba yoluydu. Tepelere doğru uzanıyor ve ağaçların arasına giriyordu. Tumer, Reacher'm gömleğini bedenine sıkıca sardı ve "Çalılıkların birbirine sürtünmesi ile çıkan öylesine bir ateş," dedi.

"Yanlış mevsim," dedi Reacher. "Ve yanlış yer. Burada çalılıklardan yangın çıkmaz."

"Ne peki?"

"Neredeyiz biz?"

"Batı Virginia."

"Doğru. Her yere kilometrelerce uzak, ormanlık bir yer. Bu ateş de bizim beklediğimiz ve aradığımız şey. Fakat mümkün olduğunca sessiz olmalısın. Ateşin başında biri olabilir." "İtfaiyeciler vardır muhtemelen."

"Burada olma ihtimali olmayan tek grup itfaiyecilerdir," dedi Reacher. "Bu konuda garanti verebilirim."

Taşlı yoldan yürümeye koyuldular. Taşlar sıkı olmadığı Asla Geri Dönme 183

için üzerlerine basıldıkça epey ses çıkartıyorlardı. Yürümeyi de epey zorlaştırıyorlardı. Araba ile gitmek, yürümekten daha iyi bir fikirdi. Her iki taraftan da ağaçlarla çevriliydi. Bazılan çam ağacıydı

ama bazılan kışın yapraklannı döken cinsten olduktan iç/n dallan çıplak kalmıştı. Taşlı yol önce sağa, sonra da sola doğru kıvrıldı. Hafif yokuş yukan gider gibi yükseliyordu. Yolun sonunda da ateş vardı. Ateşin ısısını şimdiden hissetmeye başlamışlardı. Bir yerlerden de belli belirsiz bir kükreme ve çatırtı sesleri geliyordu.

"Şimdi çok ama çok sessiz ol," dedi Reacher.

Yolun son dönemecinden sonra ağaçlıklar ortasında bir açıklığa çıktılar. Önlerinde yıkılmak üzere otan eski bir ahır benzeri yapı vardı. Sol taraflannda da yine yıkılmak üzere otan eski bir baraka duruyordu. Her iki bina da ahşaptan yapılmıştı. Yıllar içinde değişen hava koşulları ahşabı adeta çürütmüştü.
Sağ taraflarında ve epey ilerilerinde de ateş yanıyordu. Tekerleri otan alçak ve dikdörtgen bir yapı üzerinde yükseldikçe yükseliyordu. San, mavi ve turuncu alevler alçalıp yükselirken yanlanndaki ağaçlar da yanıyor ve için için kavruluyordu. Gri bir duman, ateşin etrafında dans eder gibi yükselip karanlığın içinde yitip gidiyordu.

"Bu da nesi?" diye sordu Tumer fısıldayarak.

"Şu eski bilmecede de derler ya," dedi Reacher fısıldayarak. "Bir meth laboratuvannm ateşi ile kavgalı boşanmalar neden birbirine benzer?"

"Bilmiyorum."

"Günün sonunda biri evinden olur."

"Yani burası bir meth laboratuvan mı?"

"Laboratuvarıydı," dedi Reacher.

"O yüzden itfaiyeci filan yok," dedi Tumer. "Yasadışı bir operasyondu. O yüzden kimseyi çağıramadılar."

"Zaten çağırsalar da itfaiyeciler gelmezdi," dedi Reacher.

"Ateşe verilen her meth laboratuvanna gitselerdi, başka hiçbir iş yapamaz hale gelirlerdi. Meth laboratuvarlan, kazalara davetiye çıkarır."

"İnsanlar nerede?"

"Muhtemelen bir kişi vardır. O da buralarda bir yerdedir." Açıklıktan geçip ateşten uzak durarak barakaya ilerlediler. Ağaçlara yakın duruyorlardı. Duman havada süzülüyor ve etraflarında paganlar gibi dans ediyordu. Ateş adeta kükrüyor ve elli metre ötelerinde kendi kendine hararetleniyordu. Baraka tek katlıydı ve arka tarafında muhtemelen tuvalet olarak kullanılan bir ek yapı vardı. İkisi de boştu. Kimseden eser yoktu. Ahır, içine iki araba alacak kadar genişti. Ve içinde iki araba vardı. Biri büyük kırmızı ve yepyeni bir Dodge pikaptı. Tekerleri kocamandı ve jantları krom kaplıydı. Diğeri de üstü açılır bir kırmızı spor arabaydı. Chevrolet Corvette. Cilalanmış ve pırıl pınldı. Egzoz boruları, Reacher'ın yumrukları kadar büyüktü. O da ya yeni ya da yeniye yakındı.

Reacher, "Bu kasabalının işleri iyi gidiyor," dedi.

"Hayır," dedi Tumer. "Pek iyi sayılmaz."

Ateşin olduğu tarafı işaret etti.

Ateşin sardığı ve iskelete çevirdiği treyler alenen görülebiliyordu. Alevler, tekerli yapı üzerinde alçalıp yükseliyor ve ardında yanıp kül olmuş yıkıntılar bırakıyordu. Treylerin hafif yuvarlak şeklinden eser kalmamış, dümdüz bir halde yere sıfır olacak kadar çökmüştü. Yerde yanmakta olan yuvarlak bir cisim daha vardı. Ondan çıkan renkler ve yoğunluk, diğer alevlere göre farklıydı. Alevlere dikkatli bakıldığında, ateşte çevrilen bir kuzunun etrafını saran alevlerin yüz kat daha büyüğünü anımsattığı görülüyordu.

"Sanırım, laboratuvannı kurtarmaya çalışmış," dedi Reacher. "Ama saçmalamış. Bu gibi durumlarda yanmasına müsaade etmek en akıllıca iş olur."

"Ne yapacağız?" diye sordu Tumer.

"Para çekeceğiz," diye yanıtladı Reacher. "ATM'den. Burada ortalamanın üstünde sayılabilecek bir treyler varmış. Adamıh iki güzel arabası olduğu da göz önünde bulundurulunca/para çekme üst limitimiz epey yüksek olacak demektir."
"Ölmüş bir adamın parasını mı alacağız?"

"Artık ihtiyacı olmadığı aşikar. Üstelik bizim de yalnızca seksen sentimiz var."

"Fakat bu bir suç."

"Suçu çoktan işlemişler zaten. Adam bir uyuşturucu satıcısıymış. Parayı biz almazsak polisler alacak. Ki yarın burada olurlar. Ya da yarından sonra."

"Para nerede?"

"İşte işin eğlenceli kısmı bu," dedi Reacher. "Parayı bulmak."

"Bunu daha önce de yaptın, değil mi?"

"Genelde adamlar hâlâ hayatta olurdu. Planım Union Station arkasında bir yürüyüşe çıkmaktı. Milli Gelirler Tahsil Da-iresi'ndenmişim gibi yapacaktım. Ne de olsa biz de hükümet çalışanıyız."

"Bu korkunç bir şey."

"Bu geceyi bir yatakta uyuyarak geçirmek ister misin? Yemeği yarına mı bırakalım?"

"Tanrım," dedi Tumer.

Fakat o da Reacher gibi her yeri iyice aradı. Önce barakayı aradılar. İçerisi havasızdı. Mutfakta gizlenmiş bir şey bulamadılar. Dolapların içinde gizli bölme ya da fasulye konservesi gibi duran bir kumbara çıkmadı. Un tenekelerine gömülü bir şey olmadığı gibi duvardaki oyuklara saklanan bir defineye de ulaşamadılar. Oturma odasında da bir şey yoktu. Yerde gizlenmiş bir döşeme kapağı ya da kitaplar arasında bir zula bulunmuyordu.

Koltuk minderleri ve baca da boş çıktı. Yatak odasında da bir şey yoktu. Yatak içine para saklandığını gösterir bir ize rastlamadılar. Komodinin kilitli çekmesi bulunmuyordu. Ne gardırop üstünde bir zula ne de yatak altında bir kutu vardı.

Tumer, "Şimdi nereye bakacağız?" diye sordu.

Reacher da "Bunu daha önce düşünmeliydim," diye yanıtladı.

Neresi?

"Bu adam için en kendine özel yer neresi olabilir?"

"Bence burası tamamen ona özel bir yermiş. Her yere milyonlarca kilometre uzakta."

"Ama en özel yer neresi?"

Tumer o anda anlamıştı. Başını onaylamasına salladı. "Dış tuvalet."

Paralar dış tuvaletin tavanındaydı. Tam tuvaletin üstünde yanıltmak için konmuş bir panel duruyordu. Reacher paneli söktü ve Tumer'a uzattı. Açılan boşluğa kolunu uzatıp eliyle sağı solu yokladı. Sonunda plastik bir leğen buldu. Dışarı çıkardı. Bu tip plastik kapları daha önce ev eşyaları satan dükkanlarda görmüştü. İçinde yaklaşık dört bin dolar vardı ve hepsi yirmilikler halinde destelenmişti. Dodge ve Corvette'in yedek anahtarları, arazinin tapusu ve William Robert Claugh-ton adında bir erkek çocuğun doğum sertifikası da oradaydı. William Robert Claughton, kırk yedi yıl önce Batı Virginia'da doğmuştu.

"Billy Bob," dedi Tumer. "Huzur içinde uyu."

Reacher anahtarları eline alıp salladı ve "Pikabı mı, spor arabayı mı alıyoruz?" diye sordu.

"Adamın arabasını da mı çalacağız?"

"Arabalar zaten çalıntı," dedi Reacher. "Ruhsatlan burada değil. Muhtemelen tornavida ile kontağı çalıştırıp arabalan

çalıyor ve satıp borçlarını ödüyordu. Arabaları almazsak alternatifimiz yürümek olacak."

Tumer bir saniye kadar sessiz kaldı. Yürümek imkansız, diye düşün/dü ve başını iki yana sallayıp omuz silkerek, "Tabii ki spor arabayı alacağız," dedi.

Parayı ve Corvette'in anahtarım alıp geri kalanını dış tuvaletin tavanına kaldırdılar. Ahıra yürüyüp parayı Corvette'in bagajına koydular. Ağaçların

ortasındaki açıklığa bakınca, az ilerideki alevlerin hâlâ tüm güçleriyle etrafı sardığını gördüler. Reacher arabanın anahtarlarını Tumer'a doğru attı ve yolcu koltuğuna geçti. Tumer motoru çalıştırdı ve farları yaktı. Sonra da emniyet kemerini taktı.

Bir dakika sonra anayola çıkmışlar ve gecenin karanlığında batıya doğru yol almaya başlamışlardı.

Hızlı, sıcak, rahat ve zenginlerdi.

28. BOLUM

Tumer'ın arabaya alışması yaklaşık bir buçuk kilometre sürdü. Sonra hızını arttırdı ve virajları alırken kusursuz bir ritim yakaladı. Araba, sürücüsünde büyük, alçak, sağlam ve acımasızmış gibi bir his uyandırıyordu. Farlarının ışığı önlerinde süper beyaz bir aydınlık yaratıyordu. Geride de epey gürültülü bir V8 sesi bırakıyorlardı. "Kısa bir süre sonra yoldan sapmalıyız," dedi Tumer. "Bu yolda daha fazla ilerleyemeyiz. Berryville'den geçen arabalardan biri FBl'a aitti sanırım. Sen de gördün mü?"

"Crown Vic mi?" diye sordu Reacher.

"Evet," dedi Tumer. "O yüzden otobüs hattından yeterince uzaklaşmalıyız. Özellikle de eski pikaptaki yaşlı adam bizi nerede indirdiğini anlatacak olursa işimiz zorlaşır. Adamın bizi indirdiği yeri unutmasına imkan yok."

"Polislere tek kelime etmeyecektir. Adam Batı Virginia'da kömür kaçakçılığı yapıyor." "Kapısı göçük arabadaki adamlarla konuşabilir. Adamın gözünü korkutabilirler. Ya da para teklif ederler."

"Tamam, o halde güneye gidelim," dedi Reacher. "Güney, kış aylarında hep çok güzel olmuştur." Tumer iyice gaza bastı ve egzozdan çıkan ses de arttı. İyi Asla Geri Dönme 189

bir araba, diye düşündü Reacher. Belki de Amerikan yolları için tüm dünyada üretilen en ideal arabaydı. Gerçi böyle olması da g^{A}yet mantıklıydı. Çünkü Amerikan menşeili bir arabaydı. Biirden gülümsedi ve "Hadi, klimayı en sıcak ayara getirip arabanın üstünü açalım," dedi.

Tumer, "Bu durumdan cidden keyif alıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Neden keyif almayacakmışım? Radyoda dinlediğimiz rock'n roll şarkılarının sözlerini yaşar gibiyiz.

Hızlı bir arabam, cebimde param ve bir kez olsun yanımda yoldaşım var." Tumer, klimayı en sıcak ayara getirdi ve arabayı yol kenarına çekip durdu. Arabanın üstünü açmak için düğmeleri kurcaladı ve sonunda aradığını bulunca arabanın üstü açıldı. Gecenin serinliği ve temiz hava sardı etraflarını. Koltuklarında iyice öne kayarak oturdular ve yeniden yola koyuldular. Arabadan aldıkları sürüş keyfi ikiye katlandı. Hız, aydınlatma, ses. Reacher gülümsedi ve "İşte hayat bu," dedi.

Tumer da, "Aslında bu hayata alışabilirim," dedi. "Ama bir seçim hakkı verilmesini tercih ederim."

"O hakka kavuşacaksın."

"Nasıl? Elimizde hiçbir şey yok ki."

"Tam olarak bir şey yok diyemeyiz," dedi Reacher. "Ortada bir tuhaflık olduğu aşikar. Ayrıca bir dizi de prosedür bilgisine sahibiz. Hepsini bir araya getirdiğimizde başlangıç için yeterli çıkarımlara ulaşmış oluyoruz."

"Ne gibi mesela?"

"Weeks ve Edwards, Afganistan'da öldürüldü. Ama ne seni, ne beni, ne de Moorcroft'u Amerika'da öldürebildiler. Gerçi Moorcroft ölebilirdi ama kurtuldu. Başkentin güneydoğusunda bir adamı dövmekle, yolda kendisine rastgele ateş açılması arasında büyük bir fark olmazdı. Ben de ölebilirdim. Çünkü öldüğümde yokluğumu kim fark edecekti? Sen de öle-

bilirdin. Bir eğitim kazası denirdi. Ya da silahını temizlerken dikkatsizlik etmiş olabilirdin. Yine de o yoldan gitmemeyi tercih ettiler. Bu yüzden D.C.'dekilerin yüreksizlik gösterdikleri çıkarımını yapabiliriz. Bu da diğer mesele ile bir araya getirilince ortaya çıkan tablo hiç de fena değil."

"Diğer mesele de ne?"

"Cayman Adaları'nda bir bankada nasıl hesap açılacağını biliyor musun?"

"İstesem öğrenebilirim."

"Aynen. Bilgisayarda araştırma yaparsın ve birkaç telefon açarsın. Sonra da istediğin bilgiye ulaşır ve işini halledersin. Peki, bunları yapmak ne kadar zamanını alır?"

Belki bir hafta.

"Ama bu adamların işlemleri yapması bir gün bile sürmedi. Muhtemelen bir saat içinde hallettiler. Senin adına sabah 10'da bir hesap açılmıştı bile. Bu da ortada süregelen bir ilişki olduğunu gösterir. Bankaya ne istediklerini söylediler ve istekleri yerine getirildi. Düzgün bir şekilde ve anında. Hiçbir soru sorulmadı. Demek ki bankanın çokça paralan olan üst düzey müşterileri. Ki biz bunu zaten biliyoruz. Çünkü sırf seni yakalatmak için 100 bin dolan gözden çıkardılar. Böylesine büyük bir miktann uçup gitmesini umursamadılar. Planlannı uygulayıp parayı senin hesabına transfer ettiler. Geri alacak-lannm garantisi yoktu. Bu paraya kanıt olarak el konabilirdi. Öyle olmasa bile sonrasında parayı geri almaya çalışacaklarını sanmıyorum. Ne diyeceklerdi ki? Ah, bu arada hesaptaki 100 bin dolar baştan beri bizimdi ve geri almamız lazım mı diyeceklerdi?"

"Yani, kim bunlar?" diye sordu Tumer.

"Bunlar çok düzgün adamlar. Kendilerine fazlaca para kazandıran bir tezgah kurmuş ve sekiz bin mil ötedeki Afganistan'da her türlü kargaşayı çıkartacak emirleri vermeye

hazırlıklı kimseler. Her şeye rağmen kendi kapılarının önünün tertemiz olmasını isterler. Yurtdışı bankaların yetkililerileriyle onlara yön adlan ile hitap edecek kadar samimiyet kurmuş ve finandal işlerini bir haftada değil de bir saatte hallettirecek adamlar. İstedikleri askeri birlikte yıllar yıllar öncesine ait dosyalan gün ışığına çıkartabilecek ve izin kendilerine kadar sürülmesini engelleyecek karakterler. Tahminime göre Was-hington D.C.'de yani başkentte üst düzey yönetim kadrolarında bulunan subaylar."

Tumer, Romney adındaki bir şehri geçtikten sonra sola döndü ve onları tepeler arasındaki bir yoldan güneye götürecek küçük bir yan yola saptı. Böylesi daha güvenli, diye düşündüler. 1-79 anayoluna yaklaşmak istemiyorlardı. Orada

devriye arabaları sayıca fazlaydı ve gece bile görev başındalardı. Çok sayıda yerel polis, belediyelerinin gelirini arttırmak adına hız limitini aşan her sürücüyü yakalamak hayaliyle yollardaydı. Medeniyet yapılanmasından uzak tek yan yolda ilerlemenin birtakım olumsuz tarafları da yok değildi. Benzin istasyonu ve kahve alabilecekleri mola yerleri yoktu. Yemek yemek için yerler olmadığı gibi konaklayabilecekleri motel bulmaları da mümkün değildi. Acıkmış, susamış ve yorulmuşlardı. Arabanın motoru devasaydı ve benzinin yeterli olup olmayacağını anlayacakları bir yakıt gösterge paneli görememişlerdi. Yolun dönemecindeki levhada otuz kilometre sonra bir yerleşim yerine gelecekleri vadediliyordu. Yan yolda yapabilecekleri hız göz önünde bulundurulduğunda önlerinde yarım saatlik bir yol vardı.

Tumer, "Bir duş alıp yemek yiyebilmek için adam öldürebilirim," dedi.

"Muhtemelen öyle yapman gerekecek," diye yanıtladı Reacher. "Gittiğimiz yer, geceleri uyumayan şehirlerden biri ol-

mayacaktır. Muhtemelen henüz uyanamamış geçiş yerleşkele-rinden biridir."

Nasıl bir yer olduğunu asla öğrenemediler. Oraya ulaşamadılar çünkü bir dakika sonra yan yollarda karşılaşılması muhtemel bir başka sorun çeşidi ile yüz yüze geldiler.

/

/ 1 29. BÖLÜM

Tumer virajı aldı ve aniden frene bastı. Çünkü tam önlerinde uzanan asfalt yolda kırmızı renkli yol ikaz işaretleri dikiliyordu. îkaz işaretlerinin ardında ve biraz ileride bir başka işaret daha duruyordu. Ayrıca olması gerekenden farklı yönlere işaret eden far ışıkları görülüyordu. Bir çift far, dikey bir şekilde doğruca gökyüzünü işaret ederken diğer çift far da yatay şekilde trafik akış yönünü aydınlatıyordu.

Tumer ikaz işaretleri arasında sol ve sağ yaparak durdu. Egzozdan son bir ses yükseldi. Gökyüzüne dönük dikey far ışıkları şarampole yuvarlanmış bir pikaba aitti. Egzoz borusu üzerine dikilmiş gibi duruyordu. Alt tarafı açıkça görülüyordu. Karmaşık bir mekanizması vardı ve kirlenmişti.

Yatay farlar başka bir pikaba aitti. Yarım tonluk sağlam bir çift sıralı pikaptı. O da doğru açıya gelecek ve arkası devrilen pikaba bakacak şekilde park edilmişti. Çekme kancasına kısa ama ağır bir zincir takılmıştı. Zincirin diğer ucu da egzozu üzerinde duran pikaba bağlıydı. O yüzden kısa zincir dikine duruyordu ve gerilmişti. Reacher, amaçlarının dikey pikabı yatırıp dört tekeri üstüne getirmek olduğunu tahmin etti. Sonrasında yola devrilen bir ağacı çeker gibi sürükleyerek şarampolden çıkaracaklardı. Fakat geometrik olarak zorluk yaşaya-

caklardı. Zincir kısa olmak zorundaydı. Çünkü yol daracıktı. Zincirin kısa olması düşen pikabın burnunun yarım tonluk pikabın arkasına düşeceği anlamına geliyordu. Tabii yarım tonluk pikap hareket etmeye devam edip yolu açarsa durum değişirdi. O aşamada da kendisinin karşı taraftaki şarampole yuvarlanma riski vardı. Oldukça karmaşık bir otomobil balesi icra edileceği kesindi.

Olay mahallinde üç adam vardı. Biri yol kenarına oturmuş boş boş bakıyordu. Dirsekleri dizlerinde, başı önüne eğik haldeydi. Şarampole yuvarlanan pikabın şoförü bu olmalı, diye düşündü Reacher. Kazadan sonra şoka girmişti. Belki hâlâ sarhoştu ya da uyuşturucunun etkisi altındaydı. Belki de ikisi birden. Diğer iki

adam onun kurtarıcılarıydı. Biri yarım tonluk pikabın içindeydi. Dirseğini kapıya dayamış, arkasına bakıyordu. Diğeri de bir o yana bir bu yana yürüyor, operasyon için yönlendirme yapıyordu.

Her gün yaşanan olaylardan biri, dedi Reacher kendi kendine. Ya da her gece yaşananlardan mı demeliydi? Gereğinden fazla bira tüketimi ya da fazlaca ot içimi ve belki de ikisinin beraber kullanımı sonucu karanlık ve virajlı bir yolda köşeyi sert ve hızla dönen şoför panikle frene basar; pikabın arkası boş olduğu için arka tekerleri kilitler ve hele de kışın buzlanma varsa kendi etrafında tam tur dönerek şarampole yuvarlanır. Sonra tuhaf bir şekilde araçtan çıkar, sürünerek yukarı tırmanır ve cep telefonu ile birilerini arayarak büyük bir aracın gelip onu oradan çıkarmasını bekler.

Pek çok kişi için önemsiz bir vakadır. Sıradanlaşmıştır. Bölge halkından olduğu belli olan adamların, geometrik zorluklara rağmen ne yaptıklarını biliyor gibi bir halleri vardı. Belki de bunu daha önce yapmışlardı. Hatta birden fazla kez. Reacher ve Tumer, beş dakika kadar bekleyeceklerdi. Belki de on dakika. Hepsi bu kadardı.

Asla Geri Dönme 195

Fakat öyle olmamıştı.

Yol kenarında boş boş bakan adam birden yeni gelen arabanın farlarını fark etti ve başını kaldırdı. Gözlerini kıstı ve yola baktı. Şbnra bakışlarını kaçırdı.

Ardından dönüp bir daha baktı.

Güçlükle ayağa kalktı ve bir adım attı.

Bu, Billy Bob'un arabası," dedi.

Bir adım daha attı. Ve bir daha. Sonra arabadakilere kötü kötü baktı. Önce Tumer'a, sonra da Reacher'a. Ayağını yere vurdu ve sağ kolunu etrafını saran sinekleri kovalıyormuş gibi sağa sola savurdu. Ve "O arabada ne arıyorsunuz siz?" diye kükredi.

Kelimeler ağzmdan boğuk çıkmıştı. Bunun sebebi dişlerinin kötü durumda olması olabileceği gibi, kendisinin hâlâ alkolün ya da uyuşturucunun veya her ikisinin birden etkisinde olması da olabilirdi. Reacher pek emin olamıyordu.

Operasyonu yönlendiren adam da konuya ilgi göstermeye başladı. Sonra yarım tonluk pikabın direksiyonundaki adam da aracından inip dışarı çıktı. Üç adam, Corvette'in üç metre kadar önünde yarım ay şeklinde bir pozisyon aldı. Hepsi sırım gibiydi ama kollarını kaldıracak halleri yoktu. Kareli kumaştan kolsuz gömleklerinin altına ten rengi svetşört giymişlerdi. Mavi kot pantolonları ve botları da kıyafetlerini bütünleyen diğer parçalardı. Hepsinin başında yün bere vardı. Boş boş bakan adam 1.70 boylannday-dı. Operasyonu yönlendiren yaklaşık 1.77 olabilecekken, yarım tonluk pikabın şoförü 1.83 gibi duruyordu. Katalogdan giysi seçecek olsalar small, medium ve large seçmeleri gerekecekti. Ve tabii ucuz bir şeyler almaları gerekeceğini de belirtmek gerekirdi.

"Üzerlerine sür ve geç," dedi Reacher.

Tumer arabayı çalıştırmadı.

Pikabın şoförü, "Bu Billy Bob'un arabası," dedi.

Boş bakan adam da "Ben onu söyleyeli çok oldu," diye bağırdı yine boğuk bir sesle.

Gerçekten var gücüyle bağırmıştı.

Belki de kazadan sonra işitme kaybı yaşıyordu.

Pikabın şoförü, "Neden Billy Bob'un arabasını kullanıyorsunuz?" diye sordu.

Reacher da, "Bu benim arabam," dedi.

"Hayır, değil. Plakasından tanıdım."

Reacher, emniyet kemerini çözdü.

Tumer da kendisininkini.

Reacher, "Billy Bob'un arabasını kimin kullandığından size ne?" diye sordu.

"Çünkü Billy Bob bizim kuzenimiz," dedi adam.

"Öyle mi?" "Şüphen olmasın," dedi adam. "Claughtonlar üç yüz yıldır

Hampshire Bölgesi'ndelerdir."

"Koyu renk takım elbiseleriniz var mı?"

"Neden?"

"Çünkü cenazeniz var. Billy Bob'un artık arabalarla işi kalmadı. Bu gece laboratuvan havaya uçtu. Zamanında dışarı çıkamadı. Biz de yoldan geçiyorduk. Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

Adamların üçü de bir süre sessiz kaldı. Oldukları yerde kıpırdandılar ve gerildiler. Yere tükürenler oldu. Pikabın şoförü olan adam, "Yapabileceğiniz bir şey yoktu ama arabasını çaldınız öyle mi?" diye sordu.

"Arabayı başka bir amaç için kullanmaya karar verdik diyelim."

"Daha bedeni soğumadan mı?"

"O kadar bekleyemezdik. Orası cehennem gibi alev alevdi. Soğuması bir ya da iki gün sürer."

"Adın ne senin, aşağılık herif?"

Asla Geri Dönme 197

"Reacher," dedi Reacher. "Reacherlar beş dakikadır Hampshire Bölgesi'ndeler."

"Arabayı Alıyor musun?"

"Alıyorum denemez. Siz gönüllü olarak veriyorsunuz aslında." /

"Belki de yangını siz çıkardınız."

"Biz yapmadık. Dostumuz Billy Bob zaten tehlikeli bir işin içindeydi. Su testisi su yolunda kırıldı. Araba için de aynı şey geçerli. Kolay kazanılan kolay kaybedilir."

"Arabayı alamazsınız. O, bizim olmalı."

Reacher kapıyı açtı. Ayaklarını yere sağlam basıp ayağa kalktı. Yerden on santim yukarıda olacak şekilde oturmaya alışkın poposu koltuktan ayrılınca 1.96'hk

boyu ile dikili-verdi karşılarına. Açık kapının etrafından dolaştı ve öne yürüyüp durdu. Üç adamın çizdiği yarım ayın tam merkezin-deydi.

"Miras haklan üzerine tartışmayalım," dedi.

Pikabın şoförü de, "Peki, parası ne olacak?" diye sordu. "Zilyetlik mülkiyet hakkının en büyük delilidir," dedi Reacher. Bunlar, Dyer'daki sorgu odasında Espin'in söylediği sözlerdi.

"Parasını da mı aldınız?"

"Bulabildiğimiz kadanm."

O esnada boş bakan adam öne atıldı ve sağ yumruğunu öfkeyle savurdu. Reacher geri çekilince adamın yumruğu vızzz sesiyle önünden geçip gitti. Zarar verememişti. Sonra etrafını saran sinekleri kovalar gibi kendi sağ kolunu sağa sola savurmaya başladı. Boş bakan adam, Reacher'ın pantomimine hayretler içinde bakıyordu. Reacher tam o esnada sol avuç içiyle tam beresinin altında denk gelecek şekilde adamın kafasına vurdu. Tıpkı emektar bir polisin mahallenin serseri çocuğunu pataklaması gibi. Şöyle bir dokunuverdi, o kadar. Yine de bu

hamle adamın kafasına tüfekle vurulmuş gibi yere yığılmasına neden oldu. Yere yapıştı ve öylece kıpırdamadan kaldı.

Yanm tonluk pikabın şoförü olan adam, "Tarzın bu mu yani?" dedi. "Önce küçük olandan mı başlarsın?"

"Ben başlamadım," dedi Reacher. "İlk hamle ondan geldi. Yoksa sen de mi aynı hataya düşeceksin?" "Hata olmayabilir." "Olabilir," dedi Reacher. Sonra adamın arkasına baktı ve bakışları şarampoldeki araca kenetledi. "Kahretsin, o şey birazdan aşağı sürüklenip gidecek," dedi.

Adam arkasını dönmedi ve araca bakmadı. Gözlerini Reacher'a odaklamıştı.

"İyi denemeydi," dedi. "Ama dünkü çocuk yok karşında." Reacher, "Dalga geçmiyorum, geri zekalı," dedi. Geçmiyordu da. Yanm tonluk pikabın şanzımanı sıkıntılı olabilirdi. Belki de adam araçtan ininee pikap biraz kaymıştı. Sebebi ne

olursa olsun, zincir daha da çok gerilmişti. Koptu kopacaktı. Adeta inliyordu. Dikey duran pikap da dengesini yitirmek üzereydi. Bir üflemeyle işi bitmişti.

Kimse üflemedi ama tam o esnada esen rüzgar beklenen hamlenin gerçekleşmesini sağladı.

Rüzgar şarampole yuvarlanmış olan pikabı tutan ağacın dallanm salladı ve dikey duran pikabın egzozu, tam altındaki küçük taşların üzerinde kaydı. Zincir gevşedi ve dikey duran pikap öne doğru düşmeye başladı. Milim milim öne eğiliyordu. Ve nihayet geri dönüşü olmayan noktaya gelmişti. Hızla öne eğildi ve yanm tonluk pikabın arkasına büyük bir gürültü ile düştü. Öyle olunca yanm tonluk pikabın demirden motorunun asfalta yapışması da kaçınılmaz oldu. Hemen altındaki dingil kınldı. Yanm tonluk pikabın tekerleri çarpık bacaklar gibi yanlara açılıverdi. Diğer aracın tekerleri de kınlan direksiyon rotu nedeniyle bir o yana bir bu yana bakıyordu. Zincir

yere düştü ve şarampolden çıkan küçük pikap, büyük olanın arkasına binip kıpırdamayacak şekilde iyiden iyiye yerleşti.

"Sevişiyor gibiler," dedi Reacher. "Yanılıyor muyum?"

Kimse cevâp vermedi. Küçük adam hâlâ yerdeydi. Diğer ikisi de önlerindeki yeni soruna odaklanmıştı. Araçlann ikisi de bu yakınlarda kıpırdayacak gibi değildi. Büyük bir vinç ve açık kasa kamyona ihtiyaçlan vardı. Reacher, yeniden Corvette'e bindi. Önlerindeki yıkım, yolu kapatıyordu. Tumer'ın başka çaresi kalmamıştı. Arabayı geri vitese taktı ve iki ikaz işaretinin arasından geçerek geldiği yola geri döndü.

30. BÖLÜM

Tumer, "Adamlar bizim aranan şahıslar olduğumuzu öğrenir öğrenmez telefona sarılacaktır," dedi. "Şartlı tahliye polislerini haberdar edecekler ve her türlü pazarlığı yapmaya razı olacaklar. Bizi hapisten kaçış bileti olacak kullanacakları kesin. Hatta bundan sonra işleyecekleri ilk on suçtan muaf tutulmayı bile talep edebilirler."

Reacher başıyla onayladı. Yol sonsuza dek kapalı kalmayacaktı. Er ya da geç bir başka yolcu durumu bildirecekti. Ya da Claughton kuzenler kendilerini ihbar

edecek ve alternatif yollara başvuracaktı. Polisler hemen gelecek ve kaçınılmaz sorulan yönelterek malum yanıta ulaşacaktı. Sonra da pazarlıklar yapılacak, takaslar gerçekleşecek, sözler verilecek ve değiş tokuşlar yaşanacaktı.

"Bir sonraki güney yolunu dene," dedi Reacher. "Yapabileceğimiz başka bir şey yok."

"Hâlâ keyif alıyor musun?"

"Hem de nasıl."

Yirmi dakika önce geçtikleri iki şeritli sessiz yola döndüler. Terk edilmiş gibiydi. Sağda ve solda ağaçlar vardı. Önlerinde ve arkalannda da bir hiçlik. Bir köprü vasıtasıyla nehrin üzerinden geçtiler. Üzerinden geçtikleri Potomac Nehri'ydi.

Asla Geri Dönme 201

Köprünün inşa edildiği yer, nehrin dar ve sakin bir kısmıydı. Kuzeye doğiu akıyordu ve ileriden doğuya saparak ağır ağır yoluna deyam ediyordu. Yolda trafik yoktu. Onlarla aynı şeritte yolculıdk eden olmadığı gibi karşı şeritten geçen de yoktu. Ne ışık,me ses. Yalnızca Tumer, Reacher ve Corvette.

Reacher, "Bu bir film olsaydı, kovboy tam bu anda yanağını kaşır ve 'Ortalık çok sessiz,' derdi," dedi.

"Hiç komik değil," dedi Tumer. "Yolu çevirmiş olabilirlerdi. Bir sonraki dönemeçte bir eyalet polisi il e karşılaşabiliriz." Ama yolu çeviren olmamıştı. Bir sonraki dönemeçte ya da bir sonrakinde de kimseyi görmediler. Yol dönemeçlerle ilerledi. Biri bitiyor, diğeri başlıyordu. Art arda gelen sevimsiz somlar gibiydi.

Tumer, "Senin yaşam tarzım nereden biliyorlar?" diye sordu.

"Kim?"

"Üst düzey yönetim kadrolarında bulunan subaylar."

"İyi bir som."

"Senin nasıl yaşadığını biliyorlar mı?"

Seni daha önce bulamamışlardı. Şimdi de bulamazlar. Ordu suçlu takibi yapmaz. Yapsa da seni bulamaz.

"Kırsalda bir çiftlik satın almadığımı biliyor gibiler. Hatta Küçükler Ligi'ne koçluk yapmadığımı ve kendi sebzelerimi yetiştirmediğimi. Kendime ikinci bir kariyer yaratmadığımı biliyor gibiler."

"Ama nasıl biliyorlar?"

"Bir fikrim yok."

"Dosyanı okudum. İçinde pek çok iyi olay vardı."

"Pek çok da kötü olay."

"Belki kötü, iyidir. Bililerinin ilgisini çekmek için yani. Kişisel özelliklerin bakımından. Altı yaşından beri seni izli-yorlarmış. Benzersiz karakteristik özellikler sergilemişsin."

"Benzersiz değil."

"Nadir rastlanan diyelim o zaman. Tehlike anında girişken bir karşılık vermişsin."

Reacher başıyla onayladı bu sözleri. Altı yaşındayken Pasifik'te bir yerlerde bir Deniz Piyade Üssü'nde sinemaya gitmişti. Çocuklar için bir film gösterimi vardı. Popüler olsun da para kazandırsın diye yazılan cinsten kalitesiz bir bilim kurguydu. Birden çamurlu bir gölden bir canavar çıkıvermişti.
Çocuk matinesindeki genç izleyiciler, gizli kamera ile görüntüleniyordu. Psikolojik operasyona yönelik bir deneydi. Çocukların hepsi, canavarı görünce korkudan geri kaçtı. Reacher hariç hepsi. Reacher, ekrana doğru atıldı ve kavgaya hazır hale geldi. Elinde de sustalı çakısı vardı ve çoktan açmıştı. Gözlemleyenler, Reacher'm canavara verdiği tepkinin saniyenin dörtte üçü içinde vuku bulduğunu söylüyordu.

Altı yaşında.

Sustalı çakısını elinden aldılar.

Kendisini bir psikopat gibi hissetmesine yol açtılar.

Tumer, "West Point'te de iyi işler çıkarmışsın. Oradaki görev yılların oldukça etkileyici," dedi.

"Olaylara kısık gözlerle gelişigüzel bakarsan, iyi olduğunu söyleyebilirsin. Ben şahsen pek çok uyuşmazlık ve bağırış çağırış hatırlıyorum. Pek çok kez yeri öpmüşlüğüm vardır."

"Belki de kötü, iyidir. Bazı açılardan. Farz edelim ki Pentagon'da bir yerde bir masa işi var. Diyelim ki birinin işi, ileride belli başlı olaylarda işlerine yarayabilecek belli bir tipteki kişiyi izlemek. Uzun vadeli bir beklenmedik durum planlaması gibi. Süper gizli, yeni bir birim tarafından yönetiliyor. Gerektiğinde varlıkları inkar edilebilir. İşlerine yarayabilecek personelin bir listesini tuttuklarını düşünelim. Ortalık karıştığında kimi ararlar?"

"Görünüşe göre asıl film meraklısı şenmişsin."

"Filmlerde, gerçek hayatta olanların dışında bir şey yaşanmaz. Öğrendiğim önemli bilgilerden biridir bu. Bu tip senaryolar kafadan atarak yazılmaz."

"Spekülasyon," dedi Reacher.

"Ordunun ne olur ne olmaz diye izini sürdüğü yüz, iki yüz ya da bin isimlik bir veri tabanı olması imkansız mı?"

"imkansız denemez sanırım."

"Çok gizli bir veri tabanı olmalı. Pek çok nedenden ötürü. Bu adamlar senin nasıl yaşadığını biliyorsa öylesine yetkili subaylar olamazlar. Son derece yetkili ve kıdemli kurmay subaylar olmaları gerekir. Kendin söyledin. İstedikleri birliğin dosyalarına erişebilirler."

"Spekülasyon," dedi Reacher yeniden.

"Ama mantıklı."

"Olabilir."

"Son derece yetkili ve kıdemli kurmay subaylar," dedi Tur-ner yeniden.

Reacher başını onaylamasına salladı. Kafasından yazı tura atıyor gibiydi. Yüzde elli, yüzde elli. Ya doğru ya da değil.

İlk dönemecin sonunda Route 220 yoluna bağlandılar. Devam etmekte oldukları yola kıyasla daha genişti, daha düzdü ve yüzeyi daha düzgündü. Pek çok yönden daha önemli bir yoldu. Burası, diğer yola kıyasla ana arter yollardan biriydi. Otoban denemezdi. Çünkü yollar konusundaki hassasiyetleri, onlara bu yolu farklı bir kategoriye koymalarını söylüyor gibiydi.

"Hayır," dedi Tumer.

"Anlaştık," dedi Reacher. Yolda benzin ve kahve bulma ihtimalleri vardı. Ayrıca yemek yiyebilecekleri yerler ve moteller. Polis olma ihtimali de vardı tabii. Ya eyalet polisi ya da yerel polis. Belki de federaller. Çünkü bu yolu haritada görmek kolaydı. Reacher, bir yerlerde bir konferans salonunda telaşla 204 Lee Child toplanmış bir grup olduğunu hayal etti. Panik içinde uzanan parmaklar, kağıt üzerinde bir yerleri işaret ediyordu. Kaygılı sesler, nerelerde yolların kapatıldığını anlatıyordu.

"Bir sonraki yola gireceğiz," dedi.

Bu da onlara yedi dakika daha kazandırdı. Yol hâlâ boştu. Sağda ve solda ağaçlar. Önlerinde ve arkalarında hiçlik. Ne ışık, ne de ses. Hiçbir şey olmadı. Bir sonraki dönemeç daha iyiydi. Haritada bakıldığında önemsiz bir gri iz olarak belirecekti. Ya da belki haritada görünmeyecekti bile. Tepelerde bir yoldu. Bir önceki denemelerinde karşılaştıkları gibi eski, dar, tümsekli, virajlı ve keskin dönüşleri olan bir yoldu. Her iki tarafta da su gideri için açılmış hendekler vardı. Yolun bu halini minnettarlıkla kabullendiler ve karanlığın içine gömüldüler. Tumer, dar yollarda tutturduğu ritmini burada da yakaladı. Hızını ayarladı ve etkili hareketler sergiledi. Reacher rahatladı ve onu izledi. Şoför koltuğunda iyice arkaya yaslanmıştı ve kollarını dümdüz duracak şekilde öne uzatmıştı. Parmaklan direksiyondaydı. Yoldan gelen titreşimleri parmaklanyla hissediyor gibiydi. Saçını kulaklannın arkasına kıstırmıştı. Pedal değiştirirken baldırlanndaki kaslan görebiliyordu.

"Koca Dog kaç para kaldırmıştır?" diye sordu Tumer.

"Çok," dedi Reacher. "Ama savunma zırvalığı için 100 bin dolan havaya

savuracak kadar çok değildir. Tabii düşündüğün buysa."

"Fakat zincirin son halkası oydu. En üstteki adam değildi. Ana toptancı değildi. Kânn sadece küçük bir kısmını görmüş olmalı. O da on altı yıl önce. İşler değişti."

"Konunun çalıntı ordu mallan ile ilişkili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir. Çöl Fırtınası kaçakçılığı yaşanmıştı o dönem. Şimdi de Afganistan'da yaşanıyor olabilir. Benzer koşullar. Benzer fırsatlar. Fakat malzeme farklı. Koca Dog ne satıyordu?"

"Ondan haberimiz olduğunda on bir kasa SAW satıyordu." "Los Angeles sokaklarında mı? Epey kötüymüş."

"O, Los Angeles Polis Departmanı'nın sorunuydu. Benim değil." j "Taliban'a SAW satabilirsin."

"Kaç para eder ki?"

"Drone satarsın o zaman. Ya da yer-hava füzesi. Oldukça fazla para eden şeyler. Ya da MOAB bombalan. Senin zamanında var mıydı?"

"Benim zamanımda ok ve yayla savaşılıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Demek senin zamanında MOAB yoktu."

"Hayır ama ne olduklannı biliyorum. Büyük ordonat hava bombası. Bombalann bombası."

"Termobarik araçlar, nükleer silahlan saymazsak en etkili silahlar. Ortadoğu'da çok alıcısı var. Buna şüphe yok. O alıcı-lann da çok parası var. Ona da şüphe yok."

"Dokuz metre uzunluğundalar. Ceketinin cebine atıp kaçı-ramazsm ki."

"Daha tuhaf şeylerin yaşandığını biliyoruz."

Tumer bir süre sessiz kaldı.

Reacher, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bunun bir hükümet politikası olduğunu düşün," dedi. "Bir ihtilaf grubunu diğeri ile karşı karşıya getiriyor olabiliriz. Bu hep yaptığımız bir şey."

Reacher bir şey söylemedi.

Tumer, "Sen böyle olabileceğini düşünmüyor musun?" diye sordu.

"İşin derinine inemiyorum. Hükümet ne isterse yapar. O zaman neden senin başını 100 bin dolarla yakmaya çalışsın? Neden seni ortadan kaldırmasın? Ve beni? Ve Moorcroft'u? Neden şu anda Guantanamo'da değiliz? Ya da ölmedik? İlk

gece motele gönderdikleri adamlar neden işlerinde o kadar kötüydü? Hükümetin yıldız takımı olmadıkları kesindi. Adamları etkisiz hale getirirken alnımdan bir damla bile ter dökülmedi. Daha baştan neden işi sıkıya almasınlar? Seni başka türlü de makamından indirebilirlerdi. Weeks ve Edwards'ı oradan çekmeni emredebilirlerdi. Operasyonu durdurmanı ve çekilmeni emredebilirlerdi."

"Böyle yapmaları, otomatik olarak beni şüphelendirmeleri demek olurdu. Bütün olayı, spot ışıkları altına çekmeleri anlamına gelirdi. Almak istemeyecekleri bir risk olurdu bu."

"O zaman daha iyi bir yol bulurlardı. Ülke genelinde stratejik olarak bir geri çekilme sürecini başlatırlardı. Yeşil Alan'a kadar herkesi çekerlerdi. Uyduruk bir siyasi neden öne sürerlerdi. Afganlann egemenliğine saygı ya da bunun gibi bir şey uydururlardı. Bir dizi saçmalık bombardımanına tutarlardı sizi. Senin adamların da herkesle beraber geri gelirdi. Sen de şüphelenmezdin. Her zamanki saçmalıklardan biri olarak görürdün."

"Yani ikna olmadın."

"Bunlar bana çok amatörce geliyor," dedi Reacher. "Düzgün, üst düzey, korkak insanlar. Onlar da işe fazlaca bulaştılar. O yüzden kendilerini kurtaracak kim olduğu belli olmayan kolluk güçlerine güveniyorlar. Bu da bize hem küçük bir sorun, hem de büyük bir fırsat veriyor. Küçük sorunumuz şu ki peşimizdeki dört adam bizi Askeri İnzibat ya da FBI'dan önce yakalamak zorunda olduklarını

biliyor. Çünkü biz de boka batmış durumdayız. Teknik açıdan. Kaçtık filan ya. O yüzden yaptıkları çıkarımlara göre kendimizi kurtarmak için bildiğimiz ne varsa öteceğiz. Bize kimse inanmasa bile söylediklerimiz bir dedikodu ya da bir ihtimal olarak ortalıkta dolaşacak. Tabii bu adamlar ekstra bir inceleme başlatmazsa.

Küçük sorunumuz bu. Bu dört adam peşimizi bırakmayacak. Bundan eminim."

"Peki, bpiyük fırsat ne?"

"Aynı dört adam," dedi Reacher. "Başlarındaki patron her kimse, onlar olmadan adeta kaybolur. Elleri ayaklan kınlır. Yardım alamayan ve izole edilmiş konuma düşer. Bizim tarafımızdan yakalanmaya hazır hale gelir."

"Planımız bu mu?" diye sordu Tumer. "Dört adamın bizi bulmasına izin vereceğiz ve biz onlan yakalayacağız. Sonra da oradan hareketle yola devam edeceğiz, öyle mi?"

"Bizim onlan yakalamamız kısmı haricinde, evet," dedi Reacher. "Biz, onlann bize yapmayı planladıkları şeyi yapacağız."

Neymiş o?'

"Onlan yeraltına sokacağız. Sonra da patronlannın boş yere ulumasını dinleyeceğiz. Ardından da 110. BirlikTe uğraşmanın neden kötü bir fikir olduğunu tek tek açıklayacağız."

31. BÖLÜM

Eyaletin ana bölgelerinden biri olan Grant County'yi geçtiler ve izledikleri ıssız yolda kilometrelerce kendi başlarına yol aldılar. Hız göstergesi elli ila altmış arasında gidip geliyordu. Fakat yakıt göstergesi sadece tek yöne gidiyor ve epey hızlı bir düşüş sergiliyordu. Yol kenarındaki bir tabela, Grant County Havaalanı'nın kilometrelerce uzakta ve buralarda bir yerlerde de Petersburg adında bir şehir olduğunu gösteriyordu.

Tumer, "Havaalanı olan bir bölgede, benzin istasyonu da vardır, değil mi?" diye sordu. "Ve bir de motel. Aynca havaalanı, benzin istasyonu ve moteli olan

yerlerde yemek yenebilecek lokantalar da bulunmalıdır."

Reacher, "Ve bir de polis departmanı," dedi.

"Hep en iyisini düşünürsün zaten."

"Hiç şaşmaz," dedi Reacher.

Havaalanından önceki şehre geldiler. Uyuyan bir şehir olduğu söylenebilirdi. Fakat bütünüyle değil. Tepelerden geçen yoldan çıkıp sola döndüler ve yüzlerce metre sonra North Main yoluna girdiler. Yolun sağında ve solunda binalar ve blok blok yerleşimler vardı. Merkezde Route 220 yoluyla kesişen bir kavşak dikkat çekiyordu. Daha önce geçtikleri yerlerde bu yola sapmamaya karar vermişlerdi. North Main yolundaki

kavşağın ardından South Main yoluna girdiler. Havaalanı batıda kalmıştı ve çok da uzak değildi. Trafik yoktu ama arkalarında kalan eylerin bazılarında ışıklar açıktı.

Tumer, güneye döndü ve yeniden Potomac Nehri'ni geçti. Sonra sağa döndü ve havaalanı yoluna saptı. Havaalanı sadece küçük uçaklar için uygun bir piste sahipti. Şimdi de tamamen kapalı ve karanlıktı. O yüzden U dönüşü yapıp yeniden nehri geçti ve kavşağın olduğu şehir merkezine geldi.

Reacher, "220'ye sap," dedi. "Eminim orada iyi yerler vardır."

220 kavşağının doğusuna Virginia Bulvarı deniyordu ve yolun ilk iki yüz metresinde aradıklarına ulaşmaya çok yaklaşmışlardı ama olmadı. Sandviç satan bir büfe gördüler ama kapalıydı. Pizzacı da öyle. İş yapmadığı için kepenkleri indirmiş bir Chevron benzin istasyonu ve iki fastfood zincir mağazası da gece boyunca kapalı kalacak yerler arasındaydı. Çok çok eski bir otoyol moteli, üstüne tahta çakılarak kapatılmış ve kaderine terk edilmişti. Otoparkını otlar sarmıştı.

"İşe yarar bir şey bulamadık," dedi Tumer.

"Serbest piyasa," dedi Reacher. "Birileri hem Chevron benzin istasyonunu, hem de otoyol motelinin müşterilerini elinden almış. Tek yapmamız gereken onun

kim olduğunu bulmak."

Bir blok daha ilerlediler ve bir başka bloğun önünden daha geçtiler. Şehir sınırından çıktılar ve sonra sıralı üçlü bahis kazanmış gibi oldular. Önce yolun solunda bir kafe gördüler. Bütün gece açık olanlardan. Onun arkasında geniş bir park sahası ve içinde park halinde duran üç pikap göründü. Yüz metre ötede, yolun sağında bir motel vardı. Modem ve iki katlı bir yapıydı. Motelin ilerisinde de kırmızı ışıklan ile dikkat çeken Exxon benzin istasyonu yer alıyordu.

Hepsi gayet iyi durumdaydı. Tek somn, kafe ve motel arasındaki eyalet polisi barakasıydı.

Polislere ait baraka uzun ve alçak, tuğladan bir binaydı. Çatısında çanak antenler ve metal antenler vardı. Önünde park halindeki iki devriye arabası duruyordu. Arkalanndaki binada da iki pencerenin ışığı açıktı. Reacher birinin harekat görevlisine, diğerinin nöbetçi polis memuruna ait olduğunu düşündü. Gece nöbetlerini sıcacık ve rahat bir ortamda geçiriyorlardı.

Tumer, "Arabadan haberleri olmuş mudur?" diye sordu.

Reacher, motele baktı. "Şimdi olmadıysa bile sabah uyandığımızda haberleri olmuş olur."

"En azından benzin alalım."

"Tamam, hadi gidip alalım. Orada da biraz nabız yoklarız."

Tumer ağır ağır ilerledi ve üstü açık kıpkırmızı ve altı yüz beygir gücünde bir araba ile mümkün olduğunca az dikkat çekmeye çalıştı. Exxon benzin istasyonu önünde durdu. İki tane akaryakıt servis istasyonu ve dört tane de pompa vardı. Ödeme noktası yepyeni ve bembeyazdı. İlk bakışta küçük bir ev gibi görünüyordu. Tek eksiği çatısında anten olmamasıydı.

Tumer, pompalardan birine yakın duracak şekilde park etti. Reacher da dolum talimatlarını okudu. Kredi kartı kullanmayacaksa önce nakit ödeme yapması gerekecekti. "Kaç litre alacağız?" diye sordu.

Tumer da, "Yakıt deposunun büyüklüğünü bilmiyorum," dedi.

"Muhtemelen çok büyüktür."

"O zaman elli beş litre diyelim."

Bu da, panelde yazan fiyat çizelgesine göre, elli dokuz dolar seksen beş sent ediyordu. Reacher, Billy Bob'un yirmilik destelerinden üç tane yirmi dolar çekip aldı ve ödeme noktasına gitti. İçeride yaklaşık kırk yaşında bir kadın vardı ve kurşun geçirmez bir cam panel arkasında duruyordu. Panele yarım ay şeklinde bir bölme açılmıştı ve para transferi bu bölmeden gerçekleşiyordu. İçeriden country müzik çalan bir radyonun

ezgileri geliyordu. Bir de acil durum için polis tarafından bağlatılan ikaz hattından gelen konuşma ve sesler duyuluyordu.

Reacher, parayı uzattı ve kadm bir şeyler yaptı. Tahmininee pompadan altmış dolarlık benzin akışına müsaade edecek bir hareketti ve görünüşe göre altmış dolarlık benzinden bir damla daha fazla almasına imkan yoktu. Country şarkılarından biri bitti ve bir diğeri başladı. Arada polis ikaz hattının tarayıcısından gelen statik sesler duyuluyordu. Reacher tarayıcıya baktı ve kaygılı bir yolcu edasıyla, "Bu akşam dikkatli olmamız gereken bir durum var mı?" diye sordu.

"Şimdilik çok sakin," dedi kadın.

Reacher, radyonun olduğu tarafa baktı. "Country müzik yeterli gelmiyor mu?"
"Erkek kardeşimin bir çekicisi var. Olay mahalline ilk giden çekiciye iş çıkıyor. O da kendisini yönlendirdiğim her kaza haberi için bana on dolar veriyor."

"Yani bu gece kaza filan yok, öyle mi?"

"Bir tane bile yok."

"Hiç heyecan da yok o halde?" diye sordu Reacher.

Fakat kadın, "Arabanız çok güzelmiş," dedi.

"Neden öyle söylediniz?"

"Çünkü hep bir Corvette'im olsun istemiştim."

"Bizimle ilgili bir haber mi geçti polis kanalından?"

"Hız mı yapıyordunuz?"

"Yapmamak mümkün değil."

"O zaman şanslısınız. Polise yakalanmadan geçmeyi başarmışsınız."

Reacher, "Umalım da hep böyle sürsün," dedi ve gülümsedi. Yüzündeki gülümsemeden kadınla arasında küçük bir plan kurduklarını gösterir gibi samimi bir anlam çıkmasını diledi. Sonra da arabaya döndü. Tumer çoktan benzin doldurmaya başlamıştı bile. Pompanın ağzını yakıt doldurma boğazına

yerleştirmişti ve Reacher'dan biraz uzakta, bir kalçası arabaya dayalı halde bekliyordu. Diğer bacağım da öne uzatmış ve ayağını akaryakıt servis istasyonunun üzerinde durduğu kaldı-nmvari beton yapının köşesine dayamıştı. Elleri arkasındaydı. Gövdesini hafifçe öne itecek şekilde duruyordu. Sanki belinde bir ağrı var da onu rahatlatmak ister gibiydi. Yüzünü gökyüzüne çevirmişti. Reacher, kadının vücut şeklini hayal etti. Geniş gömleğin altında S gibi kıvrılmış olmalıydı.

Beklediğine değmişti.

"İçerideki kadm polis ikaz hattını takip ediyor," dedi. "Şu ana kadar bir sorun yok."

"Kadına sordun mu? Bizi unutmasına imkan yok o zaman." "Nasıl olsa bizi unutamayacak. Çünkü hep bir Corvette sahibi olmak istemiş."

"Onunla takasa girmeliyiz. Elindeki araç ne ise alıp bunu verebiliriz."

"O zaman bizi ömür boyu hatırlar."

"Belki o dağ serserileri, yaşadıkları pikap faciasını polise bildirmezler. Belki onlann da pikapları çalıntıydı. Belki de ağaçlar arasında saklanıp kayboldular."

"Olabilir," dedi Reacher. "Bu kadar beklemeleri bana da anlamlı gelmedi."

"Motelin arkasına park edebiliriz. Gözden ırak oluruz. Bence bu riski alalım. Uyumaya ve yemek yemeye çok ihtiyacımız var."

Pompadan bir klik sesi geldi ve depo doldu. Bekledikleri kadar litre almamıştı. Ya depo sandıklanndan küçüktü ya da ölçüde bir hata vardı.

Tumer, "Şimdi bunun bizim arabamız olmadığını anlayacak. Deponun kaç litre aldığını bile bilmiyoruz."

"Para üstü verir mi?"

"Belki de almadan gitmeliyiz."

Asla Geri Dönme 213

"On iki dolar arttı. Batı Virginia'da on iki dolarımızı almadan gidersek gün ışığı gibi parlarız."

"220 üzerimden güneye gittiğimizi söyle. Gün ağarmadan kat etmemiz gereken çok yol olduğundan bahset. Sonra polis ikazını duyuşa, onlan yanlış yönlendirmiş olur."

Reacher on iki dolar elli iki senti aldı ve gün ağarmadan 1-64 otobanına çıkmak istediklerine dair bir şeyler söyledi. Radyo alçak sesle çalarken polis ikaz tarayıcısı hâlâ sessizdi. Kadın pencereden dışan baktı ve üzgün üzgün gülümsedi. Sanki bir daha uzunca bir süre Corvette göremeyecek gibiydi.

Tumer, Reacher'ı ödeme noktasının kapısından aldı ve şehre doğru geri döndüler. Üç yüz metre sonra motele geldiklerinde durdular.

Tumer, "Önce motele giriş yapalım, sonra da kafeye gidelim mi?" diye sordu.

Reacher da, "Olur," dedi.

Tumer bir süre sessiz kalıp yanındaki adama dikkatlice baktı.

"Kaç oda tutacağız?" diye sordu.

Sessiz durma sırası Reacher'daydı. "Önce yemek yiyelim. Sonra giriş yaparız,"

diyerek bozdu sessizliğini.

"Neden?"

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?"

Samantha Dayton.

Sam.

On dört yaşında.

"Siparişimizi verdikten sonra," dedi. "Uzun bir hikaye." i

ili > ı Hfi1

rr <Aı W 32. BÖLÜM

Vf îll'i

m

f

B1

*\ w<

I

4

I#

hfe*1

Oturdukları kafe, Reacher'm daha çok önce pek çok kez gördüğü gibi kırsalda iş yapan ve bolca yağlı yemek servis eden bir işletmeydi. Beyaz atlet giymiş bir siyahi adam, hayvansal yağlarla kaplı doksana yüz seksen boyutlarında bir

ızgaranın başında oturuyordu. Kafenin içinde çam ahşabından masalar ve birbirine uyumsuz sandalyeler vardı. İçerisi yağ ve taze demlenmiş kahve kokuyordu. İçeride kasket takmış iki yaşlı adam vardı. Biri kapının solunda, diğeri de sağında oturuyordu. Belki de anlaşamıyorlardı. Belki de üç yüz yıllık bir kan davasının kurbanıydılar.

Tumer, kafenin ortasında bir masa seçti. Sandalyelerini hafif gürültülü bir şekilde çektiler ve oturdular. Masada menü yoktu. Günün spesiyallerinin el yazısı ile not düşüldüğü bir kara tahta ya da pano da görünmüyordu. Burası o tarz kafeler-den değildi. Sipariş verme süreci, buraya sürekli gelen müşteriler ve aşçı arasında gelişen telepatik bir olay olmalıydı. Yeni müşteriler için de sipariş vermek talebini yüksek sesle dile getirmek anlamına geliyordu belli ki. Aşçı çenesini hafif kaldırıp başını da yana yatırarak bu tahmini doğruladı. Bu, kendisinin sağ kulağının siparişleri dinlemekte olduğu anlamına gelen bir hareketti.

"Omlet," dedi Tumer. "Mantar, taze soğan ve çedar peyniri."

Aşçıdan hiç tepki gelmedi.

Hem de hiç. /

Tumer siparişini bu kez daha yüksek sesle yineledi.

Yine tepki aıamadı. Hareket de yoktu. Öylesine bir sessizlik, havaya kalkık bir çene ve başka yöne çevrilmiş bakışlar. Ağır bir sessizlik. Sanki adam bir vatansevermiş de onu karşı cepheye katılmaya çağırmışsın gibi bir alıngan tavır. Tumer, Reacher'a baktı ve fısıldayarak, "Buranın sorunu ne?" diye sordu.

"Dedektif olan sensin," dedi Reacher. "Etrafta omlet tavası görebiliyor musun?"

"Hayır, sanırım göremiyorum. Tek gördüğüm ızgara ocak."

"O halde bu adamdan bir tepki alabilmek için o ocakta pişecek türden bir şeyler sipariş etmelisin." Tumer bir süre durdu.

Sonra, "Kızarmış gevrek ekmek üzerine iki yumurta ve yanma da pastırma," dedi.

Aşçı, "Tabii hanımefendi," diye yanıtladı.

"Bana da, aynısından," dedi Reacher. "Bir de kahve."

"Tabii beyefendi." Adam hemen arkasını döndü ve işe koyuldu. Bıçağına aldığı yağla ocağı yeniden yağladı. O kadar büyük bir ocağın yüzeyini baştan aşağı bu derece özenle yağlamak, aşçının mesleğine gönülden bağlı olduğunun apaçık bir göstergesiydi. Reacher'm deneyimlerine göre bu tip adamlar ya ocak ustası ya da mekan sahibi oluyordu. Ama bir adam asla iki rolü aynı anda üstlenmemişti. Ocak ustasının içgüdüleri onu ilk olarak ocağın metaline ilgi göstermeye itiyordu. Moleküler seviyede yağ dağılımı gerçekleştiğine inandığı anda pişirme sürecini başlatabilirdi. Çünkü teflon ancak o anda zımparalanmış gibi parıl parıl olurdu. Mekan sahibinin

içgüdüleri ise ilk olarak kahve ikramında bulunmaya kodlanmıştı. Çünkü ilk fincan kahvenin servis edilmesi ile satış süreci başlamış olurdu. Müşteri mekanda bir şey tüketmediği sürece oradan kalkıp gitme potansiyeline sahipti. Her an kalkıp gidebilirdi. Beklerken sıkılabilir ya da acil bir randevusu olduğunu hatırlayabilirdi. Fakat ilk fincan kahvesini aldıysa işler değişirdi. Çünkü o zaman kalkarken masaya para bırakması gerekecekti. Lokantada içilen bir fincan kahve kaç para ederdi? Elli sent mi?

Bir dolar mı? İki dolar mı?

"Tamam, siparişimizi verdik," dedi Tumer. "Neymiş o bana anlatman gereken şey?"

"Kahveyi bekleyelim," dedi Reacher. "Konuşmaya başlayınca rahatsız edilmek istemiyorum."

"O zaman ben birkaç şey söyleyeyim," dedi Tumer. "Şu Morgan denen adam hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum mesela. Birliğime el koyan adam kimmiş bilmek istiyorum."

"Orası benim de birliğim," dedi Reacher. "Her zaman oraya gelmiş en kötü komutan ben olurum diye düşünmüştüm ama sanırım yanılmışım. Afganistan'a gönderdiğin adamlar iki radyo bağlantısını gerçekleştirmedi ve o adam kılını bile kıpırdatmadı."

"Nereden geldiğini biliyor muyuz?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Onlardan biri mi?"

"Bunu bilmek zor. Belli ki birliğin geçici bir komutana ihtiyacı vardı. Bu açıdan bakınca adamı suçlu ilan edemeyiz." "Peki, senin göreve geri çağrılman onların planlarına nasıl bir katkı sağlıyor? Esasında seni bu kadar yakında tutmak yerine, senden kurtulmayı istemeliler."

"Bence bunun amacı benim kaçmamı sağlamaktı. Ki öyle

de yapardım. Kalıcı olarak izin kullanıp kaçabilirdim. Peşimden kimse gelmeyeceğine dair adeta yemin ettiler çünkü. Orduda kaça[A] takip sistemi yok. Aynı anda iki olumsuz durumla karşı karstya kaldım. Koca Dog gibi yeminli beyan öne sürdükleri pir iddia. Bu suçlamayı aklamam mümkün değil. Bir de bu suçlamayla yüzleşmem için birlikte kalma yaptırımını öne sürdüler. Benim yerimde pek çok kişi belli bir noktada kaçar giderdi. Bence stratejik olarak beklentileri buydu. Ama işe yaramadı."

"Çünkü çamurlu gölden bir canavar fırladı ve senin de onunla savaşman gerekti."

"Ya da Askeri Başsavcılıksan bir emir geldi kadar basit bir gerekçe. Belki dosyanın yanma bir not düşülmüştü ve işbirliğine yanaşmazsam işimin bitirilmesi yazıyordu. Genel Sekreterlik'in bu tip siyasi hassasiyetleri vardı. Belli ki bu karar Morgan'm kendi başına aldığı bir karar değildi. Onun gibi yeni yarbay olmuş biri bu tip kararlar veremez. Emir daha üst rütbelilerden gelmiş olmalı."

"Kıdemli kurmay subaylardan."

"Aynen ama tam olarak hangisi?"

Tumer yanıt vermedi. Ocak ustası nihayet kahveyi getirdi. İki büyük seramik fincan ve içinde krema, şeker ve tüy gibi hafif iki kaşık bulunan pembe bir sepet bıraktı masaya. Reacher fincanı aldı ve önce kokladı, sonra da kahveden bir

yudum aldı. Fincanın kenarı soğuk ve kalındı ama kahve iyiydi. Sıcak ve yeterince demliydi.

Fincanı masaya bıraktı ve ellerini fincanın etrafında kavuşturdu. Sanki kahveyi kommaya almış gibiydi. Tumer'a baktı. Gözlerinin içine bakıp, "Başka ne var?" dedi.

O da, "Bir şey daha var," dedi. "Ve bunu söylemek zor olacak. Özür dilerim."

"Ne için?"

"Bir oda mı yoksa iki mi diye sormamalıydım."

"Benim için sorun değil."

"Benim için sorun. Henüz bir oda için hazır olduğumu düşünmüyorum. Sanki sana borçluymuşum gibi geliyor. Bugün yaptıkların için. Böyle bir düşünceye sahip olduğum için de koşullar yeterince hazır değil demektir. Tek odada kalma koşullan yani."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Beni teşvik eden tek şey kendi bencil düşüncelerim. Seni akşam yemeğine davet etmek istemiştim. Ki şu anda yemekteyiz. Bir bakıma. Tam olarak planladığım gibi değil ama olsun. Yemeğin mekanı planlanandan farklı olsa da isteğime ulaşmış durumdayım. Bu esnada yaşanan diğer her şey tamamen ikincil zarar konumunda. O yüzden de bana borçlu değilsin."

Tumer, "Kendimi huzursuz hissediyorum," dedi.

"Daha yeni tutuklandın ve hapisten kaçtın. Şimdi de hayatta kalmak için kaçıyorsun ve hem araba hem de para çalıyorsun." "Hayır, huzursuzluğumun sebebi sensin."

"Neden?"

"Senin yanında rahat olamıyorum."

"Üzgünüm."

"Senin suçun değil," dedi Tumer. "Yapın böyle."

"Ne demek bu?"

"Duygularını incitmek istemem."

"İncitemezsin," dedi Reacher. "Ben askeri inzibat subayıyım. Ve de bir erkeğim. Duygularım yok."

"İşte tam olarak bunu anlatmaya çalışıyorum."

"Şaka yapıyordum."

"Hayır, yapmıyordun. Tam olarak şaka sayılmazdı." Tumer uzunca bir süre sessiz kaldı.

Sonra, "Sende vahşi bir yan var," dedi.

Reacher, buna cevap olarak bir şey söylemedi. Vahşi, La-Asla Geri Dönme 219

tince ferus sıfatından türemiş feral kelimesinden geliyordu. Anlamı yabani demekti. Bestia fera ise yabani hayvan demek oluyordu. Genelde, evcilleştirmeden kaçmış ve doğal yaşamına dönmüş rtianasında yorumlanırdı.

Tumer, /Sanki senin için her şey 'evet ya da hayır'a indirgenmiş. Sen ve onlar. Siyah ve beyaz. Yaşa ya da öl. Düşünüyorum da bir insanı bu hale getiren nedir?"

"Hayat," dedi Reacher. "En azından benimkini hayat bu hale getirdi."

"Avcı gibisin. Soğuk ve sert. Bütün bu yaşananlara baksana. Her şeyi planlamışsın. Arabadaki dört adam ve onlann patronları. Şu anda onlara doğru yüzüyorsun ve su, kana bulanacak. Ya seninki ya da onlarınki ama sonuçta kan dökülecek." "Şu anda umuyorum ki onlardan uzağa yüzüyorumdur. Çünkü kim olduklarını ya da nerede olduklarını bile bilmiyorum."

"Ama öğreneceksin. Sürekli onlan düşünüyorsun. Açıkça görebiliyorum. Endişeleniyor ve onların kokulannı almaya çalışıyorsun."

"Başka ne yapmam gerekir? Doğruca Leavemvorth'e giden bir otobüse bilet mi alayım?"

"Tek alternatif bu mu?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

Tumer kahvesinden ilk yudumu aldı. Ağır ve düşünceli bir şekilde içti. Sonra da, "Sana katılıyorum," dedi. "Ve sorun da bu. Beni rahatsız eden bu. Tıpkı senin gibiyim. Fakat henüz o noktaya erişemedim. Sorun da bu. Sana bakmak, geleceğime bakmak gibi. Bir gün ben de senin gibi olacağım. Ben de törpülenip 'evet ya da hayır' noktasına geleceğim."

"Yani fazlaca tanıdık geldim, öyle mi? Pek çok kadm onlardan fazlaca farklı olduğum için reddede r beni."

"Beni korkutuyorsun. Ya da senin gibi olma düşüncesi kor-220 Lee Child

kutuyor. Henüz buna hazır olduğumu düşünmüyorum. Hiç hazır olamayacağım galiba."

"Hazır olmak zorunda değilsin. Bu yaşadıklarımız izlediğin yolda karşına çıkan bir pürüz sadece. Kariyerin hâlâ senin ve öyle de olacak."

"Tabii kazanırsak."

"Kazanacağız."

"En iyi senaryoya bakacak olursak ben yoldan çekilirim ve sen yoluna devam edersin. En kötü senaryoda da ben sonsuza dek ortadan kaybolurum."

"Hayır, en kötü senaryo senin ölümün ya da tutuklanmanla ilişkili olamaz. En kötü senaryo, kötü adamların kazanması olur."

"Senin için ya kazan ya da kaybet seçenekleri var sadece, değil mi?"

"Üçüncü bir seçenek var mı?" "Kaybetmek düşüncesi seni delirtiyor mu?"

"Tabii ki."

"Böylesi kibir insanı felç eder. Normal insanlar kaybettik diye delirmez."

"Belki de delirmeliler," dedi Reacher. "Ama sen tam olarak benim gibi değilsin. Bana bakarken kendine bakmıyorsun. O yüzden bunca yol geldim. Sen benim

daha iyi bir versiyonum-sun. Telefonda konuşurken hissettiğim buydu. Olması gerektiği gibi yapıyorsun."

"Neyi?"

"Her şeyi. İşini. Yaşantını. İnsan olmayı."

"Bana hiç öyle gelmiyor. En azından şu anda. Ayrıca benim daha iyi bir versiyon olduğumu sanmıyorum. Eğer ben sana bakıp geleceğimi göremiyorsam, sen de bana bakıp nasıl biri olabilirdim diye hayıflanamazsın."

Ocak ustası masaya geldi ve bu kez elinde yumurta, pas-Asla Geri Dönme 221

tırma ve kızarmış gevrek ekmeklerin olduğu tabaklar vardı. Hepsi de çok güzel görünüyordu. Ve çok iyi pişmişlerdi. Yumurtaların/kenarlan elle çizilmiş kadar düzgün ve temizdi. Usta, ocağın metal yüzeyine gerçekten iyi bakmıştı. Adam gidince Tumer, "Bütün bunlar senin tutmamız gereken oda sayısı hakkında da bir çıkarım yaptığın ve tercihini belirlediğin sonucuna getiriyor beni," dedi.

Reacher da, "Dürüstçe cevap vermemi ister misin?" diye sordu.

"Tabii ki."

"Bir tercihim var."

"Nedir?"

"Tercihimden önce sana anlatmam gereken şeyi paylaşmam gerek."

"O nedir?"

"Beni kaçırmak için tasarladıkları diğer husus."

"Peki, nedir o?"

"Babalık davası," dedi Reacher. "Görünüşe göre Los Angeles'ta bir kızım varmış. Hatırlamadığım bir kadından olma kızım."

33. BÖLÜM

Reacher konuşurken Tumer yemeğini yedi. Reacher konu hakkında kendisine

anlatılan ne varsa hepsini paylaştı. Seul ve DMZ arasındaki Red Cloud ve Candice Dayton; Candice'in günlüğü ve Los Angeles'ta geçirdiği zaman. Şimdi evsiz oluşu, kızı, arabada yaşıyor olmaları ve avukata gidişleri.

Tumer, "Çocuğun adı ne?" diye sordu.

"Samantha," dedi Reacher. "Muhtemelen kısaca Sam diyorlardır."

"Kaç yaşında?"

"On dört. On beş olmak üzere." "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Kötü. Eğer gerçekten benim kızımsa doğduğu günden beri yanında olmalıydım."

"Annesini hatırlamıyor musun gerçekten?"

"Hayır, gerçekten hatırlamıyorum."

"Bu durum senin için normal mi?"

"Yani ne kadar yabani bir adam olduğumu mu anlatmaya çalışıyorsun?"

"Öyle de denebilir."

"İnsanları unutan biri olmadığımı düşünüyorum. Umarım öyle değilimdir. Özellikle de beraber olduğum kadınlar ko-

nusunda. Fakat unutuyorsam da fark edemem. Çünkü zaten unutmuşumdur. İnsan unuttuğu bir şeyin farkında olamaz." "Bu yüzdeıy mi Los Angeles'a gidiyoruz?"

"Bilmek zorundayım," dedi Reacher.

"Ama by intihar," dedi Tumer. "Orada seni bekliyor olacaklar. Oraya gideceğinden eminlerdir." "Bilmek zorundayım," dedi Reacher yeniden.

Tumer bir şey söylemedi.

Reacher da, "Her neyse, hikayem bu işte," dedi. "Sana anlatmam gereken şey buydu. Tam olarak dürüst ve açık olmak istedim. Bir anlamı olur mu bilmem. Oda konusunda mesela." Tumer yanıt vermedi.

Yemeklerini bitirdiler ve hesabı istediler. Adisyonda üç satır tam olarak ne yazdığı okunmayan bir şeyler karalanmıştı. Altına da toplam tutar yazılıp daire içine alınmıştı. Bir fincan kahve ne kadardı? Kimse bilmiyordu. Çünkü henüz bu bilgiye ulaşabilen olmamıştı. Belki de ücretsizdi. Belki kahvenin ne kadar olduğu bilinmemeliydi çünkü geri kalan yiyeceklerin toplamı çok da yüksek bir meblağ etmiyordu. Reacher'ın on üç dolar otuz iki senti vardı. Benzin istasyonundan kalan para üstü ile Sullivan'dan kalan sekiz sentin toplamıydı. Hepsini masanın üzerine bıraktı. Hesaba oldukça sağlam bir bahşişi de dahil etmişti. Bütün gece ocak başında çalışan bir usta, böylesi bir bahşişi hak ediyordu.

Araba bıraktıkları yerde, bıraktıkları gibi duruyordu. Ne etrafı kuşatılmış ne de SWAT ekipleri tepelerine inmişti. İleride solda kalan polis barakası sessiz görünüyordu. Baraka önündeki polis arabaları yerlerinden kıpırdamamıştı. Fakat içeriden gelen ışık hâlâ yanıyordu.

"Kalıyor muyuz, gidiyor muyuz?" diye sordu Tumer. "Kalıyoruz," dedi Reacher. "Burası da diğer her yer gibi.

Polisler hemen dibimizde olduğu için kulağa tuhaf gelebilir ama durum bu. Gideceğimiz yerler de buradan iyi olmayacak. En azından bu iş bitene kadar."

"Yani biz kazanana kadar."

Aynı şey.

Corvette'in alçak koltuklarına kuruldular ve Tumer motoru çalıştırıp motele doğru yol aldı. Resepsiyon ofisinin dışında durdu.

"Burada bekleyeceğim," dedi. "Sen gidip giriş yaparsın."

"Tamam," dedi Reacher.

Billy Bob'un destelerinden bir avuç yirmilik aldı.

"îki oda," diye seslendi Tumer.

Gece vardiyasındaki resepsiyonist sandalyesinde uyuyordu ama uyanması uzun sürmedi. Kapının sesi uykusunu böldü ve Reacher'm resepsiyon masasını tıklatması da kesin uyanış getirdi. Resepsiyonist çocuk gençti. Belki de bir aile işletme-siydi. Belki sahibin oğlu ya da yeğeniydi.

"İki odanız var mı?" diye sordu Reacher.

Delikanlı bilgisayar ekranını kontrol ederken büyük işler yapıyormuş edasına büründü. Tıpkı diğerleri gibi. Reacher ise bu hareketleri çok aptalca buluyordu. Ne de olsa devasa otel işletmelerinin küresel operasyonlarının başındaki kilit adamlar değillerdi. Odalarının sayısını el ve ayak parmaklan ile sayabilecekleri motellerdi bunlar. Müsait oda olup olmadığından emin olamadıklannda tek yapmalan gereken kafalannı çevirip arkalannda asılı olan anahtarlara bakmaktı.

Delikanlı ekrandan başını kaldırdı ve "Evet, efendim, iki odamız var," dedi.

"Ne kadar?"

"Her oda için gecelik otuz dolar. Ayrıca caddenin karşısındaki kafede kahvaltı için hediye çeki dahil." Asla Geri Dönme 225

"Anlaştık," dedi Reacher ve Billy Bob'un yirmiliklerinden üç tane uzatıp odaların anahtarlarını aldı.

Oda numaralan on bir ve on/İkiydi. Yan yana odalar. Delikanlı incelik yapmıştı. Sabah odayı temizleyecek kişi için kolaylık olacaktı. Ağır temizlik arabasını iteceği mesafe azalmıştı.

"Teşekkürler," dedi Reacher. Arabaya gitti ve Tumer da motelin arkasına dolanıp son binanın etrafını çevreleyen kış çalılannm arkasına park etti. Ardından arabanın üstünü kapattılar ve dışarı çıkıp kapılannı kilitlediler. Caddeden görünmeyecek şekilde park etmişlerdi.

Birlikte yürüyüp odalannı buldular. İkinci kattalardı. Dış merdivenler betonarmeydi. Reacher, Tumer'a on bir numaralı odanın anahtarını verdi ve kendisi de on iki numarayı tercih etti.

Tumer, "Yarın kaçta buluşuyoruz?" diye sordu.

"Öğlen," dedi Reacher. "İstersen yarın arabayı ben kullanırım."

"Bakarız," dedi kadın. "İyi uykular."

"Sana da."

Reacher, Tumer emniyetli biçimde içeri girene kadar bekledi ve sonra kendi odasına yöneldi. Kapıyı açınca karşılaştığı oda, akustik tavanlı ve vinil duvar kağıtlı kutu gibi bir odaydı. Rock Creek'teki motel odasından iyiydi ama aralarındaki fark milimetrik boyutlardaydı. Isıtıcısı daha sessiz çalışıyordu ama tamamen sessiz denemezdi. Halısı daha temizdi ama tertemiz değildi. Yatak örtüsü de benzer durumdaydı. Duş daha makuldü ve havlular inceydi ama transparan değildi. Sabun ve şampuanın üzerindeki etiketlerde adı geçen marka, Bostonlu yaşlı avukatların açtığı bir hukuk bürosunun adı gibiydi. Mobilyalar açık renk ahşaptandı ve televizyon seti de küçük, düz ekran ve markası pek bilinmeyen bir televizyondan ibaretti. Büyüklüğü, kabin boy valizler kadardı. Odada telefon yoktu.

Minibara, müessesenin ikramı bir şişe suya ya da yastık üzerine bırakılmış bir paket çikolataya da rastlamamıştı.

Televizyonu açtı ve CNN'i bulup ekranın altından akan yazıları takip etti. Alt yazılan tam tur izledi. Virginia'daki bir askeri birlikten kaçan iki şahıstan bahsedilmiyordu. Banyoya gitti ve duşu açıp altına dikildi. Sabundan arındıktan sonra da suyun altında öylece durdu. Kafede yaptıklan konuşmalar kesitler halinde aklına geliyordu ve bu kesitleri durdurmayı başaramıyordu. Sende vahşi bir yan var, demişti Tumer. Avcı gibisin. Soğuk ve sert.

Fakat günün sonunda Reacher'ın aklına kazman diyalog şu oldu. Tumer, Morgan'ın nasıl biri olduğunu sormuştu. Reac-her da, Afganistan 'a gönderdiğin adamlar iki radyo bağlantısını gerçekleştirmedi ve o adam, kılını bile kıpırdatmadı, diye yanıt vermişti. Bu sözleri aklında tekrar edip durdu. Dudakla-nm kıpırdatarak önce sessiz, sonra sesli olacak şekilde yineledi. Her bir kelimeyi, başından süzülen su damlalarını ezer gibi telaffuz ediyor, hiçbir detayı atlamıyordu.

Afganistan 'a gönderdiğin adamlar.

İki radyo bağlantısını gerçekleştirmedi.

Ve o adam kılını bile kıpırdatmadı.

Suyu kapattı ve duştan çıkıp bir havlu aldı. Sonra vücudu hâlâ ıslakken pantolonunu giyip tişörtlerinden birini üzerine geçirdi. Dışarı çıktı. Gecenin soğuğunda yalın ayak halde yürüdü ve on bir numaralı odaya geldi.

Kapıyı tıklattı.

34. BÖLÜM

Reacher soğuk havada bekledi. Çünkü Tumer kapıyı hemen açmadı. Fakat kadının uyumadığına emindi. Kapının gözetleme deliğinden içeride ışık olduğunu görebiliyordu. Sonra ışık kesildi ve Tumer gözünü deliğe yanaştırdı ve dışarıdakinin kim olduğuna baktı. Reacher bir süre daha bekledi. Üzerine bir şeyler giyiyor herhalde, diye düşündü. Muhtemelen o da duş almış olmalıydı.

Sonra kapı açıldı ve Tumer bir eli kapının kolunda, diğeri de pervazında olacak şekilde dikildi. Böylece Reacher'm içeri girmesini, bilinçli ya da bilinçsiz olarak, engelliyordu. Saçları ıslak sayılırdı ve parmakları yardımıyla tarandığı belliydi. Üzerinde ordu tişörtü ve yeni aldığı pantolonu vardı. Ayaklan çıplaktı.

Reacher, "Arayabilirdim ama odamda telefon yoktu," dedi. "Benim de yok," dedi Tumer. "Ne oldu?" "Sana Morgan'la ilgili söylediğim şeylere kafam takıldı. Ne anlama geldiklerini şimdi anladım."

"Ne demiştin ki?"

"Afganistan'a gönderdiğin adamlar iki radyo bağlantısını gerçekleştirmedi ve o adam, kılını bile kıpırdatmadı, dedim." "Ben de düşündüm o konuyu. Bence bu, onun da diğerleri 228 Lee Child ile birlikte hareket ettiğinin kanıtı. Hiçbir şey yapmadı. Çünkü yapacak bir şey olmadığını biliyordu. Öldüklerini biliyordu. O yüzden bir arama emri çıkarmanın hiçbir anlamı kalmamıştı." "İçeri gelebilir miyim?" diye sordu Reacher. "Burası çok soğuk."

Yanıt alamadı.

"İstersen benim odama da gidebiliriz," dedi. "Nasıl tercih edersen."

"Gerek yok, içeri gir," dedi Tumer. Elini kapıdan çekti ve kendisi de kenara çekildi. Reacher içeri girince adamın arkasından kapıyı kapattı. Odalan hemen hemen aynıydı. Reacher, gömleğini sandalyeye asılı halde buldu. Tumer'm botları da düzgün bir şekilde sandalyenin altına kaldırılmıştı. Yan yana ve hizalı.

"Herhalde yeni ayakkabılar alabilirim artık," dedi. "İstediğin her şeyin yenisini alabilirsin," dedi Reacher. "Sen de hemfikir misin?" diye sordu Tumer. "Morgan da onlardan biri ve bu da kanıtı, değil mi?"

"Bu durum, adamın tembel ve kabiliyetsiz oluşunun kanıtı da olabilir."

"Hiçbir komutan bu kadar aptal olamaz."

"Ne kadar süredir ordudasın?"

Kadının yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Tamam, pek çok komutan bu denli aptal olabilir."

Reacher, "Bence burada önemli olan, adamın hiçbir şey yapmamış olması değil," dedi.

Tumer yatağa oturdu. Reacher ise pencere kenarında ve ayaktaydı. Kadının pantolonu bol ama tişörtü tam bedenine göreydi. Tişörtün altına bir şey giymemişti. Açıkça belli oluyordu. Kadının kaburgaları ve narin kıvrımları belirgindi. Güney Dakota'dayken telefonlaştıklarında kadının sarışın ve mavi gözlü olduğunu hayal etmişti. Kuzey KaliforniyalI olabi-

lir demişti ve tüm tahminleri baştan aşağı yanlış çıktı. Saçları ve gözleri koyu fenkli, Montanalı bir kadındı. Fakat Reacher diğer tüm kontlarda haklı çıkmıştı. 1.67 ya da 1.70 boyundasın, demişti telefonda. Ama zayıfsın. Sesin de boğazından ve boğuk geliyor. Kadın gülmüş ve Benim küçük göğüslü olduğumu mu iddia ediyorsun? diye sormuştu. Bu kez gülen Reacher'dı. En iyi ihtimalle 75B ölçülerinde, demişti. Kadının karşılığı ise Kahretsin! olmuştu.

Fakat gerçekte her şey çok daha iyi görünüyordu. Tumer yakından bambaşka bir güzellik taşıyordu. Beklediğine değmişti.

Tumer, "Morgan'm söylediklerinin önemli kısmı ne?" diye sordu.

"Art arda iki radyo bağlantısının gerçekleştirilememesi."

"Çünkü?"

"Adamların senin tutuklandığın gün bağlantı kurdu ama ertesi günü ve bir sonraki günü atladı."

"Tıpkı benim gibi," dedi Tumer. "Çünkü ben tutukluydum. Biliyorsun ya. Bu planı en baştan bu şekilde tasarlamışlardı. Her iki tarafı da susturdular. Eş zamanlı olarak hem onların hem benim iletişimimi kestiler." "Eş zamanlı değildi," dedi Reacher. "Önemli olan kısım da bu. Afganistan, Rock Creek'ten dokuz saat ileride. Bu da kış aylarında neredeyse günün aydınlık kısmının tamamı demek. Kimse hava karardıktan sonra Hindikuş'un patikalarında yürümez. Pek çok nedenle son derece kötü bir fikir olur. Bunlar arasında düşmek ve kazara bacağını kırmak da vardır. O yüzden adamların hava henüz aydınlıkken vuruldu. Bundan adım gibi eminim. Sorgusuz sualsiz. Hava, yerel saatle 18:00'da kararır."

"Pekala."

"Afganistan'da 18:00, burada sabah 09:00 demektir."

230 Lee Child "Tamam."

"Ama benim avukatım senin Cayman AdalarTndaki banka hesabını sabah 10'da açtığını söyledi. Hesabına 100 bin dolar yattığında saat ll'di. Ve sen de saat 12'de tutuklandın."

"O kısmı gayet iyi hatırlıyorum."

"Bu da adamlarının, bu insanlar sana bulaşmadan en az bir saat önce öldürüldüğü anlamına geliyor. Muhtemelen aradaki zaman farkı çok daha fazla. Minimum bir saat, maksimum sekiz ya da dokuz."

"Tamam. Eş zamanlı bir operasyon olmamış. İki işi aynı anda götürmemişler. Fakat art arda gerçekleştirmişler. Bir şey fark eder mi?"

"Bence eder," dedi Reacher. "Fakat bir gün öncesine gidelim. Sen, Weeks ve Edwards'ı tepelere yolladın ve anında tepki aldın. Her şey ertesi gün öğle saatinde ortadan kaldırılı-verdi. Nasıl oldu da bu kadar hızlı tepki verebildiler?"

"Şans eseri mi?"

"Diyelim ki başka bir nedenden ötürü."

"110. Birlik içinde bir köstebekleri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Şüpheliyim. Bizim birliğin insanı bunu yapmaz. Benim zamanımda böyle bir şeye imkan yoktu. Tahminimde yanılmıyorsam, birliğin bütünlüğü zaman içinde daha da iyiye gitmiş olmalı."

"O halde nasıl?"

"Bence iletişim kanallarımıza sızdılar."

"Rock Creek telefonlarında kaçak mı vardı diyorsun? Mümkün olabileceğini zannetmiyorum. Çalışan düzgün sistemlerimiz var."

"Rock Creek'tekiler değil," dedi Reacher. "Telefon hatlarının yerel bağlantılarını dinlemek hiç anlamlı değil. Bu hatlardan çokça var. Önemli olan olayın merkezine odaklanmak.

Asla Geri Dönme 231

Örümceğin yaşadığı yere. Bence Bagram'da olan biten her şeyden haberdarlar. Yetkili ve kıdemli üst düzey kurmay subaylar ve istedikleri her şeye erişebiliyorlar. O an, ellerinde olan her şeyüı kaynağı Bagram'dı. Tüm konuşmaları, yerel dedikodular/ senin adamlarının verdiği tepkileri ve her türlü sözlü ve yazılı görüşmeyi takip ediyorlardı."

"Olabilir," dedi Tumer.

"İşte o zaman çok şey fark eder."

"Fakat sadece arka planda bir detay olarak kalır."

"Hayır, ortada arka plan detayından fazlası var," dedi Reacher. "Weeks ve Edwards'ı çoktan durdurmuşlardı. Bir ila dokuz saat önce. O zaman neden senin peşine düştüler?" "Nedenini biliyorsun. Benim aslında bilmediğim bir şeyi, bildiğimi düşündükleri için."

"Ama bir şey düşünmelerine gerek yoktu. Tahmin etmelerine ya da plan yapmalarına da. Madem Bagram'da olan biten her şeyden haberleri vardı... Spekülasyona gerek yoktu. We-eks ve Edwards'ın sana ne anlattıklarını biliyorlardı. Duyduklarından eminlerdi. Her şey siyah ve beyaz gibi netti. Onlar, senin ne bildiğini biliyorlardı, Susan."

"Ama ben bir şey bilmiyorum ki. Çünkü Weeks ve Ed-wards bana bir şey anlatmadı."

"Bu doğruysa neden senin peşine düştüler? Bunu neden yapsınlar? Hiç sebep yokken böylesine masraflı bir tezgahı neden kursunlar? Neden 100 bin dolarlarını riske atsınlar?" "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki Weeks ve Edwards sana bir şeyler anlattı. Diyorum ki sen bir şeyler biliyorsun. O zaman için önemli bir şey gibi gelmemiş olabilir ve şimdi hatırlamıyor olabilirsin. Ama Weeks ve Edwards sana bir ipucu verdi. Bunun sonucunda da birilerinin paçası tutuştu."

35. BOLUM

Tumer çıplak ayaklanın yatağa koydu ve arkasına yaslandı. Yastığa sırtını dayadı. "Ben bunak değilim, Reacher," dedi. "Adamlanmm bana söylediklerini hatırlıyorum. Paştun'dan bir adama para ödüyorduk. İçeride işlerimizi halletsin diye. O adamla buluştular ve adam onlara Amerikalı bir subayın bir aşiret reisi ile buluşmak için kuzeye doğru gittiğini söyledi. Fakat o anda Amerikalı subayın kimliği net olarak bilinmiyordu. Aynca buluşmanın amacı da bilinmeyenler arasındaydı." Reacher, "Subaya dair bir eşkal tanımı yapılmış mıydı?" diye sordu.

"Hayır, sadece Amerikalı dendi."

"Kadın mı erkek mi?"

"Erkek olmak zorunda. Çünkü Paştunlu aşiretler kadınlarla görüşmez."

"Siyahi mi beyaz mı?"

"Söylemediler."

"Karacı mı? Denizci mi? Havacı mı?"

"Onların gözünde hepimiz biriz."

"Rütbe? Yaş?"

"Hiç detay yok. Sadece Amerikalı bir subay. Tek bildiği-

Asla Geri Dönme 233

"Başka bir şey olmak zorunda."

"Ne bildiğimin farkındayım, Reacher. Tıpkı ne bilmediğimin farkında oMuğum gibi."

Emin misin?

"Bu ne dpnek şimdi? Mevzu senin Kore'deki kadınla yaşadıkların gibi. Kimse bir şey unutup unutmadığını bilmez. Çünkü unuttuğu şeyin farkında olamaz. Fakat ben bir şey unutmadığımı biliyorum. Adamlanmm söylediklerini hatırlıyorum."

"Aranızdaki diyalog ne kadar sürdü?"

"Sana şimdi anlattıklanm, dedikodular, benim verdiğim emirler, adamları izlemek için gitmeleri gereken yer. Hepsi bu. Bir sinyal benden gidiyor, bir sinyal onlardan geliyordu." "Son radyo bağlantıları? Ne söylediklerini biliyor musun?" "Onlar beni tutuklamaya gelmeden önce gördüğüm son şeydi. Tamamen rutin bir bağlantıydı. Hiçbir ilerleme yoktu. Burada görmeniz gereken bir şey yok, millet, o yüzden devam edin. Bunun gibi bir şeydi."

"Demek ki aradığımız şey orijinal mesajda. Dedikodularla ilgili olanda. Kelimesi kelimesine hatırlaman gerek."

"Kimliği bilinmeyen bir Amerikalı subay, bir aşiret reisiyle görüşmek üzere kuzeye gidiyor. Nedeni bilinmiyor. Mesaj, kelimesi kelimesine buydu. Hâlâ hatırlıyorum."

"Bu mesajın neresi 100 bin dolar değerinde? Ayrıca senin, benim ve Moorcroft'un geleceği bedelinde? Üstüne üstlük Berryville, Virginia'da, okul çağında bir kızın kolunu morartmayı gerektirecek düzeyde?"

"Bilmiyorum," dedi Tumer.

Sonrasında bir sessizliğe büründüler. İkisi de konuşmadı. Tartışmadı. Tumer yatağa uzandı ve bakışlarını tavana dikti. Reacher da pencerenin pervazına yaslandı ve olayların özetini yaptı

zihninden. On dört kelime. Kusursuz bir cümle. Özne, nesne ve yüklemden oluşuyor. Ritmi güzel. Ses dalgalanması iyi: Kimliği bilinmeyen bir Amerikalı subay, bir aşiret reisiyle görüşmek üzere kuzeye gidiyor. Nedeni bilinmiyor. Cümlenin üzerinden tekrar tekrar geçti. Sonra kısımlara böldü. Dikkatle inceledi. Kimliği bilinmeyen bir Amerikalı subay.

Kuzeye gidiyor.

Bir aşiret reisiyle görüşmek üzere.

Otuz beş hece. Haiku olduğu söylenemez. Haiku olmak için fazla uzun.

Anlamı ne?

Emin olmamakla birlikte cümlenin başı ve sonu arasında bir tutarsızlık sezdi. Kusursuz işleyen bir mekanizmaya, kum tanecikleri kaçmış gibi.

Kimliği bilinmeyen bir Amerikalı.

Bir aşiret reisi.

Anlamı ne? Bilmiyordu.

"Gitsem iyi olur," dedi. "Yarın buluruz. Gece aklına bir şeyler gelebilir. Bazen olur ya. Beyin uykuda tuhaf tepkiler verir. Hafıza işlemcisi ya da bilinçaltı portalı gibi bir şeyler var. Bir keresinde, otobüsteki bir dergide yer alan makalede okumuştum."

"Hayır," dedi Tumer. "Yapma." "Ne yapmayayım?"

"Gitme," dedi. "Burada kal."

Reacher bir an duraksadı.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Kalmak ister misin?"

"İki kere iki dört mü?"

"O zaman tişörtünü çıkar."

"Gerçekten mi?"

Asla Geri Dönme 235 "Çıkar dedim, Reacher."

Reacher denileni yaptı. Esneyen pamuklu tişörtünü omzunun gerisinden çekti ve başının üstünden çıkarıp yere attı.

"Teşekkürler," dedi Tumer.

Reacher, her zamanki gibi, karşısındaki kadının bedenindeki yara izlerini saymasını bekledi. "Yanılmışım," dedi Tumer. "Sende vahşi bir şeyler yokmuş. Sen gerçek bir hayvanmışsın."

"Hepimiz hayvanız aslında," dedi Reacher. "Bu da işleri daha ilginç kılıyor."

"Ne sıklıkla vücut çalışıyorsun?"

"Çalışmıyorum," dedi. "Genetik." Gerçekten de öyleydi. Ergenlikle beraber bazı şeyler açığa çıkmıştı. Bunlar arasında boyu, kilosu ve aşın mezomorf fiziği vardı. Kann kaslan, yola döşenmiş Arnavut kaldırımlan gibiydi. Göğsü Amerikan futbolu oynayan profesyonellerin giydiği vücut zırhını andınyor-du. Bisepsleri ise basketbol topu misaliydi. Deri altı yağ dokusu ise sadece bir kağıt mendil dokusun da ve inceliğindeydi. Bu denge hiç bozulmadı. Ne diyet yaptı, ne de ağırlık çalıştı. Spor salonuna gitmedi. Ortada sorun yoksa tamir etmeye çalışma yaklaşımını benimsedi.

"Şimdi de pantolon," dedi Tumer.

"Altına bir şey giymedim."

Kadın gülümsedi.

"Ben de," dedi.

Reacher pantolonunun düğmesini çözdü. Fermuarını indirdi. Kanvas pantolonu kalçalarından aşağı sıyırdı. Sonra ayaklarını paçalarından kurtardı. Yatağa doğru bir adım yaklaştı.

"Sıra sende," dedi.

Tumer ayağa kalktı.

Gülümsedi.

Tişörtünü çıkardı.

Reacher'in hayal ettiği ve arzuladığı her şey ete kemiğe bürünmüş halde karşısındaydı.

Ertesi sabah geç uyandılar. Isınmış, uykulu ve fazlaca tatmin olmuş haldelerdi. Onları uyandıran, pencerelerinin altındaki otoparktan gelen araba motorlarının sesiydi. Esnediler, gerindiler ve uzun uzun, ağır ağır ve sakin sakin öpüştüler.

Tumer, "Billy Bob'un parasını boşa harcadık," dedi. "İki oda mevzusu yüzünden. Tamamen benim hatam. Özür dilerim." "Fikrini değiştiren ne oldu?" diye sordu Reacher.

"Arzu, sanırım," dedi Tumer. "Hapishane insanı değiştiriyor."

"Dalga geçme."

"Tişörtün. Hayatımda bu kadar ince bir şey görmedim. Ya çok pahalı ya da çok ucuz dedim."

"Ciddi ol."

"Telefonla konuştuğumuzdan beri ölmeden önce yapılacaklar listemdeydi. Ses tonun hoşuma gitmişti. Ayrıca fotoğrafını da görmüştüm."

"Sana inanmıyorum."

"Berryville'deki kızdan bahsettin. Fikrimi değiştiren o oldu. Şu kolunun zedelenmesi olayı. O durum senin canım sıktı. Aynca varını yoğunu benim

sorunuma adadın. Koca Dog'la olan meseleni görmezden geliyorsun. O da gayet önemli bir konu. Bu da demek oluyor ki sen başkalarını önemsiyorsun. Bu da senin gerçekten vahşi olmadığını gösteriyor. Benim için başkalarını önemsemek her şeyden önce gelir. Hâlâ doğru ve yanlışı ayırt edebiliyorsun. Hepsi benim için uygun. Eğer gelecekteki halime bakıyorsam, gördüklerimden memnunum. Geleceğim çok da kötü olmayacak."

"İki yıldızlı bir general olacaksın. Tabii sen de istersen." "Sadece iki yıldız mı?"

"Daha fazlası Genelkurmay Başkanlığı'na aday olmak demektir. Ki o da hiç eğlenceli bir iş değil."

Tumer yanıt vermedi. Park yerinden hâlâ motor sesleri geliyordu. Birden fazla araç daireler çizerek aynı yerde ha-reket/ediyor gibiydi. Belki üç ya da dört tanelerdi. Binanın bir tarafından diğerine gidip geliyorlardı. Durmaksızın daire çiziyorlardı.

Tumer, "Saat kaç?" diye sordu.

"12:00 olmasına dokuz dakika var."

"Nereden bildin?"

"Ben hep saatin kaç olduğunu bilirim."

"Motelden kaçta ayrılmamız lazım?"

O esnada kapının dışında ayak sesleri duydular. Sonra da kapının altından odaya süzülen bir zarfla birlikte uzaklaşan ayak seslerini işittiler.

"Otelden ayrılma saati 12:00 sanırım," dedi Reacher. "Çünkü tahminime göre bu zarfın içinde faturanın bize ait olan kopyası var."

"Ne kadar da resmi bir yöntem."

"Bilgisayarları var."

Motor sesleri gelmeye devam ediyordu. Reacher'ın beyninin bir kısmı, bunun

tehlike işareti olduğunu algılamıştı. Peki, gelenler ordunun araçları mıydı? Polis miydi? FBI mı? Beyninin tehlike sezen kısmı buna yanıt veremedi. Haklıydı da. Çünkü bu araçlar sivildi. Hepsi benzinle çalışan motorlardı ve V8'di. En azından dört silindirli indirim kampanyası ile özel sürüm yapılmış nispeten ucuz araçlardı. Aynca çarpmalara karşı dirençli süspansiyonlan ve tıkır tıkır ses çıkaran panelleri vardı. Askeri ya da yan askeri hiçbir kurumun aracından bu tip sesler çıkmazdı.

Sesler iyice arttı.

"Bu nedir?" diye sordu Tumer.

"Baksana," dedi Reacher.

Kadın incecik ve çırılçıplak vücuduyla süzülerek cam kenarına gitti. Perdelerin arkasından gizlice baktı. Baktı, bekledi ve dışandaki gösteriyi izledi.

"Dört pikap," dedi. "Çeşitli yaşlarda, büyüklüklerde ve tadilat seviyelerinde. Hepsinde de ikişer kişi var. Binanın etrafında durmadan dönüyorlar."

"Neden?"

"Bir fikrim yok."

"Hangi şehirdeyiz?"

"Petersburg, Batı Virginia."

"Belki de Batı Virginialılann eski bir geleneğidir. Baharı karşılama töreni filan. Pamplona'da boğalan salıvermeleri gibi. Petersburg'da da pikaplan salmışlardır."

"Fakat bu biraz düşmanca görünüyor. Bahsettiğin filmlerdeki gibi. Hani her şeyin çok sakin olmasından yakınan tiplerin olduğu filmlerden. Sonra Kızılderililer çıkıp gelir ve tekeri kırılmış vagonun etrafında daireler çizerek at biner ya. Gittikçe de hızlanırlar."

Reacher, bakışlarını kadından çekip kapıya çevirdi. "Bekle," dedi.

Yataktan çıkıp yerdeki zarfı aldı. Zarfın ağzı açıktı. İçinde de bir kağıt parçası vardı. Kötü bir şey yoktu. Beklediği gibi. Üçe katlanmış bir faturaydı. Borç görünmüyordu. Çünkü on bir numaralı odanın ücreti olan otuz dolar peşin ödenmişti. Ama.

Faturanın altında dikkat çekecek şekilde yazdırılmış, neşeli bir not vardı. Bizi tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz diyen bir satır ve altında da motel sahibinin adı ve imzası. En alta da son derece anlamlı bir ekstra bilgi iliştirilmişti.

"Kahretsin," dedi Reacher.

"Ne oldu?"

Yatağın yanında buluştular ve Reacher elindeki kağıdı kadına gösterdi.

Bizi tercih ettiğiniz çok teşekkür ederiz!

John Claughton, Motel Sahibi.

Claughtonlar üç yüzyûdır Hampshire Bölgesi 'ndelerdir!

36. BÖLÜM

Reacher, "Sanırım Corvette konusunda epey ciddiler," dedi. "Dün gece bir ağacın etrafında toplanmış olmalılar. Savaş konseyi kurmuşlar. Harekete geçme çağrısı yapılmış. Hampshire Bölgesi Claughtonlar'ı ve Grant Bölgesi Claughtonlar'ı ile diğer bölgelerdeki Claughtonlar bir araya gelmiştir eminim. Muhtemelen bir düzine bölgeden adam toplamışlardır. Eyaletin her yerinden gelmiş olmalılar. Eğer dün ofiste duran Uyuyan Güzel de bunlann oğlu ya da yeğeniyse, o da Billy Bob'un kuzeni demektir. Şimdi de örgütün asil üyeleri arasındaki yerini almıştır. Çünkü bizi ele veren o oldu."

"O Corvette ederinden fazla sorun çıkardı başımıza. Kötü bir seçimdi."

"Ama çok eğlendik."

"Şimdi parlak bir fikrin var mı?"

"Onlarla mantıklı bir şekilde konuşmamız lazım."

"Ciddi misin sen?"

"Sevgi ve anlayış tohumları serpmeliyiz," dedi Reacher. "Ancak gerektiğinde güç kullanmalıyız."

"Kim demiş bunu?"

"Sanırım Lev Troçki."

"Kendisi bir buz kıracağı ile bıçaklanarak öldürüldü. Meksika'da."

"Bu durum onun genel duruşunu anlamsız kılmaz. Özünü değiştirmez."

"Genel dunjŞu neymiş?"

"Sağlam. Ayrıca demiştir ki eğer bir rakibinizi mantıkla yola getiremezseniz, kafasını kaldırıma vurarak yola getirebilirsiniz. İçgüdüleri sağlam bir adamdı. Özel hayatında yani. Meksika'da buz kıracağı ile gelen ölümü saymazsak tabii."
"Ne yapacağız?"

"Öncelikle giyinmeliyiz. Fakat benim kıyafetlerimin büyük bir kısmı diğer odada."

"Benim hatam," dedi kadın. "Üzgünüm."

"Bunu büyütmene gerek yok. Bu işten sağ salim kurtulacağız. Sen giyininceyken birlikte yan odaya gideriz. Ben de orada giyinirim. Yeterince güvendeyiz. Dışarıda sadece birkaç saniyeliğine görüneceğiz. Fakat önce bir duş al. Acelemiz yok. Bekleyeceklerdir. İçeriye dalıp kuzenlerinin motel kapılarını kırmazlar. Eminim Claughton aile kuralları arasında buna da yer vermişlerdir."

Tumer da Reacher'ın duş alma alışkanlıklarına sahipti. Tam olarak on bir dakikada süreci tamamladı. Musluğu açması ve kapıdan çıkması tam on bir dakika sürdü. Tabii bu arada biraz bekleme ve görünmeden yan odaya geçmek için en iyi zamanı kollama aşamaları da yaşandı. Sonunda saatte otuz kilometre hızla art arda durmaksızın dönen dört pikapa görünmemek imkansız diyerek

dışarı çıktılar. Bir süreliğine önde gidiyorlardı. Ta ki pikaplardan biri ortaya çıkana dek. Şoför, düşmanını görmüş olacak ki sürüş ritminde bir sapma oldu ve Reacher da bunu motor sesinden anladı. Kovalamaca başlamıştı. Her şey gibi bu kovalamacanm da kendi içinde bir evrim geçirmesi gerekecekti. Reacher hemen kapıyı açtı ve içeri girdiler. "Artık burada olduğumuza eminler," dedi. "Gerçi zaten biliyorlar-242 Lee Child di. Eminim Siber Delikanlı, buraya geldiğimiz andan itibaren olan biten her şeyi akrabalarına anlatmıştır."

Odasında bir dağınıklık yoktu. Botları pencerenin altındaydı. Çorapları da botlarının yanındaydı. İç çamaşırı ve ikinci tişörtü sandalyenin üzerinde, ceketi ise askıdaydı. "Ben de bir duş alayım," dedi. "Bu şekilde dönmeye devam ederlerse, biz çıkana kadar başları döner."

Reacher on bir dakika içinde hazırdı. Yatağa oturdu ve botlarının bağcıklarını bağladı. Ceketini giydi ve önünü kapattı. "İstersen onları tşk başıma defedebilirim ve bundan da mutluluk duyarım," dedi.

Tumer da, "Yolun karşısındaki polisler ne olacak?" diye sordu. "Onları buraya çekmemeliyiz."

"Bahse girerim, polisler, Claughtonlar'ın istediklerini yapmasına izin veriyordun Çünkü yine bahse girerim ki polislerin çoğu da Claughton ailesindendir. Yine de her şeyin gözden ırak gerçekleşeceğine eminim. Genelde öyle olur."

"Ben de geleceğim."

"Daha önce böyle bir işe karıştın mı?"

"Evet," dedi kadın. "Ama çok değil."

"Hepsi kavgaya karışmayacak. Her şeyden önce bir tıkanıklık yaşanacak. Sonra ilk birkaçını alaşağı ederek heveslerini kıracağız. Önemli olan, bir kişi üzerinde fazla zaman kaybetmemek. İdeal olan minimum sürede bir adamı aradan çıkarmak. Bu da tek bir hamle ile yapılabilir. Ardından diğerine geçersin. Dirsek kullanmak, elleri kullanmaktan iyidir. Tekme ise hepsinden iyidir."

"Tamam."

Ama önce konuşmama izin ver. Adamlar hepten haksız savılmaz."

Kapıyı açıp dışarı çıktılar. Öğlenin aydınlığında merdiven ağzına yan yana dizilmiş dört pikabı da rahatlıkla görebiliyorlardı. Vantuz balıkları gibilerdi. Sekiz tane adam pikapların kapılarına, siperlerine ve kasalarına yaslanmış sabırla bekliyordu. Sank/bu dünyada başka hiçbir işleri yoktu. Gerçi olmayabilirdi de. Durdukları yer de anlamlıydı. Çünkü ikinci kattan aşağı inmek için betonarme merdivenlerden başka bir yol yoktu. Reacher adamlardan üçünü tanıdı. Tepedeki yolda kalan small, medium ve large adamlar. Orta ve iri olan aşağı yukarı aynıydı. Küçük olan da nispeten daha iyi görünüyordu. Kazaya sebep olan şey her neyse onun etkisinden çıkmış gibiydi. Diğer beşli de benzer tiplerdi. Hepsi heybetli görünüyordu. En ufak tefek olanları, ince bir adamdı ve incecik derisi üzerinden sinirlerini görmek mümkündü. En irileri de şişirilmiş gibiydi. Muhtemelen bira ve fastfood sonucu bu hale gelmişti. Hiçbiri silahlı değildi. Reacher, on altı eli de görüyordu ve hepsi de boştu. Silah yoktu. Bıçak, ingilizanahtan ya da zincire de rastlamadı.

Amatörlerdi.

Reacher, ellerini tırabzanlara koydu. Aşağıdaki manzaraya baktı. Eski filmlerde görmeye alışkın olduğumuz, kalabalıklara seslenmeye hazırlanan diktatörler gibi ağırbaşlı duruyordu.

"Sizleri canınız yanmadan evlerinize döndürmenin bir yolunu bulmamız lazım," dedi. "Bu konuda benimle birlikte çalışmaya var mısınız?"

Bir keresinde takım elbiseli bir adamın cep telefonunda defalarca Benimle birlikte çalışmak istiyor musun? diye sorduğuna kulak misafiri olmuştu. Muhtemelen otellerin rüküş balo salonlarında verilen pahalı seminerlerden birinde öğrenilmiş bir teknikti. Öyle olduğunu düşünüyordu çünkü bu ifade karşı taraftan olumlu bir yanıt almayı hedefliyordu. Çünkü medeni insanlar birbirleriyle birlikte çalışmayı adeta bir zorunluluk

olarak algılarlardı. Tabii kendilerine böyle bir seçenek sunulursa. Kimse, Hayır, ben yokum, demezdi. Ama yarım tonluk pikaptaki adam dedi.

"Burada kimse seninle birlikte çalışmayacak. Hepimiz sana dersini vermek, arabamızı ve paramızı geri almak için buradayız."

"Tamam," dedi Reacher. "İsterseniz o yola da gireriz. Ama hepinizin hastanelik olmasına gerek yok. Gallup nedir duydunuz mu?"

"Kim?"

"Bir yoklama organizasyonudur. Tıpkı seçim zamanlarında gördüklerimiz gibi. Size bir adayın oyların yüzde elli birini alacağını, diğerinin de kırk dokuzunu alacağını söyler."

"Duymuştum."

"Bunu nasıl yapıyorlar, biliyor musunuz? Amerika'daki herkesi tek tek aramıyorlar. Böylesi çok uzun sürer. O yüzden bir ömeklem üzerinde çalışıyorlar. Bir avuç insanı arayıp elde ettikleri sonuçlan ölçeklendiriyorlar."

"Yani?"

"Biz de böyle yapmalıyız. Örnekleme yoluna gitmeliyiz. Bizden biri, sizden birine karşı. Sonuç da hep birlikte karşı karşıya gelsek ne olurdu sorusunun yanıtı olsun. Gallup organizasyonunun yaptığı gibi yapalım."

Cevap gelmedi.

Reacher, "Sizin adamlarınız yenerse, elinizdeki en kötü pikapla Corvette'i takas ederiz. Ve Billy Bob'un parasının yansını alırsınız," dedi.

Cevap gelmedi.

Reacher, "Eğer bizim taraf yenerse, Corvette'i elinizdeki en iyi pikapla değişiriz. Billy Bob'un parasının tamamı da bizde kalır," dedi.

Cevap gelmedi.

Reacher, "Yapabileceklerimizin en iyisi bu, beyler. Burası Amerika. Tekerlere ve paraya ihtiyacımız var. Eminim halden anlarsınız," deçli.

Cevap gelmedi.

Reacher, "Arkadaşım hazır ve istekli. Sizin bir tercihiniz var mı? Bir kadınla

kavga etmek ister misiniz?" diye sordu. Yarım tonluk pikap adamı, "Hayır, bu doğru olmaz," dedi. "O zaman elinizde bir tek ben varım. Sizin için anlaşmayı biraz daha iyileştireyim. Örnekleme dahil olacak adam sayısını arttırabilirsiniz. Bana karşı sizden iki kişi. Bu konuda benimle birlikte çalışmak ister misiniz?"

Cevap gelmedi.

"Üstelik ellerim arkamda kalacak şekilde kavga edeceğim." "Ne?"

"Beni duydunuz."

"İki elin de mi arkanda olacak?"

"Koşullarımda anlaşırsak. Bence bunlar gayet iyi koşullar, beyler. Her durumda Corvette sizde kalıyor. Ben mantıklı davranan taraf oluyorum."

"İkimize karşı elleri arkasında bağlanan sen, öyle mi?" "Bir çantam olsa, onu da başımın üstüne koyardım." "Tamam, varız."

"Harika," dedi Reacher. "Aranızda sağlık sigortası olan var mı? Çünkü böylesi dövüşecek tarafları belirlemek için en iyi yöntem olurdu."

Birden Tumer yanına geldi ve "Neyi unuttuğumu hatırladım," diye fısıldadı. "Dün geceden. Orijinal rapordan."

"Aşiret reisi mi?" diye sordu Reacher fısıldayarak. Kimliği bilinmeyen bir Amerikalı. Bir aşiret reisi. Kum tanecikleri misali. Amerikalı, kimliği belirsiz olarak tanımlanmıştı. Ama aşiret reisi için böyle bir tanım yapılmamıştı. "Adını mı söylediler?"

"Tam olarak adı değil. Zaten isimleri akılda tutulamayacak kadar karışık. O yüzden referans numaraları kullanırız. Amerikan yetkililerince tanınır oldukları an bu numaralardan biri ile kodlanırlar. Adamın numarası da rapordaydı. Bu da çoktan sisteme girmiş demektir. Onu tanıyan birileri var."

"Numara neydi?"

"Hatırlamıyorum. A.E. diye bir şey."

"A.E. ne demek?"

"Afgan erkek."

"Bu da bir başlangıç sayılır."

Yarım tonluk pikap adam aşağıdan seslendi. "Tamam, biz hazırız."

Reacher aşağı baktı. Küçük kalabalık altıya iki olacak şekilde ayrılmıştı. Kavgaya hazır iki adamdan biri yarım tonluk pikap adam ve diğeri de McDonald's ve Miller High Life ile şişirilmiş adamdı.

Tumer, "Bunu cidden yapabilecek misin?" diye sordu. Reacher da, "Öğrenmenin tek bir yolu var," diyerek merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

/

37. BÖLÜM

Altı gözlemci geride kalırken Reacher ve seçilmiş iki kişi hareket ederek ortadaki boşluk alana geçti. Köşeleri birbirine yakın bir üçgen misali dizildiler. İki adam geri geri giderken bir tanesi onlara doğru ilerliyordu. Hepsi de iyice gözlem yapıyor ve şüpheci tavırlarla tetikte bekliyorlardı. Park halindeki

pikapların arkasında en az cadde kadar geniş bir toprak saha vardı. Motelin sağ tarafında kalan ve Corvette'in park halinde olduğu son binanın arkasında ve solundaki park alanı Route 220 yoluna bağlanıyordu. Ama girişi çok dardı. Etrafında da pek bir şey yoktu. Sadece bir dizi cılız ağaç vardı. Eyalet polisi barakası batı yönündeydi. Toprak sahada olan biri barakayı göremezdi. Bu da toprak sahada kimlerin darp edildiğini polislerin görmesine imkan yok demekti.

Yeterince emniyetliydi.

Harekete geçebilirdi.

Reacher normalde iki aptal rakiple karşı karşıya geldiğinde daha en başından hile yapardı. Elleri arkasında mı dövüşecekti? Basamakların sonuncusuna indiğinde dirseklerini adamların çenelerine çarpması ile her şeyi oracıkta sonlandırabilirdi. Fakat arkada altı adam daha olunca bu tür maceralara ahlamıyordu. Mevcut koşullarda böylesi bir hareket saçmalıktan

başka bir şey olmazdı. Hepsi birden öfkeyle üstüne yürür, sözünde durmadığına dair ahlaki zırvalarla yerel kabiliyetlerini tümüyle ortaya dökmek isteyebilirlerdi. O yüzden Reacher üçgen yapının iyice oturmasını, yerleşmesini, yerdeki toprak zemine boş bir iki tekme atılmasını ve nihayetinde herkesin hazır olmasını bekledi. Sonra ellerini arka ceplerine soktu ve avuçlarını kalçasına dayadı.

"Ben hazırım," dedi.

O esnada karşısındaki iki adam dövüş pozisyonunu aldı ve adamların büyük bir değişim yaşadığını gördü. Birine ellerin arkanda dövüşeceğini söylersen, o da sadece bu gerçeği duyar ve ona odaklanır. Aklından Bu adam elleri arkasında dövüşecek! diye geçirir. Sonra kavganın ilk birkaç saniyesini hayal eder ve karşılaştığı manzara o kadar tuhaftır ki bütün dikkati dağılır. Elleri arkada! Gövdesi tamamen açıkta ve savunmasız! Tıpkı spor salonundaki kum torbası gibi!

Bu duruma düşen bir adam rakibinin sadece üst bedenine odaklanır. Tek düşündüğü, rakibinin bedeninin üst kısmı, başı, yüzü gibi dayanılmaz hedef bölgeleri, o bölgelere verilebilecek hasarlar, atılacak ve karşılıksız kalacak yumruklardır. Aralarındaki mesafe biraz açık olduğundan atılan yumruk rakibin çenesine denk gelebilir diye düşünür; gözlerini iyice kısarak boğazına, kaburgalarına, burnuna ya da ilk yumruğu indirecekleri yerlere odaklanmaya başlarlar. Gözleri başka bir şey görmez.

Mesela ayakları.

Reacher öne çıktı ve şişman adamın hayalarım tekmeledi. Sağ ayağıyla, kaleye şut çeker gibi sağlam bir tekme savurdu. Adam o kadar büyük bir hızla yere çakıldı ki gören de kendisine toprak zeminde yüzünün şeklini çıkarırsa 1 milyon dolar ödül verilecek sanırdı. Adamın yere düşmesi ile yere epey ağır

bir çanta düşmüş gibi tok bir ses çıktı. Şişman adam sonrasında cenin pozisyonunu aldı, bağırması ve inlemesinin kesilmesinin ardındanAtamamen sessizliğe gömüldü.

Reacher bir adım geri çekildi. "Kötü bir seçim yaptınız," dedi. "Bu ajdamın

kenarda beklemesi daha iyi olurdu. Şimdi ikimiz baş başa kaldık."

Yarım tonluk pikap adam da geri çekildi. Reacher adamın yüzüne baktı ve daha önce yaptığı çıkarımların hepsini tekrar gözden geçirdiğini gördü. Kaçınılmaz olan buydu. Evet, ayaklar diye düşünmüş olmalıydı. Ben onları unutmuşum. Bu da adamın ağırlık merkezini çok aşağılara çekti. Şimdi tek düşünebildiği ayaklar, ayaklar, ayaklardı. Ayaklardan başka bir şey düşünemez olmuştu. Adamın elleri yanlarına düştü. Neredeyse kasıklarının önüne çekecekti. Bir bacağını diğerine göre biraz öne çıkardı. Omuzlarını kambur gibi yaptı ve bütünüyle bakıldığında kamı ağrıyan bir çocuk gibi görünüyordu.

Reacher, "İsterseniz şimdi geri çekilebilirsiniz ve bir anlaşma yaparız," dedi. "Bize bir pikap verin ve Corvette'i alın. Sonra da basıp gidin."

Yarım tonluk pikap adam, "Hayır," dedi.

"Bir kere daha soruyorum," dedi Reacher. "Üçüncü kez sormayacağım."

Adam, "Hayır," dedi.

"O zaman elinden geleni ardına koyma, dostum. Yapabileceğinin en iyisini yap. İyi taktiklerin vardır, değil mi? Yoksa tek bildiğin pikapla daireler çizmek mi?"

Reacher, adamın hamlesinin ne olacağını biliyordu. Karşısındaki adam belli ki sağ elini kullanıyordu. O yüzden sağdan bir hamle yapacaktı. Fakat yumruğu yukarıdan değil, hafif alçaktan yollayacaktı. Yeterince yukarıdan olmayacağı belliydi.

Mesela kapının koluna bir boks eldiveni takarsın ve kapı tam sen oradayken kapanır da kapının kolu sana çarpar ya... İşte adamın atacağı yumruk tam da böyle bir etki yaratacaktı. Tabii atabilirse. Çünkü adam hâlâ olduğu yerde sallanıyor ve hamle yapacağı açıyı yakalamaya çalışıyordu.

Nihayet açısını buldu ve yumruğunu savurdu. Kapı kolundaki eldivenden farksızdı. Reacher şimdi ne yapacaktı? Çoğu insan yumruğun menzilinden kaçar ve ıskalamasını sağlardı. Ama bilim kurgu filmlerindeki altı yaşındaki çocuk öyle yapmazdı. O yan döner, öne atılır, dizlerini hafif kırıp kendisine çarpan kapıyı omuzlardı. O kadar iterdi ki kapı açılabildiği kadar açılır, neredeyse

menteşelerinden çıkardı. Önemli olan hareket gücünün az olduğu yerden, mümkün olduğunca büyük bir güçle geri itmekti.

Reacher da öyle yaptı. Yan döndü, ileri atıldı ve adamı omuzladı. Tam göğüs kafesinin ortasından. Adamın yumruğu hedeflediği yere isabet etmek yerine Reacher'ın sırtına denk geldi. Sanki sinemada yanındakinin omzuna elini atar gibi oldu. Reacher'ın omuz hamlesinden sonra sendeledi ve geriye doğru uzunca bir adım attı. Kollarını öne uzatarak dengesini sağladı. Bu sefer de donakalmış, hareketsiz bir denizyıldızı gibi görünmekten kaçamadı. Kendisi de düştüğü durumu fark etmiş olacak ki bakışlarını hemen korkuyla Reacher'm hareket halinde ayaklarına çevirdi.

Son dakika, dostum.

Bu sefer ayaklarım değil.

Başıma bakman lazımdı.

Ayakları bir boksörün adımları gibi öne arkaya gelip gitti. Hedefini ve dengesini buldu. Sonra bedeninin üst kısmını öne eğdi ve boynu hafif öne doğru kırılarak alnı adamın burun kemiğine denk gelecek şekilde hamlesini yaptı. Hamlenin ardından doğruldu ve işini tamamladı. Reacher

dimdik dururken yarım tonluk pikap adam sendeledi. Önce bir dizi, sonra da diğeri toprak zeminle buluştu. Dikey bir düşüş yaşamıştı. Zayıf ve çaresizdi. Kabarık etekleri içinde bayılıp kendinden geçen bir Viktoryen dönem hanımefendisi gibiydi.

Reacher başım kaldırıp Tumer'a baktı.

"Sence en iyi pikap hangisi?"

38. BÖLÜM

Claughton ailesinin sözüne bağlı kalma yemini gerçekten harika bir gelenekti. Bunu açıkça görmüşlerdi. Arkada bekleyen altı adamdan biri bile olaya karışmadı. Ya sözlerinin eriydi bu adamlar ya da Reacher'm kendilerine verebileceği hasardan korkmuşlardı. Ne de olsa artık elleri serbestti.

Günün sonunda Tumer en çok şişman adamın pikabını beğendi. V8 motordu ve egzozunda su akıtan susturuculardan yoktu. Diğer pikaplarla kıyaslanınca yakıt deposu en dolu olan ikinci araçtı. Lastikleri de iyi durumdaydı. Rahat görünüyordu. Tumer, pikaba binip Corvette'e kadar gitti. Billy Bob'un parasını bagajdan alıp pikabın torpido gözüne koydu. Gerçi bagajla torpido gözünün büyüklükleri hemen hemen aynıydı. Pikapları ile asık suratlı adamların yanından geçerlerken Reacher camı açıp Corvette'in anahtarını attı. Sonra Tumer gaza bastı ve sola dönerek 220 yoluna çıktı. Polislerin ve kafenin önünden geçip şehir merkezindeki kavşağa geldi.

Yarım saat sonra Petersburg şehri, otuz iki kilometre gerilerinde kalmıştı. Batı yönünde gidiyorlardı ve ulusal orman sınırında dar bir yoldan ilerliyorlardı. Seçtikleri pikabın markası Toyota idi ve yeni olmasa da iyi kullanılmıştı. Aracın içi

kütüphane kadar sessizdi ve içinde uydu navigasyonu vardı. Yollardaki tümseklerde yumuşak bir geçiş sağlıyordu. Deri koltuklan/yastık gibiydi ve içi de genişti. Tumer, pikaplann içinde küçücük kalmıştı. Ama mutluydu. Yapacak bir şeyleri vardı, senaryoyu gözünde canlandırmıştı.

"Şimdi neden endişelendiklerini anlayabiliyorum," dedi. "A.E. numarası her şeyi değiştirir. Bu adamın kayıtlarımıza girmiş olmasının bir sebebi olmalı. Ya yaptıkları ya da düşünceleri. Hangisi olursa olsun bizi bir yerlere yönlendireceği kesin."

Reacher, "Bu veri tabanına nasıl erişiriz?" diye sordu. "Planımızı değiştiriyoruz. Pittsburgh'a gidiyoruz."

"Veri tabanı Pittsburgh'da mı?"

"Hayır ama orada büyük bir havaalanı var."

"Kısa bir süre önce Pittsburgh'daydım."

"Havaalanında mı?"

"Yollarda."

"Çeşitlilik hayata renk katan en önemli unsurdur," dedi Tumer.

Pittsburgh'a gitmek için eyaleti kuzeybatı yönünde keserek ilerlediler ve Clarksburg ile Morgantown arasında bir yerden I-79'a bağlandılar. Sonrası düz ilerledi. Doğruca batıya gittiler. Reacher bu yolun yeterince emniyetli olduğunu düşünüyordu. Toyota ev gibi genişti ve üç ton ağırlığındaydı. Oldukça başarılı bir şekilde kamufle edilmişti. Bir kum tanesi en iyi nerede saklanır? Kumsalda. Eğer Toyota'nm bir kum tanesi olduğu düşünülürse, Batı Virginia yolları da tam bir kumsaldı. Çünkü neredeyse tüm araçlar pikap görünümündeydi. Batı Pennslyvania da farklı olmayacaktı. Dış dünyadan gelen bir ziyaretçi Amerika'nın finansal gücünün tamamen vatandaşla-254 Lee Child rın emniyetli bir şekilde ve yüksek miktarda kereste taşımacılığı yapma kabiliyetine bağlı olduğunu düşünecekti.

Güne geç başlamak iyi olmuştu. Tumer'a göre bilmeden başarılı bir seçim yapmışlardı. Bütün gece otobanda yolculuk ediyor olacaklardı. Gün ışığında gitmekten iyiydi. Bir açıdan bakıldığında, otobanlar polislerin en yoğun olduğu yerlerdi. Ama diğer açıdan bakıldığında, polisler gözlerinin önündekini göremezdi. Çünkü eyaletler arası yolda gece vakti hız limitlerini aşmadan giden bir araç, onlar için sadece yüzlerine çarpan far ışıklarından ibaretti.

Reacher, "A.E. numarasına nasıl ulaşacağız?" diye sordu. Tumer da, "Derin bir nefes alacağız ve birinden destek alarak riske gireceğiz. Birisini adli bir vakada casusluk, yardım ve suça dahil olmaya davet edeceğiz," diye yanıtladı.

"Kimi?" "Çavuş Leach olmasını umuyorum. Güvenilir ve iyi niyetli." "Katılıyorum," dedi Reacher. "Ondan ben de hoşlandım." "Arşiv odasında radyo bağlantılarının kaydı ve transkript-leri var. Tek yapması gereken gidip oraya bakmak."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra işler zorlaşacak. Elimizde bir referans numarası olacak ama ne bir isim ne de bir biyografiye ulaşmış olacağız. Bir çavuşun o veri tabanına erişmesini bekleyemeyiz. Rock Creek'te erişim izni olan tek kişi benim. Sanırım şimdi de Morgan'dır. Fakat bunu ona soramayız."

Reacher, "O kısmı bana bırak," dedi.

"Senin erişim iznin yok ki."

"Ama olan birini tanıyorum."

"Kimi?"

"Askeri Başsavcı."

"Onu tanıyor musun?"

Asla Geri Dönme 255

"Kişisel olarak değil. Ama bu süreçteki yerini biliyorum. Beni saçma sapan bir suçlamaya karşı savunma yapmaya zorluyor. Savpnmam için ağımı genişletmem gerekir. Şu durumda istediğim her şeyi talep edebilirim. Binbaşı Sullivan bu işi benim için halleder."

"Hayır, bu durumla benim avukatım ilgilenmeli. Ne de olsa konu benim saçma sapan suçlam amla daha çok ilişkili." "Avukatın için çok tehlikeli olur," dedi Reacher. "Moorc-roft, seni hapisten çıkarma uğruna dayak yedi ve ölümle burun buruna geldi. Avukatının bu bilgiye bir adım bile yaklaşmasına izin vermezler."

"O zaman aynı tehlike Sullivan için de geçerli."

"Onu izlediklerini sanmıyorum. Sonrasında öğrenirler ama iş işten geçmiş olur. Atlar kaçtıktan sonra ahır kapısını kilitle-sen ne fayda."

"Peki, yapar mı?"

"Yapmak zorunda. Yasal yükümlülükleri var."

Sessiz ve rahat bir şekilde yollarına devam ettiler. Batı Virginia sınırlarında kalarak Maryland'in eyalet sınırlarının içine giren topraklarına yakın geçip güneye yöneldiler. Sonra da Grafton adında bir şehre doğru ilerlemeye devam ettiler. Oradan sonra Toyota'nın navigasyonundan kuzeybatı yönüne giden bir yol olduğunu gördüler. Yol, Fairmont'un güneyinden I-79'a bağlanıyordu.

Tumer, "Endişelendin mi?" diye sordu.

Reacher da, "Ne için?" diye yanıtladı.

"Oradaki sekiz adam yüzünden."

"Çok değil."

"O halde sen altı yaşındayken yapılan deneysel çalışma hedefi tam on ikiden vurmuş."

"Vardıkları sonuç doğruydu," dedi Reacher. "Ama gerekçelendirmeleri yanlıştı."

256 Lee Child "Nasıl yani?"

"Beynimin tersten çalıştığını düşündüler. DNA dizilimimi incelemek için çok heyecanlandılar. Belki de yeni bir savaşçı ırk üretmeyi planlıyorlardı. Bilirsin, Pentagon'un o zamanlar böyle meraklan vardı. Fakat ben dikkatlerini çekmeyecek kadar küçüktüm. Zaten onlar da yanıldı. Korku konusunda yapılan araştırmalara göre benim DNA'm da herkesinki gibiydi. Ben kendi kendimi eğitmiştim. Hepsi buydu. Korkuyu, otomatik olarak girişken hamlelere dönüştürüyordum."

"Altı yaşında mı?"

"Hayır, dört ya da beş. Telefonda anlattım ya. Bunun bir seçim olduğunu anladım. Ya korkacak ya da yüzlerine yumruğu indirecektim."

"Bugüne dek ellerini kullanmadan dövüşen birini görmemiştim."

"Onlar da görmemişti. Asıl olay da buydu."

Macomber adlı bir yerde benzin almak ve bir şeyler yemek için durdular. Sonra yola kaldıkları yerden devam edip batı istikametinde Grafton şehrinden geçip karşılarına çıkan ilk çataldan McGee adlı bir köye girdiler. Nihayetinde de 1-79 bağlantısına geldiler. Tam bu noktada Toyota'nın navigasyo-nu, Pittsburgh Uluslararası Havaalanı'na varmak için bir saat boyunca güneye gitmeleri gerektiğini belirtti. Bu da oraya akşam sekiz sularında varacakları anlamına geliyordu. Hava çoktan kararmıştı. Gece vakti yaklaşıyordu. Henüz gece olmasına çok vardı ama onları saran ve emniyette tutan hava bir gece gibi örtüyordu üzerlerini.

Tumer, "Neden bu şekilde yaşamaktan hoşlanıyorsun?" diye sordu.

Reacher, "Çünkü beynim tersten çalışıyor," dedi. "Bunca yıl önce gözden kaçırdıkları şey buydu. Yanlış yerlerimi ince-

lediler. Ben normal insanların hoşlandıkları şeylerden hoşlanmam. Çatısı, çiti ve çimi olan küçük bir ev mi? İnsanlar böyle şeylere bayılır. Hayatları boyunca bu evin ödemeleri için çalışırlar. Otuz/yıllık krediler çekerler. Aferin onlara. Onlar mutluysa, benr de onlar adına mutlu olurum. Ama ben böyle bir şey yapacağıma, boynuma bir ip takıp kendimi sallandırmayı tercih ederim."

Neden?'

"Kendime has bir teorim var. DNA ile ilgili. Üzerine konuşmak için fazlasıyla sıkıcı bir konu."

"Hayır, anlat."

"Başka zaman."

"Reacher, biz birlikte olduk. Üstelik bana ne bir kokteyl ısmarladın ne de sinemaya götürdün. En azından kendine has teorilerinden bahsedebilirsin."

"Sen de kendininkilerden bir tane anlatacak mısın?" "Olabilir ama önce sen."

"Tamam. Amerika'yı düşün. Uzun yıllar öncesine git. On dokuzuncu yüzyıla. Sonun başlangıcına yani. Batıdan gelen göçler. İnsanların aldıkları riskler. Sanki bunu yapmaya zorlanmışlar gibi."

"Zorlanmışlardı," dedi Tumer. "Ekonomi onları zorlamıştı. Toprak, çiftlik ve işe ihtiyaçları vardı."

"Ama bundan fazlası vardı," dedi Reacher. "En azından ba-zılan için. Bazıları hiç durmadı. Ve bu dönemden yüzyıl önce İngilizleri düşün. Dünyanın her yerindeydiler. Denizlerde beş yıl süren keşif yolculuklan yapıyorlardı."

"Yine ekonomi," dedi Tumer. "Yeni pazarlar ve hammadde bulmak istiyorlardı."

"Ama bazılan durmadı. Daha öncesinde Vikingler vardı. Polinezyalılar vardı. Bence konu tamamen DNA ile ilgili. Milyonlarca yıl önce küçük kuşaklar

halinde yaşanıyordu. Küçük

insan gruplan. Soy içi üreme tehlikesi vardı. O yüzden her jenerasyonda genlerden biri evrim geçirdi ve her kuşaktan en azından bir kişi dışarı çıkıp dolaşmak zorunda kaldı. Bu yolla gen havuzlan biraz biraz karışmaya başladı. Dışan çıkan gen daha sağlıklı bir gen oluşturdu."

"Ve o genin sahibi de sen misin?"

"Bence doksan dokuz kişi kamp ateşinden hoşlanırken, bir kişi nefret eder. Doksan dokuz kişi uluyan kurttan korkarken, bir kişi ona imrenir. İşte ben o adamım."

"DNA'sını dünyaya yayma zorunluluğu olan adam. Tamamen türlerin iyiliği için."

"İşin en eğlenceli kısmı da bu ya."

"Bunu babalık davasında bir argüman olarak öne sürmezsen iyi olur."

Batı Virginia sınırından çıkıp Pennsylvania eyaletine girdiler. Sekiz kilometre sonra bir alışveriş merkezine ait reklam panosunu gördüler. Panonun ışıkları yanıyordu ve bu da alışveriş merkezinin hâlâ açık olduğu anlamına geliyordu. Kenara çektiler ve yerel bir markaya ait mağazaya girdiler. Tumer, yanına aldığı nakit parayla mağazanın kadın reyonuna geçti. Reacher da onun peşinden gidiyordu ama Tumer onun erkek reyonuna bakmasını söyledi.

"Benim bir şeye ihtiyacım yok ki," dedi Reacher.

"Bence var."

"Ne mesela?"

"Gömlek," dedi Tumer. "Ve belki de V yakalı bir kazak. En azından." "Kendine bir şeyler alacaksan, gömleğimi bana iade edebilirsin."

"Onu çöpe atacağım. Senin daha iyi bir şeylere ihtiyacın var."

Asla Geri Dönme 259 "Neden?"

"Çünkü hoş görünmeni istiyorum."

Bu yünden kendi başına erkek reyonunda dolaşmaya başladı ve bir gömlek buldu. Mavi flanel kumaştan ve beyaz düğme/ı bir gömlek. On beş dolar. Bir de pamuklu V yaka kazak buldu. Koyu mavi. O da on beş dolar. Kabinde üzerini değiştirdi ve üst üste giydiği iki tişörtünü çöpe atarak aynada kendine baktı. Pantolonu iyi duruyordu. Ceketi de öyle. Yeni gömleği ve kazağı, ceketin altında temiz duruyordu. Hoş olmuş muydu? Emin değildi. Belki öncekine göre daha hoştu ama elinden gelen buydu.

Tumer yirmi dakika sonra baştan aşağı değişmiş olarak geldi. Yeni bir siyah fermuarlı bot almıştı. Yeni bir kot, dar ve sıfır yaka bir kazak, yünlü ve sıcak tutacak bir ceket. Elleri boştu. Alışveriş torbalan yoktu. Eski giysilerini çöpe atmıştı ve yedeklerini de almamıştı. Reacher'ın bu durumu fark ettiğini gördü ve "Şaşırdın mı?" diye sordu.

"Biraz."

"Artık daha çabuk olmamız gerektiğini düşündüm."

"Her zaman." Alışveriş merkezindeki diğer küçük mağaza-lan da dolaştılar ve bir eczane buldular. Katlanabilir diş fırçası ve küçük bir diş macunu aldılar. Sonra da pikaba döndüler.

Pittsburgh Uluslararası Havaalanı şehirden epey uzaktaydı ve eyaletler arası yol sayesinde doğruca havaalanına çıktılar. Büyük ve geniş bir alandı. Etrafında da oteller vardı. Tumer, otellerden birini seçti ve otoparkına yanaştı. Billy Bob'un parasından kalanları aralarında bölüştüler ve dokuz farklı saklama yöntemi kullandılar. Parayı üzerlerindeki tüm ceplere dağıttılar. Sonra da pikabı kilitleyip lobiye yöneldiler. Valizlerinin olmayışı sorun teşkil etmiyordu. Ne de olsa burası bir havaalanı ote liydi. Havaalanları ellerinde valizleri olmayan insanlarla doluy

du. Modem çağın seyahat anlayışındaki en keyifli kısım buydu. New York'ta kahvaltı, Paris'te akşam yemeği yerken valizler İstanbul'a inmiş oluyordu. Ve daha nice örnek.

"Adınızı alabilir miyim, hanımefendi?" dedi resepsiyonist.

Tumer da, "Helen Sullivan," diyerek yanıtladı.

"Sizin adınız nedir, efendim?"

"John Temple," dedi Reacher.

"Fotoğraflı birer kimlik görebilir miyim?" Tumer, ödünç aldıkları iki askeri kimliği uzattı. Resepsiyonist ne olduğunu çözmek için uzun uzun baktı ve kendi kendine evet bunlar fotoğraflı kimlikler ve üzerlerinde Sullivan ile Temple yazıyor dedi. Fotoğraflarla karşısında duran müşterileri kıyaslama çabasına girmedi. Reacher'ın deneyimlerine göre bunu yapan çok az kişi vardı. Böylesi bir kontrol muhtemelen ya sorumluluklarını ya da kabiliyetlerini aşıyordu.

Resepsiyonist adam, "Kredi kartı ile mi ödeyeceksiniz?" diye sordu.

"Nakit ödeyeceğiz," diye yanıtladı Reacher.

Bu da havaalanı otelleri için sorun değildi. Kredi kartlan ve seyahat çekleri kaybolabiliyordu. Çünkü valizleri kaybetme sorunun yanı sıra bir de yankesicilik derdi vardı havaa-lanlannın. Reacher, odanın fiyatına ilave olarak talep üzerine bir yüz dolar daha bıraktı. Ki bu da ekstralar içindi. Adam, kendisine uzatılan parayı alırken epey mutluydu. Paranın karşılığında kart anahtarlanndan iki kopya uzattı ve asansörlerin yerini tarif etti.

Oda güzeldi ama Dyer'daki askeri karakolun mimarisinden pek de farklı değildi. Fakat temel öğelerin yanı sıra bir mi-niban, ikram su şişeleri, bomozlan, terlikleri ve yastık üzerine bırakılmış çikolataları vardı.

Ve bir de telefon vardı ki Tumer hemen ahizeyi kaldırıp tuşlamaya başladı.

/

/

39. BÖLÜM

Reacher telefondan gelen çalma sesini dinledi. Tumer ahizeyi omzu ve boynu arasına sıkıştırmış halde, "Leach'i cep telefonundan arıyorum," dedi. Karşı taraf

telefonu açınca, bakışlarını başka bir noktaya odakladı. "Çavuş, ben Susan Tumer," dedi. "Birlik Komutanı olarak sana vereceğim resmi tavsiyem hemen bu telefon görüşmesini sonlandırıp Yarbay Morgan'ı durumdan haberdar etmendir. Bu tavsiyeye uyacak mısın?"

Reacher, Leach'in yanıtını duymadı ama belli ki hayır demişti. Çünkü aralarındaki konuşma hâlâ devam ediyordu. Tur-ner, "Teşekkürler, çavuş," dedi. "Senden benim için iki şey yapmanı isteyeceğim. Birincisi, Weeks ve Edwards'dan gelen orijinal mesajdaki A.E. numarası. Transkript belgesi arşiv odasında olmalı. Yarbay Morgan hâlâ Birlik'te mi?"

Reacher, Leach'in cevabını duymadı ama evet demiş olmalıydı. Çünkü Tumer, "Tamam, o zaman şimdi riske girme," dedi. "Ben her saat başı arayacağım." Sonra hatta kaldı ve Leach'ten istediği ikinci şeyin ne olduğunu soracaktı. Fakat Reacher ikinci isteğin ne olduğunu duyamadı. Çünkü tam o anda kapı çaldı. Reacher, gidip kapıyı açtı ve karşısında takım elbiseli bir adam buldu. Adamın elinde telsiz vardı. Yakasında

da otele ait kurumsal bir rozet takılıydı. Otel yöneticisi olabilir, diye düşündü Reacher.

Adam, "Özür dilerim, beyefendi ama bir hata olmuş," dedi. "Ne gibi bir hata?" diye yanıtladı Reacher.

"Ekstralar için aldığımız depozito, yüz dolar değil elli dolar olmalıydı. Peşin ödemelerde uygulama bu şekilde. Ekstra kapsamına giren hizmetler telefon ve minibardır. Eğer oda servisi kullanırsanız, doğrudan size hizmet eden görevlimize ödeme yapmanız gerekmektedir."

"Tamam," dedi Reacher. Adam elini cebine attı ve elli dolar çıkardı. İki yirmilik ve bir onluk. Yelpaze gibi açıp uzattı. Sanki Reacher, televizyon şovlarından birine katılmış da ödül kazanmıştı. "Hatamız için tekrar özür dilerim," dedi.

Reacher, parayı aldı ve kontrol etti. ABD doları. Elli dolar. "Sorun değil," dedi ve adam uzaklaşıp gitti. Reacher kapıyı kapattı. Tumer da telefonu. Sonra Reacher'a dönüp, "Ne oldu?" diye sordu.

"Resepsiyondaki adam güncel uygulamalardan haberdar değilmiş herhalde.

Depozito olarak yüz dolar değil, elli dolar vermeliymişiz. Çünkü oda servisi peşin ödeme kapsamındaymış."

"Neyse ne."

"Çavuş LeachTe görüşmen nasıldı?"

"Leach, cesur bir kadın."

"Numarasını ezbere mi biliyorsun? Yeni bir komutanlıkta tanıştığın çavuşun numarasını mı ezberledin?"

"Hepsinin numarasını ezbere biliyorum."

"Sen iyi bir komutansın."

"Teşekkür ederim."

"Ondan istediğin ikinci şey neydi?"

"Görürsün," dedi Tumer. "Umarım görürsün."

Asla Geri Dönme 263

Romeo aradı ama Juliet telefonu açmakta ağırdan alıyordu. Romeo avucunu, oturduğu deri kolçaklı sandalyenin kollarında gezdirdi, Atvucu kurumuştu ve deri de dümdüz ve cilalı gibi parlaktı. Takım elbiseli adamların dirsekleri elli yıl boyunca sürtüne süpıüne bu hale getirmiş olmalıydı.

Birden Juliet yanıt verdi ve "Evet?" dedi.

Romeo da, "Sullivan ve Temple isimlerine Pittsburgh, Pennsylvania'da bir havaalanı otelinde rastlandı. Şansımız varmış ki otel, Yurtiçi Güvenlik sistemine bağlıymış. Havaalanına olduğu için."

"Sence onlar mı?"

"Kısa süre içinde eşkalleri hakkında bilgi alırız. Otel, İkiliyi yakından incelemek için odalarına bir adam gönderiyor. Bence onlar. Çünkü bu kadar tesadüf olması mümkün olabilir mi? İki ismin aynı anda, aynı yerde olması. Bildiğimiz

kadarıyla ellerinde sadece bu kimlikler var."

"Peki ama neden Pittsburgh'da bir havaalanındalar?" "Nedeni önemli değil. Adamların nerede?

"Los Angeles yolunda."

"Sor bakalım ne kadar hızlı geri dönebilirlermiş?"

Oda sıcak olduğu için Reacher mucize koruma özellikli ceketini çıkardı ve Tumer da yeni ceketini çıkararak ona eşlik etti. Sonra da, "Oda servisini çağıralım ister misin?" diye sordu. "Olur."

"Öncesinde mi sonrasında mı?"

"Neyin öncesinde mi sonrasında mı?"

"Yeniden sevişmemizin öncesinde mi sonrasında mı?" Reacher gülümsedi. Deneyimlerine göre, ikinci birliktelikler ilkinden çok daha iyi oluyordu. Tenleri hâlâ birbirini tanımaya çalışıyordu ama ilk karşılaşma gerilerinde kaldığı için biraz aşinalık oluyordu. İlkinden hep daha iyi olmuştu ve

Tumer Ta olan birlikteliği özelinde konuşacak olursa ilki de oldukça muazzamdı.

"Sonrasında," dedi.

"O zaman üstündekileri çıkar," dedi Tumer.

"Hayır, bu kez sıra sende."

"Neden?"

"Çünkü çeşitlilik hayata renk katan en önemli unsurdur." Kadın gülümsedi ve yeni kazağını çıkardı. Altında başka bir şey yoktu. Sutyensizdi. Aslında sutyen takmaya ihtiyacı da yoktu. O da bunun farkında olduğu için -mış gibi yapmaya çalışmıyordu. Reacher bu yüzden ona hayrandı. Aslında ona her şeyiyle hayrandı ve kendi olduğu için hoşlanıyordu Tumer'dan. Odasında üstsüz dolaşan kadınlarla bugüne dek hiçbir sorunu olmamıştı. Fakat Tumer özeldi.

Hem zihnen hem de bedenen özeldi. Fiziksel açıdan bakıldığında kusursuzdu. İnce ve güçlüydü ama oldukça yumuşak ve narin görünüyordu. Kıvrımlarından biri diğerine karışıyor, vücuduna sonsuz ve kusursuz bir biçim kazandırıyordu. Möbius şeridi gibi. Göbek deliğinden sırtına, omzundan beline, kalçalarından yine sırtına uzanan bir döngü ve tamamlandığında en baştan başlama isteği uyandırıyordu. Teni bal rengiydi. Gülümsemesi günahkar, kahkahası ise bulaşıcıydı.

Romeo yeniden aradı ve bu kez Juliet hemen yanıt verdi. Romeo, "Onlarmış," dedi. "Uzun, iri, açık renk saçları olan bir adam ile ona göre daha genç, daha ufak tefek ve koyu renk saçlı bir kadın. Otel müdürünün tarifi böyle."

"Ne kadar kalacaklarına dair bir ipucu var mı?"

"Bir gecelik konaklama bedelini peşin ödemişler." "Uyandırma servisini kullanma yönünde bir girişimleri olmuş mu?"

"Hayır. Uçağa binemezler. O kimlikler ve nakit para ile Asla Geri Dönme 265

mümkün değil. Reacher'ın Temple'la yakından uzaktan ilgisi yok. Ulaştırma Güvenlik Dairesi bile hemen fark eder. Bence bu gecelik ptele sığındılar. Kötü bir tercih değil aslında. Havaalanı otelVeri hep isimsizdir ve Pittsburgh da evrenin merkezi sayılacajt bir yer değil. Asıl bilmek istediğim, bunca parayı nereden buldukları."

"Adamlarımız mümkün olduğunca çabuk oraya varacaklar." "Otel müdürü Tumer'm telefonda olduğunu söyledi." "Kiminle görüşüyormuş?"

"Şimdi inceletiyorum."

Sonrasında çarşaflara dolanıp bitkin ve ter içinde yatağa uzandılar. Nefes nefeselerdi ve kalp atışlarının yavaş yavaş normale dönmesini beklediler. Tumer, dirseği üzerinde doğrulup Reacher'ın yüzüne baktı. Parmak uçlarını ağır ağır adamın kaşlarında gezdirdi. "Morarmamış bile," dedi.

"Kafamın kemikleri sağlamdır," dedi Reacher. "Her noktası."

Kadının parmaklan burnuna indi.

"Burası o kadar şanslı değilmiş ama," dedi. "Yeterince sert değil herhalde.

Yakınlarda zedelenmiş, öyle mi?"

"Nebraska'da" dedi Reacher. "Adamın biri yok yere gerildi."

Tumer'ın parmak uçlan yeni yeni kapanan kesiklerin üzerinde gezindi. Sonra da burun kemiğindeki tümseklerden geçti. Bumu sağa doğru hafif yamuktu. Bu durum Reacher T hâlâ şaşırtıyordu ama belli ki Tumer'ı etkilememişti. Kadının parmaklan kulağının çevresinden geçip boynuna ve oradan göğsüne indi. Serçe parmağının ucunu, Reacher'ın göğsündeki mermi deliğine soktu. Tam oturdu.

"A .38," dedi Reacher. "Pek etkili bir silah değil."

"Şanslısın," dedi kadın.

"Ben hep şanslıyımdır. Halime baksana."

Kadının dokunuşlan beline doğru kaydı. Eski şarapnel yarasına geldi.

"Beyrut," dedi. "Dosyanı okumuştum. Gümüş Yıldız ve Mor Kalp madalyalannı aldın. Hiç fena değil ama bahse girerim ki vücuduna giren metaller, göğsüne takılan metallerden sayıca çok daha fazladır."

"Metal değil, kemik saplandı vücuduma," dedi Reacher. "Yakında duran birinin kafatasından fırlayan parçalar." "Dosyanda şarapnel parçası yazıyordu."

"O dosyayı kaç kez okudun?"

"Defalarca."

"Şarapnel kelimesi nereden geliyor, biliyor musun?" "Nereden?"

"On sekizinci yüzyılda yaşamış Henry Shrapnel adlı bir İngilizden."

"Gerçekten mi?"

"Topçu birliğinde sekiz yıl yüzbaşı olarak görev yapmış. Sonra patlayan bir top mermisi icat edince binbaşı rütbesine terfi etmiş. Wellington Dükü, bu top mermisini Yanmada Sa-vaşlan ve Waterloo Muharebesi'nde kullanmış."

"İnanılmaz."

"Dosyayı okuduğun için teşekkür ederim. Benim için anlamı büyük."

"Neden?"

"Çünkü bir sürü eski hikayeyi tekrar anlatmak zorunda kalmayacağım. Hepsini çoktan biliyorsun." "Birbirimize eski hikayeler anlatmak kulağa hoş geliyor." "Sen hiç anlatmadın."

"Ama anlatacağım," dedi Tumer. "Duymak istediğin kadar çok hikaye anlatacağım."

Romeo, Juliet'i aradı ve "Kontörlü bir cep telefonu hattını aramış. Muhtemelen Wal-Mart'tan alınma bir telefon ve hattır. Nakit öde/ne yapıldıysa takip edilemez. Ve eminim peşin alınmıştır." /

Juliet, "Denemeye değerdi," dedi.

"Kontörlü telefon hatları için büyük pazarlardan biri de ordudur. Çünkü bazılan aylık ödeme yapacak kadar gelir elde edemiyor. Gerçekten utanç verici. Ve bazılan da dağınık bir yaşam sürüyor ve kontörlü hat kullanmak işlerine geliyor." "Bu bile bir başlangıçtır."

"Telefon, Pentagon'un üç baz istasyonu kuzeybatısında görünüyor." "Anlıyorum."

"Rock Creek, Pentagon'un kuzeybatısında."

"Evet, öyle."

"Bence ana gemiyle bağlantı kuruyordu. Ana gemiden biri-leri telefona yanıt verdi."

"Adamlarımız Pittsburgh yolunda."

"Fark etmez. Artık Rock Creek'ten kimse ona yardım edemez."

40. BÖLÜM

Tumer duşa girdi ama Reacher girmemeyi tercih etti. Bir bornoza sarınıp koltuğa rahatça oturdu. İliklerine kadar ısınmıştı, fazlasıyla tatmin olmuştu ve uzun zamandır olmadığı kadar rahatlamıştı. Sonra diğer bornozu giymiş halde Tumer çıkageldi ve "Saat kaç?" diye sordu.

"Dört dakika," dedi Reacher. "Leach'i aramana dört dakika var. Benim yanında olduğumu biliyor mu?"

Tumer başıyla onayladı. "Eminim şu anda tüm dünyanın bundan haberi olmuştur. Ama en azından Leach benden duymuş oldu."

"Bu durumu hoş karşıladı mı?"

"Kadın, Amerikan ordusunda bir çavuş. Dar görüşlü ve ahlakçı bir kimse olduğunu sanmıyorum."

"O anlamda sormadım. Eğer aklanırsan kimse onu sana yardım etti diye suçlayamaz. Bu işten tertemiz sıyrılır. Ama olur da ben aklanamazsam, bu sefer bana yardım etti diye başı derde girer. Ya da bu durumun tam tersi bir senaryo da gerçekleşebilir. Mevcut durumda aldığı riski ikiye katlarken, olaylardan sorunsuz sıyrılma şansını da yarıya indiriyor."

"İtiraz etmedi."

"Ona sahip çıkıp yanından ayırmasan iyi olur."

"Aynen," dedi Tumer. "Birliğime geri dönebilirsem tabii."

Sonra telefonu aldı ve Leach'in numarasını tuşladı.

/

Yirmi kilometreden az bir mesafe uzaklıkta, Pittsburgh East Carson Caddesi'nde bulunan FBI Bölge Ofisi'nde telefon çaldı. Ofis, şehir merkezinin biraz güneydoğusunda kalıyordu. Telefonu nöbetçi ajan açtı ve kendisini Washington D.C.'deki Hoover Binası'ndan yetkililerle konuşurken buldu. Kendisine Yurtiçi Güvenlik sisteminin işletildiği ekranlarda Sullivan ve Temple isimli iki kişinin Bölge Ofısi'ne yakın bir havaalanı otelinde konakladığına dair verilerin yer aldığı söylendi. Nöbetçi ajan hemen sistemdeki arananlar bültenini ve kendine iletilen arananlar listesini kontrol etti. Sonra D.C. Metro polislerinin ve ordunun Askeri İnzibat Birliği'nin bu isimleri kullanarak ortadan kaybolan olan iki kaçağın peşinde olduğunu gördü.

Nöbetçi ajan, Soruşturmadan Sorumlu Özel Ajanı aradı ve "Bu bilgiyi D.C. polislerine ve orduya iletmemi ister misiniz?" diye sordu.

Sorumlu Özel Ajan bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Hayır," dedi. "İşleri karmaşık hale getirmenin anlamı yok"

Nöbetçi ajan ise Başarıyı kimseyle paylaşmaya gerek yok, demek istiyor diye düşündü.

Özel Ajan, "Bizimkilerden birini gönder de baksınlar," dedi.

"Şimdi mi?"

"Ne zaman mümkün olursa. Telaşa gerek yok. Sabaha kadar zamanımız var. Bir yere gitmeyeceklerinden eminim."

Tumer, odadaki telefonu yine omzu ve boynu arasına sıkıştırdı ve Reacher yine bir önceki aramada olduğu üzere telefonun hat sesini işitebiliyordu. Sonra Leach'in yanıt verdiğini işitti.

Kelimelerini seçemiyordu ama içinde bulunduğu psikolojiyi sezebiliyordu. Ve o da pek iyi değil gibiydi. Uzun ve hızlı bir monologa girdi. Söylediği onca söz plastik ahizeden vakvak sesi gibi geliyordu. Oysa her ne anlatıyor olursa olsun hayal kırıklığına uğradığı ve öfkeli olduğu gerçeğini gizleyemiyor-du. Tumer, "Yine de teşekkür ederim," dedi. Telefonu kapattığında çok yorgun ve ümidi

kırılmış görünüyordu.

Reacher, "Ne oldu?" diye sordu.

"Tahmin et."

"Ortada numara filan yok muymuş?"

"Transkript kayıp. Birisi arşivden almış."

"Morgan mı?"

"O olmalı. Başka kimse yapmaz ya da yapamaz."

"Bu durumda Morgan da onlardan biri, verilen her emri körü körüne uyguluyor."

Tumer başıyla onayladı. "Ortalığı temizliyorlar. Her yere el atmışlar. Çünkü benim sandığımdan daha iyiler. Bu demektir ki benim işim bitti. Artık bir çıkış yok. A.E. numarası olmadan hiçbir şey yapamam."

"Bu numara hâlâ bilgisayarda bir yerde kayıtlı, değil mi?" "Bilgisayarlara pek güvenmeyiz. Bilgisayara veri girmektense bildiğimiz ne var ne yoksa olduğu gibi New York Times'a ya da Çin'e yollayalım daha iyi."

"Yani çıktı olarak muhafaza ettiğiniz transkript, elinizdeki tek kopyaydı. Öyle mi?"

Tumer bir kez daha başıyla onayladı. "Benim bildiğim tek kayıt oydu. Belki Bagram da bir kopyasını saklıyordun Niye sordun? Başsavcıdan bir mahkeme emri çıkarmasını mı isteyeceksin? Sana bol şanslar."

"Yanlış dosyaya konmuş olabilir mi?"

"Hayır. Zaten Leach ne olur ne olmaz diye her yeri aradı. O kadar da aptal değil."

Başka bir yolu olmalı.

"Bulursan beni uyandır," dedi Tumer. "Çünkü şu anda beynim durdu. Bipaz

uyumam lazım."

Bornozun[A] yere attı ve odada çırılçıplak gezinmeye başladı. Önce pe/deleri kapattı. Sonra lambaları kapattı ve örtünün altına girip yüz üstü yatacak şekilde yuvarlandı. Uzun, üzgün ve yılgm bir iç çekişin ardından kıpırdamadan yattı kaldı. Reacher bir süre onu izledi ve koltuğuna geri döndü ve karanlıkta oturdu. Rock Creek'in arşiv odasını canlandırdı gözünde. Üst katta, soldaki ilk oda. 201 numaralı ofis. Karargah subayının odası alt katta, 103 numaraydı. Weeks ve Edwards'dan gelen uzun mesafeli mesajları alıyor, yazıyor, o kıymetli kağıdı eliyle alıp taş merdivenleri çıkmak suretiyle yukan götürüyor, Tumer'a gösteriyor, onun yanıtını alıyor, karşı tarafa iletiyor, bir kopyasını çıkarıyor ve yeniden yukarı çıkarak hem gelen mesajı hem de gönderilen yanıtı uygun çekmeceye, doğru sırayla ve art arda gelecek şekilde kaldırıyordu.

Sonra Morgan'ı canlandırdı gözünde. Arşivle arasında iki oda bulunan ofisinden çıkıyor, koridorun sağma ve soluna bakarak etrafı kontrol ediyordu. Onun için bir dakikalık bir işti. İki sayfa kağıt. Yakabilir, yırtabilir ya da lime lime edebilirdi. Ya da katlayıp cebine kaldırabilir ve daha sonra kimliği bilinmeyen kişilere takdir almak ve gelecekte onun için güzel bir şeyler düşünüleceğine dair vaatler işitmek karşılığında teslim edilebilirdi.

Başka bir yolu olmalı. Reacher olsa numarayı hatırlayabilirdi. Rakamları severdi. Bu numaranın da kendince dikkat çeken bir yanı olabilirdi. Büyük, küçük ya da tuhaf bir özelliği. Ama numarayı görmemişti. Gerçi hiçbir şey imkansız değildi. Hiçbir sistem kusursuz, hiçbir güvenlik de yüzde yüz hatasız değildi. Her zaman öngörülmeyen pürüzler çıkabilirdi.

Başka bir yolu olmalı.

Fakat Reacher'ın aklına hiçbir şey gelmiyordu. En azından o an için. Ayağa kalktı, esnedi ve gerindi. Sonra bornozunu çıkarıp, Tumer'ınkinin üzerine bıraktı. Yatağa girip Tumer'ın yanına uzandı. Kadın çoktan uyumuştu. Ağır ağır nefes alıp veriyordu. Sıcacık ve yumuşacıktı. Devreleri yanmıştı. Yorgunluktan kendini kapatmıştı. O eski filmde dendiği gibi: Bunu yarın düşüneceğim. Tavana baktı. Kasvetli ve gri bir görüntüydü. Sonra gözlerini kapattı. Nefes aldı. Nefes verdi. Ve uykuya daldı.

Beş saat boyunca güzel bir uyku çekti.

Ve sabah saat 4'te uyandı.

Çünkü birileri kapıyı adeta kıracak gibi çalıyordu.

/

♦ ♦ ♦ •

41. BOLUM

Tumer da hemen uyandı ama Reacher elini kadının omzuna koydu. "Ben bakarım," dedi fısıldayarak. Gözlerini kırpıştırdıktan sonra yataktan çıktı ve yere attığı bornozunu buldu. Sonra kapıya doğru yürürken üzerine giydi. Kapıyı çalan her kimse ara vermiyordu. Ne kibardı ne de bu saatte rahatsız ettiği için mahcuptu. Gecenin bir yansı, otelde duyulacak türden bir ses değildi. Telaşlı ve talepkardı. Güm güm güm. Kibirli ve zorla içeri girme niyetinde olan biriydi. Konu tartışmaya açık değildir türünden bir kapı çalmaydı. Yasalann uygulanmasından sorumlu güvenlik birimlerinden bililerine ait bir üsluptu. Ya da güvenlik güçlerindenmiş gibi yapan birilerine.

Reacher, kapıdaki gözetleme deliğini kullanmadı. Onlardan hiç hoşlanmazdı. Hiç de kullanmamıştı. Kapının arka tarafında duran saldırganın işini kolaylaştınrdı. Saldırgan delikte karaltı belirdiği anda önceden açılmış olan bu delikten ilk kurşunu gönderebilirdi. Silahlı saldırıya gerek yoktu. O yüzden en iyisi, gözetleme deliğini görmezden gelmekti. Kapıyı hızlıca açıp, saldırganın boğazına bir yumruk atacaktı. Belki de yapmazdı. Kim olduklarına ve kaç kişi olduklarına göre karar verecekti.

Reacher'm arkasında duran Tumer da yataktan çıkmış ve bornozunu giymişti. Reacher, kadına banyoyu işaret etti. Tek hedef durumuna düşmenin bir anlamı yoktu. Tumer'ın da gi-

decek bir yeri yoktu. Odadan çıkmanın sadece bir yolu vardı. O da kapıydı. Üst katlardan birindelerdi. Zaten pencereler de açılmıyordu. Muhtemelen yasal konulardan ve meraklı çocuklardan ötürü pencerelerin açılması yasaktı. Ve tabii bir de buranın havaalanı oteli olma özelliği vardı. Sabahın erken saatlerinden

gecenin geç saatlerine kadar sürekli uçak gürültüsü ve jet motorlarından çıkan yakıt kokusu geliyordu.

Tumer banyoya girdi ve Reacher da elini kapının koluna koydu. Derin bir nefes aldı. Askeri İnzibat ya da federal ajanlar geldiyse silahlarını çekmiş, tetikte bekliyor olabilirlerdi. Olabilir değil, kesin öylelerdi. Ama ateş etmezlerdi. En azından hemen etmezlerdi. Aslında gereğinden fazla eğitim almışlardı. Ama izlemeleri gereken çok da fazla protokol vardı. Ve bir de potansiyel evrak işleri. Eğer kapısı göçük arabadan dört adam gelmişse, onlar hemen ateş ederlerdi. Onlar da eğitim almışlardı ama ne protokolleri ne de evrak işleri vardı.

Bu durumda en iyi hamle kapıyı açmak ama arkasında kalmak. Böylesi, dayanılmaz bir merak uyandırırdı. Kendi kendine açılmış gibi duran bir kapı, dışarıdaki kişinin başını içeri uzatıp odaya hızlıca göz gezdirmesini sağlayacaktı. Tabii ki içeri uzanmış bir baş ve hafif bükülmüş bir boyun da şakaklara doğrudan inecek bir darbeye davet olacaktı. Darbenin ardından kapıyı hızlıca kapatınca eşiğin odaya bakan tarafında yere yığılmış bir tutsak yaratılacaktı. Tutsağın arkadaşları da kapının diğer tarafında kalacaktı. Bu durumda müzakere için ilk adım atılmış olacaktı.

Reacher kapının kolunu çevirdi. Aşağıya doğru on derece. Yirmi. Otuz. Hiç tepki yoktu. Kırk, elli, altmış. Hâlâ tepki yoktu. Doksan dereceye geldi ve sonra kapının kolunu hızlıca çevirip kapıyı biraz araladı. Bu hamlenin ardından elini yumruk yaptı, kolunun açısını ayarladı ve bekledi.

Uzunca bir süre bekledi.

Belli ki kapının dışındaki kişi kapıyla eşik arasına bir şey koyarak kapının kapanmasını engellemiş ve bu esnada da nasıl bir hamlede bulunacağını düşünmeye başlamıştı. Bu da epey bir zanaan alıyordu.

Yaklaşıp bir dakika geçti.

Sonra içeri bir nesne girdi.

Reacher ne olduğuna bakmadı. Bilinçli olarak ne olduğunu ve ne yöne gittiğini takip etmedi. Dünkü çocuk değildi. Fakat göz ucu ile içeri atılan nesnenin bir zarf olduğunu ayırt edebiliyordu. Kahverengi bir mektup zarfı. Üzerinde mühür

olmalı diye düşündü. Bir ofisten çıkma resmi evrak misali. Hafifti.

Bir ağırlığı yoktu. Halıya düştükten sonra çıkan ses de bu tahminleri destekler nitelikteydi. Kağıt ama ağzı kapalı. Belli belirsiz bir çatırtı sesi ve bir tür sürtünme sesi. Sanki zarfın içinde birden fazla ve birbirinden ayrı ince ve hafif nesne varmış gibi.

Reacher bekledi.

Sonra kapıdan içeri bir kafa uzandı.

Yüzü göründü.

Gelen Çavuş Leach'ti.

Leach hâlâ pijama misali üniformaları içindeydi. Çok yorgun görünüyordu. O odaya girince, Tumer da banyodan çıktı. Reacher hemen kapıyı kapattı. Tumer yerdeki zarfı görünce, "Hepsi burada mı?" dedi.

Leach de, "Evet," diye yanıtladı.

"Bu gece bu konuyla ilgilenmeyeceğini düşünmüştüm." "Bunlara FedEx'in size ulaştırabileceğinden daha kısa bir sürede ihtiyaç duyabileceğinizi düşündüm."

"Bunca yolu arabayla mı geldin?"

"Yürümediğim ya da uçağa binmediğim kesin."

"Ne kadar sürdü?"

"Yaklaşık dört saat."

"Teşekkürler, çavuş."

"Sağ olun, efendim."

"Yarın sabah saat kaçta görev başı yapman lazım?"

"Erken saatte. O yüzden hemen ayrılmam gerekiyor." "Ama?"

"İçinde bulunmak istemediğim bir duruma karıştım."

"Ne durumuymuş bu?"

"Ekip arkadaşı olarak gördüğüm birini ve bir kıdemli subayı kınamak zorundayım."

"Bahsettiğin aynı kişi mi yoksa iki ayrı kişi mi?"

"Bir kişi, efendim," dedi Tumer'a.

"Ben miyim o kişi?"

"Hayır, efendim."

"Morgan mı?"

"Hayır, efendim. Başka biri. Ama siz Birlik Komutanısınız ve ben de muhbir değilim."

"O zaman Reacher'a söyle. O, Birlik Komutanı değil." Leach bir süre duraksadı ve içinde bulunduğu durumu değerlendirdi. Sonra bu fikri uygun bulmuş olacak ki Reacher'a döndü ve "Efendim, karargah subayına ilişkin uzun zamandır birtakım şüpheler besliyordum," dedi.

Reacher, "Ne kadar zamandır?" diye sordu.

"Baştan beri."

"Neden hiçbir şey yapmadın?" "Ne yapacağımı bilmiyorum. O bir yüzbaşı ve ben bir çavuşum."

"Konu nedir?"

"Yüzbaşı sürekli karalamalar çizer. Telefondayken sürekli bir şeyler çizer ya da karalar."

Reacher başını salladı.

"Ben de fark ettim," dedi. "Masasının üzerinde, eski bir kayıt defteri var."

"Bunu nçden yaptığını biliyor musunuz?"

"Çünkü/canı sıkılıyor."

"Ama bazen canı hiç de sıkkın olmuyor. Özellikle de büyük haberler geldiğinde. Hemen değişiyor. Birden mutlu oluyor." "Kanunlara aykırı olduğunu söyleyemeyiz."

"Ama kalemi hâlâ elinde oluyor. O değişince, çizimleri de değişiyor. Bazen resim olmaktan çıkıyor. Birtakım notlar alıyor. Anahtar kelimeler."

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Leach, "Anlamıyor musunuz?" diye sordu. "Sadece tek bir fiziksel kopya olması ve Rock Creek arşivine girmesi gereken, gizlilik derecesindeki bilgileri not ediyor. Gizlilik derecesindeki bilginin ya da bilgiye ilişkin birtakım kayıtların başka bir yerde fiziksel nüsha halinde saklanması yasalara aykırıdır."

Tumer, "Ah lütfen, açıkça söyle," dedi.

Reacher da, "A.E. numarasını da mı not almış?" diye sordu. "Evet, efendim," dedi Leach Tumer'a. Sonra da Reacher'a dönüp, "Evet, efendim. Numarayı yazmış," dedi.

Leach, cebinden kırış kınş bir kağıt parçası çıkardı. Reacher'm daha önce gördüğü san renkli resmi kayıt defterinden bir sayfaydı. Üst tarafı kıvrılmıştı. Epey genişçe bir kıvnlma izi vardı. Bu da günlerdir o defterde kıvrık halde durduğu anlamına geliyordu. Üzeri tükenmez kalemden akma siyah mürekkeple kaplıydı. Şekiller, sarmal çizgiler, kutular, makineler ve spirallerin yanı sıra ara ara düz metin, isimler, kelimeler gibi altlan çizili notlar da vardı. Bazılan kutu içine alınmış ve üzeri adeta okunamaz hale gelene dek gölgelendirilmişti.

Leach, parmağının ucuyla okunabilir durumda olan ilk ke-

limeyi işaret etti. O kelime de sayfanın ilk üçte birlik kısmına denk gelecek şekilde yazılmıştı. Kandahar yazıyordu. Özel isim. Bir yerin adı. Yanına belirgin

bir ok çizilmişti. Ok, kelimeden uzak bir yönü işaret ediyordu. Leach, "Bu, kaybolan mesajdan bir önceki bağlantı," dedi. Weeks ve Edwards,

Kandahar'dan çıkıyor ve emredildiği üzere Bagram'a dönüyor ya da beklemede kalıyor. Bu bilgi hâlâ arşiv odasında. Tam olarak olması gerektiği yerde."

Sonra parmağını sayfanın en alttaki üçte birlik kısmına götürdü. Orada da iki kelime dikkat çekiyordu. Aralarına tire konmuştu: Hood - Günler. Hood kelimesinin H harfi, Barok stili süslü kıvrımlarla vurgulanmıştı. Telefonla konuşan ve canı sıkılan bir adamın eseriydi. Leach, "Bu da kayıp mesajdan sonra gelen. O da hâlâ arşiv odasında mevcut. Kandahar olayından hemen sonra geldi. Bizim adamlarımız Teksas'taki Fort Hood'dan bildiriyor ve bu günlerde her şeyi toparlamayı umut ettiklerini rapor ediyorlar," dedi.

Sonra elini tekrar yukarı çekti ve parmağını sayfanın ortasında denk düşen üçte birlik kısma getirdi. "Bu kısım da kayıtlardaki boşluğa denk düşen kısım," dedi.

Sayfanın ortasında sayısız kez tekrarlanmış iç karartıcı karalamalar, şekiller ve sarmal çizgiler vardı. Onlara kutular, labirentler ve spiraller eşlik ediyordu. Ortadaki kısmın en altında da A ve E harfleri vardı. Yanında da dört tane rakam. Bu sayılar önce hızlıca not edilmiş ve sonra üzerinden dikkatle geçilmiş, hatları belirginleştirilmiş, keskinleştirilmiş ve altı çizili bir şekilde oracıkta terk edilmişti.

A.E. 3435.

Tumer gülümsedi ve "Yüzbaşı kesinlikle hata etmiş, çavuş," dedi. "Ama bu seferlik görmezden geleceğiz."

A.E. 3435.

Reacher bu sayıyı kolayca aklında tutabilirdi. Çünkü kod-Asla Geri Dönme 279

laması kolaydı. 3 ve 4 sayılarının değerlerinin kademeli olarak arttırılmasıyla sırasıyla 3 ve 4 ve 3 ve 5 dizgisine ulaşabilirdi. Hepsi de toplamda 3435 ederdi. İlginç bir durumdu. Bu tip rakamlar hakkında bir zamanlar Eğlenceli Matematik dergisinin sahibi, yayıncısı ve editörü olan Joseph Madachy tarafından sıkça tartışılmıştı. Reacher, çocukken kaldıkları Pasifik'te bir denizci üssünün kütüphanesinde derginin tüm sayılarını saklardı. "Çavuş, Askeri Başsavcılıksan Binbaşı Sullivan ile irtibata geçmemin en iyi yolu nedir?" diye

sordu.

"Doğrudan mı, efendim?"

"Yüz yüze."

"Ne zaman, efendim?"

"Şimdi."

"Gecenin bir yarısı mı?"

"Hemen şimdi."

Leach cebinden bir başka kağıt çıkardı. Daha küçük bir kağıt. Not defterinden, sayfanın yansını alacak şekilde yırtılmış bir kağıt. "Bu, Binbaşı Sullivan'ın şahsi telefon numarası. Eminim şu anda komodininin üzerinde duruyordun"

"Bu numaraya ihtiyaç duyacağımı nereden bildin?"

"İşleri bu şekilde yürütmek isteyeceğinizi düşündüm. Savunmaya ilişkin soruşturulmalar geniş bir araştırma zeminine yayılabiliyor. Fakat kişisel fikrimi beyan edebilir miyim?" "Tabii ki."

Leach, cebinden bir kağıt parçası daha çıkardı. O da not defterinden bir yaprağın ortadan yırtılması sonucu elde edilmişti. "Bu da Yüzbaşı Edmonds'ın şahsi telefon numarası. Sizin diğer avukatınızın. Bana kalırsa onunla iletişime geçmek daha iyi bir tercih olurdu. Kendisi konulan daha büyük bir gayretle takip ediyor. Her şeyin adil olması ve doğru olanın yapılmasından hoşlanıyor."

"Hapisten kaçmış olsam da mı?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum." "Yani Edmonds bir idealist, öyle mi?"

"Henüz idealist olacak kadar heyecanlıyken iletişime geçin. Bu motivasyon uzun sürmez. Binbaşı SuNivan'm motivasyonu kısa sürdü."

Reacher, "FBI olaya dahil oldu mu?" diye sordu.

Leach de, "Haberleri var," dedi.

"Ordunun operasyonunu kim organize ediyor?"

"75. Askeri İnzibat. Kıdemli Sorgu Subayı Espin yönetiyor. Kendisiyle tanıştınız. Sizi Dyer'a getiren oydu. Herkes, kendisinin konuyu kişisel aldığını söylüyor. Sizin, onun iyi niyetinizi sömürdüğünüzü iddia ediyor. Size bir iyilik yapmış ve dolaylı da olsa bütün bunların yaşanmasına yol açmış." "Benim için ne yapmış ki?"

"Sizi Dyer'da tutmuş. Dedektif Podolski, sizin merkeze götürülmenizi istemiş. Espin hayır demiş. Ve siz bunun yanı sıra Askeri İnzibat nöbetçi yüzbaşısının çağrılmasını istemişsiniz ve o da hemen çağırmış. Bunu da kötüye kullanılmış bir iyilik olarak değerlendiriyormuş."

"Yüzbaşı eninde sonunda gelecekti zaten."

"Ama o kadar çabuk olmazdı. Sizin kurguladığınız plan da her şeyin öğleden sonra gerçekleşmesi üzerineydi. Bu yüzden erken hareket etmeliydiniz. Espin bu yüzden işleri kolaylaştırıp dolaylı da olsa sürecin gerçekleşmesine yol açtığını düşünüyor."

"Bir şeyler buldu mu?"

"Şimdilik eli boş. Ama denemeye devam ediyor."

"Ona bir mesaj iletebilir misin?"

"Muhtemelen."

"Ona kendine gelmesini söyle. Sor bakalım, o bizim yerimizde olsa ne yaparmış."

"Peki, efendim. Mümkün olursa ileteceğim."

Asla Geri Dönme 281 "Senin adın ne, çavuş?"

"Leach, efendim."

"Hayır, ön ad/n."

"Chris, efendim."

"Christine/ya da Christina'nın kısaltılmışı filan mı?" "Sadece Chris, efendim. Doğum belgemde böyle yazıyor." "Chris, hâlâ 110. Birlik'in Komutanı olsaydım, seni orada tutmak için dünyayı yerinden oynatırdım. O birlik birbirinden harika pek çok astsubay gördü ve sen de çoktan en iyiler arasındaki yerini aldın."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Hayır, asıl ben sana teşekkür ederim, çavuş."

Leach, hızla oradan aynldı. Önünde dört saatlik bir geri dönüş yolculuğu vardı. Ve tabii bir de sabahtan başlayıp tüm gün sürecek bir mesai. Reacher, Tumer'a baktı ve "Böylesi bir sadakati hak etmek için inanılmaz bir komutanlık becerisi sergilemiş olmalısın," dedi.

"Senden iyi olduğum söylenemez," dedi Tumer. "Ne de olsa Frances Neagley senin ekibindeydi." "Onun da mı dosyasını okudun?"

"Bütün dosyalan okudum. Operasyon hikayelerini de. 110. Birlik hakkında bilinmesi gereken ne varsa öğrenmek istiyorum."

"Dedim ya, sen harika bir komutansın." Reacher sarı kayıt defterinden kopma sayfayı otel odasındaki masanın üzerinde açıp elleriyle düzleştirdi. Yanına da not kağıdından yırtılma sayfalardan birini koydu. Sonra da telefonu eline alıp Yüzbaşı Tracy Edmonds'm şahsi cep telefonu numarasını tuşladı.

42. BÖLÜM

Telefon uzun uzun çaldı ama Reacher böyle olmasını bekliyordu. Cep telefonu operatörlerinin aramayı yönlendirmesi bile tek başına sekiz saniye gerektiriyordu. Ayrıca bu saatte uyuyan çok az insan filmlerdeki gibi hemen kalkıp telefonlarını açma kabiliyetine sahipti. Çoğu ağır ağır uyanıp gözlerini ovuşturur ve güçlükle yataktan kalkardı.

Edmonds nihayetinde telefonunu açtı ve "Alo?" dedi. Sesinden biraz tedirgin olduğu anlaşılıyordu. Ayrıca sesi biraz değişikti. Sanki dili şişmiş ya da ağzında bir şey varmış gibiydi.

Reacher, "Yüzbaşı Edmonds mı?" diye sordu.

"Kim arıyor?"

"Müvekkiliniz Jack Reacher. Amerikan ordusunda binbaşı. Kısa bir süre önce göreve geri çağrıldı. Şu anda 110. Birlik'e kayıtlı. Yalnız mısın?"

"Nasıl bir soru bu böyle?"

"Gizli bir görüşme yapmak üzereyiz, avukat hanım. Görüşmemiz gereken hukuki meseleler var."

"Bak o konuda haklısın işte."

"Sakin ol, yüzbaşı."

"Hapisten kaçtın."

Asla Geri Dönme 283 "Artık yasaklandı mı?"

"Konuşmamız lazım."

"Konuşuyoruz ya."

"Ciddi ciddi konuşmaktan bahsediyorum."

"Yalnız ânısın?"

"Evet, yalnızım. Ne olmuş?"

"Kalemin var mı?"

Kadın bir süre sessiz kaldı ve "Artık var," dedi.

"Kağıt?"

"Aldım."

"Tamam, dikkatle dinle. Daha iyi bir savunma yapabilmek için bizim A.E. 3435 olarak bildiğimiz bir Afganistan vatandaşı hakkında her türlü bilgiye ilişkin fiziksel kopyalara ihtiyacım var."

"Bu bilgiler muhtemelen gizlidir."

"Bu süreçte, her türlü bilgiye erişme hakkım var. Mahkemeler, benimki gibi davaları ciddiye alır."

"Ne olursa olsun. Bu istediklerin epey büyük talepler." "Her şey adalet için. O saçma sapan yeminli beyan bile kabul gördü."

"Reacher, seni babalık davası kapsamında temsil ediyorum. Juan Rodriguez vakası Binbaşı Sullivan'da. Ayrıca Afganistan'dan askeri istihbarat almak, kriminal davalarda bile büyük olay yaratır. Babalık davası kapsamında bu bilgilere erişmen zor. Niye bu bilgiye ihtiyacın olsun ki?"

Reacher, "Askeri Yargı'nın zinayı hâlâ suç kapsamında gördüğünü söyleyen şendin. Cezası nedir?"

"Muhtemelen hatırı sayılır bir ceza alırsın."

"Demek ki altı üstü bir babalık davası değilmiş. Bu da bir kriminal vakaymış."

"Temelleri zayıf bir iddia oldu."

"Yasaları işlerine geldiği gibi yorumlayamazlar, avukat ha-284 Lee Child

mm. Zinanın suç olduğunu söylüyorlar. Bunun ya bir anlamı vardır ya da yoktur."

"Reacher, konuşmamız lazım."

"Şimdi de teslim olmamın yapılacak en iyi hamle olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Olabilir."

"Olabilir ama ben B planını uygulamayı seçtim. O yüzden de bahsettiğim bilgiye ihtiyacım var."

"Ama senin konunla ne alakası var? Sen Kore'de görev yaparken, Afganistan harekatı başlamamıştı bile. Hatta Koca Dog'la karşılaştığın dönemde de yoktu."

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Ama Edmonds, "A ha!" dedi.

"Aynen öyle," dedi Reacher. "Bir avukata göre kafan hızlı çalışıyor. Konu benimle değil, Binbaşı Tumer'la ilgili. Belki de Binbaşı Tumer ve benimle ilgili. Çünkü şu an karşı karşıya olduğumuz durumda birileri 110. Birlik'in iki Birlik Komutanını aynı anda etkisiz hale getirmeye çalışıyor. Demek ki bu oyunun kazananları ve kaybedenleri olacak. Aklın varsa kazananlardan yana olursun. Çünkü bu adamın dünyasında, kazananların yanında yer alanların ödülleri hayallerin bile ötesinde olur."

"Kazanan siz mi olacaksınız?"

"Bahse girebilirsin. Hepsini yerle bir edeceğiz. Bunu yapmak zorundayız, yüzbaşı. Afganistan'da iki adamımızı öldürdüler. Senin meslektaşlarından birini de öldürmekten beter edip bir güzel dövdüler."

Edmonds, "Konuyu araştırır, yapabileceğim bir şey var mı bakarım," dedi.

Tumer hâlâ bornozluydu ve görünüşe bakılırsa, yatağa dönmek gibi bir niyeti yoktu. Reacher, "Zarfta ne var?" diye sordu.

Asla Geri Dönme 285

"Çavuş Leach'ten istediğim ikinci iyilik."

"Anladım. Ama ne?"

"Burada[A] sonraki durağımız Los Angeles."

"Öyle riii?"

Kadın/oaşını salladı. "Samantha konusunu çözmen lazım."

"Ben onunla ilgileneceğim."

"En kötü senaryoda ikimiz de burada yakalanacağız ve bizi bir yere tıkacaklar. Sonra da o yerin anahtarını alıp bir daha bulunmamak üzere fırlatıp atacaklar. Sana bunu yapamam. Kızınla tanışmadan olmaz. Hayatının geri kalanı boyunca ondan başka bir şey düşünemez hale gelirsin. Bir süreliğine benim meselemi rafa kaldırıp seninkine odaklanalım."

"Ne zaman yaptın bu planı?"

"Bir süre önce. Yapmak zorundaydım. Belli ki sen de benim birliğimin bir personelisin. Ben de senin komutanın oluyorum. Buradan sonraki durak, Los Angeles."

"Zarfta ne var?"

Tumer yanıt vermek yerine, zarfın içindekileri yatağa döktü.

İki kredi kartı.

Ve iki ehliyet.

Kart ve ehliyetleri eşleştirdi ve birini kendine alırken diğerini Reacher'a uzattı. New York Eyaleti onaylı bir ehliyet ve bir de Visa kredi kartı. Ehliyet, Michael Dennis Kehoe adında bir adama düzenlenmişti. Kırk beş yaşında, Queens'te oturuyor. Erkek, mavi gözlü, 1.98 boyunda. Organ bağışçısı. Fotoğrafında kare bir yüz ve kalın bir boyun görünüyor. Visa kart da aynı isme düzenlenmiş. Michael D. Kehoe.

Reacher, "Bunlar gerçek mi?" diye sordu.

"Benimki gerçek."

"Benimki değil mi?"

"Gerçek sayılır. Şeninkini gizli görev programına ait evraklar arasından aldık."

Reacher anladığını göstermek için başını salladı. 110. Birlik personeli sürekli gizli göreve çıkardı. Bu tür evraklara ihtiyaçları olurdu. Hükümet de onlara her açıdan gerçeğiyle birebir düzenlenmiş evraklar temin ederdi. Sadece, bu kimliklerin karşılığında yaratılan kişiler gerçek olmazdı.

"Seninki nereden?" diye sordu.

"Leach'in bir arkadaşının. Bana çok benzeyen bir tanıdığı olduğunu söyledi."

"Yeni adın ne peki?"

Tumer kucağındaki ehliyeti el çabukluğu ile açtı. Nlinois eyaletine kayıtlı

ehliyet; Margaret Vega adında 1.70 boyunda, kahverengi gözlü ve otuz bir yaşında bir kadına aitti. Organ bağışçısı değildi. Fotoğrafta açık tenli Hispanik bir kadın görünüyordu. İlk bakışta Tumer'a benziyordu ama birebir benzer oldukları söylenemezdi.

Reacher, ehliyetin arka yüzüne baktı.

"Peki, Bayan Vega ehliyetini vermeye razı olmuş mu?" diye sordu. "Öylece teslim mi etmiş? Bir de kredi kartını vermiş, öyle mi?"

"İkisini de iade edeceğiz. Karttan yaptığımız harcamaları da kendisine ödeyeceğiz. Söz verdim. Ama o kısmı Billy Bob'un parasıyla hallederiz."

"Konu o değil. Şu anda Bayan Vega'nın eli kolu bağlı durumda."

"Sanırım Leach epey ikna edici bir kadın."

"Çünkü senin bütün bunlara değdiğine inanıyor."

"Sana benzeyen bir arkadaşı yokmuş. Hatta hiçbiri senin yanından bile geçmezmiş. Bu yüzden gizli görev programına daldık. Bay Kehoe muhtemelen eğitim senaryosundaki hedeflerden biriydi. Korku filmindeki testereli adama benziyor."

"O zaman iş görür. Ne zaman gidiyoruz?"

"Bir an evvel," dedi Tumer. "Erken saatteki uçuşlardan bi-

Duş j giyindiler. Valiz toplama dertleri olmadığı için tek yaptıkları katlanabilir diş fırçalarını alıp ceplerine koymak ve ceketlerini giymek oldu. Perdeleri ve ışıklan kapalı bıraktılar. Reacher, Rahatsız Etmeyin kartını kapının koluna astı ve birlikte koridordan geçip asansöre gittiler. Saat sabah 5'i biraz geçiyordu. Tumer, Batı Yakası uçuşlannın 06:00 sularında başlayacağını düşünüyordu. Pittsburgh Uluslararası Havaalanı'nda sınırsız firma seçeneği olmasa da birden fazla firmanın uçak kaldırdığını tahmin ediyordu. En kötü senaryoda San Francisco, Phoenix ya da Las Vegas üzerinden aktarma yapacaklardı.

Asansör lobiye geldiğinde karşılannda terk edilmiş bir alan buldular.

Resepsiyonda kimse yoktu. Aslında ortalıkta kimse yoktu. Reacher, odalarının kart anahtarını çöpe attı ve kapıya yöneldiler. Tam o anda dışarıdan içeri girmekte olan yalnız bir adamla önden sen buyur, hayır olmaz lütfen önce sen geç klişesinin bir parçası oldular. Adam, koyu lacivert bir takım elbise giyiyordu. Beyaz gömlek, lacivert kravat da takımı tamamlayan diğer parçalardı. Saçını yeni kestirmişti ve muhafazakar bir duruşu vardı. Yüzü pembeydi ve yeni tıraş olduğu anlaşılıyordu. Nihayetinde üçü birden kapıdan geçmenin formülünü buldu. Adam, Tumer için kapıyı tuttu ve Reacher da geride bekledi. Adam içeri girince, Reacher dışarı çıktı.

Yol kenarında bekleyen bir taksi yoktu. Ama otelin havaalanı servis otobüsü vardı. Motoru çalışır haldeydi ve kapısı da açıktı. Şoför mahalli boştu. Belki de tuvalete gitmişti.

On metre ileride bir Crown Vic, acil şeridinde park halindeydi. Lacivert, temiz ve parlak aracın bagaj kapağındaki an-

rini yakalamamız lazım."

tenler aktif haldeydi. Reacher başım çevirdi ve otelin kapısına baktı. îçeri giren adam lobide birilerinin kendisi ile ilgilenmesini bekliyordu. Lacivert takım elbise. Lacivert kravat. Beyaz gömlek. Kısa saç, pembe yüz, temiz bir tıraş.

"FBI," dedi Reacher.

"Ellerindeki isimlerin peşine düşmüşlerdir," dedi Tumer. "Sullivan ve Temple."

"Yanımızdan geçip gitti. Kafasına dank etmesi ne kadar sürer?"

"FBI ajanı olduğu için hemen olacağını sanmam."

"Pikaba gidip havaalanına kendi aracımızla ulaşabiliriz."

"Hayır. Pikap burada kalmalı. Bütün ipleri koparmalıyız. Otobüse bin. Şoför birazdan gelir. Motoru çalışır halde bırakmış."

Reacher, "Öylece oturup bekleyen iki saf hedef olacağız."

"Görünmez oluruz," dedi Tumer. "Otobüste oturan iki sıradan insan."

Reacher etrafa bakındı. Adam hâlâ resepsiyondaydı. Kendisiyle ilgilenecek kimse yoktu. Servis otobüsü çok havalıydı. Krom ve kurumsal bir görüntüye sahipti. Pencereleri karartılmıştı. Bir film yıldızının limuzinini andırıyordu. Seyahat eden olağan insanları, olağanüstü bir deneyim yaşatmayı amaçlamış olmalılardı.

Karartılmış pencereler. Otobüste oturan sıradan iki insan. Avcı ve av; hareketlilik ve durağanlık. Eski bir evrimsel miras. Reacher, "Tamam," dedi. "Otobüse binelim."

Otobüse bindiler ve süspansiyonlar, ikilinin ağırlığı altında biraz alçaldı. Dar koridordan geçip arka taraflara yakın iki koltuğa oturdular.

Kıpırdamadan oturup beklediler.

Hiç de hoş bir duygu değildi.

Görüşlerinin çok iyi olduğu söylenemezdi. Çünkü hem Asla Geri Dönme 289

mesafe, hem cama çekilen film, hem de otobüsün çift camlı oluşu görüşü kısıtlıyordu ama Reacher her şeye rağmen adamı görebiliyordu. Sabırsızlanmaya başlamıştı. Kendi etrafında dönmü* ve lobiye göz gezdirmişti. Sonra da resepsiyondan bira[A]uzaklaştı. Daha geniş bir alanda, içinde bulunduğu durumdan hoşnutsuz olduğunu gösterir bir tavır takındı ama yine de resepsiyondan fazla uzaklaşmıyordu ki birileri gelirse ilgilenecekleri ilk kişi kendisi olacaktı. Zaten kendisinden başka kimse yoktu. Yaklaşık bir saat daha da gelen giden olmazdı. Direkt uçuşlardan inenler de saat 06:00 sularında burada olurdu.

Adam birden ileri atıldı ve sanki birini karşılayacakmış gibi uzun ve heyecanlı bir adım attı. Ya da birini azarlamaya hazırlanıyordu. Tam o anda görüntüye biri daha girdi. Kısa ceketli, siyah bir üniforma giyen bir adam. Valiz taşımaktan sorumlu görevlilerden biri olabilirdi. FBI ajanı bir şeyler sordu. Elini kolunu sağa sola sallayıp Nerede bu insanlar? dercesine hareketler yapıyordu. Kısa ceketli adam duraksadı. Rahatsız olmuştu. Alışık olmadığı yerlerden soru geldiği belliydi. Resepsiyonun arkasına geçti ve bir kapıyı açtı. Bir sonuç elde edememiş olacak ki onu kapatıp bir başka kapıyı açtı. İçeriye seslendi. Yaklaşık on beş saniye sonra genç bir kadın geldi. Parmaklan ile saçlannı düzeltiyordu. FBI ajanı resepsiyona döndü ve genç kadın, adamla yüz yüze geldi. Kısa ceketli

adam da lobiden uzaklaştı.

Valiz taşıyıcısı değildi.

Otobüsün şoförüydü.

Otobüse bindi ve içeride müşterileri olduğunu gördü. Lobiye baktı ve başka gelen olup olmadığını kontrol etti. Olmadığına kanaat getirmiş olacak ki, "İç hatlar mı, dış hatlar mı?" diye sordu.

"İç hatlar," dedi Tumer.

Adam koltuğuna geçti ve emniyet kemerini sıkıca bağladıktan sonra kapıyı kapattı. Kapı tiz bir ses çıkararak kapandıktan sonra şoför aracı vitese taktı.

Sonra da bekledi. Çünkü beklemek zorundaydı. Otele gelen bir araba, park halindeki Crovvn Vic'in etrafından dolaşıyor, dolayısıyla otobüsün çıkışını kapatıyordu.

Gelen, kapısı göçük arabadan başkası değildi.

/

/

43. BÖLÜM

Kapısı göçük araba, park halindeki Crown Vic'in yanından geçti ve otelin giriş kapısına yakın bir yerde durdu. Otobüs, önünde açılan alanda ağır ağır ilerledi ve kapısı göçük arabanın yanından adeta sürünerek geçti. Reacher koltuğunda biraz doğruldu ve camdan dışarı baktı. Adamların dördü de araçtaydı. İkisi, ilk gece karşılaştıkları adamlardı. Onların yanı sıra üçüncü bir adam ve küçük kulaklı iri adam da oradaydı. Yani bütün ekip bir aradaydı.

"Uğraşma," dedi Tumer.

"Onları aradan çıkarmalıyız."

"Ama burada olmaz. Hele hele şimdi hiç olmaz. Onlar ikincil derece önem arz

ediyor. Unuttun mu?" "Fakat bugünün işini yarına bırakmak olmaz."

"Otel lobisinde? FBI ajanının önünde?"

Reacher başını hafifçe arkaya çevirdi ve dört adamın arabadan çıktıklarını gördü. Hızlı ve seri hareketlerle içeri ilerlerken sağı solu kolaçan ediyorlardı. Tek sıra halinde otele girdiler. Acilen ilgilenmeleri gereken bir mesele var gibi davranıyorlardı. Tumer, "Sakin ol, binbaşı," dedi. "Başka bir zaman, başka bir yerde hallederiz. Şimdi Los Angeles'a gidiyoruz."

Otobüs hızlandı ve oteli geride bıraktı. Reacher, görüşü ke-

silene kadar oteli ve orada olup biteni izlemeye devam etti. Sonra önüne döndü ve "FBI'm isimlerimizi nasıl takip ettiğine dair bildiklerini anlatsana," dedi.

"Modem bir dünyadayız," dedi Tumer. "Yurtiçi Güvenlik Sistemi diye bir program var. Bilgiye dayalı bir yapı. Fler türlü bilgi birbiri ile ilişkilendirilebiliyor. Havayolları sisteme dahil. Onlar varsa şüphesiz ki havaalanı otelleri de sisteme girmiştir. Bu durumda sisteme iki isim tanımlayıp, ikisinin de aynı anda aynı yerde görünmesi halinde ikazda bulunmasını istemek oldukça kolay olacaktır."

"FBI edindiği bilgiyi paylaşır mı?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"O zaman kıdemli kurmay subaylar hakkında söylediklerimizi tekrar gözden geçirelim. Bu adamlar sadece kıdemli kurmay subaylar değil. Bunlar çok ama çok kıdemli kurmay subaylar. Ne dersin?

Yurtiçi Güvenlik Sistemi'ne ve oraya tanımlanan veri tabanlarına eş zamanlı erişmek kolay iş mi?" "Belki eş zamanlı erişimleri yoktur. Ne de olsa FBI onlardan önce geldi."

"FBI, Pittsburgh Bölge Ofisi'nden geldi. Bizim adamlar daha uzak yoldan geliyordu. Erkenden yola çıkmış olmalılar. Bu da FBI'dan önce haberdar olduklarını gösterir. Kendi içlerinde bir ikaz sistemleri var."

Otelin servis otobüsü, onları havaalanı iç hatlar gidiş terminaline bıraktı. Tumer ve Reacher içeri girince hareket edecek uçakları gösteren panoya yöneldiler. Bir dakika arayla hareket edecek iki sefer vardı. Biri U.S. Ainvays'in Long Beach seferi, diğeri de American Airlines'ın Orange County seferi. "Hangisini tercih edersin?" diye sordu Tumer.

"Long Beach," diye yanıtladı Reacher. "Araba kiralayabiliriz. Doğruca 710'a, oradan da 101 otoyoluna çıkarız. Ço-

cuğun annesinin verdiği yeminli beyan, Kuzey Hollywood'da bir hukuk bürosunda hazırlanmıştı. Muhtemelen kendisi de orada yaşıyoj'dur."

"Onu naAıl bulacaksın?"

"Avukşfım otoparkından başlayacağım. Oradan ayrılacağını sanmam."

"Eminim ki avukatın ofisi izlenen yerler arasındadır. Hem 75. Birlik'in adamları, hem de FBI orayı takibe almıştır. Dört gayri resmi arkadaşımız da bizim otelde olmadığımızı anladıktan altı saat sonra oraya damlar."

"O zaman çok dikkatli oluruz."

U.S. Ainvays şirketine ait bilet satış gişesi açıktı. Ellili yaşlarında güler yüzlü bir kadın bilgisayarı açmak ve önündeki defteri kalemi düzeltmek için bir dakika harcadıktan sonra yüzündeki kocaman gülümsemeyle gişeye gelen iki müşterisine baktı. Tumer, Long Beach sabah seferinde yer olup olmadığını sordu. Kadın hemen klavyesini tuşlamaya başladı ve sonra da uçakta fazla yer kalmadığını belirtti. Fakat iki kişilik yer bulmak sorun olmayacaktı. Önce Tumer, sonra da Reacher uzattı ehliyet ve kredi kartlarını. Sıradan bir işlem yaptırıyorlar gibi umursamazlardı. Kadın evrakları önüne koydu ve işlemleri başlattı. Bir cam kenarı, bir de koridor seçip isimleri girdi. Başını bir kimliklerin olduğu yöne, bir de ekrana çeviriyordu. Sonra kredi kartlarını cihazdan geçirdi ve birkaç tuşa daha bastıktan sonra yolcu biniş kartlarını yazdırdı. Kadın biniş kartlarını aldı. Kredi kartlan ve ehliyetlerle eşleştirdi. "Bayan Vega ve Bay Kehoe, buyurun efendim," dedi. Küçük bir törenle belgeleri sahiplerine uzattı.

îkili, kadına teşekkürlerini ilettikten sonra uzaklaşmaya başladı. Reacher, "Bu yüzden düzgün bir kazak almamı istedin, değil mi?" diye sordu.

"Kızınla tanışacaksın," dedi Tumer. "İlk izlenim önemlidir."

Juliet, Romeo'yu aradı. Çünkü aralarında bir görev dağılımı vardı ve bazı sorumluluklar kendisine aitti. Heyecanla, "Bizim çocuklar şimdi koridordalar," dedi. "Tam olarak odalarının önünde."

Romeo, "Koridor mu?" dedi.

"Otelin koridoru. Otel odasının önü. Bizim çocuklar odanın karanlık ve sessiz olduğunu söylüyor. Kapıda Rahatsız Etmeyin kartı takılıymış. Henüz çıkış işlemlerini gerçekleştirmemişler."

"Demek ki odadalar, öyle mi?"

"Öyle olmalı."

"O zaman bizim çocuklar niye hâlâ koridorda?"

"Bir sorun var da."

"Nasıl bir sorun?" diye sordu Romeo.

"FBI da orada."

"Nerede?"

"Bizim çocukların yanında. Koridorda. Öylece dikiliyor-muş. Tek bir adam. Bir şey yapamıyor çünkü kendisini izleyen dört sivil olduğunu düşünüyor. Biz de bir şey yapamıyoruz çünkü bizi izleyen bir FBI ajanı var. O yüzden öylece dikiliyoruz."

"Koridorda mı?"

"Tam odalarının önünde."

"İçeride olduklarını biliyor muyuz? Emin miyiz?"

"Başka nerede olacaklar?"

"İkisi de orada mı?"

"Niye soruyorsun?"

"Biraz kes-yapıştır yaptım."

"Neyi?"

"Verileri. Tumer ana gemiyi aradıktan sonra içime kurt düştü. Birtakım önlemler alsak iyi olur dedim. Harekete geçirdiğim ikaz verilerinin arasına 110. Birlik'teki gizli görev

belgelerini de ekledim. Mantıklı olur diye düşündüm. Elimden gelen her şeyi kullanmak istedim. Ve sonunda bir geri dönüş aldün. Kimliklerden biri U.S. Ainvays şirketinden PittsburgJı(-Long Beach, Kaliforniya seferine bilet aldı."

"Ne zaman için?"

"Bu sabah ilk uçak için. Kalkmasına yarım saat var." "Onlardan biri mi?"

"Diğer kimliklerde bir hareketlilik yok."

"Peki, bu hangi kimlik?" "Michael Dennis Kehoe. Başka bir deyişle erkek olan. Ayrılmışlar. Yani öyle olduğunu tahmin ediyorum. Kadının elinde sadece Helen Sullivan kimliği var. Şu ana dek Helen Sullivan adında biri uçak bileti almadı ve bu isimle uçağa binmeye çalışmanın akıllıca olmayacağını onlar da biliyor olmalı. Aksi halde kapsamlı bir takip ve kovalamaca başlayacaktır. Tumer böylesi bir riske girmez. Bu yüzden Reacher, Kaliforniya'ya yalnız gidiyor. Aslında mantıklı. Onun orada olması şart. Oysa Tumer'ın böyle bir zomnluluğu yok."

Juliet, "Belki Tumer odada yalnızdır," dedi.

"Mantıklı. Eğer Reacher, Kaliforniya yollarına düştüyse." "Çok mantıklı. Eğer bu doğruysa."

"Ama ya o da gitmediyse? Bir an evvel öğrenmemiz lazım. FBI ile anlaşmaya varmalıyız. Biz onları ele vermeyeceğiz, onlar da bizi. Ya da böyle bir şeyler işte. Adamlarımızı hemen odaya sokmalıyız. FBI da aynı anda içeri girecek olsa bile."

Tumer, Birlik Komutanı'ydı ve bir an önce havaalanının güvenlik kontrolünden sonraki gümrük sahasına geçmek istiyordu. Havaalanı güvenliğinin bir tür bariyer olacağını düşünüyordu. En azından malum dört adam ve kendileri arasında bir bariyer olacakları kesindi. Tabii adamlar havaalanına gelirse. Otobüs şoförü ile görüşürlerse gelmemeleri için hiçbir neden

yoktu. îki yolcu mu vardı? Evet efendim, iç hatlar. Fakat FBI ya da ordu gelirse, havaalanı güvenliğinin de bir kıymeti kalmayacaktı. O adamlar güvenlik kontrol sırasında en öne gider ve doğruca bariyerin diğer tarafına geçerdi.

O yüzden tam olarak bariyer denemezdi. Bir tür filtre demek daha doğru olabilirdi.

Ceplerinde birkaç bozuk paradan başka metal eşyaları yoktu. Onları da güvenlik kontrol noktasında metal eşyalar için konan siyah kavanozun içine attılar. Birbiri ardına gelen güvenlik noktalarından ceketsiz ve ayakkabısız iki sade vatandaş olarak geçtiler. Güvenlik sırasına gelen yolcu sayısı gittikçe artıyordu. Kontroller tamamlanınca ceketlerini giyip, botlarını bağladılar. Sonra da kavanoza attıkları bozuk paralan bölüşüp, kahve alabilecekleri bir yer aramaya koyuldular.

Juliet, Romeo'yu aradı ve "Adamlanmız odanın içine girdi. Arkadaşları için endişelendiklerini söylediler ve FBFın adamı da hemen onlara yardımcı olmak için olaya dahil oldu. Odanın kapısını açmak bir tür kamu hizmetine döndü."

"Ve sonra?" dedi Romeo.

"Odadan kimse çıkmadı."

"İkisi de havaalanında."

"İkisi de mi?"

"U.S. Ainvays şirketinden kredi kartı ile bilet alan bir kadının ödeme bilgileri, Arlington Bölgesi'nden işlendi. Kadının adı Margaret Vega."

Juliet, "Ve?" dedi.

"Biletini son dakikada almış. Son bir saat içinde yani." "Ve?"

"O saatte bilet alan iki yolcudan biriymiş. Diğer yolcu da Michael Dennis Kehoe'ymiş. Kredi kartlan bile aynı anda işlem görmüş."

Asla Geri Dönme 297 "Tumer, Margaret Vega adına bir kredi kartı çıkartmayı nasıl başarmış?"

"Bilmiyorum. Henüz."

ir. Muhtemelen gerçek bir şahsa ait. Ana gemiden biri olabilir. Araştıracağım."

"Uçuşları saat kaçta?"

"On beş dakika içinde yolcuları uçağa almaya başlarlar."

"Tamam. Bizim çocukları doğruca terminale gönderiyorum. En azından havaalanının kontrol öncesi kısmını araştırsınlar."

"Ben senden önce davrandım," dedi Romeo. "Güvenliğin ötesine geçebilirler. Gerek olursa uçağa bile binebilirler. Onlar adına iki bilet aldım ve iki bileti de yedekten rezerve ettim. Bu arada epey zor oldu. Uçak neredeyse tamamen dolu. Onlara uçak biniş kartlarının bilet gişesinde hazır olduğunu söyle."

Uçak biniş kapısının olduğu bekleme alanı geniş, ferah, halı kaplı ve sakinleştirici pastel renklere boyalıydı. Fakat hiç rahat değildi. Çünkü yüzden fazla insan vardı. Belli ki Pittsburgh-Long Beach epey popüler bir seyahat güzergahıydı. Reacher, nedenini çözemedi. Gerçi Pittsburgh'un film yapımcıları için gözde yerlerden biri olmaya başladığına dair bir şeyler okumuştu. Parasal mevzular yüzünden. Pittsburgh, finansal teşvikler sunuyordu ve film yapımcıları da bu teşviklerden yararlanmak istiyordu. Bölgede çoktan her türden film çekilmişti ve daha çok film çekilmesi planlanıyordu. Belki bu insanlar da sinema sektöründendi ve evlerine dönüyorlardı. Long Beach Havaalanı, Hollywood ve Beverly Hills sakinleri için en az LAX Havaalanı kadar kullanışlıydı. îkisi de otobana bağlanıyordu. Ne olursa olsun, bekleyen kalabalık gittikçe artıyor ve başa çıkılmaz bir hal alıyordu.

ii görev belgeleri arasından mı?"

298 Lee Child

Ve Reacher her zaman olduğu gibi en arkalarda görünmez olmak istiyordu ama

Tumer, Birlik KomutanTydı ve bir an önce uçağa binmek istiyordu. Sanki uçak, özerk bir sahaydı ve yurtdışındaki büyükelçilik binaları gibi kendisini çevreleyen şehirden bağımsızdı. Bilette yazan koltuk numaralarına bakılırsa yerleri uçağın arkalarına doğruydu. Bu da kalabalıktaki pek çok insana kıyasla uçağa erken binecekleri anlamına geliyordu. Fakat onlardan önce birinci sınıf uçanlar, küçük çocukları olan aileler ve sık seyahat eden sürekli müşteriler alınacaktı. Tumer, bilet kontrol masasına doğru yaklaşıyordu. Ufak tefek olmanın marifetlerini sergiliyordu. Gördüğü her boşluğu değerlendiriyordu ama Reacher onun kadar şanslı değildi. Yine de inatla onu takip ediyor, Tumer'ın boşalttığı alanlara geçiş yapıyordu.

Kısa süre içinde uçağa binmeye başladılar. Uçağa binilecek körüğün kapısını açan kadın, kıvrımlı kordonu olan bir mikrofon aracılığıyla yolcuları belli bir sıra izleyerek uçağa davet etti. Kalabalık akın akın geliyordu. Tekerlekli sandalyeler itildi, ardından bastonlu yaşlılar ağır ağır geldi. Çocukları kucağında olan çiftler ve fantastik denecek kadar karmaşık bebek arabalılar yaşlıların peşi sıra uçağa alındı. Onları izleyen takım elbiseli ve döpiyesli şık beyefendiler ve hanımefendiler hızla uçağa binince, Reacher da onların akışına kapılıp körükte ilerlemeye başladı. Körük serindi ve gaz yağı kokuyordu. Nihayet kabine gelmişlerdi. Reacher başını hafifçe eğdi ve koridorda ilerleyip koltuklarını bulmaya çalıştı. Koltuğa geçince ayak koyma yerinin ne kadar dar olduğunu fark etti. Bacaklarını sığdırmak için iyice doğrularak oturdu. Hemen yanı başında oturan Tumer mutlu görünüyordu. Ne de olsa onun vücudu, bu koltuklan tasarlayan adamlann hedef kitlesine giren türdendi.

Kemerlerini taktılar ve beklemeye başladılar.

Romeo, Juliet'i aradı ve "Şu anda U.S. Ainvays sistemini izliyorum," dedi.

"Evet?" dedi Juliet.

"Maaltesef kötü haberlerim var. Kehoe ve Vega, çoktan uçağa Vmdi. Bizim de iki yedek bilet hakkımız yandı. Sık uçan yolcularından ikisi birden çıkageldi ve biletleri geçersiz kıldı. Öncelik onlarındı."

"U.S. Ainvays'i arayıp böyle bir şey yapamayacaklarını söyleyemez misin?"

"Söyleyebilirim ama sanırım o işe hiç girmeyeceğim. Havayolu şirketi bunun

için de ekstra para alabilir. Artık işler böyle yürüyor. Görünüşe göre iyi niyetin de maddi bir karşılığı var. En azından faturayı ödeyen Sam Amca olunca işler bu şekilde ilerliyor. Ekstra ödeme de ekstra evrak işi anlamına geliyor. Biz de böyle bir risk alamayız. O yüzden elimizde olanla yetineceğiz. En azından iki adamımızı uçağa bindireceğiz."

"Hangi ikisini?"

"Alfabetik olarak işlem yapıldı."

"Hiç iyi olmamış," dedi Juliet.

"Şu anda o uçakta gözlerimiz ve kulaklarımız olmasına ihtiyacımız var. Operasyonun sürmesi lazım. Diğer ikisini American ile Orange County'ye uçuracağım. Hemen hemen aynı zamanda orada olurlar. Kaliforniya'da da buluşurlar."

Reacher, uçağın koridor hattı boyunca ileriye baktı. İnsanları izliyordu. İnsanlar yerlerini bulunca sağa sola kıpırdanıp doğru koltuk olup olmadığından emin olmaya çalışıyordu. Sonra kocaman valizlerini ve çok yer kaplayan montlarmı, başlarının üstündeki kilitli dolaplara kaldırıyorlardı. Valiz, eşya, yük.
Hiç Reacher'a göre değildi. Uçağa binenlerden bazılan mutluydu. Fakat çoğunluğu somurtuyordu. Çocukken uçağa

bindiği anları hatırladı. Uzun yıllar geçmişti üstünden. Ordu adına seyahat ediyorlardı ve Braniff, Eastem ve Pan American gibi unutulmaya yüz tutmuş havayolu şirketleri ile uçuyorlardı. O zamanlar uçakla seyahat nadir yaşanan ve egzotik bir deneyimdi. İnsanlar uçağa binecekleri için daha şık giyinir ve yeni bir tecrübe tadacakları için heyecanlanırlardı. Takım elbiseler ve kravatlar, elbiseler ve bazen de eldivenler. Porselen tabaklar, sütlükler ve gümüş çatal-bıçak servisleri.

Bunlan düşünürken birden, başının yan tarafına yumruk attığı adamı gördü.

/

44. BÖLÜM

Yanılıyor olmasına imkan yoktu. Reacher adamı gayet iyi hatırlıyordu. İlk gece motele arabaları ile gelmişlerdi ve henüz arabanın kapısında tek bir göçük bile yoktu. Adam, yolcu koltuğundan inmiş ve kaportanın önünden dolaşıp sözlü münakaşayı başlatmıştı.

Senden korkacak değiliz, yaşlı adam.

Reacher, sol taraftan indirdiği darbeyi ve yumruğu yan taraftan adamın başına temas ettiğinde kemiğinin nasıl acıdığını gayet iyi hatırlıyordu. Ertesi gün adamı uzaktan da olsa bir kez daha görmüştü. Motelin otoparkındaydı. Üçüncü karşılaşmaları da dakikalar önce olmuştu. Havaalanı otelinin önüne park ettikleri arabalarından iniyordu.

O adam olduğuna hiç şüphe yoktu.

Onun tam arkasında da Reacher'ın üçüncü adam olarak adlandırdığı ekip üyesi duruyordu. İlk gece gördüğü şoför değildi. Küçük kulaklı iri adam da değildi. Ama ikinci gün gelen ağır ekibin bir parçasıydı. İki adam da öne doğru ilerledi. Sola ve sağa baktı. Koltuklarım arıyor gibilerdi ama bakışları hızla yer değiştiriyordu. Ne kadar da masum görünüyorlardı. Reacher, adamlann arkasından bakıyordu ki sıradaki yolcu görüntüyü kesti. Adamlardan sonra uçağa binen yolcu bir kadındı.

Onun ardından bir kadın daha binmişti ki kendisi uçağa alman son yolcuydu. Host, bir anons yaparak kabin kapılanılın kapanmak üzere olduğunu ve tüm yolcuların taşınabilir elektronik ekipmanlarını kapalı konuma alması gerektiğini belirtti. İki adam koridorda dolanmaya devam ediyordu. Sonra yerlerini bulup oturdular. İkisi de ayn ve tekli koltuklara denk düşmüştü. Biri solda, biri de sağdaydı. Reacher'ın oturduğu koltuğa göre biri üç sıra, diğeri de dört sıra öndeydi.

Tumer, "Bu kadar da olmaz artık," dedi.

"Katılıyorum," dedi Reacher. "Ne kadar sürecek bu uçuş?" Sorusunun yanıtı Tumer'dan değil, anons yapan hosttan geldi. Standart anonslardan birini gerçekleştiriyordu. Bilgisayar sistemlerinin ters yönden esen rüzgar hakkında verdiği uyarıya göre uçuşları beş saat kırk dakika sürecekti.

Reacher, "İşleri ikincil derece öneme sahip olarak derecelendirmek pek de işe yaramadı," dedi. "Hatta hiç işe yaramadı. Çünkü bu adamlar dur durak tanımıyor. Bu da ne demek oluyor? Şimdi de bizimle birlikte uçak yolculuğu mu yapacaklar? Neden? Ne yapacaklar? Küçük bir metal tüp içinde ve yüzlerce insan önünde ne yapmayı planlıyorlar?"

"Yakın takip görevinde olabilirler."

"Başlarının arkasında gözleri mi var?"

"O zaman bir tür göz korkutma misyonundalar. Onlan görünce korkmamız filan gerekiyor herhalde." "Ya ne demezsin! O kadar korktum ki," dedi Reacher. "Kalkıp bir de Salak ile Avanak'ı yollamışlar." "Diğer ikisi nerede?"

"Uçak dolu," dedi Reacher. "Belki de ancak iki kişilik yer bulabildiler."

"O zaman neden o iri adamı yollamadılar?"

"Asıl soru neden değil. Asıl soru bunu nasıl yaptıkları. Nasıl yapıyorlar? Ortalıkta bile yoklarken şimdi bizimle aynı

uçaktalar. Ellerindeki bilgiye göre bizim yanımızda hiçbir kimlik olmaması gerekir. Sullivan ve Temple hariç. Aynca Sullivan ya cja Temple isimli kimselerin yüksek güvenlik tedbirlerini aşıp uçağa binemeyeceği çıkanınım yapmış olmalan gerekir. İç/natlar çıkışında olduğumuzu nereden bildiler? Yanımızda kimlik yokken neden böyle bir şey yapalım? Onlann elindeki bilgilere göre bizim otoparka çıkıp, pikabımıza binip yola düşüyor olmamız lazımdı."

Otobüs şoförü söylemiştir.

"Bunlar daha erkenci. Otobüs henüz otele dönememiştir bile. Hepsinin başında o adamlar var. Ulaşamayacaklan bilgi yok. Şu anda havaalanı işletim sistemindeler. Bizim biletleri alışımızı ve uçağa binişimizi izlediler. Bu da 110. Birlik'in gizli görev evraklarına eriştikleri anlamına gelir. Başka türlü Kehoe ismini nereden tanıyacaklar? Yaptığımız her şeyi izliyorlar. Attığımız her adımın peşindeler. Akvaryuma konmuş Japon balıkları gibiyiz."

"O halde Vega ile Kehoe arasındaki bağı da çözmüşlerdir. Çünkü biletleri aynı anda aldık ve şimdi de yan yana oturuyoruz. Benim Vega olduğumu biliyorlar. Bu da gerçek Vega'nın başının dertte olduğu anlamına gelir. Leach'in de. Belgeleri temin ettiği ve bize teslim ettiği için. İkisini de uyarmamız lazım."

"Hiç kimseyi uyaramayız. Hiçbir şey yapamayız. Önümüzdeki beş saat kırk dakika boyunca buradayız."

Uçak, Reacher'm Orange County'e gittiğini düşündüğü ve bir dakika sonra hareket etmesi gereken American Airlines uçağından önce taksiye çıktı. Gökyüzü hâlâ karanlıktı. Sabah güneşinden eser yoktu.

Taksiden sonra pistbaşı oldular ve uçak sanki şöyle bir durup kendine çekidüzen verdi. Ardından motorları gürledi ve

hızla yola koyulup beton zeminde durmadan ilerlediler. Reacher pencereden dışarı bakıyordu ve tekerlerin yerden havalandığım, alüminyum kanatların eğilip yan yattığını gördü. Pittsburgh'un ışıklan uzaklarda kalmıştı. Işıklar geniş nehir hattı boyunca kıvnlıp yön değiştiriyordu.

Üç ve dört sıra önünde oturan adamlar da dikkatlice önlerine bakıyordu. İkisi de orta sıradaydı. En istenmeyen ve dolayısıyla da en son satılan koltuklardı bunlar. Sol tarafta, ilk gece gördüğü adam vardı. Yanında, pencere kenarına bakacak şekilde genç bir kadın oturuyordu. Koridor tarafındaki yan koltuğunu da yaşlıca bir kadın almıştı. Kabinin sağ tarafında ikinci gün gelen fasulyeden adam oturuyordu. Pencere tarafına bakacak şekilde yan koltuğuna beyaz saçlı bir adam oturmuştu. Adamın bastonu olduğu için, Reacher, onun uçağa öncelikli binen yolculardan biri olduğunu düşündü. Koridor tarafındaki yan koltuğunda da takım elbiseli bir kadın oturuyordu. Aslında kadını birinci sınıf koltuklara alsalar daha iyi olacak gibi duruyordu. Belki de iş için seyahat ediyordu ve işvereni seyahat giderlerinde kesintiye gitmişti.

Tumer, "Keşke kim olduklarını bilsek," dedi.

"Bu sefer uçaktalar," dedi Reacher. "Arabada değiller. Bu da iki konuda kesin bilgi sağlar. Birincisi, kimliklerinin yanında olduğu; İkincisi de, üzerlerinde silah olmadığı."

"Ülkenin her türlü ulusal güvenlik sistemine 7/24 kontrolsüz erişimin olması için komuta zincirinin ne kadar üstlerinde olman gerekir?"

"Sanırım işler 11 Eylül'den sonra değişti. Ben 11 Eylül olaylarından dört yıl önce ordudan ayrıldım. Ama tahminlerime göre istihbaratta 08 seviyesine çıkmış olan biri bu erişimi sağlayabilir. Fakat kontrolsüz olması şaşırtıcı. Bunlar genelde paranoyak olurlar. Her türlü kontrol ve sağlamayı yaparlar. Sabahın 5'inde havayolu şirketinin yolcularım araştırmak için

yapılan özel bir çalışma tamamen başka seviyede bir delilik anlamına gelir."

Kim yapabilir peki?

"Tam âksini düşün. İnebildiğin en düşük rütbe hangisi olurdu? Jöevlet Başkanı bu erişime sahiptir. Ya da Ulusal Güvenlik Danışmanı. Düzenli olarak Durum Odası'na giren bir yetkilinin de erişimi olur. Genelkurmay Başkanı erişebilir. Fakat gece gündüz durmadan izlenmesi gereken bir sorumluluk bu. Üstelik on iki yılı aşkın bir süredir devam ediyor. O halde bu işe ayrılmış özel bir birim olmalı. Genelkurmay Başkan Yardımcısı gibi mesela. Bir tür uzman kişi. Ne konuda olursa olsun göreve dahil olabilen ve her an işinin başında bir isim. İstediği her an veri erişimi yapabilir. Onun için kontrol mekanizması işletilmez. Çünkü kontrollerin raporlandığı kişi bizzat kendisidir."

"O zaman Genelkurmay Başkan Yardımcısı mı bunları yapan?"

"Ne kadar üst rütbeli olurlarsa, düşüşleri de o kadar büyük olacaktır."

"Afganistan'da birileri ile bir tür gizli ittifak mı kurmuşlar?"

"Bu adamlar birbirini tanır. Sosyal insanlardır. Muhtemelen sınıf arkadaşı bile olabilirler."

"Peki, uçaktaki adamlar kim? Pentagon personeline benzemiyorlar."

Reacher yanıt vermedi. Sadece izledi ve bekledi.

On dakika sonra sabrının karşılığında mükafatını aldı.

Havalı bir takım elbise giyen kadın ayağa kalktı ve tuvalete yöneldi.

45. BOLUM

Reacher, takım elbiseli kadının yanından geçmesini bekledi ve hemen kemerini çözüp ayağa kalktı.

Bir, iki, üç, dört sıra öne gitti. Kadının boşalttığı koltuğa oturdu. İkinci gün karşılaştığı fasulyeden adam, beyaz saçlı yaşlı adama doğru hafifçe geri çekildi. Yaşlı adam başım cama yaslamış ve uykuya dalmıştı.

Reacher, "Kimliğini göreyim," dedi.

Adam tepki vermedi. Öylece oturdu ve teneke kutuya basılmış sardalye gibi koltuğa sıkışmış halde önüne baktı. Naylonumsu kumaştan bir kargo pantolon giyiyordu. Üzerinde de siyah bir svetşört ve siyah bir denizci montu vardı. Sol kolunda Hamilton kol saati takılı olduğuna göre adam sağ elini kullanıyor demekti. Kadınların tuvalette kalma süreleri yaklaşık ne kadardı? Reacher'm deneyimleri, kadınların yıldırım hızıyla hareket etmediği yönündeydi. Muhtemelen dört dakikası vardı.

Bu da ihtiyaç duyduğundan üç dakika fazla zamanı olduğunu gösterirdi.

Başını öndeki koltuğa yaslayacakmış gibi öne eğildi. Hafifçe sağa döndü ve yine arkasına yaslandı. Hiç duraksamadan hareket ediyordu. Bu sayede adamı sağ omzu ve sağ kolunun üst kısmı yardımıyla iyice sıkıştırmıştı. Sağ eliyle uzandı ve

adamın bileğini kavrayıp kendine çekti. Bileği öyle bir çevirdi ki avuçları yukân bakacak ve parmak eklemleri öne çıkacak hale getirdi. Şol eliyle adamın sağ işaret parmağını tuttu ve "Şimdi sana bir seçenek sunuyorum," dedi. "Ya erkek gibi acıya dayanırsın ya da küçük bir kız gibi çığlığı basarsın."

Bu sözlerin ardından adamın parmağını kırdı. İlk boğumdan tutup doksan derecelik açıyla çevirdi ve aynı anda başparmağıyla da ikinci boğuma bastırdı. Adam oturduğu yerde sıçradı, kıvrandı, acı ve hayret içinde nefesi kesildi ama çığlık atmadı. Küçük bir kız gibi davranmadı. Özellikle de uçakta kendinden başka yüz yolcu daha varken.

Reacher daha sonra adamın orta parmağım kırdı. Aynı yöntemi kullandı. Aynı anda iki boğumu birden kırıverdi. Adam sol kolunu Reacher'dan kurtarmaya çalışıyordu. Reacher bunu yapmasına müsaade etti. Çünkü bu sayede adamın diğer elini alıp aynısını ona da uygulayabilecekti.

"Kimlik?" dedi.

Adam cevap vermedi. Veremedi. Kıvranmak, acı çekmek ve mahvolan eline bakmakla meşguldü. Parmaklan darmadağın olmuştu. L şeklini almış, her yöne bakar hale gelmişti. Reacher adamın üzerini yokladı. Öne arkaya iterek ceplerini anyordu. Ceplerinde ilgi çekici şeyler yoktu. Fakat sağ kalçasının üzerine denk düşen cepte bir kabarıklık vardı. Üçe katlanan bir cüzdan kullanıyordu adam. Reacher cüzdanı çekip aldığı gibi ayağa kalktı. Karşı koridorda ve bir sıra arkada oturan diğer adam ayağa kalkmak üzereydi. Takım elbiseli kadın tuvaletten çıktı ve onun yanma gelince durdu. Adam tekrar yerine oturdu ve kadın da yoluna devam etti.

Reacher cüzdanı Tumer'ın kucağına attı ve yerine oturup kemerini bağladı. Tumer, "Ne yaptın adama?" diye sordu.

"Bir ya da iki hafta kadar tetiğe basamayacak. Ya da yum-308 Lee Child

ruk atamayacak. Hatta araba bile kullanamayacak. Etkisiz hale geldi. Önlemek, tedavi etmekten iyidir. Önce intikamını alırsın."

Tumer yanıt vermedi.

"Biliyorum," dedi Reacher. "Vahşice. Ama ben olduğum gibi bir adamım."

"Hayır," dedi Tumer. "Bence iyi iş çıkardın."

"Uzaktan nasıl göründü?"

"Adam biraz kıpırdandı. Bu da bir şeyler olduğunu anlamamı sağladı."

"Cüzdanda ne var?"

Tumer cüzdanı açtı. Kaliteli deriden düz bir cüzdandı. Zamanla içindekilere göre şekil almıştı. İçinde de çeşitli şeyler vardı. Arka kısma, yirmilikler halinde hazırlanmış nakit parasını koymuştu. Onların yanı sıra onluk ve beşliklerin

olduğu ince desteler de bulunuyordu. Ön kısımda cepler halinde alt alta sıralanmış gözler ve bu gözlerde de üç tane kredi kartı vardı. En üst gözde ise Kuzey Carolina eyaletinde düzenlenmiş bir ehliyet görünüyordu. Adamın resminin yer aldığı bu ehliyete göre adı Peter Paul Lozano'ydu. Ehliyetin altında kredi kartlan yer alıyordu. Visa, MasterCard, Discover ve American Express. Sağ ve sol bölmelerde daha başka kredi kartlan da vardı. Hepsi de günceldi ve henüz geçerliliğini yitirmemişti. Aynca hepsi Peter P. Lozano adına düzenlenmişti.

Askeri kimlik filan yoktu.

"Sivil mi?" diye sordu Tumer. "Yoksa temizlenmiş mi?" "Bence temizlenmiş," dedi Reacher. "Ama kesin bilgiyi Yüzbaşı Edmonds'dan alırız. Kendisi İnsan Kaynaklan'nda." "Diğer adamın adını da alacak mısın?"

İki isim, tek isimden iyidir.

"Nasıl yapacaksın peki?"

"Bir şeyler düşünürüm."

Dört sıra önde oturan Lozano adlı adam kamburunu çıkararak öne doğru eğilmişti ve koltuğunda ileri geri sallanıp duruyordu./ Acıyı bastırmak için elini kolunun altına sıkıştırmış gibiydi. Bir hostes geldi ve adam o anda kadına baktı. Konuşa[A]fak gibi oldu ama vazgeçip bakışlarını kaçırdı. Ne diyecekti? Kötü bir adam gelip benim canımı yaktı mı diyecekti? Küçük bir kız gibi mi davranacaktı? Okul müdürünün odasına giden ispiyoncu çocuk mu olacaktı? Belli ki böylesi bir tavır takınmak adamın tarzı değildi. Özellikle de yüz kişi önünde.

"Askeri personel," dedi Reacher. "Sen ne dersin? Belli ki çenesini kapalı tutmayı acemi birliğinde öğrenmiş."

Sonra diğer adam yanındaki yaşlı kadının önünden sıkışarak geçti. İlk gece gördüğü ve sözlü münakaşa ettiği adamdı bu. Adam bir sıra öndeki arkadaşının yanında yere çömeldi. Sanki sıradan bir şeyler konuşuyorlardı. Aslında bir tür tartışma yaşanıyordu. Yaralanna bakılıyor ve omuz üzerinden Reacher'a düşmanca bakışlar yollanıyordu. Takım elbiseli kadın bakışlarını kaçırdı. Yüzü

şoka girdiğini ve donup kaldığını gösteriyordu.

Tumer, "Aynı taktik iki kez işe yaramaz," dedi. "Uyarıyı aldı ve artık tedbiri elden bırakmaz. Adam neler olup bittiğini tek tek anlatıyordun"

"Ve öteki de yan koltuğunda oturan yol arkadaşının tuvaleti gelmesin diye dua ediyordur."

"Gerçekten Edmonds'ın 3435 numaralı dosyayı bize ulaştıracağına inanıyor musun?"

"Yapar ya da yapmaz. Yarı yarıya ihtimalimiz var. Yazı tura atmak gibi."

"Sonuç ne olursa olsun bana uyar mı diyorsun?"

"Tabii ki dosyayı almayı tercih ederim."

"Ama alamazsan da üzülmeyeceksin. Çünkü dosyayı iste-310 Lee Child

mek bile büyük bir şeydi. Onlardan bir adım önde olduğunu göstermiş oldun. Sanki ensenizdeyim der gibi konuştun."

"Yine de dosyayı almayı tercih ederim," dedi Reacher.

"Uçaktaki bu adamlar gibi. Onlan da yaralayarak geri gönderiyorsun. Böylece bir mesaj yolluyorsun, değil mi?"

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Gözlerini ilk gece karşılaştığı adamdan ayırmadı. Adam koltuğuna geri dönmüştü. Adamın yanında cam kenarında oturan kadın uyuyor gibi görünüyordu. Arkadan bakınca genç olduğu ve evsizler gibi giyindiği anlaşılıyordu. Mevsimlik bir montu ya da eldiveni yoktu. Fakat temizdi. Belki de sinemacılardandı. Ekonomi sınıfında uçtuğuna göre henüz kıdemli değildi. A sınıfı yıldızlardan olamamıştı. Belki de stajyer ya da asistanın asistanıydı. Kim bilir belki de mekan keşfi yapıyor ya da ofis alanları düzenliyordu. Adamın yanında ve koridor tarafında oturan yaşlıca kadın tam bir büyükanne gibi duruyordu. Belki de torunlarını ziyarete gidiyordu. Belki ataları Camegie ve Frick şirketinin zalim değirmenlerinde çalışmış ve şehir zor günlerden geçerken çocukları pas kuşağı diyasporasına kapılıp güneşli diyarlara göçmüştü. Şimdi de

Güney Kaliforniya'nın sıcak havasında hayallerini hayata geçiriyorlardı.

Reacher bekledi. Nihayetinde tuvalete gitmesi gereken yanındaki yolcular değil de adamın kendisi oldu. Sabah sabah fazla kahve içmiş olabilirdi. Ya da portakal suyu. Su da olabilirdi. Fakat hangisi olursa olsun adamı ayağa kaldırdı ve büyükannenin yanından geçip koridora çıkarttı. Adam,

Reacher'la göz göze geldi ve uçağın arka tarafına doğru tedirgin adımlarla yürüdü. Gözlerini Reacher'dan ayırmıyordu. Bir sıra, iki sıra, üç sıra geçti ve Reacher'ın yanındaydı. Durmadı ama arkasını döndü ve gözlerini Reacher'dan ayırmadan geri geri yürüdü. Abartılı bir şekilde üzerime atılmana müsaade etmem mesajı

veriyordu. Tuvaletin kapısına gelince biraz uğraşıp kapıyı açtı ve geri geri içeri girdi. Kapıyı kapattığı son ana kadar gözlerini Reachçr'dan ayırmadı. Sonra kapıyı kapattı ve içeriden kilitledi, i

Bir [A]flarn tuvalette ne kadar zaman harcardı?

Genelde kadınlar kadar uzun kalmazdı.

Reacher kemerini çözdü ve ayağa kalktı.

46. BÖLÜM

Reacher tuvaletin kapısının dışında bekledi. Sabrını hiç yitirmedi. Sıradaki adammış gibi yapıp, dikkat çekmeden öylece bekledi. Tuvaletin kapısı, tüm uçaklardaki standart, ortadan katlanan, iki kanatlı kapılardandı. Krem rengi ve kirliydi. Ne kadar ilginç! İçeriden sifon sesi geldi. Ardından bir sessizlik oldu ve Reacher bu sessizliğin el yıkama süreciyle ilişkili olmasını umut etti. Sessizliğin ardından kapıdaki kırmızı Dolu yazısının yerini yeşil renkli Boş yazısı aldı ve kapı, ortadan içeri doğru katlanarak sağ tarafa sürüklenmek kaydıyla açılmaya başladı. Kapının dörtte üçü açılır açılmaz Reacher sol kolunu boşluktan içeri sokup adamı göğsünden kavradı. Sonra da kafasının arkası tuvalete çarpacak şekilde sert bir sarsıntıya sebep oldu.

Reacher, geri ittiği adamın yanma sıkışacak şekilde içeri girdi ve kalçasıyla kapıyı kapattı. İçerideki alan gerçekten çok dardı. Reacher'ın tek başına sığması

bile epey güçtü. O yüzden adamla yapışık haldelerdi. Göğüs göğse ve yüz yüze. Hafifçe sola döndü ve kalça kalçaya geldiler. Böylece hayalarına gelecek olası bir tekmeyi önlemiş oldu. Sol kolunu yatay olarak adamın boğazına dayadı ve bu hamlesiyle adamı duvara yapıştırdı. Adam kıpırdanmaya ve mücadele etmeye başlamış-

tı. Fakat nafile bir çabaydı. Çünkü hareket edebileceği bir alan yoktu. Ne yurriruk atabilir, ne de dengesini kurabilirdi. Reacher güç lükle[A]eğildi ve kendi sol elini tersten kıvırarak adamın sağ bileğin/kavradı. Sonra da kapının kolu misali çeviriverdi. Böyleçe kendi elini ters uzattığı bu pozisyon birden kendi elinin düzeldiği ama adamın bileğinin döndüğü bir pozisyona dönüştü. Adamın bileğini daha çok ve daha sert çevirdi. Adamın kolundaki acı ve baskıyı gidermek için ya bir balerin gibi parmak uçlarında yükselip kendi etrafında dönmesi ya da bir tür parende atması gerekecekti. Yer olmadığı için bunları yapmasına imkan yoktu. Reacher, adamın dirseği kendi dirseği ile temas edecek noktaya gelene kadar devam etti. Sonra adamın kolunu mümkün olduğunca kaldırdı ve bükülü tutmaya devam etti. Adamın kolu duvardan duvara uzanan yatay bir set gibiydi. Ardından adamın boynuna dayadığı kolunu çekti ve kendi dirseğini adamın dirseğinin üzerine indirerek adamın dirsek kemiğini paramparça etti. Adamın kolu nihayet tüm o burgudan kurtuldu ama hiçbir insanın kolu böylesi bir muamele görmemişti.

Adam çığlık attı ama Reacher, kapı sayesinde bu sesin bastırılmış olduğunu umut ediyordu. Kapı engellemese bile uçağın kendi uğultusu içinde kaybolup gitmiş olabilirdi. Adam oturur halde klozete yığıldı kaldı. Reacher bu aşamada adamın diğer kolunu da aynı yöntemi kullanarak kırdı. Kıvır, kıvır, parçala. İkinci kol da kırılınca adamı yakasından tutup doğrulttu. Ceplerini kontrol etti. Yer dar olduğu için epey yakın bir inceleme oluyordu. Adam acı içindeydi. Kıpırdanıyordu. Bacakları hayali bir bisiklete biner gibi hareket halindeydi ama hiçbir faydası yoktu. Çünkü iki adam arasında neredeyse hiç alan yoktu. Reacher, adamın bu hareketlerini önemsiz birkaç kıpırdanma olarak hissediyordu.

Adamın cüzdanı, pantolonunun sağ arka cebindeydi. Diğer

adamla aynıydı. Reacher cüzdanı aldı ve sola döndü. Adama dirseğiyle sertçe vurdu. Tam göğsünün ortasını hedef almıştı. Adam yeniden klozetin üzerine çöktü. Reacher, etrafına yığılıp kalan adamdan sıyrılarak omzuyla itip açtığı kapıdan dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapattı ve yeniden koltuğuna döndü.

İkinci cüzdanın içindekiler de aşağı yukarı ilkiyle aynıydı. Yirmiliklerden oluşan sağlam bir deste para ve birkaç bozukluk, bir dizi kredi kartı, Kuzey Carolina eyaletinde düzenlenmiş bir ehliyet. Ehliyetin üstünde adamın fotoğrafı ve adı yer alıyordu. Ehliyete göre adamın adı Ronald David Baldacci'ydi.

Onun da üzerinde askeri kimlik yoktu. Reacher, "Birini temizlemişlerse, diğer hepsi de temizlenmiş demektir," dedi. "Ya da sivillerdir."

"Sivil olmadıklarını varsayalım."

"O zaman Fort Bragg'da müebbet yemişlerdir. Kuzey Carolina ehliyetleri var ne de olsa."

"Fort Bragg'da kim var bugünlerde?"

"Yaklaşık 40 bin kişi var. 650 km2'den geniş bir alan. Son nüfus sayımına göre adeta kendi başına bir şehir. Havacılardan çokça var ki 82. Birlik de onlardan biri. Özel Kuvvetler, psikolojik operasyoncular, Kennedy Özel Harp Merkezi, 16. Askeri İnzibat, çok sayıda idame ve lojistik."

"Başka bir deyişle, Afganistan'a girip çıkmış çok sayıda insan."

"Lojistikçiler de dahil. Dışandan içeri malzeme soktukları gibi, içeriden de dışan çıkarıyorlar. Ya da çıkarmıyorlar." "Hâlâ bunun Koca Dog olayının tekrarı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Daha büyüğü ve daha iyi organize edilmişi. Aynca satışı yurtiçinde yaptıklarını sanmıyorum. Bence yerel halka satıyorlar."

"Bulacağız," dedi Reacher. "Ne de olsa onlardan bir adım öndeyiz."

"İkinci derece önem sırasında olduğunu hatırlatırım," dedi Tumer/"Yapman gerekeni yaptın. Şimdi kızınla buluşma zamanı/"

Yaklaşık beş dakika sonra adam tuvaletten çıktı. Beti benzi atmış, ter içinde ve adeta küçülmüş bir adamdı artık. Vücudunun sadece belden aşağısı hareket edebiliyordu. Üst bedeni kıpırdamadığı için yarısı çalışan bir robot gibiydi. Koridorda tökezleyerek ilerledi ve büyükannenin yanından güçlükle geçip koltuğuna yığıldı kaldı.

Reacher, "Hostes hanımdan bir aspirin istese iyi olur," dedi.

Yaşananların ardından uçuş normale döndü. Reacher'm daha önce tecrübe ettiği sıradan uçuşlardan hiçbir farkı kalmamıştı artık. Yiyecek servisi olmadı. Ekonomi sınıfında olmazdı zaten. Satışı yapılan yiyecekler vardı. Fakat doğal ürün görünümü verilmiş küçük küçük kimyasal paketlerden ibaretti. Reacher da, Tumer da almamayı tercih etti. Kaliforniya'da yemek yemeye karar verdiler. O zamana kadar acıkmış olacaklardı ama Reacher için aç kalmak sıkıntı değildi. Açken daha tetikte olduğuna inanıyordu. Açlığın, beynin yaratıcılık yanını canlı tuttuğunu düşünüyordu. Bu da eski bir evrimsel inanıştı. Eğer açsan, kabarık tüylü iri bir mamutu avlamanın daha akıllıca bir yolunu bulabilirsin. Hem de yarma bırakmaz, bugünden halledersin.

Leach tarafından sabahın dördünde uyandınldığı düşünülünce toplamda üç saatlik uyku ile idare ettiğini fark etti. O yüzden gözlerini kapattı. Uçaktaki iki adama dair hiçbir endişesi kalmamıştı. Ne yapacaklardı ki? En fazla fındık fıstık atarlardı. Hepsi bu. Yanı başındaki Tumer'm da aynı sonuca vardığını sezdi. Çünkü başını Reacher'm omzuna yaslamış ve

dinlenme moduna geçmişti. Reacher ise koltukta dimdik oturarak uyuyakaldı ve başı her öne düştüğünde sıçrayıp uyandı.

Romeo, Juliet'i aradı ve "Ciddi bir sorunumuz var," dedi. Juliet de "Ne gibi?" dedi.

"Tumer, numarayı hatırlamış olmalı. Reacher'ın avukatı A.E. 3435'in biyografisini görmek üzere başvuruda bulundu." "Neden Reacher'm avukatı başvurdu?"

"İki kola ayrılıyorlar. Tumer'ın avukatını izlediğimizi ama belki Reacher'm avukatım takibe almadığımızı düşünüyorlardır. Üstelik adamın asli avukatı da değil. Babalık davasına bakan çaylak."

"O zaman başvuruyu ortadan kaldırırız. Babalık davasıyla bir alakası yok ki."

"Başvuru, başvurudur. Süreç olduğu gibi işler. Çok iyi bir gerekçe sunmamız lazım. Ve sunamayacağımız aşikar. Çünkü biyografisini edinmek istedikleri adam hakkında çok da özel ve dikkat çeken bir taraf yok. Biz hariç. Böylesi bir dikkati üzerimize çekemeyiz. Herkes aklımızı yitirdiğimizi düşünür. Bu adamı korumaya çalışanlar da kim derler. Altı üstü sıradan bir köylü." "Ne kadar zamanımız var?"

"Bir gün olabilir."

"Kredi kartlarını iptal ettirdin mi?"

"Adamınkini ettirdim. Kolay oldu. Çünkü en başından beri ordu malıydı. Ama kadmınkine dokunamıyorum. Yoksa geride evrak bırakırım. Margaret Vega, gerçekte var olan bir kadın." "Ne yapacağız?"

"Kaliforniya'da işlerini bitireceğiz. Yakında inerler. Dörde karşı ikiler."

Reacher ve Tumer, üç saat boyunca uyuyup uçak Long Beach'e yaklaşma pozisyonu aldığında uyandılar. Host

yine anons yapıyordu. Koltuklarını dik konuma getirmelerini, önlerindeki servis bölmelerini kapatmalarını, taşınabilir elektronik cihazlarını kapalı konuma almalarını istedi. Bunların hiçbir/ Reacher T ilgilendirmiyordu. Çünkü koltuğunu yatırmamış, servis bölmesini kullanmamış ve yanına taşınır taşınmaz hiçbir elektronik cihaz almamıştı. Pencereden dışarı bakınca kahverengi çöl kuraklığında tepeleri gördü. Kaliforniya'yı seviyordu. Eğer bir yerde sabit durup yaşam kurabilseydi, o yer Kaliforniya olabilirdi. Havası güzeldi ve burada onu tanıyan kimse yoktu. Bir köpek alırdı. Bir köpek alırlardı. Tumer'ı hayal etti. Evin arka bahçesine gül ya da bir tür ağaç dikiyordu.

Tumer, "Hertz ya da Avis firmalarını kullanmamalıyız," dedi. "Araba kiralarken yani. Ya da onlar gibi büyük isimleri. Belki onlann da bilgisayar sistemleri hükümete bağlı ve kayıtlıdır."

"Şu olgun çağlarında tam bir paranoyağa dönüşüyorsun." "Ve bu bile adamların peşimde olduğu gerçeğini gizleyemiyor."

Reacher gülümsedi.

Tumer devam etti ve "Geriye hangi seçenekler kalıyor?" diye sordu.

"Yerel firmalar. Hurda kiralayan firmalar. En iyi ihtimalle dört yaşında bir Lamborghini kiralarız."

"Nakit ödeme kabul ederler mi?"

"Kredi kartlarımız var."

"İptal etmiş olabilirler. Bu tip konularda yetkili gibiler." "Edemezler. Henüz değil. Kartlan aldıklarımızı bile bilmiyorlar."

"Uçak bileti aldığımızı gördüler ya."

"Onlar bilet alırken Vega ve Kehoe'yi gördü. Oysa biz Vega ve Kehoe değiliz artık. Şu andan itibaren Lozano ve

Baldacci'yiz. En azından kredi kartlan bakımından öyleyiz. Onların kartını kullanacağız. Nasıl mesaj ama?"

"Kredi kartlannı izleyebilirler."

"Biliyorum."

"Bizi bulmalannı istiyorsun, değil mi?"

"Bizim onlan bulmamızdan daha kolay olur. Yine de Hertz ve Avis konusunda sana katılıyorum. İşlerini kolaylaştırmayalım. Az da olsa başarmışlık hissi duysunlar."

"Öncelikle havaalanından çıkma safhasını atlatmalıyız. Her yer askeri inzibat kaynıyordun Çünkü Kıdemli Sorgu Subayı Espin, hiç de aptal bir adam değil. Senin nereye gittiğini çözmüştür. Elinde personel kaynağı da var. Los Angeles ve civarındaki her havaalanına bir adam dikmiş olabilir. Yirmi dört saat nöbet esasında tabii. FBI da orada olabilir. Pittsburgh'da adamlarının nereye gittiğimizi anlaması için dahi olmasına gerek yok."

"Gözümüzü açık tutarız."

Süzülüş hattı uzun ve sakindi. İniş de yumuşak oldu. Havaalanı içi taksi hızlı ve başarılıydı. Kısacık bir zil sesi duyuldu ve ışıklar yandı. İçerideki doksan yedi kişinin hepsi, aynı anda ayağa kalktı. Reacher oturuyordu. Çünkü 1.80 metre yüksekliği olan bir alanda ayakta durmak pek rahat olmuyordu. Üç ve dört sıra önündeki adamlar da oturuyordu. Çünkü bilim henüz uçak koltuğunda oturan yetişkin bir erkeğin, elleri ve kollarından destek almaksızın nasıl ayağa kalkabileceğini çözememişti.

Uçak ön sıralardan itibaren boşalmaya başladı. İnsanlar sırayla çıkıyor ve kum saatindeki kum taneleri gibi dökülüyordu. Valizleri ve montlannı tıkıştırdıkları yerden alıyor, koridordan ilerleyip uzaklaşıyordu. Onların peşinden bir sonraki sıra geliyor ve döngü bu şekilde sürüp gidiyordu. Beyaz saçlı ve bastonlu yaşlı adam ile genç sinemacı stajyer, yerlerinden

kıpırdamayan orta koltuk sakinleri yüzünden epey mücadele veriyordu. Onlardan sonraki sıra da boşaldı ve iki adam, boş sırada kıpırdanmadan duran iki figüre dönüştü. Sıra Reacher'a gelince ayağa kalkıp koridorda ilerledi. Başım eğmiş ve kamburunu çıkarmıştı. Üç sıra sonra durdu ve solak adamı gömleğinin önünden tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. En azından bu kadarını yapabilirim diye düşünmüştü. Aynısını bir sıra öndeki sağ elini kullanan adama da yaptı. Koridorda ilerledi, kapıdan çıktı ve sıcak hava ile gazyağı kokusu eşliğinde Long Beach havaalanına adım attı.

47. BÖLÜM

Havaalanları tek başına ortalıkta dolanan insanlarla doludur ve bu yüzden birini izleyip keşif yapmak neredeyse imkansızdır. Çünkü herkes şüphelidir. Gazetesini yüzünü kapatacak şekilde tutan ve kıpırdamadan oturan adam, aranılan adam olabilir mi? Sokaklarda böylesi karakterlere fazla rastlanmaz ama havaalanında bunu görmek kaçınılmazdır. İçeride elli gizli görev askeri inzibat ve elli FBI ajanı olabileceği gibi hepsinin otuz metrelik bir alana toplanmış olması da imkansız değildir.

Fakat Tumer ve Reacher'a ilgi gösteren kimse olmadı. Ne onlara bakan vardı, ne de yaklaşan veya takip eden. Bu yüzden hızlı hızlı yürüyüp taksi bekleme sırasına girdiler. Eski bir sedan taksinin arka koltuğuna geçip şoföre havaalanı

araç kiralama servislerine gitmek istediklerini söylediler. Fakat Hertz, Avis, Enterprise ya da ışıklı tabelaları olan diğer herhangi bir firmaya gitmek istemiyorlardı. Şoför ekstra somlar sormadı. Detaylı açıklama talep etmedi. Yola koyuldu ve nereye gittiğini bilen bir havası vardı. Muhtemelen kayınbiraderinin ya da kendisine iş bağlarsa komisyon vereceğini söyleyen bir tanıdığın kiralık araç işletmesine götürüyordu.

İster kayınbiraderi, ister başka bir tanıdığı olsun; götür-

düğü kişi her kimse adı Al olmalı ve bu Al de epey cool bir adam olmalıydı. Taksi, önündeki otoparkta yirmi aracın park halinde dürdüğü bir yere geldi. Araçların arkasında ahşap bir baraka vardı ve çatısına boyayla Cool Al'in Kiralık Otoları yazıyordy; Öyle sanatsal bir çalışma filan değildi. Beyaz boya ile gelişigüzel yazılıvermişti.

"Kusursuz," dedi Reacher.

Peter Paul Lozano'nun cüzdana zulaladığı yirmiliklerle taksi parasını ödediler ve taksiden inip otoparkta yürümeye başladılar. Belli ki Cool Al, işletmesini iyi yere açmıştı. Hurda kiralayan ve dört yaşında Lamborghini kampanyaları ile dikkat çekmeye çalışan işletmelerin tam ortasında kalıyordu. Otopark, bir zamanlar çok prestijli olan ve muhtemelen uzun süre de bu prestijini koruyan ama şimdilerde üzücü bir düşüş yaşayan araçlarla doluydu. Mercedes-Benz, Range Rover, BMW ve Jaguar. Hepsi de eskimiş, yer yer hasar görmüş ve yıpranmıştı.

"İşimize yarar mı?" diye sordu Tumer.

"Bilmiyorum," dedi Reacher. "Arabalar hakkında bilgi alabileceğin son adam benim. Bakalım Cool Al ne diyecek." Cool Al özetle, "Bunca zaman tıkır tıkır çalıştılar, şimdi neden dursunlar?" demeye getirdi. Bu sözler Reacher'a hem çok mantıklı, hem de iyimser geldi. Cool Al, altmış ya da altmış beş yaşında bir adamdı. Gri saçları, koca göbeği ve san tişörtü ile dikkat çekiyordu. Barakanın içindeki alanın yansını kaplayan masasına rahatça kurulmuştu. Fakat içerisi çok sıcaktı ve tozlanmış ahşap ile katran ruhu kokuyordu.

"Gidin de bir araba seçin," dedi. "Hangisi olursa."

"Range Rover," dedi Tumer. "Daha önce hiç Range Rover'a binmedim."

"Çok seversin."

"Umanm."

Reacher, devasa masada anlaşmayı yaptı ve Vega ile Baldacci'nin ehliyetleri üzerine kayıt yaptırdı. Uydurma bir cep telefonu numarası ile Baldacci'nin kredi kartlarından birini verdi. Sonra da karalama gibi bir imza attı ki imza demek çok iddialı kaçabilirdi. Cool Al ise bunların karşılığında bir anahtar uzattı ve anahtan sallarken, "Siyah olan," dedi.

Siyah olan güneşte kavrula kavrula koyu mor rengine dönüşmüştü. Pencerelerindeki cam filmi baloncuklanmış ve soyulmaya başlamıştı. Koltuklarından gıcırtılar geliyordu ve içe doğru hafif çökmüşlerdi. 1990'lardan kalma diye düşündü Tumer. Artık havalı araçlardan biri değildi. Ama motoru çalıştı, sağa döndü ve anayola bağlandı.

Tumer, "Bunca zaman tıkır tıkır çalıştı. Şimdi neden dursun?" dedi.

Araba, bir buçuk kilometre sonra durdu. Ama bilinçli bir tercihti. Çünkü gördükleri ilk yerel lokantada kahvaltı yapmaya karar vermişlerdi. Mekan aile işletmesiydi ve Long Beach Bulvarı üzerindeydi. Menüde güzel şeyler vardı ki bunlar arasında Tumer'm uzun zamandır hayalini kurduğu omlet de yer alıyordu. Lokantadaki ön ödemeli telefondan Çavuş Leach'i aradı ve dikkatli olmasını söyledi. Reacher, otoparkta bekliyordu. Etrafa bakındı ama kimseyi görmedi. Takip eden, izleyen ya da ilgi gösteren hiç kimse yoktu. Yeniden yola koyuldular ve kuzeybatı yönünde ilerleyip 710 hattına bağlanmanın yolunu aradılar. Reacher ilk kez direksiyona geçmişti. Bu yaşlı koca araba tam ona göreydi. Pencerelerinin fılmli cam oluşu içini rahatlattı. Dışarıdan bakanlar opak bir manzara ile karşılaşacak demekti. Aracın mekanik kısımları da elinden geleni yapıyordu. Araba yolun üstünde akıp gidiyordu.

Tumer, "Onları görünce ne yapacaksın?" diye sordu.

"Kimi?" dedi Reacher.

"Kızım ve annesini."

"Ne söyleyeceksin demek istedin herhalde."

"Hayır, ı/zaktan bakıp onları fark ettiğin ilk an ne yapacaksın demek/ıstedim."

"Onları nasıl tanıyacağımı bilemiyorum."

"Tanırsın sanmıştım."

"Tanırsam hemen etrafa bakınır ve bizim için kurulan tuzağı fark etmeye çalışırım." "Doğru," dedi Tumer. "Aksi kanıtlanana kadar, kadın ve kızı tam bir yem konumunda. Askeri inzibat ve FBI kesin oradadır. Bilinen bir yer. Gördüğün herkes gizli görevde tebdili kıyafet kimseler olabilir. Ona göre davranmak lazım." "Emredersiniz, efendim."

"Burası ile Kuzey Hollywood arasında kat ettiğimiz her kilometrede tehlike ikiye katlanıyor. Şu anda cehennemin merkezine yolculuk ediyoruz."

"Bu yaptığın, operasyon öncesi bilgilendirme konuşması mı?"

"Birlik Komutanınım ben. Bu konuşmayı yapmak benim görevim."

"Bu zaten bilinen bir şey."

"Belki görünce tanırsın."

"Kızlar genelde babalanna benzemez."

"Annesini tanırsın demek istemiştim."

Juliet, Romeo'yu aradı çünkü ona ait sorumlulukları vardı. "Kötü haberlerim var," dedi.

Romeo da, "Baldacci'nin Cool Al adlı bir araç kiralama şirketinde kredi kartını kullanması ile mi ilgili?" diye sordu. "Cool Al derken neyi kastediyorsun?"

"Batı Yakası'na özgü bir işletme. Sen ne diyecektin?"

"Reacher, adamları uçakta haklamış. İkisini de oyundan çıkarmakla kalmamış, bir de cüzdanlarını almış."

"Uçakta mı?"

"Lozano'nun parmaklarını kırmış ve Baldacci'nin de kollarını. Kimse fark etmemiş."

"Olamaz."

"Belli ki olmuş. Uçakta, ikiye karşı bir konumda ve yüzlerce tanık önünde. Açıkça aşağılamış bizi. Şimdi de bizim paramızla araba mı kiralıyor? Bu adam kendini ne sanıyor?"

Reacher, kötü bir şoför olduğunu düşünürdü. Başlarda emniyetli davrandığını düşünerek kendini kandırıyor ve yavaş giderse daha iyi konsantre olacağına inanıyordu. Fakat sonradan gerçeği gördü. Uzamsal algısı ve reaksiyon süresi, insan ölçe-ğindeydi. Otoban ölçeğinde değildi. Adam adama kaldığında yaklaşıyor ve kişisel alana müdahale ediyordu. Makine gibi değil, hayvan gibi davranıyordu. Belki de Tumer haklıydı. Belki de kendisi tam bir vahşiydi. Korkunç derecede kötü bir şoför değildi. Sadece ortalama bir şoförden kötüydü. Yine de 1-710 otobanındaki ortalamanın altında kalmamıştı. Özellikle de bu sabah Long Beach Ekspres Yolu olarak bilinen şeritte. İnsanlar yemek yiyip bir şeyler içiyor, tıraş oluyor, saçlarını tarıyor, makyaj yapıyor, tırnaklarını törpülüyor, gazete okuyor, mesaj yazıyor, internette dolaşıyor ve cep telefonları ile uzun uzun konuşuyorlardı. Bazılan çığlık atıyor, bazılan da gözyaşlanna boğuluyordu. Reacher, tüm bunlann ortasında hızını ve şeridini korumaya çalışıyordu. Bir yandan da trafiği ve ilerideki curcunayı izliyor, mecbur kalırsa şerit değiştireceği anı kolluyordu.

"Durup Yüzbaşı Edmonds'ı aramamız lazım," dedi. "İhtiyacımız olan bilgileri toplayabilecek mi bilmek istiyorum." "İkincil derecede önemli olduğu için biraz beklesin derim," dedi Tumer.

Asla Geri Dönme 325 "Elimde olsa bekletirdim," dedi. "Ama karşı taraf beklemiyor. Diğer iki adam, Orange County uçağına binmiş olabilir. Ya da bir somaki Long Beach uçağına. En kötü senaryoda bizden bir y a iki saat gerideler demektir."

"Edm Is'ın bilgiye erişip erişemeyeceğini bilmek bize yardım etmez ki."

"Taktik için çok önemli," dedi Reacher. "Sahra Talimnamesinde yazdığı gibi. Gelecek sorgulamalara karşı tedbirli olmak adına ekibi dağıtıp bireysel faaliyet gösterip göstermeyeceklerini önden değerlendirmemiz lazım."

"Talimnamede böyle bir şey yazmıyor."

"Belki de sonradan çıkarmışlardır."

"Demek istiyorsun ki, Edmonds başansız olduysa adamlardan ikisini hayatta bırakıp bir güzel döveceksin, öyle mi?" "Dövmeyeceğim. Güzelce soracağım. Koca Dog'a yaptığım gibi. Fakat onlara bir şey sormam gerekmiyorsa, doğal yaşamın gereklerini yerine getireceğim."

"Neymiş o gerekler?"

"Geleceği göremeyiz. Fakat çok karmaşık bir şey olmayacağını tahmin ediyorum."

"Reacher, şu anda kızını görmek üzere yoldasın."

"Ve oraya varacak kadar uzun yaşamak istiyorum. Birincil, ikincil öncelik işine giremeyiz. Bu durumda olmaz. îki işi birden önceliğimize almalıyız. Efendim. Saygılarımla arz ederim, efendim."

Tumer, "Tamam," dedi. "Ama bir telefon alacağız. Böyle-ce her seferinde bir yerde durmak zorunda kalmayız. Hatta iki ayrı telefon alacağız. Nakit para ile ödemeye yapacak, kontörlü hatlar kullanacağız. Bir de harita almamız gerekiyor."

Bir buçuk kilometre sonra otobanın yanındaki küçük bir alışveriş yerinde durdular. Eczane ve market karışımı ürün seçeneğine sahip bu yerden kontörlü telefon ve harita bula-

bildikleri gibi ödemeyi de nakit yaptılar. Haritayı arabalarına koyup, birbirilerinin numaralarını kaydettiler. Sonra Reacher, Range Rover'm hâlâ sıcak olan yan yüzeyine yaslandı ve Edmonds'ın cep numarasını çevirdi.

"Başvuruyu bugün mesai saati başlar başlamaz yaptım," dedi yüzbaşı.

"Ve?"

"Şu ana kadar itiraz gelmedi."

"İtirazlar en erken ne zaman gelir?"

"Hemen. Hatta daha da erken."

"O zaman iyi durumdayız."

"Aynen öyle."

"Peki, sonuçlara ulaşmak ne kadar sürer?" "Bugün ilerleyen saatlerde ya da yarın erkenden." "Kalemin var mı?"

"Kağıdım bile var."

"İnsan Kaynaklan Sistemi'nden Peter Paul Lozano ve Ro-nald David Baldacci'yi araştırmanı istiyorum." "Kim onlar?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden kontrol etmeni istiyorum."

"Özel bir konu ile bağlantılan var mı?"

"Hikayede haklı olanlar tarafında durman için önemli." "Bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey duydum."

"Ne gibi?"

"Dedektif Podolski, katı atık sahasında giysilerini buldu. Giysiler teste tabi tutuldu."

"Ve?"

"Senin giysilerindeki kan, suç unsuru ile örtüşmedi." "Sence Binbaşı Sullivan'dan bir özür beklemel i miyim?" "O da yavaş yavaş kendine geliyor. Borcunu ödeyeceğine dair not bırakman onu çok duygulandırdı."

"Metro polisi olaydan çekiliyor mu?"

"Hayır. Kanunen seni arayan polislerden kaçtın."

"Yasak mıydı?"

"Lozano/ve Baldacci konusunda elimden geleni yaparım."

ı devam edip kuzeye yöneldiler. Güneşe bakan ve yol almaya çalışan on bin araçtan sadece bir tanesiydiler.

Romeo, Juliet'i aradı ve "Cool Al olarak bilinen adamla bizzat görüştüm," dedi. "İkilinin yirmi yaşında bir siyah Range Rover'da olduklarını söyledi."

Juliet, "Bunu bildiğimiz iyi oldu," dedi.

"Dünyanın en hızlı arabası değil. Zaten isteseler de yeterince hızlı olamazlar. Bizim çocuklara helikopter tahsis ettim. Orange County'den Burbank'e uçacaklar. Böylece en azından bir saat öne geçecekler."

"Helikopteri kim ödüyor?"

"Ordu ödemiyor," dedi Romeo. "Endişelenme." "Baldacci'nin kredi kartını iptal ettirdin mi? Lozano'nun-kine de tabii."

"Yapamam. Kişisel kartlar. Kendileri iptal etmek zorunda. Hastaneden çıkar çıkmaz ilgilenirler. O zamana kadar yapılacak harcamaları adamlara geri ödemeliyiz. Her zamanki gibi." "Bu iş bir servete mal oluyor."

"Devede kulak bunlar, dostum."

"Hiç de o kadar azımsama." "Bitti sayılır. Sonra işler eskiden olduğu gibi rayına oturur."

Reacher yemek yiyenler, bir şeyler içenler, tıraş olanlar, saçlarını yapanlar, makyaj tazeleyen ve oje sürenler, evrak işiyle uğraşanlar, gazete okuyanlar, mesaj atıp internette sörf yapanlar, çığlık atanlar ve ağlayanlar arasında yoluna devam etti ve

Doğu Los Angeles'a kadar ulaşıp Santa Ana otobanına, oradan da 101 rotasından

Echo Park'a bağlandı. Sonrası kuzeybatı yönünde tepeler arasında ağır ağır ilerleyen ve Santa Monica Bulvarı, Sunset Bulvarı ve Hollywood Bowl gibi Reacher'ın hâlâ son derece büyüleyici bulduğu isimlere sahip yollarla devam ediyordu. Birden telefonu çaldı. Açtı ve "Tek elle 101 rotasında Hollyvvood tabelasını sağıma almış ilerliyorum," dedi. "Tabii ki bir yandan da telefonla konuşuyorum. Şimdi yerli halktan biri gibi hissetmeye başladım."

Edmonds, "Kalem kağıdın var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman iyi dinle. Peter Paul Lozano ve Ronald David Baldacci, Kuzey Carolina'daki Fort Bragg lojistik birliğine uzun süreli görev için yollanmış, hâlâ aktif görevde olan iki asker. Hassas patlayıcıların Afganistan'a götürülmesi ve oradan getirilmesi ile görevlendirilmişler. Şu anda oradan buraya getirme safhasındalar. Çünkü geri çekilme başladı. Bu da adamları epey meşgul kılıyor. Fiziksel durum raporları ortalamanın üstünde çıkıyor. Yani sağlıklı ve fit askerler. Bildiklerim bu kadar."

Reacher telefonu kapattıktan sonra bu bilgiyi Tumer'a aktardı. Tumer da, "İşte oldu," dedi. "Eve dönmesi gereken mallar, yerlerinde yoklar."

Reacher hiçbir şey söylemedi.

"Sen bu fikre katılmıyor musun?"

"Sadece gözümde canlandırmaya çalışıyorum," dedi. "Bunca hassas mühimmat mağaralardan filan çıkarılıyor ve pek çoğu Fayetteville'e gidecek şekilde yükleniyor. Ama bazıları, tuhaf plakaları olan eski püskü kamyonetlere atılıyor ve dağlara doğru kaçırılıyor. Belki de o kamyonetler, ülke içi yollarda nakit toplayan araçlar haline getiriliyor. Belki teslimatta ödeme usulüyle çalışıyor. Sen de mi böyle düşünüyorsun?"

"Aşağı yukarı."

"Ben de o durumdayım. Tam bir akvaryum oldu burası. Çokça baskı belirsizlik. Ve bir de görünürlük. İhanete uğrama riski. Adamlar kime ve nereye güveneceğini orada öğrenmiş. Çünkj# yollar dahil her şey onların aleyhine. Bu

mühimmatlar ne kadar hassas? Tuhaf plakalı eski püskü kamyonet kasalarına dayanır mı?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Bütün aksiyon Afganistan'da. Ama bizim adamlar Fort Bragg'da."

"Belki Afganistan'dan yeni dönmüşlerdir." "Sanmam," dedi Reacher. "İlk ikisini görür görmez fark ettim. İkisi de yakın dönemde Ortadoğu görevine gitmemişti. Ne güneş yanığı, ne gözlerini kısıp bakmaktan kaynaklanan kaz ayaklan, ne de bakışlannda stres ya da gerginlik. Evden çıkmamış iki kuş. Ama A takımına girecek kadar iyi dürümdalar. Bütün aksiyon Afganistan'dayken A takımını neden Kuzey Carolina'da tutarsın?"

"Genelde bu adamların her iki tarafta da birer A takımı olur."

"Ama burada tek bir taraf var. Mallar mağaralardan çıkıp eski püskü tuhaf plakalı kamyonetlere yükleniyor. Fort Bragg ya da Kuzey Carolina'nm yakınından bile geçmiyor."

"O zaman yanılıyor olabilirim. Belki de Afganistan'da değil de Amerika'da satıyorlardır. O durumda hortumlama görevi için Bragg'da bir A takımına ihtiyaç duyulur."

"Ama bence durum bu da değil," dedi Reacher. "Çünkü gerçekçi olursak, burada ancak küçük silahlan satabilirler. Daha ağır silahlan fark ederdik. Düşündüğümüz kadar çok para kazanıyorlarsa, ülke içindeki silah satışının sular seller gibi olması gerekir. Oysa piyasada öyle bir hareketlilik yok. Olsa sen duyardın. Satılık ordu malı olsa birileri çıtlatırdı.

Muhtemelen yerel üreticiler zararlı duruma düşer ve seslerini duyururdu. Masanın üzerinde yazılı bir not bulurdun. 110. Birlik bunun için var."

"O zaman ne yapıyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok."

Reacher, Candice Dayton'ın yeminli beyanında yer alan ve işe yarar olduğunu

düşündüğü tüm bilgileri gayet iyi hatırlıyordu. Bu bilgiler arasında kadının avukatının adı ve ofis adresi de vardı. Tumer, haritadan ofisin hangi cadde ve blokta olduğunu buldu. Sol başparmağını varış noktasını koymuş, sağ işaret parmağı ile kat ettikleri yolu takip ediyordu. İki parmak birbirine iyice yaklaşmaya başlamıştı. Ventura Otobam'ndan geçtiler ve Tumer, "Victory Bulvan'na kadar devam et," dedi. "Burbank Havaalanı'nı gösteren bir tabela göreceksin. O yoldan kuzeye doğru gideceğiz. Eminim dikkatlerini güneye yoğunlaştırmışlardır ve biz kör noktalarından yaklaşacağız." Victory Bulvarı, bir sonraki çıkışa bağlandı. Sağa dönüp Lankershim'e geçtiler ve oradan güneydoğu yönünde gidip dakikalar önce geçtikleri otobanın paralelindeki yola girdiler.

"Şimdi kenara çek," dedi Tumer. "Buradan sonra süper dikkatli olacağız."

48. BÖLÜM

Reacher çapraz yan yolun ağzına park etti ve birlikte güney yönünü izlemeye koyuldular. Ventura çevre yolunun kuzeyindeki blokları izliyorlardı. Yol boyunca karşılaştıkları manzara Amerikan ticaret yaşantısına ilişkin bir reklam katalogunun A'dan Z'ye canlandırması gibiydi. Orta ölçekliden başlayıp küçük ölçekliye ve hatta süper küçük ölçekliye kadar her türlü perakende ve toptan satış işletmesi ile hizmet sektörünün kimisi dayanıklı, kimisi umut vadeden, kimisi yeni açılmış, kimisi kapanmaya yüz tutmuş tanıdık ve bilinen isimleri burada toplanmıştı. Başka gezegenden biri çıkıp gelse ve bu manzarayı görse, akrilik tırnak sektörünün de Amerika için en az kerestecilik kadar önemli olduğu sonucuna varabilirdi.

Tumer elindeki haritaya bakarak, "Adam, Vineland Bulvan'nda ve çevre yolunun iki blok kuzeyinde," dedi. "O yüzden Burbank Bulvan'ndan sola dön ve Vineland'e çıkmak için sağa dönüp düz ilerle. Arabayı tanıyan kimse yok ama aynı yoldan en fazla iki kez geçebiliriz. Fazlası riskli olur."

Reacher yeniden yola koyuldu ve tarif edilen yönlere dönerek bölgeye aşina bir kent sakini gibi Vineland'e ulaştı. Ne yavaş yavaş ve etrafa baka baka gidiyordu, ne de hızlı ve telaşlı. Güneşli bir sabahta yola koyulan sıradan bir sürücüydü.

Tumer, "Yaklaşıyoruz," dedi. "Bir sonraki blokta, hemen sağda. Binanın önündeki otoparkı görebiliyorum."

Reacher da görmüştü. Fakat park alanı sadece avukata ait değildi ve ortak kullanıma açıktı. Çünkü bloğun sağ tarafında çok yüksek olmayan, yolda yürüyenlere gölge olsun diye öne doğru çıkma ile uzatılmış şıngıl çatılı ve dış cephesi, Reacher'ın düşüncesine göre, vadi beji olarak adlandırılabilecek ve filmlerde görmeye alışık olunan benzersiz renkle boyanmış bir yapı vardı. Bina uzun olduğu için altı farklı işletmeyi barındıracak şekilde bölümlenmişti. Bunlar arasında bir peruk dükkanı, kristal hediyelik eşya satan bir mağaza, yaşlı bakım ürünleri satan bir tedarikçi, kahveci, İspanyolca Konuşabiliyorum mesajını açık açık ileten bir vergi hizmetleri profesyoneli yer alıyordu. Candice Dayton'ın avukatı, mucizevi kristaller ve elektrikle çalışan tekerlekli sandalyelerin ortasında kalmak suretiyle oldukça merkezi bir konuma sahipti. Otoparkta yaklaşık sekiz araçlık yer vardı ve binanın ön cephesi boyunca uzanıyordu. Bütün dükkanların ortak kullanımına açıktı. Reacher, müşterilerin, istedikleri herhangi bir yere park edebileceğini düşündü.

Park yerlerinin yansı doluydu. Hepsi de ilk bakışta yasal ve sıradan görünüyordu. Pek çoğu temiz ve gün ışığı altında panl panldı. Bazılan biraz kötü bir açıyla park edilmişti. Sanki şoförleri hızlıca bir işini halledip geri gelecekmiş gibi duruyordu. Reacher, iki insanın ne tür bir araç içinde yaşayabileceğini uzun uzun düşünmüştü. Vardığı sonuca göre bu araç ya eski model bir steyşın vagon olacak ya da en baz modeliyle modem bir spor arazi aracı olarak bilinen SUV olacaktı. Arka koltuğu yatırılabilir olursa ön koltukla arasında açılan mesafe, yatak misali üzerine uzanmak için yeterli olabilirdi. Yan ve arka camlar da siyah filmle kaplanırsa büyük avantaj sağlardı. Eski bir Buick Roadmaster ya da yeni bir Chevy Suburban

bütçeyi zorlamazdı. Tabii yeni bir Chevy Suburban içinde yaşamayı seçen kişi onu satıp eski bir Buick Roadmaster alabilir ve kalan parayı kendine saklayabilirdi. Bu düşünceleri nedeniyle göiti biraz küflenmiş, lastikleri kabak ve uzun zamandır park ha/inde eski vagon araçları arıyordu.

Fakat böyle bir araç göremedi. Pek çoğu gayet normaldi. Üç ya da dört tanesi epey yeniydi ve havaalanından kiralanmış olabilecek kadar sade ve her türlü kişisel eşyadan arınmış haldeydi. Espin ve 75. Askeri İnzibat'tan gelen adamlar böyle bir araç kullanıyor olabilirdi. İki ya da üç tanesi de FBl'a ait olabilecek kadar tuhaf boyutlardaydı ve kimliği tanınmasın diye farklı farklı görevlerde kullanılan resmi araçları andırıyordu. Gölgeler, gün ışığından kaynaklı

parlamalar ve pencerelerdeki film kaplamalar, araçların içinde birileri olup olmadığını görmeyi zorlaştırıyordu.

Aynı hızla, aynı rotada ilerlemeye devam ettiler ve yeniden çevre yoluna çıktılar. Çünkü Reacher, U dönüşü yapmanın ya da aniden yön değiştirmenin dikkat çekici bir hareket olabileceğini düşündü.

Aynı uzun dikdörtgen güzergahı izleyip ikinci kez Lankershim'a geldiler. Ve yine aynı yol ağzına park ettiler. Güney cephesinden görünmeyecek kadar uzakta ve iyi gizlenmişlerdi. Bu yüzden de kendilerini rahat hissediyorlardı.

"Bir kez daha görmek ister misin?" diye sordu Tumer.

"Gerek yok," dedi Reacher.

Şimdi ne yapacağız?' "Her yerde olabilirler. Nasıl göründüklerini ya da ne tür bir arabaları olduğunu bilmiyomz. O yüzden etrafta arabayla dolaşıp durmanın bir anlamı yok. Avukattan tam adres almamız lazım. Tabii avukat biliyorsa. Arabada yaşadıkları için her gün başka bir yerde duruyor olabilirler."

"Evet ama nasıl öğreneceğiz?"

"Telefon açabilirim ya da Edmonds'dan benim için tele-334 Lee Child

fon açmasını isteyebilirim. Fakat avukatları görüşme için ofise gitmemizi ve yüz yüze konuşmamızı isteyecektir. Benim gibi olayın doğrudan içinde olan birine açık adres vermekten çekinebilir. Benim sapık ya da şiddet yanlısı bir kimse olmadığıma kendi gözleri ile görüp kanaat getirmesi gerekir. Temel düzey profesyonel sorumluluk yaklaşımı sergiler. Aksi halde dikkatsizliği yüzünden kendisine milyon dolarlık tazminat davası açılabilir."

"Peki, ne yapacaksın?"

"Erkeklerin daha iyi bir alternatifleri olmadığı her durumda başvurdukları yola başvuracağım." "Neymiş o?"

"Bir fahişeye telefon edeceğim."

Yola koyulup kuzey yönünde ilerlediler ve bir hamburger-ci bulup oturdular. Bir yandan kahve içerlerken Reacher da hamburgercinin sahibinden ödünç aldığı

San Sayfalar'da belli başlı ilanlan inceliyordu. Sonra yeniden yola koyuldular ve Burbank Havaalanı'nın uzun süreli park alanına yakın motele kadar geldiler. Motele giriş yapmadılar. Arabada kalıp Reacher'ın ezberlediği telefon numarasını hışladılar. Telefonu yabancı aksanıyla konuşan bir kadın açtı. Orta yaşlı ve uykulu bir kadın sesiydi.

Reacher, "En çok rağbet gören Amerikan kızın hangisi?" diye sordu.

Yabancı kadın da "Emily," diye yanıtladı.

"Ne kadar?"

"Saati bin dolar."

"Şu anda müsait mi?"

"Tabii."

"Kredi kartı ile ödeme kabul eder mi?"

"Evet ama o zaman bin iki yüz olur."

Asla Geri Dönme 335 Reacher hiçbir şey söylemedi.

Yabancı kadın, "Otuz dakikadan kısa bir sürede yanınıza gelir," dedi.,"Aynca ödediğiniz her kuruşa değer. Gelirken nasıl giyinsisl istersiniz?"

"Ortaöğretim öğretmeni gibi," dedi Reacher. "Üniversiteden mezun olalı bir yıl olmuş gibi." "Komşu kızı masumiyeti mi anyoruz? Çok popüler bir kostümdür."

Reacher, adının Pete Lozano olduğunu söyledi ve hemen arkasındaki motelin adıyla adresini iletti. "Havaalanı otoparkına yakın olan motel değil mi o?" diye sordu yabancı kadın.

"Evet," dedi Reacher.

"Orayı sık kullanınz. Emily'nin adresi bulmakta sıkıntı çekeceğini sanmam."

Reacher, görüşmeyi sonlandırdı ve arabada beklemeye başladılar. Konuşmadan ve hiçbir şey yapmadan ön camdan dışarıyı seyrediyorlardı.

On dakika sonra Tumer sessizliği bozdu ve "İyi misin?" diye sordu.

Reacher da, "Pek sayılmam," dedi.

"Neden?"

"Burada oturmuş on dört yaşındaki kızları kesiyorum. Kendimi tam bir sapık gibi hissettim."

"Gözüne tanıdık gelen var mı?"

"Henüz yok."

Elli beş dakikadan uzun bir süre beklediler ve nihayet Reacher'm telefonu çaldı. Arayan Emily, geç kaldığı için özür dilemesi gereken yabancı kadın değildi. Yüzbaşı Edmonds arıyor ve flaş haber olarak adlandırdığı bilgiyi aktarıyordu. Reacher, telefonu hafifçe yan yatırdı ve Tumer'ın da eğilip

dinlemesine imkan sağladı. Edmonds, "A.E. 3435'e ait dosyanın tamamını aldım. Beş dakika önce elime geçti," dedi. "Tabii benim de süreci hızlandırmak için ekstra çaba sarf ettiğim gerçeğini de belirtmem gerekir."

"Ve?" dedi Reacher.

"Hayır, lütfen. Rica ederim, binbaşı. Benim için zevkti. Kariyerimi riske atıp, Askeri Başsavcılık'ta görevli sıradan bir yüzbaşının kapısından girmeye çekindiği yerlere bodoslama dalmak benim için hiç zor olmadı."

"Tamam, teşekkür ederim. En başta teşekkürlerimi sunmam gerekirdi. Özür dilerim."

"Öncelikle bazı şeylerde hemfikir olalım. Afganistan operasyonunu başlatalı on yıldan uzun bir zaman oldu. Ve bu açıdan bakıldığında 3435 epey küçük bir dosya numarası. Şu anda dosyaları gelenler 100 binin üzerinde. Bu da söz konusu adam hakkında elde edilen verilerin oldukça uzun bir zaman önce kayıtlara girildiği anlamına gelir. Yaklaşık yedi yıl önce. Bence o civara denk düşüyor. Üstelik dosyasında dikkat çeken bilgi güncellemeleri de yapılmamış. Minimum rutin girişler. Çünkü bu adam oldukça sıradan bir adam.

Hatta sıkıcı. İlk bakışta hiçbir anlam ifade etmeyen olağan bir Afgan köylüsü." "Adı ne?"

"Emal Gholam Zadran. Şimdi kırk iki yaşında ve beş Zad-ran kardeşten en genci. Kardeşlerin hepsi hâlâ hayatta. Kendisi ailenin yüz karası gibi duruyor ve pek çoklan tarafından itibarsız olarak tanınıyor. Adı çıkmış. Ahilerinin hepsi hali vakti yerinde haşhaş yetiştiricisi. Aile çiftliğinde çalışıyorlar.
Tıpkı kendilerinden bin yıl önce atalannm sürdüğü çiftlik yaşantısını devam ettiriyorlar. Oldukça gelenekseller. Küçük ve mütevazı bir üretimleri var. Fakat genç Emal, bu kadarıyla yetinmek istememiş. Bir sürü işte şansını denemiş. Hepsinde de başansız olmuş. Ağabeyleri onu bağışlamış ve yanlanna al-

mış. Herkes Emal'in ahilerine yakm bir yerde, tepelik bir arazide yaşadığını biliyor. İşe yarar bir şey yapmadığı gibi kendi içine kapalı bir yaşam sürüyor."

"Yedi yıl önce kayıtlara girmesine yol açan ne olmuş?" "Dendiği ama başarısız olduğu işlerden biri." "Neymiş o iş?"

"Kanıt bulunamamış. Bulunsaymış, onu çoktan vurarak infaz edermişiz."

"Kanıt bulunamayan iş neymiş?"

"Hikayeye göre, Emal bir girişimci olarak yola çıkmış. 10. Dağ Birliği'nden el bombası alıp, Taliban'a satıyormuş."

"Ne kadara satıyormuş?"

"Dosyada yazmıyor."

"Kanıt bulunamamış mı?"

"Ellerinden geleni yapmışlar."

"Peki, neden adamı vurup ortadan kaldırmamışlar?" "Reacher, şu anda ordu mensubu bir avukatla konuşuyorsun. Ortada kanıt yok ve biz de Amerika Birleşik Devletleri vatandaşıyız."

"Farz edelim ki karşımdaki bir askeri avukat değil."

"O zaman derdim ki, ortada kanıt yok ve o dönemde muhtemelen Afganlara yalakalık yapmakla meşguldük. Çünkü umudumuz adamların bir an evvel sivil bir hükümet kurup yakın gelecekte kendi başlarının çaresine bakar hale gelmeleri yönündeydi. Böylece biz de bir an evvel oradan çıkıp kurtulabilirdik. Böyle bir ortamda, aleyhine kanıt bulunamamış yerli halktan birini vurup öldürmek, bizim ateşleme meraklısı askeri adalet sistemimiz için bile, amaca zarar veren olumsuz bir davranış olurdu. Yoksa eminim o adamı oracıkta vurup ortadan kaldırırlardı."

"Epey zekisin," dedi Reacher. "Ordu mensubu bir avukata göre yani."

Telefonu kapattı. Çünkü ileride duran taksiden inip motelin otoparkına yürüyen bir çocuğu izlemeye daldı. Kız ışık saçıyordu. Genç ve sarışındı. Taze ve heyecanlı bir enerjisi vardı. Biraz ağırbaşlı da duruyordu. Sanki önünde uzanan parlak geleceğinin tamamında dünyaya iyilik yapmak için çabalayacağına dair hayalleri var gibiydi. Öğretmen gibi duruyordu. Üniversiteden mezun olalı bir yıl olmuş, genç bir öğretmen.

49. BÖLÜM

Kız, motel girişinin önünden geçti ve durdu. Sanki nereye gideceğini bilmiyor gibiydi. Görüşeceği kişinin ismi vardı ama oda numarası yoktu. Tumer, penceresini indirdi ve "Emily, sen misin?" diye seslendi.

Bu seslenme anını prova etmişledi Reacher'la. Çünkü bir motel otoparkında, arabadan seslenen ve muhtemel bir üçlü cinsel ilişki davetinde bulunacak olan bir kadın imajı hiç şüphesiz ki tuhaf görünecekti. Fakat aynı senaryoda arabadan seslenen kişinin erkek olması çok daha tuhaf olacağından Tumer'm iletişim kurmasının iyi olacağında karar kıldılar. Tumer üzerine düşeni yaptı ve sorusunu sordu. Aldığı yanıt ise, "Evet, Emily benim," oldu.

Tumer, "Görüşeceğin müşteriler biziz," dedi.

"Üzgünüm," dedi kız. "Haberim yoktu. Çiftlerle ilişkiye girmek için talep ettiğim ücret biraz daha yüksek."

"Bu sözleri daha önce de duymuşsundur. Gerçi belki de duymamışsmdır. Bilmiyorum ama biz sadece konuşmak istiyoruz. Bize bir saat ayırırsan sana iki

bin dolar vereceğiz. Üçümüz bir arada olacağız ama kimse kıyafetlerini çıkarmayacak."

Kız arabaya biraz yaklaştı ama çok da yakma gelmedi.

Açık pencere ile aynı hizada durdu. Sonra biraz öne eğildi ve içeri bakıp, "Tam olarak istediğiniz nedir?" diye sordu.

Reacher da, "Oyunculuk yapmanı istiyoruz," diye yanıtladı.

Kızı korkutmamak için dışanda konuştular. Reacher ve Tur-ner, arabanın yanına yaslanmış halde dururken, Emily birkaç adım ötede durarak tam bir üçgen oluşturmalarım sağlıyordu. Bulunduğu noktadan kaçıp kurtulması kolay olurdu. Ama yapmadı. Lozano'nun Amex kredi kartını, iPhone'nuna okuttu ve Ödeme onayını alınca, "Pomo filmlerde oynamam," dedi. "Pomo filan yok," dedi Reacher.

"O zaman ne tür bir oyunculuk bu?"

"Oyuncu musun?"

"Ben bir telekızım."

"Peki, ilk olarak oyunculukla mı başladın?"

"Oyuncu olmaya niyetliydim."

"Bir karaktere bürünüp -mış gibi yapabilir misin?" "Bugün de öyle yapacağımı sanıyordum. Okuluna bağış toplamak için ne yapması gerekiyorsa yapmaya gönüllü bir genç ve idealist öğretmeni canlandıracaktım. Ya da okul aile birliğinden tanıdığım velilerimden birine çim biçme makina-sını ödünç almak üzere uğramış gibi yapacaktım. Genelde iş başvurusu yapmaya giden kız rolünü oynarım. Çalışmak istediğim şirkete kendimi kanıtlamam gerekir, değil mi?"

"Başka bir deyişle, oyunculuk yaparsın."

"Her zaman. İçinde bulunduğumuz bu konuşma da dahil." "Senden bir hukuk

bürosuna gidip oradaki resepsiyonistle görüşmeni istiyorum. Onunla iyi anlaşmaya bak," dedi Reacher ve tam olarak ne talep ettiğini açıkladı. Kız işinin nedeni sorgulayacak kadar meraklı değildi. Reacher, "Eğer birden fazla resepsiyonist varsa, anaç görüneni seç," dedi. "Onlar

daha anlayışlı olur. Sonuçta sıkıntılı günlerden geçip mücadele veren bir anneye yardım etmeye çalışıyorsun. Bayan Dayton'ın, teyzenin bir arkadaşı olduğunu ve sen üniversitede okurken safıa biraz borç verdiğini söyle. O zaman sana büyük yardynı dokunduğu için şimdi de sen ona yardım etmek istiyor olacaksın. Onu tekrar görmen lazım. Böyle bir şeyler söylersin işte. Senaryo yazma işini sana

bırakıyorum. Fakat resepsiyonist adresi vermek istemeyebilir. Aslında bu bilgiyi paylaşması yasak. O yüzden kariyerinin Oscar'lık performansını sergileyeceksin."

"Bu işin sonunda kimin canı yanacak?"

"Hiç kimsenin. Aslında tam aksi olacak."

"İki bin dolar ödetecek kadar büyük bir iş ama kimseye bir şey olmayacak, öyle mi? Böyle bir şey ne duydum, ne gördüm."

"Eğer kadının dedikleri doğruysa, yardım alacak. Değilse, benim başım dertten kurtulacak. Sonuçta kimseye kötü bir şey olmayacak."

Emily, "Bu işi yapmak istediğimden emin değilim," dedi.

"Paramızı aldın."

"Benimle bir saatlik görüşme için ödediniz o parayı. Burada dikilip sohbet edebilirim. İsterseniz arabaya da geçeriz. Hatta soyunabilirim. Genelde işler böyle yürür."

"Fazladan nakit beş yüz dolar versek? Bahşiş gibi. İş bitince."

"Yedi yüz dolara ne dersiniz?"

"Altı yüz."

"Ve Oscar, Emily'nin!" dedi genç kız.

Arabaya binmedi. Akıllı kızdı. İnsanlar konuşur ama sözler hep uçup giderdi. Açık havada dökülen onca dil, saçma bir fantezinin girizgahı olabilirdi ve Emily'nin cansız bedeni üç

gün sonra çırılçıplak halde bir su kanalından çıkarılabilirdi. O yüzden kıza adresi ve oraya gitmek için kullanacağı taksi bedeli olan yirmi dolan verdiler. Kızın gözden uzaklaşmasını izleyip yeniden Range Rover'a bindiler ve beklediler.

Tumer, "Kendine gel, Reacher," dedi. "A.E. 3435 olarak bilinen adam Emal Zadran çıktı. Eldeki bilgilere göre adam ABD mühimmatını alıyor ve tepelerdeki aşiret bölgelerinde satıyor. Öte yandan Peter Lozano ve Ronald Baldacci de söz konusu mühimmatın o tepelere sevk edilmesinde görev yapan Amerikan ordonat birliğine kayıtlı adamlar. Bu ölüm sessizliği, parçaların yerine oturmasının getirdiği ağırlıktan mı kaynaklanıyor?"

"Adam, ABD mühimmatını tepelere yedi yıl önce satı-yormuş."

"Sonra da gözden kaybolmuş. İşinde ustalaşmış. Tedarik ağının en üstlerine konmuş. Şimdi de bu tip işlerin bir numaralı aranan ismi konumunda. Birileri için çalışıp onlara bir servet kazandırıyor. Bu şekilde işliyor olmalı. Yoksa onu gizlemek için neden bu denli çaba sarf etsinler?"

"Haklı olabilirsin."

"Senden ciddi bir geribildirim yapmanı istiyorum. Sözlerimi düşünmeden onaylamanı beklemiyorum. Sen benim komutan yardımcımsın."

"Terfi mi aldım?"

"Sadece yeni görevler üstlendin."

"Ben ciddiyim aslında. Haklı olabilirsin. Bilgi veren kişi, onu aşiret ağası olarak tanımlamıştı. Bana göre burada kastedilen bir statü göstergesi. Onursal başkanlık gibi. Bütün gün oturup hiçbir iş yapmayan ailenin yüz karası böyle bir statüye layık görülmez. Daha çok köyün delisi filan olur. Fakat onurlandınlmayacağı kesin. Bu yüzden eski dostumuz Emal, birileri için çalışıyor olmalı. Benim tek itirazım

Kuzey Carolina'da bir ekibi hazırda bekletmek ve bütün işi Afganistan'dan

yürütmek üzerine. Belki onların da geçerli bir rolleri vşrdı. Çünkü senin dediklerin doğruysa, ülkeye yüklü bir paraf girişi yapılıyor demektir. Muhtemelen kasalar dolusu para kazanıyorlardır. Bu da fiziksel açıdan epey yer kaplar ve dikkat çeker. Ve evet, bunca parayı idare etmek için Kuzey Carolina'da bir ekibe ihtiyaç duyulur."

Romeo, Juliet'i aradı ve, "İşler kötüye gidiyor," dedi.

Juliet de, "Nasıl olur?" diye yanıtladı.

"Lozano'nun Amex kartını kullandılar. Eğlence sektöründen birine iki bin dolar ödediler. Bu ne anlama geliyor, biliyor musun?"

"Canlan mı sıkılmış?"

"Kendi kart okuyucusuna sahip tek tip eğlence profesyoneli vardır ve o da bir fahişedir. Bizimle alay ediyorlar. Eğer evsizlerin kredi kartı çekebilecekleri bir telefonlan olsaydı, paramızı evsizlere de dağıtabilirlerdi. Hatta akıllı olmasına gerek yok, sıradan bir telefonlan olsa bile bir yolunu bulurlardı."

"Ki evsizlerde böyle bir altyapı yok."

"Aynca Reacher'ın avukatı, Zadran'ın tüm dosyasına erişim sağladı. Yaklaşık bir saat önce. Artık her şey alenen ortada."

"Çok fazla endişe ediyorsun."

"Ortadaki bağ çok belli. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

"Ya da belki çok erken endişe ediyorsun," dedi Juliet. "Henüz güzel haberleri duymadın."

"Güzel haber mi var?"

"Bizim çocuklar avukatın ofisinin önünde görmüş onlan. Yirmi yaşında siyah bir Range Rover 'dalarmış. Emin olmakta zorlanmışlar. Çünkü arabada film cam varmış ama içeride iki

kişi gördüklerine neredeyse eminler. Bir iri yan, bir de ufak tefek iki kişi."

"Ne zaman olmuş bu?"

"Bir saatten kısa bir süre önce."

"Bir kez mi görmüşler?"

"Şu ana dek evet. Belli ki keşfe çıkmışlar."

"Çok hareketlilik var mı orada?"

"Yan yana dizili dükkanlar. 4 Temmuz geçidi misali." "Keşif yaptıktan sonra nereye gitmişler?" "Çevre yoluna çıkıp muhtemelen tam tur dönmüşler. Kuzey yönünde, birkaç blok öteye pusu kurmuşlardır." "Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Evet, bana kalırsa var. Ofisin etrafında çok temkinliler. Askeri inzibat ve FBI'm bölgede olduğunu biliyorlar. Ayrıca ofisten öğrenebilecekleri bir şey de yok. Onlann işine yaramaz. Ofisin onlara bilgi sağlaması, hukuki olarak kural ihlali yapmaları anlamına gelir. O yüzden bir daha ofise gelmezler. Bu durumda da ofis dışına gözcü dikmek iş gücü kaybından başka bir şey olmaz. Oraya gitmeyecekleri için bizim de orada durmamıza gerek yok. Bu kadar basit. Bizim çocuklar başka yerlerde daha çok iş başarır. Muhtemelen proaktif faaliyetlere girerler. Benimki sadece bir öneri."

"Katılıyorum," dedi Romeo. "Çocukları serbest bırakalım."

Reacher ve Tumer, hangi mühimmatın satışından daha çok para kazanılır ve bunlardan hangileri kamyonet kasasına sığar sorularına yanıt arayarak zamanı değerlendirmeye çalıştılar. Çok can sıkıcıydı. Çünkü önlerine çıkan iki kategori de bu özelliklerden uzaktı. MOAB bombalar armut şeklinde kanat-çıklı silindirlerdi ve dokuz metre uzunluğunda, bir metre yirmi santim genişliğindeydi. Dronelar da parça başı 37 milyon dolar değerindeydi ama kanat genişliği bir metre seksen san-

timdi. Üstelik kumanda kolu olmadan birer metal yığınından farksızlardı; Kumanda kolları da Teksas ya da Florida'daydı. Bu kategorinin karşıtı olan

tüfekler, tabancalar ve el bombaları da fazla para etmezdi. Bugün bir silah mağazasında Beretta M9'un/satış fiyatı yaklaşık altı yüz dolardı. Sokaktan ikinci elini alsan dört yüz dolara bile bulabilirdin. Bu da Cayman Adalan'nda risk alınıp harcanan 100 bin dolan çıkarmak için üç yüz ya da dört yüz tabanca satışı yapmak anlamına geliyordu. Bu durumda da ordu, sayılan bine ulaşan kayıp silahlan-nın farkına varmış olurdu.

Bir sonuca ulaşamadılar.

Ve o esnada Emily geri döndü.

50. BÖLÜM

Emily taksiden indi ve otoparka ilk gelişi gibi hâlâ rolün etki-sindeydi. Işıl ışıl ve heyecanlı hali, saf yanını gölgelemiyordu. Havalı havalı arabaya doğru geldi ve ilk seferinde durduğu noktada kaldı. Tumer'ın penceresiyle arasında biraz mesafe vardı. Tumer penceresini açtı ve Emily, "Bu işi yaparken kendimi kötü hissettim," dedi.

"Neden?" diye sordu Reacher.

"Çok iyi bir kadındı. Ben de onun duygularıyla oynadım." "Başarılı oldun mu?"

"Adresi aldım."

"Neresiymiş?"

"Altı yüz dolar borcunuz var."

"Teknik olarak yok. Çünkü altı yüz dolar, bizim sana bahşişimiz. Bu da ana sözleşme haricinde verilen bir hediye olduğu anlamına gelir. Ortada borç filan yok."

"Yan mı çiziyorsunuz?"

"Hayır, sadece aşın detaycı davranıp bilgiçlik taslıyorum." "Neyse ne. Bana altı yüz dolar borcunuz var.

Ronald Baldacci'nin cüzdanından alınma yirmiliklerle ödenen altı yüz dolar Reacher'dan Tumer'a, Tumer'dan da Emily'ye ulaştı. Emily etrafına bakındı ve,

"Bu yaptığımız

dışarıdan bakınca tam bir uyuşturucu ticareti gibi göründü," dedi.

"Adres neymiş?" dedi Reacher. Kız cadde ismini ve daire numarasıiy söyledi.

Reacher da, "Burası neresi?" diye sordu. "Boş bir otopark mı? Kendi otoparkı olan bir işyeri mi?" "Bilmiyorum."

"Ofisteki ortam nasıldı?"

"Çok meşgullerdi. Bayan Dayton, öncelik listelerinde çok da üst sıralarda değil."

"Tamam, teşekkürler Emily," dedi Reacher. "Seninle tanıştığıma memnun oldum. İyi günler dilerim." "Hepsi bu mu?"

"Başka ne olacaktı?"

"Benim gibi cici bir kızın neden bu işlerde çalıştığını sormayacak mısın? Geleceğe dair nasihatlerde bulunmayacak mısın?"

"Hayır," dedi Reacher. "Kimse benim nasihatlerimi dinle-memeli. Ayrıca kendi başına da gayet iyi idare ediyorsun. Bir saatte bin dolar hiç de fena para değil. Yirmi dolara kendini becerten insanlar tanıyorum."

"Kim onlar?"

"Çoğu üniformalı."

Tumer'ın haritası adresin Ventura Çevre Yolu'nun güneyinde olduğunu gösteriyordu. İsimsiz bir mahalle. Universal City ya da West Toluca Gölü değildi. Bir Griffıth Park hiç değildi. Ve Kuzey Hollywood denemeyecek kadar güneydeydi. Ama Reacher, doğru yer olduğunu düşündü. Burada insan sirkülasyonu daha çok olmalıydı. Sürekli birileri gelip gidiyor, yeni işletmeler açılıp kapanıyordur dedi kendi kendine. Bu yüzden de boş binalar ve başarısız olan işletmelere ait boş otoparklar da

sayıca fazladır. Oraya ulaşmanın en iyi yolu, yine Vineland'in güneyinden gidip hukuk bürosunun önünden geçmek ve Ventura Çevre Yolu'nu geçip yolun sağ tarafındaki mahalleye ulaşmaktı.

Tumer, "Bu bilginin Askeri İnzibat ve FBI'da da olduğunu varsaymak gerekir," dedi.

"Eminim vardır," dedi Reacher. "O yüzden hukuk bürosunda izlediğimiz yöntemi izleyeceğiz."

"Önünden sadece bir kez geçeceğiz."

"Bazılan için ikinci olabilir. Çünkü eminim aynı rotada git gel yapıyorlardır. Yani gideceğimiz adres ve hukuk bürosu arasında git gel yapıyorlardır. Her iki bölgeyi de boş bırakamazlar."

"Ya dar bir cadde ya da çıkmaz sokaksa?"

"O zaman topuklar, başka bir çare düşünürüz." "En iyi senaryoda, ortamı iyice bir gözleme imkanı buluruz. Kimse ile tanışmaz, karşılaşmayız. Zaten tanışma faslına geçmeden önce detaylı bir bölge keşfi yapmamız gerekir." "Anlaşıldı."

"Dünyanın en tatlı on dört yaşındaki kız çocuğu, elinde Evine Hoş Geldin Baba yazan el emeği göz nuru pankartla kendini ortaya atsa bile. Çünkü söz konusu on dört yaşındaki kız çocuğu, başka bir babanın biricik kızı olabilir." "Anlaşıldı," dedi Reacher yeniden.

"Söyle."

"Tanışma ve karşılaşma yok," dedi Reacher. "Hadi gidelim."

Vineland Bulvarı'ndan geçmediler. Hukuk bürosunun önünden geçmeleri, o yolu ikinci kez kullanmaları anlamına gelecekti. Bu da bazı gözlemciler için gereğinden fazla anlam ifade edecek ve zamanlamalarını iyi ayarlayamazlarsa aynı yoldan üçüncü kez geçmeleri gerektiğinde riski arttırmış olacaktı. Ne

de olsa her şeyin üçüncüsü uğur getirecek diye bir kural yoktu. Çoğu insan, başarıya üçüncü seferde kavuşurdu. Reacher'ın da deneyimi bu/yönde olmuştu.

Adamlar ilk başlarda ne olup bittiğini anlamamış olabilirdi. Peki ya bir arkadaşları ile konuşurken akman başka bir şeye takılsa? Ben bu adamı üçüncü kez görmüyor muyum diye sorsa kendi kendine? Ya da aynı arabayı, aynı çiçekçiyi, aynı ceketi, köpeği, yürüyüş tarzını.

Bu yüzden saat yönünde ilerleyip önce doğuya, sonra güneye ve ardından otobandan sağ şeride geçip kenara çektiler. Hedefledikleri mahalle sağ taraflannda kalıyordu. Alçak binalardan oluşan kalabalık bir mahalleydi. Yol kenarlan beton bordürlerle çevriliydi ve banketler kuru otlarla kaplıydı. Katranla kaplanmış elektrik direkleri onlarca kabloyu taşıyordu ve kablolardan bazılan Reacher'ın bilekleri kadar kalındı. Direklerin arkasında küçük küçük binalar vardı. Bazılan bungalov tarzıydı. Bazılan bahçeli apartmanlar, bazılan dükkan ya da şarap, meyve, sebze gibi yiyecek içecek satan yerlerdi. Bir tırnak bakım merkezi ile bir pikap net görünüyor ve dikkat çekiyordu. Mahalledeki basket potalan, buz hokeyi kaleleri, jakuzi kadar büyük uydu çanakları ve sağa sola park edilmiş çok sayıda araç dikkat çeken diğer unsurlardı.

"Hiç iyi olmadı," dedi Tumer.

Reacher da başını sallayarak onayladı. Çünkü cidden iyi olmamıştı. Her yer tıklım tıklım dolu ve birbirine çok yakındı. Caddelerden şöyle bir geçmeleri, önlerine birbiri ardına çıkacak engeller yüzünden dur kalk yapmalan ve çeşitli manevralar gerçekleştirmeleri anlamına gelecekti. Hızlıca yürüyüp geçmek ise lüks gider kalemine işlenecek hareketlerden biri olurdu.

"Komutan sensin," dedi Reacher.

"Sen de komutan yardımcımsın."

"Bence şansımızı deneyelim. Ama karar senin."

"Neden şansımızı deneyelim diyorsun?"

"Eksilerimiz kabarık görünüyor ama aslında eksi sandıklarımız artılara dönüşebilir. İşler bizim lehimize gelişebilir. Askeri İnzibat ve FBI, ne tür bir araba kullandığımızı bilmiyor. Tek görecekleri cam lan karartılmış eski bir hantal araba olacak. Aradıklan şey bu değil."

"Ama kapısı göçük arabadaki iki adamın ilgisini çekebiliriz. Onlann elindeki istihbarat sağlam. En kötü senaryoda, birileri kredi kartı harcamalannı görmüş ve şu anda nasıl bir araç kullandığımızı öğrenmiş olmalı."

"Fark etmez," dedi Reacher. "Onlardan bize zarar gelmez. Burada yapamazlar. Hükümet yetkililerini olaya tanık etmek istemezler. Askeri İnzibat ve FBI'm da buralarda olduğunu biliyorlardır. Madde-22 olarak tabir edilen tam bir çıkmazın içine düşmüş dürümdalar. Tek yapacaklan öylece oturup izlemek olacaktır."

"Bizi takip edebilirler. Askeri İnzibat ve FBI, bu durumda hiçbir şeyden şüphelenmez. Onlara göre mahalleden bir araba daha eksilmiş olur."

"Katılıyorum. Ama dediğim gibi. İşler bizim lehimize olacak. Bir taşla iki kuş vuracağız. Mekanı görme şansımız olacak ve takipçilerimizi de bizim seçeceğimiz bir lokasyo-na kadar peşimizden sürükleyeceğiz. Her halükarda güzel bir gün geçirmiş olacağız. Komutan yardımcısı olarak görüşüm bu yönde. Fakat karar senin. Bu yüzden dolgun bir maaş alıyorsun. En az bir lise öğretmeni kadar gelirin var."

Tumer hiçbir şey söylemedi.

Reacher, "İki önceliği aynı anda takip ettiğimizi hatırla," dedi.

Tumer da, "Tamam," dedi. "Hadi yapalım!"

Haritayı iyice kontrol ettiler ve Reacher dönüşler üzerine çalıştı. Sağ, sol ve sonra da kızın yaşadığı cadde. Adresteki

numaraya bakılırsa yolun yansını geçip sonlara gelmeden bir yerde bulacaklardı adresi. Tumer, "Unutma," dedi. "Sadece bakacağız. Ka aşma ve tanışma yok."

"İstisna yo

"Anlaşıldı, efendim." Durduklan cepten çıktı ve ilk dönemece sapıp direksiyonu tam kırdı. Artık mahalleye girmişlerdi. Geçtikleri ilk cadde karmakanşıktı. Kimin nerede durduğu belli değildi. Bir pastane kamyonu marketin önünde durmuş yolu tıkarken, çocuklardan biri bisikletini yol kenanna bırakıp gitmişti. Ayrıca tekerleri olmayan bir arabanın yola adeta barikat kurmuş olması da

dikkat çekiciydi. İkinci caddenin durumu nispeten iyiydi. Fakat bu cadde de hem dar, hem de dümdüzdü. Dikkat dağıtacak bir unsur yoktu. Burada mahallenin koşullan az da olsa iyileşmişti. Elli metre kadar ilerlediler. Sağlı sollu küçük evler vardı. Çok dikkat çekici yapılar değildi ama sağlamlardı.
Bazılannın çatıları yenilenmişti. Ba-zılannın dış cepheleri boyanmış ve beton bloklar için çiçekler ekerek dekorasyonu iyileştirilmişti. Ellerinden gelenin en iyisini yapan ve kıt kanaat geçmen sıradan insanlardı.

Son dönüşü gerçekleştirerek sağa saptı. Burada mahallenin durumu biraz daha iyileşti. Fakat göz kamaştıran yüksek katlı binalar gibi cazibe unsurları yoktu. Reacher, uzun ve düz bir cadde ile karşı karşıyaydı. Yolun sonu 101 numaralı yola bağlanıyordu. Fakat öncesinde göz dolduran bir tel örgü vardı. Sağlı sollu inşa edilmiş evler birbirinin aynıydı. 1940'lann sonlarına doğru Amerikan Silahlı Kuvvetleri mensupları için inşa edilmişti. Üzerinden altmış yılı aşkın süre geçmesine rağmen hâlâ ayaktalardı. Evler bakımlıydı ama gördükleri bakım da farklılık gösteriyordu. Bazıları baştan aşağı yenilenmiş gibi dururken bazıları sadece dış cepheyi toplamış ve bazıları da marjinal kalmayı seçmişti. Pek

Anlaşıldı, îdi Reacher. 352 Lee Child çoğunun önündeki otopark alanında araçları duruyordu. Hatta bazılarının ikinci araçları da yol kenarına park edilmişti. Toplamda yol kenarına park edilmiş o kadar çok araç vardı ki yol adeta tek şeride düşmüştü.

Ağır ağır ve tuhaf duygularla ilerledi Reacher.

Tumer, "İleride sağdaki eminim FBI'dır," dedi.

Reacher bu sözleri başıyla onayladı ama bir şey söylemedi. Yol kenarındaki araçlardan biri bir Chevy Malibu'ydu. Altmış metre ötede park halindeydi. Gümüş rengi, baz model, krom kaplı olması gereken yerleri plastik ve arka camda iki kısa ama kaim anten. Direksiyon başındaki adamın üzerinde beyaz bir gömlek vardı. Arabanın üzerinde amblem filan yoktu ama gizlenmek için de fazla çaba harcamamıştı. Muhtemelen denetçiydi. Kısa bir süreliğine uğramış ve ekip elemanlarına moral ve destek vermeye gelmişti. Söz konusu ekip elemanı da hemen arkasında park etmiş bekleyen arabada olmalıydı.

Reacher, "Adamın önünde durana bak," dedi.

Sivil bir Hummer H2 duruyordu. İri, yüksek ve devasa araç, siyaha boyanmıştı ve krom kaplamaları vardı. Jantları kocamandı ama tekerleri inceydi. Siyah

lastik bantlara benziyordu.

"Sekiz yıl öncesinden kalma hareketler," dedi Tumer. Muhtemelen kapı cebinde uyuşturucu bulunduğu için yasal yollarla el konulmuş ya da dolandırıcılık işinde yakalandığı için devlet zimmetine geçmiş ya da bagajında çalıntı malla yakalandığı için önce el konulup sonrasında gizli keşif görevlerinde kullanılmak üzere görevlilere tahsis edilmişti. Hükümetin diğer işlerinde olduğu gibi az da olsa güvenilirliği sorgulanır niteliklere sahipti.

Hummer'ın altmış metre kadar önünde de yol kenarına park etmiş, küçük ve beyaz bir araba duruyordu. Yüzü Reac-

her ve Tumer'a dönüktü. Temiz, neredeyse hiç kullanılmamış, hiçbir şekilde kişisel eşyalar barındırmayan bir araçtı. Havaalanından kiralandığına bahse girilecek kadar ele veriyordu kendini. 75. Askeri İnzibat Birliği'nin olmalıydı. Talihsiz bir adam Los Angeles LAX Havaalam'na ekonomi sınıfında uçmuş ve sonra hükümetin kısıtlı bütçe ile anlaşmaya vardığı Hertz ya da Avis firmalarından bütçesine uygun bir araba kiralamış olmalıydı. Park halindeki araçlar arasında en kötüsüydü ve arabanın üzerinde hiçbir modifikasyon yapılmamıştı. "Görüyor musun?" dedi Reacher.

Tumer başını evet dercesine salladı. "Artık adresi biliyoruz. Hummer'ın ön çamurluğu ile şu şey olarak adlandırabile-ceğim beyaz aracın ortasına denk düşüyor olmalı. Kendilerini ne kadar güzel kamufle etmişler, değil mi?"

"Her zamanki gibi," dedi Reacher. Bir yandan da evlerin numaralarım kontrol ediyordu. Aradıkları adres sol taraflarında kalacaktı. Yaklaşık doksan metre ötede. Tabii devletin hedefi üçgen kuşatma altında tutma hesabı birebir uygulanmışsa. "Başka birilerini görüyor musun?" diye sordu.

"Anlamak güç," dedi Tumer. "Bu arabaların herhangi birinde, içeri iyice saklanmış insanlar olabilir."

"Umalım da öyle olsun," dedi Reacher. "Özellikle de malum iki insan."

Ağır ağır ve dikkatlice ilerledi. Kendisine az da olsa hata payı tanıyordu. Kullanmakta olduğu yaşlı aracın direksiyon hakimiyeti, yıllar sonra biraz güçleşmiş olmalıydı. Artı/ eksi altı santimlik kayma payı bırakmalıydı. Gümüş

rengi Malibu'nun yanından geçti ve sağma baktı. Beyaz gömlekli adamın kravatı da vardı. FBI olduğuna adı gibi emindi artık. Zaten civarda kravat takan tek adam o olmalıydı. Sırada Hummer vardı. Direksiyon başında açık renk saçları olan bir adam oturuyordu. Saçlar asker tıraşıydı. Böylesi havalı bir H2

Hummer'da görünen ilk ve tek asker tıraşlı adam olabilirdi. Hükümetin adamıydı ve etrafta olan bitenden haberi yoktu.

Reacher bu kez soluna baktı ve numaraları izlemeye koyuldu. Tam olarak ne beklediğini bilmiyo rdu. Temelde bir açık bulmaya çalışıyordu. Öncesi ve sonrası arasında dikkat çeken, farklı bir unsur yakalamak niyetindeydi. Üstü tahta çakılarak kapatılmış ya da kepenkle örtülmüş bir yer ya da yanmış veya dozerle yıkılmış bir bina. Belki de henüz inşaat yapılmamış boş bir arazi. Ve bu arazide, komşularının gölgesinde kalacak şekilde park edip bekleyen eski ve büyük bir araç. Belki de bir Buick Roadmaster.

Fakat Emily'nin verdiği adres de diğerleri gibi bir evdi. Öncesi ve sonrası arasında hiçbir fark yoktu. Ne haciz gelmiş, ne yanmış ne de yıkılmış bir yerdi. Sıradan bir mahallede, sıradan bir evdi. Otopark alanında duran bir araç vardı ama Buick Roadmaster değildi. İki kapılı, üstü açılabilir, ithal ve güneşten rengi atsa da kırmızı ve nispeten yaşlı bir arabaydı. Askeri İnzibat'ın beyaz arabasından bile küçüktü.

Bu da içinde iki insanın yaşamasına imkan olmadığı anlamına geliyordu. Bunu hayal etmek bile mümkün değildi. Ev de eski ve tek katlı bir yapıydı. Üst kata bir çıkma yapılmıştı. Solda ve sağda giriş kat pencereleri vardı. Mavi renkli ön kapının tam üstüne de sonradan çıkma yapılan tavan arasının penceresi denk düşüyordu.

Mavi Ön kapıdan da bir kız çıkıyordu.

On dört yaşında olmalıydı. Belki de on beş.

Sarışındı.

Ve uzun boyluydu.

51. BÖLÜM

Tumer, "Sakın durma," dedi ama Reacher kendini tutamayıp frene bastı. Elinde değildi. Kız, park halindeki spor arabanın etrafından dolaştı ve kaldırıma çıktı. San bir tişört ve kot ceket giyiyordu.

Siyah pantolonu epey genişti. Ayaklarında san renkte tenis ayakkabılan vardı. Çorapsız ve bağcıksızdı. İnce ve uzun uzuvluydu. Dizler ve dirsekler kemikli yapısıyla dikkat çekiyordu. Saçları da yazın tarlaları saran ekin sarısıydı. Ortadan ayırmıştı. Dalgalıydı ve sırtının yarısına kadar uzanıyordu. Yüzünün hatları henüz oturmamıştı. Her ergende olduğu gibi. Ama gözleri maviydi ve elmacık kemikleri belirgindi. Dudaklarında alaycı, yarım bir tebessüm vardı. Sanki hayatı sabırla ve iyi niyetle tahammül ettiği önemsiz bir sürü can sıkıcı şeyle doluydu.

Yürümeye başladı. Batı yönüne, Reacher ve Tumer'dan uzağa gidiyordu.

Tumer, "Önüne bak, Reacher," dedi. "Gaza bas ve kızın yanından geç. Sakın durma. Yolun sonuna kadar git. Hemen şimdi. Bu bir emirdir. Kızın olup olmadığını daha sonra teyit eder, onunla ilgileniriz."

Reacher yeniden hızlandı ve kız tam Askeri İnzibat'ın beyaz arabasının yanından geçerken Reacher ve Tumer da onun 356 Lee Child yanından geçip gitti. Kızdan hiçbir tepki gelmedi. Beyaz arabanın kendisi için orada olduğunu bilmiyor gibiydi. Muhtemelen ona bir şey söylememişlerdi. Ne diyeceklerdi ki? Merhaba küçük hanım. Babanı tutuklamak için buradayız. Kendisiyle henüz tanışmadın. Gerçi buraya da gelir mi bilmiyoruz. Senin varlığından yeni haberdar oldu da.

Reacher yan gözle aynaya bakmaya devam ediyordu. Kız gerisinde kalmış ve küçülmüştü. Dönemece gelince durdu ve sola saptı. Bir kez daha kıza bakıp yoluna devam edince kız görüş alanından çıkmış oldu.

Peşlerinden gelen yoktu. Yüz metre kadar ileride durdular. Ama arkalarındaki caddeden gelen geçen yoktu. Bu da teorik olarak bir tür hayal kırıklığı sayılabilirdi. Reacher, bu hayal kırıklığına takılmamaya karar verdi. Şu anda içinde bulunduğu ruh hali, kapısı göçük arabadaki iki adamı öncelikler listesinin en sonlarına gönderiyordu.

"Bana bir arabada yaşadığı söylenmişti," dedi.

"Belki annesi yeni bir iş bulmuştur. Ya da yeni bir sevgili." "Keşif amaçlı

fırsatlar yakaladın mı?" "Apaçık göze çarpan bir şey yoktu."

"Belki de kalabalığa karışıp cadde üzerine park etmeliyiz. Arabadan inmediğimiz sürece sorun olmaz."

"Daha iyisini yapabiliriz," dedi Tumer. Haritaya baktı ve Range Rover'm pencerelerinden etrafı kolaçan etmeye başladı. Başını sağa sola, arkaya çeviriyor ve seyir için hafif yüksekte kalan güzel bir nokta bulmaya çalışıyordu. Güneyde, Hollywood Tepeleri'nin sisler arasında yükseldiği yerlerde bu tip noktalardan bolca bulabilirlerdi. Ama çok uzak kalırdı. O açıdan evin ön cephesini göremeyebilirlerdi. Sonunda kuzeybatı yönünde bir noktayı işaret etti. Yokuş üstü bir yerdi ve 134 ile 101 numaralı yolların kesiştiği yerdeydi. Yüksekteydi

ve hafif eğri oluşu bütün mahalleyi görmesine imkan sağlıyordu. "Eğer yokuş üstünde bir cep varsa arabamız bozulmuş gibi yapabiliriz," dedi Jumer. "Motor hararet yaptı gibi bir şeyler söyleriz. Ne de Ğlsa arabamız bu bahaneye uygun. Böylece aynı noktada saatlerce kalabiliriz. FBI yolda kalanlara teknik asistanlık yapmaz. Los Angeles Polis Departmanı'ndan memurlar gelirse motor soğumak üzere der kısa sürede yola koyuluruz."

"Kıdemli Sorgu Subayı Espin hemen fark eder," dedi Reacher. "Eminim bütün bölgeyi baştan sona aratır. Buralarda park halinde bir araç görürlerse incelemeleri emrini vermiştir."

"Tamam. Los Angeles polisleri dışında başka herhangi bir şüpheli araç görürsek hemen gaza basarız. Eğer peşimizdeki Espin'se onunla da Burbank açıklarında kozlarımızı paylaşırız."

"Burbank'e kalmadan izimizi kaybettiririz. Bahse girerim ona da dört tekerden başka bir numarası olmayan kiralık dandik bir araç vermişlerdir."

Sırada bir rehin dükkanı bulma mevzusu vardı. Çünkü oradan kısa süreliğine işlerine yarayacak kaliteli bir şey bulmaları gerekiyordu. Ödemeyi de çalıntı bir kredi kartı ile yapacaklardı. O yüzden ikinci el pazarı işlerini görse iyi olurdu. Batı Holl-yvvood'daki caddelere göz gezdirdiler ve çok sayıdaki rehin dükkanından birine girdiler. Reacher, tezgahın arkasında duran adama bakıp, "Elinizdeki en iyi dürbünü görmek istiyorum," dedi.

Pek çoğu eski olmak kaydıyla bir dolu dürbün vardı. Şaşırmamak gerekiyordu. Reacher, babasının gençlik yıllarında insanların sırf başkaları alıyor diye dürbün aldığı günler olduğunu biliyordu. Her evde bir tane vardı. Ve bir de eski ansiklopedi seti. İkisini de kullanan olmazdı. Bir albay ya da daha üst rütbeli bir subayın ailesi ise onların olmazsa olmazlarına

bir de kolu saat yönünde çevrilmek yoluyla kayıt alan sekiz milimetrelik film makineleri eklenirdi. Bunların tamamı tedarik edilmeliydi. Aile reisinin kutsal vazifelerinden biri sayılırdı. Fakat şimdilerde o aile reislerinin tamamı hayata gözlerini yumdu ve yetişkin evlatlarının evlerindeki imkanlar da epey kısıtlı hale geldi. O yüzden onlara ait eşyalar, akustik gitarlar ve içi kadife kaplı deri kutularda saklanan üniversite anı yüzükleri ile birlikte yan fiyatına veya daha da altına satılmak üzere ikinci el eşya satan rehin dükkanlarına düşmüştü.

Aradıklan gibi bir dürbün buldular ve her ikisinin de yüzüne göre ayarlanabilir olduğundan emin oldular. Sonra Baldacci'nin kartıyla ödeme yapıp arabalanna geri döndüler.

Tumer, "Bence gün batımma kadar beklemeliyiz," dedi. "Ondan önce bir şey olmaz zaten. Tabii annesi yeni bir iş bulma-dıysa. Arabamız siyah. Espin karanlıkta bizi görmez bile. Fakat caddedeki aydınlatma dürbünün işe yaraması için yeterli olur."

"Tamam," dedi Reacher. "Önce bir şeyler yiyelim. Keşif için beklemek saatler sürebilir. Burada ne kadar süre durabilirsin?"

"Ne kadar durmam ve kaç kez tekrarlamam gerekirse gereksin buradayım."

"Teşekkürler."

"Karşı cinsle olan ilişki tarihime şöyle bir bakıyorum da, şu an içinde bulunduğum birliktelik yaptığım en zekice şey mi yoksa en saçma hareket mi emin olamıyorum."

Batı Hollywood'da Peter Paul Lozano'nun kartı sayesinde güzel bir yemeği keyfine vararak ve yüklü bir hesap ödeyerek yeme fırsatı buldular. Akşamüstünü devirip akşamın ilk saatlerine kadar beklediler ve caddelerin lambaları yanıp da ortalığı gün ışığı misali aydınlatınca arabalarına binerek 101 üzerindeki Sunset

Bulvarı'na geldiler. Trafik her zamanki gibi

felaketti. Fakat trafikte bekledikleri süre onların lehineydi. Çünkü hava İyice kararıyordu. Yokuş üstündeki gözetleme noktalarına geldiklerinde gün büsbütün batmıştı.

Yokuş üstünde hiçbir yasal park alanı görmediler. Ama yolun sağındaki şeritler o kadar genişti ki park halindeki araçlar trafiğin akışını engellemeyecekti. O nedenle arabaları arıza yapmış gibi davranmaya hazırlardı. Tumer, yeni aldıkları eski dürbünü çıkarıp gerekli ayarlamaları yaptı. Tumer, gözetleme için en uygun noktayı belirleyene kadar ağır ağır ilerlediler. Mavi kapıya üç yüz metre uzaklıkta bir noktaya geldiklerinde Reacher arabanın motorunu durdurdu. Yaklaşık on metre kadar da yüksekteydiler. Arazi keşif talimatlarına harfi harfine uymuş gibilerdi. Uygun yükseklikte, net görüş sağlayan bir nokta. Beklentilerinin çok üstündeydi. Gayet iyi iş çıkarmışlardı. Ev sakindi ve mavi kapı da kapalıydı. Eski, kırmızı, iki kapılı spor araba hâlâ otopark alanındaydı. FBl'a ait Malibu gitmişti ama Hummer oradaydı. Onun altmış metre önündeki beyaz araç da beklemedeydi. Diğer arabalarda değişiklikler vardı. Gündüz vardiyasında olanlar eve geri dönerken, gece vardiyasında çalışanlar yola koyuluyordu.

Dürbünü sırayla kullandılar. Reacher, şoför koltuğunda hafifçe yan dönerek sırtını cama dayadı. Böylece yanı başında oturan Tumer'ın açık penceresinden dışarıya bakıyordu. Optik görüntü karanlık ve bulanıktı. Gece görüş özelliklerinden yoksundu. Ama yeterli görüşü sağlıyordu. Arkasından araçlar hızla gelip geçiyor, 101'den çıkıp 134'e bağlanıyordu. Hiçbiri arızalandığı için yol kenarında duran bu arabaya yardım için durmak niyetinde değildi. Aksine hızla yanlarından geçerken bu yaşlı arabanın sallanmasına yol açıyordu.

Romeo, Juliet'i aradı ve "Az evvel Batı Hollywood'dalardı," dedi. "Rehin dükkanından Baldacci'nin kartıyla bir şey aldı-

lar. Sonra da Lozano'nun kartıyla epey pahalı bir restoranda yemek yediler."

Juliet, "Rehin dükkanında ne işleri varmış?" diye sordu. "Ne fark eder. Önemli olan Batı Hollywood'da amaçsızca vakit geçiriyor olmalan. Hal böyle olunca

insan yapacak bir işleri olmadığını düşünüyor. Oysa yapılacaklar listesi epey kabarık. Mesela Bayan Dayton'ın adresini bulmaları lazım. Boş
boş dolaştıklarına göre adresi çoktan bulmuşlar."

"Nereden bulmuşlar?"

"Nereden nasıl bulduklarının bir önemi yok. Asıl önemli olan bir sonraki adımlarının ne olacağı. Muhtemelen hava kararana kadar Batı Hollywood'da saklandılar. Bu da şu ana dek adrese gitmiş olmalan anlamına gelir. Uzun sürecek bir keşif ve gözetleme sürecini başlatmış olmalılar."

"Bizim çocuklar artık orada değil."

"Hemen oraya geri gönder. Askeri gözle mahalleyi bir tarasınlar ve kabiliyetli bir ekibin gözetleme için nereyi seçmiş olabileceğini tespit etsinler. Gözetleme noktalan sayıca fazla olmasa gerek. Örneğin, komşunun arka bahçesine pusu kurma gibi bir imkanları yok. Muhtemelen epey uzaktalar-dır. Arazi talimatları, yeterli yükseklikten net görüş sağlayan noktaları bulmalarını salık verir. Mesela boş bir binanın üst katlarına çıkmış olabilirler. Ya da bir su tankı veya çok katlı otopark da olabilir. Bizim çocuklara olasılıklann yer aldığı bir liste hazırlamalarını söyle. Sonra da aynlıp tek tek arasınlar. Böylesi daha etkili olacaktır. Bu işi, bu gece halletmeliyiz."

"Rehin dükkanından silah alabilirsin."

"Ama onlar almamıştır. Çünkü Kaliforniya yasalarına göre belirli bir bekleme süresi var. Üstelik toplamda otuz dolar harcamışlar."

"Kredi kartıyla. Geri kalanı nakit olarak ödemiş olabilirler.

Lozano ve Baldacci uçağa bindiklerinde yanlarında epey yüklü miktarda nakit Vardı."

"Yasadışı bir/ alışveriş mi diyorsun? Öyle olsa yemek yemekle vakit harcamazlardı. Hem de aynı mahallede. Fazlaca gergin olacak/arı için başka bir yere gitmeyi tercih ederlerdi. Benim mantığıma uymuyor. O nedenle de hâlâ silahsız olduklarını düşünüyorum."

"Umarım haklısındır," dedi Juliet. "Böylesi işimizi kolaylaştırır."

Tumer, yarım saat boyunca dürbün nöbetindeydi. Sonra sıra Reacher'a geçti. Tumer bu arada gözlerini kırpıştırmak ve ovuşturmakla meşguldü. Reacher da dürbün ayarlarını yeniden düzenledi ve biraz genişletip odağını bulmaya çalıştı ki bu da ayar dişlisini epeyce döndürmesi anlamına geliyordu. Onca ayarlama sonunda ya kendisinin ya da Tumer'ın kısmi kör olduğu kanaatine vardı.

Tumer, "Çavuş Leach'i bir kez daha aramak istiyorum," dedi. "İyi olduğundan emin olmam gerek," dedi.

Reacher da, "Benim de selamlarımı ilet," diye yanıtladı. Telefon konuşmasının Tumer tarafını dinlerken üç yüz metre ileride olan biteni kaçırmadan izliyordu. Aslında pek de bir şey yoktu.

Hummer, aynı yerde duruyordu. Beyaz araba da öyle. Mavi kapıdan içeri giren ya da dışarı çıkan da yoktu. Duyduğuna göre Çavuş Leach iyi durumdaydı. Kendisine yardımcı olan arkadaşı Margaret Vega da öyle. En azından şu ana kadar iyilerdi. Telefon görüşmesi kısa sürdü. Tumer ne konuştuklarını açıkça anlatmadı ama satır aralarından Leach'in de ok yaydan çıktı, o yüzden ya büyük oyna ya da oyundan çekil yaklaşımını benimsemiş olduğu anlaşılıyordu.

Mavi kapı kapalı kalmaya devam etti. Reacher, çoğunlukla dürbünü kapıya yöneltip oraya odaklanıyordu ama her yirmi

saniyede bir dört saniyelik turlarla mahalleye de göz atıyordu. Caddenin sonuna bakıyor; oradan caddeye saptıkları dönemece göz atıp market önündeki kamyonet, yol kenanna bırakılmış bisiklet ve tekerleksiz arabanın olduğu yolu izliyordu. O yolun arkası Vineland Bulvarı'ydı ve Reacher güney yönünde epey geniş bir açıyı görebiliyordu. Tıpkı kuzeydeki hukuk bürosunu görebildiği gibi.

Açısını yeniden mavi kapıya döndürdü ve kapı hâlâ kapalıydı.

Yeniden caddeye göz attı. Bu kez tam aksi yönde gözlem yaptı. Sol tarafa değil, sağ tarafa baktı. Aynı odaklama ve aynı açı. Yine Vineland ve güney yönü kontrolü yaptı. Bu sayede mahalleyi tam bir dikdörtgen içine alacak şekilde izledi. Sol taraf, sağ tarafa göre daha yüksekte kalıyordu. Flama şeklinde düşünülebilirdi. Sağ üst köşede otoban, hukuk bürosu ve sağ alt köşede de

ışıklandırılmış eski bir lokanta vardı.

Reacher, hangi yöne yürümesi gerektiğini biliyordu.

Bakışlarını yine mavi kapıya çevirdi. Kapı kapalıydı.

Saat 19:59'a kadar kapalı kaldı ve birden açıldı. Kız yine dışarı çıktı. Bir önceki ile aynı rotayı izledi.

Uzun adımlar atıyordu. Zarifti. Saçları, tişörtü, ceketi, ayakkabıları aynıydı. Muhtemelen yine çorabı ve bağcıkları yoktu. Ve muhtemelen yine o alaycı gülümsemeyi takınmıştı. Hava karardığı ve optik lenslerin de bir limiti olduğu için emin olamıyordu.

İlk gördüğü anla neredeyse birebir aynıydı.

Fakat bu kez diğer yöne saptı.

Batıya değil, doğuya yöneldi. Otobana çıkan yolun aksi yönüne gidiyordu. Ana arter caddeye doğru. Yanında kimse yoktu. Ne bir gölge ne de koruma. Reacher gittiği yönü işaret etti ve Tumer da başını salladı.

Asla Geri Dönme 363

"Onlara bir şey söylenmemiş olma ihtimali var mı?" diye sordu Reacher.

"Çocuğa söylemedikleri kesin. Babanı bulduk ama tutuklamaya karar rdik diyemezler."

"Annes söyleyebilirler mi? Beni bir kenara atarlarsa fazla bir nafaka alamayacağını bilmesi gerekir."

Aklından ne geçiyor?' "Kızın yanında birini yollamadılar. Yollamaları gerekirdi. Eğer onunla evde görüşemeyeceksem, evden çıktığında görüşmeyi denerim. Bu kadarını hesaba katmış olmalan gerekir. Ama yanında kimse yok.

Bu durumda akla gelen en mantıklı açıklama onlara hiçbir şey söylenmemiş olması. Peşlerinde sürekli olarak gezinen dört adamın kim olduğunu açıklayamayacaklarına göre, adamlar her yerde onlan izlemiyor."

"Üstelik bunlann elleri de sıkı. Anne kıza bir açıklama yapsalardı, evlerine bir kadın polis atayıp destek hizmeti vermeleri gerekirdi. Bu da ekstra masraf demek."

"Tamam. Eğer anne kızı yem olarak kullanıyorlar ama onlara hiçbir şey söylemiyorlarsa, ikisi de evden istedikleri zaman çıkıp gidebilirler. O durumda da Espin ya da başka kim varsa uzaktan izleme yapar ve zaman zaman arabayla yanlarından geçer gider."

"Katılıyorum."

"Ama ortalıkta ne hareket eden bir kimse ne de çalışan bir araç var."

"Belki kızın görüş açısından çıkmasını bekliyorlardır." "Öyle mi acaba, bakalım."

Öyle olmadı. Kız caddenin sonundan sağa döndü ve gözden kayboldu. Evde ise hiç hareketlilik yoktu. Ne bir kimse yola koyuldu, ne de bir araç hareket etti.

Tumer, "Belki başka bir ekip vardır," dedi.

"Sen olsan o ekibe bütçe ayırır miydin?"

"Tabii ki."

"Onlar ayırır mı? Eve kadın polis görevlendiremezken, bunu yaparlar mı?"

"Tamam. Ortada tek bir ekip var ve onlar da hareket etmiyor. Tembellik ve kayıtsızlık. Aynca yeniden bir park yeri bulmaları da büyük sorun olacaktır."

"Hareket etmiyorlar. Çünkü benim park alanından geçip evin kapısını çalacak kadar aptal olduğumu düşünüyorlar."

O sırada mahallenin en uzak noktasından bir araba çıktı geldi. Vineland yönünden gelip, Reacher'ın daha önce geçtiği rotayı izledi. Farlan önce sağa, sonra sola döndü ve cadde boyunca ilerleyip Reacher Ta Tumer'a doğru gözleri kör edercesine yaklaştı. Hummer'm ve mavi kapılı evin yanından geçti. Neredeyse beyaz arabayla yan yana gelecek şekilde durdu. Hızla geri geri gitti.

Yine evin ve Hummer'ın yanmdan geçti. Cadde üzerindeki son park yerine kadar geriledi. Bu son boş park alanı, muhtemelen şoförün hiç de hoşuna gitmeyen bir uzaklıktaydı. Araba, ustalıkla paralel park işlemini tamamladı ve farlarını kapattı. İçinden iki adam indi. Hareket eden iki gölge gibilerdi. Biri, diğerinden biraz daha iriydi.

Reacher'ın sürüngen misali soğukkanlı beyninde bir titreşim oldu. Sonra da ağır ağır öne doğru eğildi.

52. BÖLÜM

Bu uzaklıktan dürbünün görüşü epey azdı ve ışıklar da canlı değildi. Bu yüzden Reacher aklını kullandı ve çok yönlü düşünmeye çalıştı. Sıradan bir günde Kaliforniya'da yaklaşık kırk milyon kişi vardı ve belirli tariflere uyan iki kişinin malum üçüncü kişi onlan beklerken ortaya çıkıvermesi hiç de tesadüfi bir olay olamazdı. Fakat bu tip sıra dışı olaylara da zaman zaman tanıklık edildiği olmuştu. Reacher gözlerini bu iki figürden ayırmadı. Adamlar yürüdükçe dürbünün netlik ayarlarını düzeltmeye çalıştı.

En keskin görüşü yakalamaya çalışıyordu. Adamlar kaldınmdan değil, caddeden yürüyordu. Yan yana yürüyor ve gittikçe yaklaşıyorlardı. Her adımları Reacher'ın düşüncelerinden biraz daha emin olmasını sağlıyordu. Yine Hummer'ın yanmdan geçtiler ve bir sokak aydınlatmasının altında durdular. İşte Reacher o anda emin oldu.

İlk gece karşılaştığı şoför ve onun yanında da küçük kulaklı ve kazıtılmış saçlı iri yan adam vardı.

Evin önünde durdular ve kıpırdamadan dikildiler. Sonra geldikleri yöne baktılar ve ufukta ne olduğunu anlamaya çalışır gibi uzun uzun karşıyı izlediler. Olduklan yerde tam daire çizerek döndüler. Yavaş yavaş ve saat yönünde, küçük adımlar

atarak ve arada bir evden ya da yokuş yukarı yönden farklı alanlara işaret ederek dönüyorlardı. Reacher, "Bizi arıyorlar," dedi.

Dönmeye devam ettiler ve yolu yarılamışlarken rampanın sağ şeridini fark ettiler. Küçük kulaklı adam hemen anladı. Kolunu kaldırdı. Caddenin sağdan

sola çizdiği kıvrımı takip etti ve sonra tekrar soldan sağa geldi. Parmağıyla yolun görüş açısını takip ediyordu. Mahalleyi nasıl kapsadığını çözdü ve avcunu göğsüne dayayarak Burası dairenin birleştiği ve oyunun sahnelendiği yer dercesine durumu kavradığını belli etti. Aynı elini gözlerine siper etti ve yokuşa dikkatlice baktı. Karış karış göz gezdirdi. En iyi açıyı yakalamaya çalışıyordu. Sonunda aradığını buldu ve o anda dürbünün merceklerinin diğer tarafından bakıyor gibi net bir açı yakaladı.

Reacher, "Bizi buldular," dedi.

Tumer haritaya baktı ve "Buraya hızlıca gelemezler," dedi. "Yolların yapısı buna müsaade etmez. Hollywood Bowl'a inip oradaki caddelerden geçip yeniden bu yola sapmaları gerekir. O durumda da arkamızdaki 101'e girerler. Bu da epey geniş bir kare çizmeleri gerekeceği anlamına gelir."

"Çocuk tek başına dışarıda."

"İstedikleri biziz."

"Bizim istediğimiz de çocuk. O yüzden onun yanmdan ayrılmamaları lazım. Ben olsam öyle yapardım." "Kızın nereye gittiğini bilmiyorlar."

"Bunu çözmek uzay bilimi kadar karmaşık olmasa gerek. Annesi evde değil. Kız, saat 20:00 olana dek TV izledi ve sonra da bir şeyler yemek için dışarı çıktı."

"Onu rehin alacak değiller."

"Moorcroftü öldüresiye dövdüler. Ve şimdi de zamanları daralıyor."

"Peki, ne yapmak istiyorsun?"

Reacher yanıt vermedi. Dürbünü Tumer'ın kucağına bıraktı ve arabayı çalışttnp vitese taktı. Omzunun üstünden arkasına baktı ve yerdekj şerit çizgilerine uyacak şekilde trafiğe karıştı. Dönemeçten sıâptı ve 101 'den ayrılıp 134'e girdi. Ağır akan trafiğe uyum sağlamıştı. Yol üzerindeki ilk çıkışı kaçırm amak için dikkatli davranıyordu. İlk çıkıştan Vineland Bulvan'na bağlanacağını tahmin ediyordu. Öyleydi ama kuzey yönüne mi yoksa güney yönüne mi gideceğini

kestiremiyordu. Reacher sıkışık trafikte adım adım ilerledi, öfkelenmeye başlıyordu. Güneye gitti. Mahallenin uzun sınırlarından birindeydi. İlk kavşağı ve ardından ikinci kavşağı geçip yüz metre daha ileri gitti. Daha önce gördüğü bol aydınlatmalı restoranı buldu. Hâlâ ışıl ışıldı.

Ve Vineland'den geçip lokantaya doğru ilerleyen kız da tam karşısındaydı.

Yavaşladı ve kızın kendisinden elli metre kadar önde gitmesine müsaade etti. Kızın lokantanın otoparkından geçtiğini gördü. Bir köşede toplamda sekiz çocuktan oluşan bir topluluk vardı. Kızlar ve erkekler, lokanta otoparkında pek de aydınlık olmayan bir köşede akşam akşam toplanmışlar; amaçsızca şakalaşıyor, poz kesiyor, üstlerini başlarını düzeltiyor ve ergenlere özgü tavırlar sergiliyordu. Kız da onlara doğru gitti. Belki de yemek yemek niyetinde değildi. Belki yemeğini evde yemişti. Dondurulmuş yiyecekleri mikrodalgada ısıtıp yemiş olabilirdi. Belki de şu anda akşam yemeği sonrası sosyal yaşantısına adım atıyordu. Belki burası hep takıldıkları yerdi ve bütün gece aynı ekiple burada durup vakit geçiriyor, eğleniyordu.

Böyle olmasında hiçbir sakınca yoktu. Çünkü kalabalık olmalan, kızın tek olmasından iyi ve güvenliydi.

Diğer çocuklara yaklaştı ve abartılı tepkiler vererek bir şeyler konuştular. Kahkaha attılar ve biraz takıldılar. Reacher yolun sonuna gelmişti. O yüzden ani bir karar aldı ve lokantanın otoparkına girip karşı köşeye park etti. Kız hâlâ konuşuyordu.

Vücut dilinden, rahat olduğu anlaşılıyordu. Bu çocuklar onun arkadaşlarıydı. Onlar da kızdan hoşlanıyorlardı. Bu da apaçık ortadaydı. Aralarında en ufak bir tuhaflık ya da gerginlik yoktu.

Fakat birkaç dakika sonra kız uzaklaşmaya başladı ve vücut diline bakılırsa Benim artık içeri girmem lazım diyordu. Peşinden giden olmadı. Arkadaşlan da üzülmüş gibi değildi. Aksine bir durum söz konusuydu. Kız, arkadaşlarıyla geçirdiği zamandan keyif almıştı ama şimdi de kendi kendine vakit geçirmek istiyordu. Yalnızlıktan da hoşlanıyor gibiydi. Kalabalık içinde ne kadar rahatsa, yalnızken de o kadar rahattı. Tumer, "Yalnız bir çocuk," dedi.

"Ve de uzun boylu," dedi Reacher.

"Ki uzun boylu olmasının mutlaka bir anlam taşıdığını söyleyemeyiz."

"Biliyorum."

"Burada duramayız."

"İçeri girmek istiyorum."

"Karşılaşıp tanışmak yok. Henüz olmaz."

"Onunla konuşmayacağım."

"Ama dikkatleri onun üzerine çekeceksin."

"Eğer adamlar arabayı burada görüp içeri gelirse."

Tumer bir şey söylemedi. Reacher kızın kapıyı açıp içeri girmesini izledi. Lokanta geleneksel tarzda inşa edilmişti. Paslanmaz çelikle çevrili ve üç katlı bantlar lokantanın dış cephesine eski bir otomobil görüntüsü kazandırmıştı. Çerçeveli küçük camlar da eski bir demiryolu aracına benziyordu. Neon ışıklarla süslenmiş harfler de Art Deco izleri taşıyordu. İçerisi kalabalık gibi görünüyordu. Günün en işlek saati olmalıydı. Çünkü bu saatlerde günün menüsünden bir yemek indirimli fiyata satışa alınırdı ve tabii bir de geç saatte kahve içmeye meraklı kimseler vardı. Reacher bu tip lokantaları iyi bilirdi. Ritimlerini çözmüştü. Buralarda yüzlerce saat geçirmişti.

Tumer, "Sadece gözlem yapabilirsin," dedi.

"Anlaşıldı," dedi Reacher.

"İrtibata şeçmek yok."

"Anlaşı."

"Tama git. Ben arabayı bir yere saklar ve beklerim. Başını derde sokma."

"Sen de."

"İşin bitince ara."

"Teşekkürler," dedi Reacher. Arabadan indi ve otoparktan geçti. Vineland üzerinde işleyen trafiği ve gökyüzünden geçen uçağın sesini işitiyordu. Şakalaşan, konuşan ve kahkaha atan gençlerin sesini duydu. Range Rover'ın çalışmasını ve arkasından geçerek uzaklaşmasını dinledi. Bir an durdu ve derin bir nefes aldı.

Sonra kapıyı açıp içeri girdi.

İçerisi de geleneksel şekilde döşenmişti. Dışarısı kadar klasik olmasa da sağlı sollu dizilmiş oturma bölümleri, tam karşıda boylu boyunca uzanan tezgah, tezgahın arkasıyla mutfak arasındaki bir buçuk metrelik alan, duvarların aynalarla kaplı olması. Oturma bölmelerindeki koltuklar vinil kaplıydı. Tezgahın yanında dizili yüksek tabureler de krom ve pastel renklerle klasik yapıyı bozmuyordu. 1950'lerin üstü açılabilir arabalarının koltuklarını andırıyordu. Yerler döşemelik muşamba kaplıydı ve yatay düzlemde birer karo arayla laminant levhalar konmuştu. Pembe, mavi, uçuk sarı gibi renklerle kendi içinde bir dizgiye uyularak döşenen bu levhalar izlerini taşıdığı dönem göz önünde bulundurulursa gizli bir mesaj içerecek şekilde kodlanmış bile olabilirdi. Reacher döşemeye kodlanmış olabilecek sayısız esrarlı denklem olabileceğini düşündü; ses duvarı ya da hidrojen bombası da bunlardan biri olabilirdi.

Tezgahın arkasında gri saçlı ve kambur bir adam vardı. Lokantanın sol tarafında kırklı yaşlarında sarışın bir garson ka-

din mesai yapıyordu. Sağdaki masalardan da ellili yaşlarında esmer bir garson kadın sorumluydu. İkisi de meşguldü. Çünkü lokantanın dörtte üçü doluydu. Sol taraftaki tüm masalarda müşteriler vardı.

Bazı insanlar işten çıkıp yemeğe gelmişti. Bazıları önlerinde uzanan geceye adım atmadan bir şeyler atıştırıyorlardı. Bazı hipsterlar da mekanın otantik görüntüsünün büyüsüne kapılmışlardı. Sağ tarafta iki masa boştu. Tezgahta 19 tabure dolu iken sadece 5 boşluk kalmıştı.

Kız, sağ tarafta en dibe gitmiş ve tezgahtaki son tabureye sanki orası ona tahsisli bir yermiş gibi büyük bir rahatlıkla oturmuştu. Görünüşe bakılırsa burası bir bar ve kız da son elli yıldır aynı bara gelen devamlı müşteri konumundaydı. Önünde çatal bıçak, peçete ve bir bardak da su vardı. Yemeği henüz gelmemişti. Yanında boş bir tabure vardı. Boş tabureden sonrakinde tabağına gömülmüş yemek

yiyen bir adam, onun yanında başka bir adam ve onun yanında da bir başkası oturuyordu. Bir sonraki boş tabureye kadar arada 9 dolu tabure vardı. Reacher, boş oturma bölmelerinden birine geçerse kızı daha iyi izleyebileceğini düşündü. Ama lokantaların da kendi içlerinde birtakım sözsüz kurallan olurdu. Günün en yoğun saatinde 4 kişilik bir bölmeye tek başına oturan bir müşteri pek hoş karşılanmazdı.

Reacher kapıda kaldı. Ne yapacağını bilemedi. Sol taraftaki sarışın garson haline acımış olacak ki onu buyur etti. Gülümsemeye çalıştı ama o kadar yorgundu ki pek işe yaradığı söylenemezdi. Bunalmış ve kimin geldiğini umursamaz bir görüntüsü olduğunu söylemek daha doğru olacaktı. "İstediğin yere otur," dedi. "Şimdi biri gelip siparişini alır." Sonra uzaklaşıp gitti. Reacher, istediğin yere otur derken dört kişilik bölmelerden istediğine oturabilirsin dediğini düşünerek sağa döndü ve bir adım attı.

Kız, aynadan Reacher'ı izliyordu.

Asla Geri Dönme 371

Üstelik onu izlediğini gizlemek gibi bir derdi de yoktu. Gözlerini Reachef'a dikmiş, ayna ile kaplanan duvar vasıtasıyla lisedeki fı^{A}jk dersinde aldığı yansıma kurallarının hakkını vererek gözlemlemeye devam ediyordu. Reacher onu fark edince bakışl/rını kaçırmadan bakmaya devam etti.

İrtibata geçmek yok diye söz vermişti.

Sağ tarafa geçti ve kızın tam arkasına denk düşen dörtlü oturma bölmesine yerleşti. Omzunu pencereye dayarsa ve sırtını restorana dönerse kızı mümkün olan en iyi açıdan görmüş olacaktı. Fakat bu konum da hiç hoşuna gitmedi, yine de yapacak başka bir şey yoktu. Esmer garson elinde menüyle geldi ve sarışınınki kadar yorgun bir gülümsemeyle, "Su ister misin?" diye sordu.

"Kahve," dedi Reacher.

Kız hâlâ aynadan kendisini izliyordu.

Reacher aç değildi. Çünkü Batı Hollyvvood'daki restoranda Lozano'nun kartıyla ödedikleri yemek tam krallara layık bir ziyafetti. O yüzden menüyü kenara itti. Esmer kadın sipariş gelmediği için pek memnun değildi. Kadının masaya bir daha uğramayacağından emindi. Bir fincan kahvede kalacak ve devamında ikinci

bir servis alamayacaktı.

Kız izlemeye devam ediyordu.

Kahvenin tadına baktı. İdare ederdi. Tezgahın arkasındaki adam kızın yemeğini getirdi. Kız, adama bir şeyler söyleyip onu gülümsetecek kadar bir zaman diliminde gözlerini aynadan ayırdı. Adamın üniformasında el ile işlenmiş bir peç vardı ve üzerinde adı yazıyordu. Arthur. O da kıza bir şeyler söyledi ve kız gülümsedi. Arthur sonra uzaklaştı ve başka bir işe yöneldi.

Kız çatalını bıçağını ve peçetesini bir eline; tabağını diğer eline alarak taburesinden kalktı. Reacher'm koltuğunun yanına geldi ve "Sana katılmama ne dersin?" dedi.

53. BOLUM

Kız çatal bıçağını, peçetesini ve tabağını masaya bıraktı ve su bardağını almak için tezgaha geri döndü. Arthur adındaki adama el salladı ve Reacher'ın oturduğu bölmeyi işaret etti. Ben o tarafa geçiyorum der gibiydi. Sonra su bardağı ile geldi ve bardağını tabağının yanına koyarak vinil koltuğa yerleşti. Tam olarak Reacher'ın karşısına oturmuştu. Yakından baktığında, uzaktan gördüğünden farklı bir manzara ile karşılaşmadı Reacher. Sadece detayları daha iyi görebilir hale gelmişti. Özellikle de gözlerini. Sorgulayıcı ve şüpheci bir ifade takındığında gözleri ve dudakları senkronize hareket ederek ortak mimikler sergileyebiliyordu.

"Neden bana katılmak istedin?" diye sordu Reacher. "Neden olmasın?"

"Beni tanımıyorsun."

"Tehlikeli biri misin?"

"Olabilirim."

"Arthur, tezgahın altında dolu bir Colt Python bulundurur. Tam oturduğun noktaya karşılık gelir. Bir tane de tezgahın diğer ucunda vardır. İkisi de doludur. Hem de .357 Magnum. Namlusu yirmi santim."

"Burada çok yemek yer misin?"

"Neredeyse bütün öğünlerimi ama çok demek yerine sıklıkla demeyi tercih ederim. Çünkü çok deyince yediğim porsiyonların büyük/olduğu anlamı çıkabilir. Ben küçük porsiyonlar tüketmekteki yanayım."

Reacher mçbir şey söylemedi.

"Üzgünüm," dedi kız. "Elimde değil. Aşırı detaycı halim doğuştan geliyor."

"Neden bana katılmak istedin?"

"Neden bugün içinde üç kez senin arabanla karşılaştım?" "Üçüncüsü ne zamandı?"

"Teknik açıdan bakıldığında ilkiydi. Avukatın ofısindey-dim."

"Neden?"

"Merak."

"Neyi merak ettin?"

"Neden aynı arabaları günde üç kez gördüğümüzü merak ettim."

"Biz derken?"

"Etrafında olan bitene dikkat eden insanlar," dedi kız. "Budala rolü kesme, bayım. Mahallemizde bir şeyler dönüyor ve biz de bunun ne olduğunu bilmek istiyoruz. Belki de sen anlatırsın. Tabii kibarca sorarsam."

"Neden ben anlatırım?"

"Çünkü sen de onlardan birisin. Bütün gün arabayla dolaşıyor ve etrafı inceliyorsun."

Reacher, "Sence ne gibi bir olay yaşanıyor?" diye sordu. "Hepinizin bir kez de olsa avukatın ofisine uğradığınızı biliyoruz. Aynca benim oturduğum caddeyi mesken edindiğinizi de. O yüzden benim caddeden birinin avukatın müvekkili olduğunu ve ikisinin birlik olup karanlık işlere kanştığım tahmin ediyoruz."

"Senin caddedeki bu kişi kim peki?"

"Asıl soru da bu, değil mi? Park ettiğiniz yerlerden yola çıkarak hesaplama yapılabilir. Bize göre, hedefinize yakın bir noktaya park etmek istersiniz ama o kadar da yakın olmak istemezsiniz. Çünkü o zaman her şeyi belli edersiniz. Peki, ne kadar yakın olmanız gerekir? İşte bunu bilemiyoruz. Aynı anda birden fazla evi gözlemliyor olabilirsiniz. Caddenin sağını solunu ve aşağısını yukarısını aynı anda görüş alanınızda bulundurmak isteyebilirsiniz."

Reacher, "Adın ne?" diye sordu.

"Tezgahın altındaki Colt Python'a hatırlıyorsun, değil mi?" "Dolu olduğunu da hatırlıyorum."

"Adım Sam."

"Sam, ne?"

"Sam Dayton. Senin adın ne?"

"Caddede devam eden operasyon hakkında tüm bildiğin bunlar mı?"

"Sakın bizi aşağılamaya kalkma. Bence bu kadarını tespit etmekle epey iyi bir iş çıkardık. Senin de ağzın çok sıkı. Ne hoş bir laf, değil mi? Ağzı sıkı. Sizi asıl ele veren, avukatın bürosuyla benim cadde arasındaki araba trafiği. Bunu neden yaptığınızı anlıyorum ama tüm bu git-gel aradaki bağlantıyı ele veriyor."

"Bu konuda seninle konuşan oldu mu?"

"Niye konuşsunlar ki?"

"Annen bir şey dedi mi?"

"Annem böyle şeylere dikkat etmez. Çok streslidir." "Neden stresli?"

"Her şeyden."

"Peki, baban?"

"Babam yok. Yani biyolojik olarak vardır mutlaka ama ben kendisiyle hiç tanışmadım."

"Erkek ya da kız kardeşlerin var mı?"

Asla Geri Dönme 375 "Yok."

Reacher, "Sence biz kimiz?" diye sordu.

"Açıkça görülüyor ki federal ajanlarsınız. Narkotik Büro; Alkol, Tütün vi Ateşli Silahlar Bürosu ya da FBI. Burası Los Angeles. Asıl/sorun hep uyuşturucu, silah ya da para olur." "Kaç yaşındasın?"

"On beşime basmak üzereyim. Henüz adını söylemedin." Reacher, "Reacher," dedi ve kızın yüzüne dikkatle baktı. Ama hiçbir tepki göremedi. Bir kıvılcım çakmadı. Bir aha! anı yaşanmadı. Ya da Reacher'ın gençlerde gözlemlediği o Aman Tanrım! triplerinden biri gerçekleşmedi. Bu kız için Reacher'm adının bir anlamı yoktu. Hem de hiç. Onun yanında konusu geçmemişti.

"Neler olup bittiğini anlatacak mısın?" diye sordu kız. Reacher da, "Yemeğin soğuyor," dedi. "Olan biten bu. Yemeğini yesen iyi olur."

"Sen bir şeyler yiyecek misin?"

"Ben çoktan yedim."

"O zaman neden buraya geldin?" "Dekoru için."

"Arthur, mekanın dekoru ile gurur duyar. Nerelisin?" "Belli bir yerde yaşamam, hareket halindeyim."

"O zaman federal ajansın," dedi ve yemeğini yemeye başladı. Reacher, kızın yediği yemeğin menüde Annemin Muhteşem Köftesi adı altında müşteriye sunulduğuna bahse girebilirdi. Çünkü bifteğin kokusu ve ketçap akıllarda böyle bir imaj uyandınyordu. Lokantalan iyi bilirdi. Orada yüzlerce saat harcamışlığı vardı. Menüde ne varsa hemen hemen hepsini yemişti.

"Haklı mıyım?" diye sordu kız. "Avukat ve müvekkilinin peşindesiniz, değil mi?"

"Kısmen," dedi Reacher. "Ama onlar arasında karanlık bir

iş dönmüyor. Asıl mesele ya müvekkili ya da avukatı ziyaret etme ihtimali olan bir adam. Belki ikisini birden ziyaret eder." "Üçüncü bir şahıs mı var ortada? İntikam peşinde mi?" "Sayılır."

"Yani pusu kuruyorsunuz, öyle mi? Adamın ortaya çıkmasını mı bekliyorsunuz? Benim caddede mi kıstıracaksınız? Ne kadar havalı olur. Tabii avukatın bürosunda olma ihtimali de var. Seçim yapma şansınız var mı? Varsa, benim caddemi seçer misin? En azından bir düşün. Cadde daha güvenli olur. O küçük alışveriş merkezi hep yoğun ve meşguldür. Bu adam tehlikeli biri mi?"

"Etrafta bililerini gördün mü?"

"Sadece sizin adamlarınız. Bütün gün arabalarında oturup izliyorlar. Bir de mobil ekipleriniz var. Gümüş rengi Malibu kullanan adam sıkça geliyor."

"Sıkça derken?"

"Çok sık desem daha iyi olur. Bir de kiralık arabadaki iki adam var. Siz ikiniz Range Rover'dasınız. Ama kendi başına dolaşıp tehlikeli görünen bir adam görmedim."

"Kiralık arabadaki iki adam da kim?"

"Birinin kafası tuhaf bir şekilde kazınmış. Diğerinin de kulakları kesik."

"Kesik mi?"

"Önce uzaktan baktım ve ne kadar küçük kulaklan var dedim. Ama yakından bakınca kesik olduklarını gördüm. Küçük bir altıgen şeklinde kesilmiş."

"O adama ne zaman yaklaştın?"

"Bu öğleden sonra. Evimin önündeki kaldırımdaydı."

"Bir şey dedi mi?"

"Hiçbir şey demedi. Neden desin ki? Ben müvekkil değilim, avukat değilim.

İntikam peşinde biri hiç değilim."

Reacher, "Sana bilgi verecek kadar yetkili değilim ama Asla Geri Dönme 377

şunu bilmelisin ki o iki adam bizden değil. Bizim adamlarımız değil, tamam mı? Hatta onlar bu yaşanan sıkıntının bir parçası olabilir./Önlardan uzak dur. Arkadaşlarına da uzak durmalarını söyl6." "Bu hiç iyi olmadı," dedi kız.

O anda Reacher'ın telefonu çaldı. Yanında telefon taşımaya alışık değildi. Önce başka birinin telefonu sandı. O yüzden de duymazlıktan geldi. Ama kız bakışlarını telefonun bulunduğu cebe odaklayınca fark edip cebinden çıkardı. Ekranda Tumer'm numarası yanıp sönüyordu.

Kızdan müsaade istedi ve telefonu açtı.

Tumer hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

"Ben geri dönüyorum," dedi. "Senin de hemen şimdi lokantanın önüne çıkmanı istiyorum."

Sesinde tuhaf bir duygu vardı.

Reacher, telefonu kapattı ve Sam Dayton'ı masada yalnız bırakarak dışarı çıktı. Otoparktan geçip caddenin kenarına geldi. Bir dakika sonra sol tarafından yanaşan farları gördü. Kendisine doğra hızla geliyordu. Yaşlı Range Rover, güney yönünden telaşla gelmekteydi. Sonra Reacher far ışıkları içinde kaldı. Araba hemen yanında durdu ve Reacher, beklemeden kapıyı açıp içeri girdi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Durum biraz kontrolden çıktı," dedi Tumer.

"Ne kadar?"

"Adamın birini vurdum."

54. BÖLÜM

Tumer, Ventura Çevre Yolu'ndan batı yönüne ilerledi ve "Avukatın bürosunun bu saatte kapalı olacağını düşündüm ve doğal olarak alışveriş merkezindeki otopark

alanı da boştur dedim. Bu yüzden büroyu izleyenlerin yerlerinden ayrılmış olacağını düşünerek etrafa bir göz atmak istedim. İleride işimize yarayacak bir şeyler görebileceğimizi umdum. Büronun kilitlerinin yapısı, alarmının türü gibi şeyler. Bu arada ikisi de oldukça temel sürüm. İhtiyaç olursa beş dakikada içeridesin. Sonra haritama baktım ve Mulholland Yolu'na nasıl kolayca çıkabileceğimi hesapladım. Çünkü hep Mulholland Yolu'nda arabayla gezinmek istemişimdir. Filmlerde gördüğümüz G-man gibi. Düşündüm ki çocuk seninle birlikte lokantadaysa, en az otuz dakika daha orada geçirirsiniz. Bu da Mulholland'da kişisel bir gezinti için yeterli bir süreydi. Ben de yola çıktım."

"Ve?" dedi Reacher. Tumer T hikayenin geri kalanını anlatmaya teşvik ediyordu. Birini vurmak stresli bir işti ve stres de karmaşık bir duyguydu. İnsanlar stresle baş ederken farklı reaksiyonlar gösterebilirdi. Bazıları içine atar, bazıları da konuşarak üstünden atardı. Reacher, Tumer'm konuşkan tiplerden olduğuna kanaat getirdi.

"Takip edildim," dedi.

"Aptalca bir hareket," dedi Reacher. Çünkü Tumer'ın koşulsuz kabullenme yaklaşımından hoşlanmadığını biliyordu.

"HemAh fark ettim. Arkadan vuran ışık sayesinde arabada sadece bir adam olduğunu açıkça görebiliyordum. Yalnız başına arşına kullanan bir adam. Hepsi bu. O yüzden fazla üstünde durmadım. Mulholland Yolu'nu seven bir sürü insan vardı. Onun da benimle aynı yöne gidiyor oluşu canımı sıkmadı." "Canını sıkan ne oldu, peki?"

"Benimle aynı hızda gidiyor oluşu. Hiç normal değildi. Hız, kişisel bir yaklaşımdır. Ben, çoğu zaman epey yavaş giderim. İnsanlar genelde arkamda dizilir kalır ya da sırayla beni sollar geçer. Fakat bu adam, geçen onca süre içinde hep aynı yerde kaldı. Sanki arabamın arkasındaki halatla onu kendime bağlamışım da arkamdan çekiyormuşum gibi. 75. Birlik'ten ya da FBI'dan olmadığını biliyordum. Çünkü ikisi de bizde-ki arabanın modelini bilmiyordu. Diğer dostlarımız olmalı diye düşündüm. Fakat arabada iki değil, bir adam vardı. Bu da ya arkamdakinin başka biri olduğu anlamına geliyordu ya da dostlarımızın ikiye ayrılıp iki farklı koldan ava çıktıklarını gösteriyordu. Neyse ne dedim. Her şey çok hızlı olup bitti. Filmlerde Mulholland'ın birdenbire

kaosa döndüğü söylenirdi. Ben de gördüğüm ilk çıkışta durup adama bir mesaj yollamanın ve seni fark ettim demenin iyi olacağını düşündüm. Ona bir seçenek sunmuş olacaktım. Ya yenilgiyi kabul edip yoluna devam edecekti ya da mızıkçılık yapıp duracak ve benimle birebir münakaşaya girecekti."

"Durdu mu?"

"Tabii ki. Bu sabah gördüğümüz kapısı göçük arabadaki üçüncü adamdı. İlk gece senin yanma geldiklerinde şoför koltuğunda olan. Diğeriyle ikiye ayrılmışlar ve bireysel ava çıkmışlardı."

"Diğeri değil de ona yakalanmana sevindim."

"Bu da yeterince kötüydü."

"Ne kadar kötü?"

"Epey kötü."

"Saçmalama," dedi Reacher. "O adam kaynak israfından başka bir şey değildi. Ben ilk saniyede indirdim onu. Bu da kendisinin, bize kredi kartlan ile yemek ısmarlayan dostlarından bile kötü olduğunu gösterir."

"Kandırdım," dedi Tumer. "O kadar kolay oldu ki elindeki oyuncağı hemencecik aldım."

"Ne oyuncağıymış o?"

"Adamın silahı vardı."

"Bu sayede güçleri dengelemeye çalışmış demek ki." "Saniyenin dörtte üçü kadarlık bir sürede güçlerimizi dengeledi ama saniyenin son dördünde silahını kaybediverdi. Bu da silahın bana geçtiği anlamına geliyor. Zihnimden bir ses tehdit tehdit tehdit, gövdeyi ortala ve patlat, dedi. Gözlerimi kırpıştırdım ve açtığımda aklımdan geçenleri yapmış olduğumu ve adamı kalbinden vurduğumu gördüm. Adam daha yere düşmeden hayatını kaybetmişti."

"Peki, şu anda benden ne istiyorsun?"

"Danışmanlık hizmeti sunmuyor musun?"

"Güçlü olduğum bir alan değildir."

"Şansın varmış ki profesyonel bir askerim ve danışmanlığa ihtiyacım yok."

"O halde sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Adamın cesedini taşıman lazım. Ben kaldıramadım da."

Mulholland aynı filmlerdeki gibiydi ama ekranda görünenden biraz daha küçüktü. G-men misali dikkatli bir şekilde yol aldılar. Ortalık sakinleşince durmaya ve olay yerine gelmiş polis arabalarının yanıp sönen ışıklan ile radyo anonslannı duyunca basıp gitmeye hazırdılar. Fakat polisler henüz
olay mahalline

gelmemişti. O yüzden durdular. Yoldaki trafik akışı sakindi. Manzara harikaydı ama böylesi bir operasyon için pek elve-

Tu •, "Konumuz bu değil, Reacher," dedi.

Ölü adam, arabasının önüne denk gelecek şekilde yerde yatıyordu. Dizleri yanlara bükülmüştü ama sırt üstü yatıyordu. Artık hiç şüphesi kalmamıştı. İlk gece kendisini görmeye gelen İkiliden şoför koltuğunda olandı. Göğsünde bir delik açılmıştı.

Reacher, "Silahın modeli neydi?" diye sordu.

"Glock 17."

"Şimdi nerede?"

"Temizlendi ve adamın arka cebine kondu. Şimdilik. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"İki muhtemel seçenek var," dedi Reacher. "Ya Los Angeles Polis Departmanı adamı hemen bulur ya da biraz gecikerek bulur. Yapılacak en iyi şey adamı hendeğe atmak. Bir hafta orada kalır. Hayvanlara yem olur. Ya da civardaki

canlılar parmaklarını filan kemirirler. Adamı arabaya koymak çok kötü olur. Olaya intihar süsü de versek, cinayet süsü de versek yapacakları ilk iş parmak izlerine bakmak olacaktır. O andan itibaren Fort Bragg çılgına döner ve her şey en üst mercilerden başlayarak çözülmeye başlar."

"Bizim taraftan başlamaz. Sen de böyle olsun istemezsin." "Sen ister misin?"

"Ben olayların çözülmesini istiyorum. Kimin başlattığı önemli değil."

"O zaman şu ana kadar gördüğüm en vahşilikten uzak insansın. Sana iftiraların en büyüğünü attılar. Elinde kahvaltı bıçağıyla hepsinin kafasını kesmen gerekir."

"Koca Dog olayında da sana iftira atıldı."

rişli bir ypl olmadığı kesindi.

De klan yerde gece manzarası mükemmeldi.

"Aynen. Ben her an bir yerde durup bir kahvaltı bıçağı satın almaya hazırım. O yüzden bana bir şans tanı. Hendekte geçireceği birkaç gün kimseye zarar vermez. Çünkü biz kişisel meselemizi çözemesek bile Los Angeles Polis Departmanı ve Fort Bragg gelecek hafta mevzuyu çözer. Bu adamı eninde sonunda bulacaklar. Ne olursa olsun olaylar çözülecektir."

"Tamam."

"Aynca Glock bizde kalıyor."

Glock'u aldılar. Tabii adamın cüzdanını ve cep telefonunu da. Sonra Reacher adamın ceketinin yakalanndan tuttuğu gibi cansız bedenini yerden kaldırdı ve hendeğin eşiğine mümkün olduğunca yaklaşacak şekilde sürükledi. Bu tip yol kenann-dan hendeklere ceset atma çabalarının büyük bir kısmı başarısızlıkla sonuçlanırdı. Cansız bedenler bir yerde asılı kalır ve tam yokuş üstünde apaçık uzanırdı. Bunun sebebi ya yeterince yükseklik ya da mesafe olmayışıydı. Bu yüzden Reacher adamı döndürdü. Olimpiyatlarda çekiç atanlar misali adamı etrafında tam iki tur döndürdü ve döndürme esnasında alçaktan tutup yukarıya kaldıracak şekilde bir üslup benimsedi. Sonra karanlığa doğru fırlattı. Hendeğe inen yokuş üstündeki gelişigüzel dikili ağaçlara çarptığını duydu. Taşlar

yuvarlandı. Sonra pek bir ses gelmedi.

U dönüşü yaparak geldikleri yöne saptılar ve Laurel Kanyonu'ndan geçip çevre yoluna bağlandılar. Arabayı Reacher kullanıyordu. Tumer, Glock'u boşalttı ve kontrol etti. Sonra yeniden hazır konuma getirdi ve cebine kaldırdı. Namluda bir dokuz milimetrelik vardı. On beş tane de şarjörde bekliyordu. Sonra cüzdanı açtı. Diğerleri gibi bu da doluydu. Yirmiliklerden oluşan bir tomar ve birkaç ufak bozukluk

buldu. Aynca bir dolu son kullanma tarihi geçmemiş ve yasal kredi kartı ile bir de üzerinde adamın fotoğrafı bulunan bir Kuzey Carolina çyaleti onaylı ehliyet çıktı. Adamın adı Jason Kenneth Rickand'dı. Yirmi dokuzuncu yaş gününe bir ay kala hayata veda etmişti. Organ bağışçısı da değildi.

Telefonu, Reacher ve Tumer'ın yol üstünde aldıklan gibi ucuz ve sıradan bir parçaydı. Takip edilemez, görev süresince işini görecek ve hiç şüphesiz ki ön ödemeli bir hattı. Telefon rehberinde sadece üç numara vardı. İlk ikisi Pete L ve Ronnie B olarak kayıtlıydı ve bunlar Lozano ve Baldacci'den başkası olamazdı. Üçüncü numara da sadece Shrago olarak kaydedilmişti. Arama geçmişinde oldukça az hareketlilik vardı. Kendisi bir yeri aramamıştı. Onu da üç kez aramışlardı. Üç arama da Shrago'dan geliyordu.

Tumer, "Shrago, küçük kulakları olan iri adam olmalı," dedi. "Görünüşe göre ekip lideri o."

"Küçük değil," dedi Reacher. "Kesilmiş."

"Kesik olan ne?"

"Adamın kulakları."

"Nereden biliyorsun?"

"Kız söyledi. Adamı yakından görmüş."

"Kızla konuştun mu?"

"İlk bağlantıyı o kurdu. Lokantadayken."

"Neden böyle bir şey yapsın?"

"Bizim federal olduğumuzu düşünüyor. Caddesinde neler olup bitiğini merak ediyor. Ona bazı detaylar veririz diye düşünmüş."

"Küçük kulaklı adamı nerede görmüş?"

"Evlerinin önünde."

"Gerçekte neler olup bittiğini bilmiyor mu?"

"Babalık davasından bile haberi yok. Adımı söylediğimde ona hiçbir şey ifade etmedi. Belli ki annesi davadan bahset-

memiştir. Annesinin, avukatın müvekkili olduğunu bilmiyor. Müvekkilin, komşularından biri olduğunu düşünüyor." "Onunla konuşmamalıydın."

"Başka seçeneğim yoktu. Gelip masama oturdu."

"Hiç tanımadığı birinin masasına mı oturdu?" "Lokantadayken kendini güvende hissediyor. Tezgahtaki adam ona göz kulak oluyor gibi."

"Nasıl?"

"İyi bir çocuk."

"Senin mi peki?"

"Şu ana kadar en güçlü aday olduğunu söyleyebilirim. Benim kadar tuhaf. Fakat hâlâ Kore'den bir kadını hatırlamıyorum. Son gittiğim dönemde yani."

Tumer, "Kulakları kesik miymiş?" diye sordu.

"Küçük altıgenler şeklinde," dedi Reacher.

"Böyle bir şeyi daha önce duymamıştım."

"Ben de." Reacher telefonunu çıkardı ve EdmondsT aradı. Batı Yakası'nda saat 21:00'dı. Doğu Yakası'nda da gece yansı olmalıydı. Ama kadının telefonu yanıtlayacağından emindi. Çünkü Edmonds tam bir idealistti. Arama tonu yedi kez yinelendi ve kadın telefonu açtı. Daha önceki konuşmada olduğu gibi sesi

ağır geliyordu. "Kalemin var mı?" diye sordu Reacher. "Kağıdım da var," diye yanıtladı Edmonds.

"İnsan Kaynaklan'ndan iki isim daha araştırmanı istiyorum. Fort Bragg'daki aynı lojistik biriminden olduklanna neredeyse eminim ama onaylatmak istiyorum. İlkinin adı Jason Kenneth Rickard ve ikinci adam da Shrago diye anılıyor. İlk adı mı, soyadı mı bilemiyorum. Onun hakkında bir arka plan taraması yapmaya çalış. Görünüşe göre kulaklan biraz şekil değişimine uğramış."

"Kulaklan mı?"

"Başının iki yanındaki çıkıntı uzuvlar."

"Bu akşam erken saatlerde Binbaşı Sullivan ile konuştum. Kara Kuvvetleri Bakanlığı, Rodriguez davasında hızlı bir ka-

"Tamam, o konuyu bana bırak," dedi Reacher. Telefonu kapattı ve cebine kaldırdı. Sonra da iki elle direksiyon sallamaya kaldığı yerden devam etti. Laurel Kanyonu Bulvarı, şu an üzerinde oldukları yola verilebilecek çok saçma bir isimdi. Yol Laurel Kanyonu'ndaydı, tamam. Daralarak rüzgar geçişine rota oluşturuyordu ve tepeler arasından geçen yüksek ve dönemeçli yol sayesinde civar manzarası muazzamdı. Ama bulvar değildi. Bulvar dediğin bir yerin ortasından geçen geniş, düz ve törensel bir alandı. Genelde yol boyunca aynı tür ağaçlardan ya da benzer mimari yapılardan sağlı sollu birer sıra dizilirdi. Eski Fransızca bir kelime olan ve kale duvarı anlamına gelen boullewerc'ten türemişti. Ana fikir buradan çıkmıştı. Bulvar, bir kale duvarı üzerinde geniş ve uzun bir şekilde uzanan düz ve üzerinde yürünebilir arazi demekti.

Sonrasında Ventura Bulvarı'na çıktılar. Ventura Çevre Yolu ile aynı yol değildi. Ama en azından geniş ve düzdü. Ventura Çevre Yolu önlerinde kalıyordu. Universal City sağlarında, Studio City de sollarındaydı.

Reacher, "Bekle," dedi.

"Neden?" diye sordu Tumer.

"Koca Dog'un avukatı Studio City'de. Ventura Bulvarı üzerinde. Yeminli beyanda gördüğümü hatırlıyorum."

"Ve?"

"Belki onun da kilit ve alarmları çok iyi durumda değildir." "Bu büyük bir adım, Reacher. Bir dizi ekstra suç."

"Hadi, gidip bakalım."

"Ben yanında boş boş duracağım." rar çıkması içip bastınyormuş." meleri epey hızlı olacaktır."

"İstemezsen veto hakkın var," dedi Reacher. "Nükleer fırlatma istasyonu misali iki başparmağınla butona basabilirsin." Sola döndü ve yol boyunca ilerledi. Sonra telefon çaldı. Yüksek tonda elektronik bir tınıydı. Çıldırmış bir kuştan ses gibi. Ne Reacher'ın, ne de Tumer'ın telefonuydu çalan. Ric-kard'ındı. Arka koltukta, boş cüzdanının yanında duruyordu.

/

55. BÖLÜM

Reacher kenara çekti ve arkaya uzanıp telefonu aldı. Hâlâ yüksek tonda çalıyor ve titreşiyordu. Ekranda Gelen Arama yazıyordu ve bunca gürültü ve titreşimin yanı sıra bir de yazılı bildirim yapılıyor olması oldukça lüzumsuzdu. Fakat alt satırda yazan Shrago ifadesi gayet faydalı bir bilgi paylaşımıydı. Reacher, telefonu açıp kulağına götürdü ve "Alo," dedi.

Hattın diğer ucundaki kişi sorgular bir ses tonuyla, "Ric-kard?" dedi.

"Hayır," diye yanıtladı Reacher. "Rickard değil."

Sessizlik oldu.

Reacher, "Ne sanmıştın?" dedi. "Bir grup depo memuru 110. Birlik'e karşı mı duracaktı? Üçe karşı üç olarak çıktık bu yola. Tıpkı savunma antrenmanı gibi. Ve sizin taraftan geriye bir tek sen kaldın. Yapayalnızsın. Sıra sende. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Sessizlik devam etti.

Reacher, "Seni bu konuma getirmemeleri gerekirdi. Hiç adil değil," dedi. "Farkındayım. Pentagon'dakilerin ne tip insanlar olduğunu bilirim. Seninle empati kurabiliyorum. Hatta sana yardımcı olabilirim."

Sessizlik.

Reacher, "Bana adlarını söyle ve doğruca Bragg'a dön," dedi. "Ben de seni rahat bırakayım."

Sessizlik bozulmadı. Sonra karşı taraftan hızlı hızlı bip bip bip sesleri geldi ve ekranda Çağrı Sonlandı ifadesi göründü. Reacher, telefonu yeniden arka koltuğa attı ve "İki kez soracağım," dedi. "Ama üçüncüsü olmaz."

Arabayla yolda ilerlediler ve Studio City'ye çıktılar. Bulvar boyunca çok sayıda işletme diziliydi. Bazılarının kendi binaları vardı. Bazıları da şerit şeklindeki ince uzun alışveriş merkezlerinde toplanmıştı. Kuzey Hollywood'da gördükleri gibi. Bazı binaların ve alışveriş merkezlerinin araç yollan ortaktı. Diğerlerinin otoparklan ise binalanna aitti ve arka cephedeydi. Numaralan görmek zordu. Çünkü binalann ön cepheleri karanlıktı. İki kez yanlış yapıp erkenden döndüler. Sonuç olarak yanlış otoparklara girip çıkmış oldular. Ama kısa sürede doğru adrese ulaştılar. Küf yeşili bir alışveriş merkeziydi ve beş işletmelik yeri vardı. Koca Dog'un avukatı ise tam ortadaki ofisteydi.

Fakat yerinde yeller esiyordu.

Çünkü şu an orta ofiste bir vergi evrakı hazırlama şirketi yer alıyordu. Se Habla Espanol diyerek İspanyolca konuşabildiğini vurgulamanın yanı sıra yüzlerce başka dilde hizmet verdiğini açıkça gözler önüne sermişti.

Tumer, "On altı yılda çok şey değişir," dedi. "İnsan onca yılda emekliliğini alır."

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Tumer, "Buranın doğru adres olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Yanıldığımı mı düşünüyorsun?"

"Unutmuş olabilirsin."

"Teşekkürler ama eminim." Reacher daha iyi görebilmek Asla Geri Dönme 389

için yaklaştı. Mekanın tasannu çok da modem ve güncel değildi. Yön işaretlen, mesajlar, işletmeyi öven sözler ve vaatler de biraz geçmişken kalmaydı. Avukat emekli olalı epey zaman olmuştu.

Arka tara a bir ışık geliyordu.

"Zaman ayarlı aydınlatma," dedi Tumer. "Güvenlik tedbiri. İçeride kimse yok."

"Kış mevsimindeyiz," dedi Reacher. "Vergi zamanı yaklaşıyor. Adam içeride."

"Ve?"

"Onunla konuşabiliriz."

"Ne konuşacağız? Vergi alacağın mı var?"

"Yaşlı adama gelen postalan ona yönlendiriyordun Belki adamı tanıyordur bile. Yaşlı avukatımız dükkan sahibi olabilir." "Belki de on yıl önce ölmüştür. Ya da Wyoming'e taşınmıştır."

"Bunu öğrenmenin bir yolu var," dedi Reacher. Kendine çekidüzen verdi ve pencereyi sertçe tıklattı. "Akşamın bu saatinde geldiğimiz için konuşmayı sen yapsan daha iyi olur,"

Juliet, Romeo'yu aradı. Çünkü işlerin bazılanndan o sorumluydu. "Shrago, Reacher'ın Rickard'ın telefonunu ele geçirdiğini söyledi. Silahını da almıştır diye düşünüyorum. Depocuların Fort Bragg'dan geldiğini de anlamış."

Romeo, "Bunların hepsi Zadran'ın biyografisi yüzünden," dedi. "Onu kullanarak bağlantıları kurması kolay oldu."

"Son adama muhtaç kaldık. Neredeyse savunmasızız." "Shrago işinde iyidir."

"Onlara karşı bile mi? Üç adamımız kaybettik."

"Endişeli misin?"

"Tabii ki. Kaybeden taraf olacağız." dedi.

390 Lee Child "Bir önerin var mı?"

"Vakti geldi," dedi Juliet. "Reacher'ın hedefini biliyoruz. Shrago'ya gerekli izni vermeliyiz."

Bir an için Tumer haklı gibi göründü. İçeride kimse yoktu. Sadece güvenlik aydınlatması çalışıyordu. Fakat Reacher pencereyi tıklatmaya devam etti. Sonunda içeriden bir adam elleriyle pencereden uzaklaşmasını söyler gibi hareketler yaparak görüş sahasına girdi. Reacher adamın kışkışlayan hareketlerine karşılık eliyle yaklaşmasını anlatan hareketler sergiledi. İkili sessiz bir diyalog içindeydi. Adam ağzını kıpırdatarak Bu saatte kimseyi içeri almam, diyordu. Reacher kendini şu meşhur filmde gecenin bir yansı doktomn evine gönderilip Çabuk gel, yaşlı Jeb canlı canlı gömülüyor, demek zorunda bırakılan küçük çocuk gibi hissediyordu. İlk pes eden karşı taraf oldu. Yılgınlığını gösteren birkaç hareketten sonra ayaklannı yere vura vura ofisin kapısına yürüdü ve kapıyı açtı. Genç bir As-yalı delikanlıydı. Otuzlu yaşlannın başında olabilirdi. Üzerinde gri kumaş pantolon ve kırmızı bir süveter vardı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Özür dilemek," dedi Tumer.

"Ne için?"

"Sizi rahatsız ettiğimiz için. Zamanınızın kıymetli olduğunu biliyoruz. Ama beş dakikanıza ihtiyacımız var. Bunun için size yüz dolar ödemeye hazırız."

"Kimsiniz siz?"

"Teknik olarak hükümet adına çalışıyoruz." "Kimliklerinizi görebilir miyim?"

"Hayır."

"Ama bana yüz dolar ödeyeceksiniz, öyle mi?"

"Eğer işe yarar bir bilgi sunarsanız."

"Hangi konuda?"

Sizden önce bu ofisi kullanan avukat hakkında.

"Ne olmuş oria?"

"Kongre, birtakım bilgilerin en az beş farklı kaynaktan teyit edilmesin/istiyor. Diğer dördünü tamamladık ve sizin de bu akşamki beşinci kaynak olmanızı umut ediyoruz. Böylece işimizi bitirip evimize dönebiliriz."

"Ne tür bilgiler?"

"Öncelikle, tamamen formalite gereği size söz konusu şahsın hayatta olup olmadığını biliyor musunuz diye sormam gerekiyor."

"Evet, biliyorum."

"Peki, hayatta mı?"

"Hayatta."

"Güzel," dedi Tumer. "Bu çok temel bir bilgiydi. Şimdi kendisinin tam adına ve mevcut adresine ihtiyacımız var." "Beni beşinci değil, birinci bilgi kaynağı yapmalıydınız. Çünkü kendisine gelen postalan evine yönlendiren kişi benim." "Hayır, önce zor olanları tamamladık. Bu şekilde işler daha kolay oluyor. Yokuş aşağı inmek gibi."

"Bilgileri bir kağıda yazıp vereyim."

"Teşekkürler," dedi Tumer.

"Tam ve eksiksiz olmalı," dedi Reacher. "Kongre'nin nasıl çalıştığını siz de bilirsiniz. Eğer birinin Bulvar yazdığı yeri diğeri Blv. diye kısaltırsa, bilgiyi geçersiz sayıyor." "Endişelenmeyin," dedi adam.

Avukatın tam adı Martin Mitchell Ballantyne'di ve Wyo-ming'e filan taşınmamıştı. Adresi hâlâ Studio City, Los Angeles, Kaliforniya olarak görünüyordu. Neredeyse yürüyüş mesafesindeydi. Tumer'ın haritasına göre adresin Ventura'nın Coldwater Kanyon Yolu çıkışına yakın olduğu anlaşılıyordu. Belki de adam hayatı boyunca orada yaşamıştı.

Ne olursa olsun para karşılığı alçak işler yapan bir avukattı. Adres, önü bahçeli

bir binayı işaret ediyordu. Muhtemelen 1930'lardan kalmaydı. Bu da binanın seksen yıllık bir çürümeye tanıklık ettiği anlamına geliyordu. Epeydir bakımsız olduğu belliydi. Şu anda çaresiz bir halde duruyordu. Koyu yeşil duvarları balçıkla sıvanmış gibiydi ve pencerelerinden san ışık süzülüyordu.

Tumer, "Umudunu yüksek tutma," dedi. "Bizimle görüşmeyi reddedebilir. Evde ziyaret için geç bir saat."

Reacher, "Işıklar açık," dedi.

"Aynca olay hakkında hiçbir şey hatırlamıyor olabilir. On altı yıl öncesinden bahsediyoruz."

"O zaman kaybedecek bir şeyimiz yok."

"Tabii bir yerleri arayıp savcılık tanıklarının taciz edildiği yönünde şikayette bulunmazsa."

"Bunu da bir tür tanıklık olarak görse iyi eder."

"Bizi evden atarsa şaşırma diye söylüyorum."

"Yalnız ve yaşlı bir adam. Eve bir iki ziyaretçi gelsin diye gözü yollarda kalmıştır."

Ballantyne onlan dışan atmadı ama geldiklerine de sevinmiş değildi. Kapıda kıpırdamadan dikildi. O kadar sakin duruyordu ki gören de hayatının büyük bir kısmını Los Angeles gecelerinde acil taleplerle kapısını çalan insanlara yanıt vermekle geçirmiş olduğunu düşünürdü. Orta yapılıydı. Nispeten sağlıklı duruyordu. Altmış yaşını geçeli çok olmamıştı. Fakat yorgun görünüyordu. Hüzünlü bir hali vardı. Bir zamanlar dünyayı ele geçirmiş ama bir anda hepsini kaybetmiş bir adam izlenimi veriyordu. Dudağında yara izi vardı. Reacher bu izin herhangi bir cerrahi işlemden kalma olmadığını düşünüyordu. Arkasında da, Reacher'ın tahminine göre, karısı duruyordu.

Suratsız bir kadındı ve daha az sakin olmanın yanı sıra daha düşmanca bir havası vardı.

Reacher, "Simden on beş dakikanızı bize ayırmanızı rica ediyoruz, Ballantyne," dedi. "Bunun karşılığında yüz dolarlık bir ödeme yet/rli olur mu?"

Adam, "Ben artık avukatlık yapmıyorum," dedi. "Lisansım yok."

"Emekli mi oldunuz?"

"Barodan atıldım."

"Ne zaman?"

"Dört yıl önce."

"Eski bir dava hakkında konuşmak istiyoruz."

"Sizi niye ilgilendiriyor?"

"Konu hakkında bir film çekeceğiz de."

"Dava ne kadar eski?"

"On altı yıl."

"Yüz dolar mı ödeyeceksiniz?"

"Kabul ederseniz."

"İçeri girin," dedi adam. "Kabul edip etmediğimizi göreceğiz."

Dördü birden dar bir koridordan yürüyüp küçük bir oturma odasına geçtiler. Odadaki mobilyalar, Reacher'ın beklediğinden daha iyi durumdaydı. Görünüşe göre Ballantyneler, daha büyük bir evden ve daha iyi koşullardan çıkıp buraya yerleşmek zorunda kalmışlardı. Muhtemelen dört yıl önce. Barodan atılmanın yanında belki ceza almıştı. Belki kendisine dava açılmış, belki de iflas etmişti.

Ballantyne, "Ya hatırlayamazsam?" diye sordu.

"Para yine de şenindir," dedi Reacher. "Yeter ki dürüst ol ve çaba sarf et."

"Dava nedir?"

"On altı yıl önce Koca Dog olarak da bilinen Juan Rodri-394 Lee Child

guez adında bir müvekkiline yeminli beyan düzenleyip imzalamışsın."

Ballantyne öne doğru eğildi. Yüz dolan hak edecek kadar dürüst bir çaba sarf ettiğini kanıtlamaya hazırdı. Fakat bir dolar yirmi beş sent edecek kadar durabildi.

Tekrar arkasına yaslandı.

"Ordu ile alakalı mesele değil mi bu?" diye sordu.

Sesinden mevzuyu hatırladığı anlaşılıyordu. Biraz da çile çeker gibiydi. Sanki bu konu kötü bir şeyleri çağrıştırmıştı ve bütün o kötü anılar küllerinden doğuvermişti. Sanki ordu ile alakalı bu mesele adama beladan başka bir şey getirmemişti.

"Evet," dedi Reacher "Ordu ile alakalı mesele."

"Peki, senin bu konudan tam olarak çıkann nedir?"

"Evraktaki boşluklan doldurmak için benim adımı kullandın."

"O adam sen misin?" diye sordu Ballantyne. "Evime kadar geldin, öyle mi? Yeterince acı çekmedim mi?"

Kansı hemen atıldı ve "Hemen şimdi dışarı çıkın," dedi. Kadın bu konuda epey ciddi olacak ki aynı cümleyi durmadan ve sesini yükselterek yinelemeye başladı. Adeta öfke kusuyordu. Defalarca aynı şeyi söyleyip hemen şimdi kısmına fazlaca vurgu yapıyordu. Kadının ses tonu ve konuşmanın içeriği itibariyle eve gönül nzası ile buyur etme safhasını geride bırakmışlardı. Şu andan itibaren haneye tecavüz sınırlan içindeydi. Tumer'a iki başparmakla nükleer butona basma sözü vermişti. Savcılık tanığı olma durumunun da farkındaydı. O yüzden hemen şimdi orayı terk etmeliydi. Öyle de yaptı. Tumer hemen arkasındaydı. Birlikte arabaya yürüdüler ve kapılarına yaslanıp durdular. Tumer, "Demek ki konu dosyalama sistemi ile ilgili," dedi.

Reacher başıyla onayladı.

"Bundan sonrası şans dilemekten ibaret," dedi.

Asla Geri Dönme 395

"Sullivan'a mı soracaksın?"

"Sen olsan öyle mi yapardın?"

"Kesinlikle/Kıdemli ve doğrudan Askeri Savcılık içinde. İnsan Kaynakları'na bulaşmış durumda değil." "Anlaşıldı," dedi Reacher.

Telefonunu çıkardı ve Edmonds'ı aradı.

56. BÖLÜM

Edmonds telefonu açtı ve sesi hem uykulu hem de biraz sabırsızdı. Reacher, "Bugün akşamın ilk saatlerinde Binbaşı Sullivan'ın sana Kara Kuvvetleri Bakanlığı'nm Rodriguez konusunda hızlı bir karar çıkması için baskı yaptığı yönünde bir şeyler söylediğinden bahsetmiştin," dedi.

"Ve sen de nükteli birkaç laf etmek için gecenin bir yansı beni mi uyandınyorsun?"

"Hayır, Binbaşı Sullivan'a bu mesajı verenin kim olduğunu bulmanı istiyorum. Ya da en azından mesajın hangi kanalla iletildiğini öğrenebilirsin." "Bu iş için beni uygun gördüğün için teşekkür ederim ama bu konuyu doğrudan Binbaşı Sullivan'la halledemez miydin?" "Kendisi başka bir konuyla ilgileneceğinden meşgul olacak. Bu konu çok önemli, yüzbaşı. Ve de çok acil. Erkenden halledilmesi lazım. O yüzden sağda solda tanıdığın kimler varsa hepsiyle iletişime geç. Mümkün olduğunca erken. İnsanları sabah koşularını ya da sabah saatlerinde ne yapılırsa onu yaparken yakala."

Reacher ceplerini yokladı ve Sullivan'ın kişisel cep telefonu numarasını buldu. Leach'in kendisine verdiği yarıya kadar

Asla Geri Dönme 397

yırtık not kağıdına yazılıydı. Numarayı tuşladı ve kaç kez çaldığını saydı. Altıncı çalışta yanıtladı Sullivan. Reacher, erken yanıt verdiğini/ve bunun da iyi olduğunu düşündü. Belli ki uykusu hafifti!

"Alo," dçfii Sullivan.

"Ben Jack Reacher. Hatırladın mı?"

"Nasıl unuturum? Konuşmamız lazım."

"Konuşuyoruz ya."

"İçinde bulunduğun durum hakkında."

"Sonra konuşuruz, tamam mı? Şimdi yapacak işlerimiz var." "Şimdi mi? Gecenin bir yarısı?"

"Ya şimdi ya da mümkün olduğunca erken. Senin erişim seviyene bağlı."

"Neye erişim seviyem?"

"Koca Dog'un yeminli beyanını düzenleyen avukatla konuştum."

"Telefonda mı?"

"Yüz yüze."

"Bu çok uygunsuz olmuş."

"Kısa bir konuşmaydı. Rica ettikleri anda evi terk ettik." "Ettik derken?"

"Binbaşı Tumer da yanımdaydı. Eşit rütbeden ve eşit kabiliyetten bir subay. Bağımsız bir tanık. Konuşulanları o da duydu. İkinci bir ses olabilir."

"Neyi duydu?"

"Yasal arşivinde bilgisayar üzerinden arama özelliği var mı?"

"Tabii ki var."

"O zaman Reacher aleyhine şikayet yazıp arama yapmak istesem sonuç elde eder miyim?"

"Hakkında ne varsa ortaya dökülür. Koca Dog'un yeminli beyanı veya benzer evraklar."

"Bu arama hızlı ve güvenilir mi?"

"Gecenin bu saatinde bilgisayarlardan konuşmak için mi uyandırdın beni?"

"Birtakım bilgilere ihtiyacım var." "Sistem epey hızlı. Sezgisel arama protokolü olduğu söylenemez ama belli başlı dokümanları tespit edip getirebilir." "Avukata davadan bahsettim ve hemen hatırladı. Ordu ile alakalı mesele olarak adlandırdı. Sonra da benim konudan çıkarımın ne olduğunu sordu. Ben de söyleyince, yeterince acı çekmedim mi diye sordu."

"Ne demek istemiş olabilir?"

"Orada olup duyman lazımdı. Her şey ses tonunda gizliydi. Koca Dog, beyanı sadece düzenleyip sonra da unuttuğu sıradan bir şikayet değildi. Rutin bir iş değildi. Başka bir şeydi. Başlı başına bir hikayeydi. Girişi, gelişmesi ve sonucu olan bir hikaye. Tahminimce sonuç da kötü bir sonuçtu. Bizim duyduklarımız bu yönde. Adam, bu olayı hayatında kötü bir evreymiş gibi yansıttı. Geriye dönüp pişmanlıkla baktığı bir iş gibi."

"Reacher, ben bir avukatım. Diyalog koçu değilim. Gerçeklere ihtiyacım var. İnsanların duygu durumu benim için bir anlam ifade etmiyor."

"Ben de bir sorgu subayıyım ve sorgulayıcılar, dinleyerek çok şey öğrenirler. Bana, konudan çıkarımın ne olduğunu sordu. Sanki bu işten hâlâ çıkar sağlanacak bir şeyler kalmış olmasına şaşırmış gibi.

Bütün çıkar grupları yıllar önce tükenmemiş olabilir mi?"

"Reacher, saat gece yarısını gösteriyor. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Biraz sabret. Yapacak başka bir şeyin mi var sanki? Bu saatten sonra bir daha uykuya dalamazsın. Konu şu ki adam yeterince acı çekmedim mi diye sordu. O anda karısı da ba-

ğınp çağırmaya ve bizi kapı dışarı etmeye kalkıştı. Koşulları eskisine kıyasla epey kötülemişti. Ve bu durumdan mutsuzlardı. Koca Doş da hassas bir konu oldu. Sanki yıllar öncesinden kalma ama hayatlarında negatif sonuçları olan bir dönüm noktasıydı. Konuşmalardan çıkan tek mantıklı sonuç bu. Şimdi merak

ediyorum da, bu olay zamanında, yani yıllar öncesinde mahkemeye taşınmış mı? Belki avukat o zaman yerle bir olmuştur. Belki ilk etik ihlalini o zaman yapmıştır. Bu da dört yıl önce barodan atılma ile sonuçlanan çetrefilli bir yolculuğun ilk adımıdır. Ne adam ne de karısı bu dava ile ilgili tek kelime daha duymaya tahammül edemeyecek halde. Çünkü sorunlarının başlangıç noktası bu dava. Yeterince acı çekmedim mi? Sanki bu dava yüzünden on altı yıldır cehennem hayatı yaşıyorum ve şimdi yeniden bu olayın içine mi çekilmeye çalışıyorum, der gibiydi."

"Reacher, kafan mı güzel senin? Sen konuyu hatırlamadın bile. O yüzden bu konuyu mahkemeye taşımış olamazsın. Aksi olsa hatırlardın. Eğer konu on altı yıl önce mahkemeye intikal ettiyse ve avukatının başını yakacak kadar ciddi bir dava olduysa şimdi neden yeniden açılıyor?"

"Yeniden mi dava açılıyor?"

"Telefonu kapatmak üzereyim."

"Birisi Reacher aleyhine şikayet yazıp Koca Dog davasındaki yeminli beyanı alsa ve onu birlik seviyesinde olacak şekilde sisteme servis etse ne olur? Biraz alavere dalavere ile işin ciddiyetini test etse?"

Yanıt gelmedi.

Reacher, "Ortada yasal bir dava varmış gibi görünür, değil mi?" diye sordu. "Hemen bir dosya oluştururuz ve hazırlıklara koyulup strateji geliştiririz. Sonra da savcıyla yapılacak konferansı bekler ve stratejimizin işe yaramasını umut ederiz." Yanıt gelmedi.

Reacher, "Savcıyla bir konferans görüşmesi yaptın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Sullivan.

"Belki de ortada savcı filan yoktur. Belki de bu durum tek taraflı bir illüzyondur. Sadece bir dakikalığına işe yaraması için tasarlanmış bir kurgudur. Şendeki dosyaya bir an için göz atmam ve sonrasında da arkama bakmadan kaçmam için düzenlenmiş bir kurgu."

"Bütün bunlar bir illüzyon olamaz. Bakanlıktan baskı görüyorum."

"Kim diyor bunu? Belki de sana mesajlar geliyor ama sen mesajların kimden geldiğini bilmiyorsun. Koca Dog'un ölü olup olmadığını biliyor musun? Ölüm ilanım gördün mü?" "Bunlar tam bir saçmalık."

"Olabilir. Ama bir kez olsun dinle beni. Diyelim ki on altı yıl önce dava açılmış. Benim haberim olmamış. Belki yüzlerce davadan birinde adamın birine karşı bir argüman sunulmuş ve ben de davada adı geçen figüran isimlerden biriyim. Toplu dava gibi. Belki mağduru tazminat davası açmaya teşvik eden şu uyanık avukatlara karşı yeni bir politika benimsediler. Bu yüzden de adamın beli bir türlü doğrulmadı. Bu durumda karşımıza ne tür resmi evraklar çıkar?"

"Gerçekten bir dava açılmış olsa mı? Çok sayıda evrak çıkar. Sayısını bilmek bile istemezsin."

"O halde Reacher 'ın şikayete karşı savunması yazsam ne bulurum?"

"Savunma belgesi olarak kodlanmış her türlü evraka ulaşırsın. Büyük bir davada yüzlerce sayfaya tekabül eder." "Web sitesinden alışveriş yapmak gibi mi? Bir bağlantıdan diğerine mi yönlendirilirim?"

"Hayır, dedim ya. Bu eski bir sistem. Otuz yaş üstü insanlar için tasarlanmış. Ordu malı olduğunu unutma."

"Tamam. O zaman Reacher adında bir adamdan huylansam ve onu korkutup kaçırmak istesem ve de telaş içinde olsam arşivde Reachef aleyhine şikayet diye bir arama yaparım. Bu arama esnasında Koca Dog'un beyanına ulaşabilirim. Evrakı yeniden çevrimiçi yaparım. Bu esnada o evrakın daha büyük bir dava ile ilişkili olduğundan haberim olmaz. Çünkü sistem bağlantılı arama yapılmasına müsaade etmiyor. Doğru mu?" "Varsayımsal olarak."

"İşte senin işin şimdi başlıyor. Bu hipotezi test etmen lazım. Söz konusu büyük dava hakkında bir iz bulabilecek misin bak bakalım. Aklına gelen her türlü anahtar kelime ile arama yap."

Arabaya binip çevre yolundan doğu yönüne ilerlediler. Vineland Bulvan'na çıkıp güneye döndüler ve kızın mahallesinden geçip lokantaya geldiler. Kız gitmişti ve

sarışın garson da ortada yoktu. Akşam yemeği saati gelen tüm müşteriler çoktan ayrılmıştı. Lokantanın hareketli saatleri geride kalmıştı. Artık geç vakit olmuştu. Birbirinden farklı oturma bölmelerinde oturan üç adam vardı. Kahve içiyorlardı. Bir de kadın vardı ve o da turta yiyordu. Esmer garson, tezgahtaki adamla konuşuyordu. Reacher ve Tumer kapıda dikildiler ve garson sohbetten ayrılıp yeni müşterileri karşılamak üzere kapıya yöneldi. Reacher, "Kusura bakmayın, birkaç saat önce öylece çıkıp gittim. Acil bir durum oldu da. Kahvenin ücretini ödeyemedim." Garson, "O konu halloldu," dedi.

"Kim ödedi? Umanm küçük kız ödememiştir. Böylesi hiç uygun olmaz."

"Elalloldu," dedi kadın bir kez daha.

"Sıkıntı yok," dedi tezgahtaki adam. Arthur. Tezgahın üstünü siliyordu.

"Bir fincan kahve ne kadar?" diye sordu Reacher.

"İki dolar on sent," dedi adam. "Vergi dahil."

"Öğrendiğim iyi oldu," dedi Reacher. Cebinden kağıt iki dolar ve bozuk on sent çıkardı. Parayı tezgahın üzerinde bıraktı ve "Hesabı kim ödediyse, iyiliğinin karşılığını vermek isterim," dedi. "Kendisine teşekkür ederim. İyilik yaparsan iyilik bulursun derler."

"Tamam," dedi adam. Parayı olduğu yerde bıraktı ve dokunmadı.

"Buraya sıkça geldiğini söyledi."

"Kim?"

"Samantha. Küçük kız."

Adam başını salladı. "Buranın müdavimi sayılır." "Kendisine acilen gitmek zorunda kaldığım için üzgün olduğumu söyleyin lütfen. Kabalık ettiğimi düşünmesini istemem." "O bir çocuk. Ne düşündüğü seni niye ilgilendirir ki?" "Benim hükümet adına çalıştığımı düşünüyor. Kendisinde yanlış bir izlenim bırakmak istemem. Zeki bir kız. Kamu çalışanı olmayı düşünebilir."

"Tam olarak kimin için çalışıyorsun?"

"Hükümet için," dedi Reacher. "Ama onun tahmin ettiği tarafta değilim."

"Mesajını iletirim."

"Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?"

"Seni tanıdığımdan çok daha uzun bir süredir. O yüzden onun özel hayatının gizli kalması ve senin sorularının yanıtlanması arasında bir seçim yapmam gerekirse seçimim kesinlikle onun özel hayatının korunmasından yana olur."

"Anlıyorum," dedi Reacher. "Ben de farklı bir seçim yapmanızı beklemezdim zaten. Fakat kendisine benden bir mesaj daha iletebilir misiniz?"

"Nedir?"

"Ona altıgenler hakkında söylediklerimi hatırlamasını iletir misiniz?"

Asla Geri Dönme 403 "Altıgen mi?"

"Küçük altıgenler," dedi Reacher. "Bunun önemli bir konu olduğunu söyleyin."

Arabaya Aönüp motoru çalıştırdılar ama hareket etmediler. Lokantanın otoparkında oturup, Art Deco neon tabeladan süzülen pembe ve mavi ışıkların yüzlerinde dans etmesine müsaade ettiler. Tumer, "Sence kız güvende mi?" diye sordu.

Reacher, "75. Birlik ve FBI hemen yanı başında, bütün gece boyunca yatak odasından içeriyi gözetliyor olacak," dedi. "İki birim de eve girecek bir yabancı konusunda alarm dummunda ki o yabancının ben olacağımı düşünüyorlar. Fakat düşündükleri gibi olmayacak. Çünkü oraya gitmeyeceğim. Bana kalırsa

Shrago da gitmeyecek. Çünkü benim bildiğimi, o da biliyor. İkimiz de bu gece o evde yakalanmayı göze alamayız. O yüzden evet, kız güvende. Tesadüfen de olsa güvende."

"O zaman gidip kendimize kalacak bir yer bulalım. Bir tercihin var mı?"

"Komutan sensin."

"Bana kalsa Four Seasons Oteli'ne gidelim. Ama kredi kartlarını kullanıp dikkatleri üzerimize çekmemeye özen göstermeliyiz. Özellikle de gece konaklayacağımız yer konusunda. O yüzden nakit ödeme yapılan bir yere gitmeliyiz. Bu da motelde kalacağımız anlamına gelir. Ve bu da Burbank'teki aşk yuvasına geri döneceğiz demektir. Fahişe Emily ile buluştuğumuz yere. Otantik deneyimlerimizin bir parçası olur." "Mulholland Yolu'nda arabayla gezinmek gibi."

"Ya da Mulholland Yolu'nda bir adam öldürmek gibi. Filmlerde böyle şeyler de oluyor."

"Sen iyi misin?" diye sordu Reacher.

Tumer da, "Bir sıkıntım olursa ilk senin haberin olur," diye yanıtladı.

Motel gerçekten de otantikti. Resepsiyon camlı bir bölme arkasındaydı ve camlı bölmenin çevresi de tel kafesle çevrilmişti. Sadece nakit alıyorlardı. Odanın görüntüsüne bakınca insan buranın soğuk ve rutubetli bir yer olabileceği izlenimine kapılıyordu ama burası Los Angeles'tı ve burada hiçbir yer soğuk ve rutubetli olamazdı. Aksine mobilyalar sıcaktan resmen gevrek bir hal almış ve eşyalar aşırı kuruluktan kağıt dokusuna bürünmüştü. Fırınlanmış gibilerdi. Fakat kullanışlı bir yerdi ve rahat denebilirdi.

Arabayı beş oda ileriye park etmişlerdi. Gizleyecek bir yer bulamadılar. Fakat Shrago görse bile güvendelerdi. Arabanın önünde park halinde olduğu odayı gözler ve sonra da o odaya baskın yapardı. Tabii ki karşısında yanlış insanlar bulur ve arabanın bir park sahası kaymış olabileceğini düşünürdü. O zaman da ilk girdiği odanın ya sağma ya da soluna saldırması gerekecekti. Yan yanya ihtimali olacaktı. Eğer yanılırsa hedefine ulaşamadan üç ayn mekan basma suçu işlemiş olacaktı. Arabanın iki park yeri kadar kaydırılıp park edildiğini varsayarsa? Arada kaç oda kalacaktı? Daha beş adım atamadan kafası patlayacaktı. Küçük kulaklan şarapnel parçalan gibi uzaklara fırlayacaktı.

Reacher, yaklaşık dört saatlik bir uyku çekebileceğini düşünüyordu. Edmonds'ın şu anda Doğu Yakası'nda Virginia'nın altını üstüne getirdiğine emindi. Bilgi toplamak meşguldü. Erkenden arayıp Reacher T uyandıracağı kesindi.

/

A 57. BÖLÜM

Edmonds'm ilk araması yerel saatle sabah 2'de ve Doğu Yakası'na göre 5'te geldi. Reacher ve Tumer hemen uyandı. Reacher telefonu yastıklarının arasına koydu ve hoparlörü açtı. Sonra ikisi de yan dönüp kafa kafaya gelecek şekilde durdu. Böylece Edmonds'ı daha iyi duyabileceklerdi. Edmonds, "Benden Jason Kenneth Rickard ve Shrago diye anılan iki adamı araştırmamı istemiştin. Kalemin var mı?"

"Yok," dedi Reacher.

"O zaman iyi dinle. Onlar da diğer ikisi gibi. Hepsi de aynı birlikten Fort Bragg'a gönderilmiş ve orada da birlikte çalışacak şekilde görevlendirilmiş. Bir bölükte üç ekip olur. Bu adamlar ekiplerden birini teşkil ediyor. Tam olarak ne anlama geliyor dersen, hiçbir fikrim yok. Muhtemelen kabiliyetlerini geliştirmeye dayalı bir sistem kurulmuş ve temel görevleri birbirlerine güvenmeyi öğrenmek."

"Ve karşılıklı olarak birbirilerinin sırlarım saklamak," dedi Reacher. "Shrago'dan bahset."

"Ezra Shrago, başçavuş ve ekip lideri. Otuz altı yaşında. Büyükanne ve büyükbabası Macaristan göçmeni. Savaş başladığından beri birlikte. Beş yıl boyunca Afganistan'a gir-çık yapmış. O zamandan beri de özel olarak Amerikan topraklarında kalacak şekilde görevlendirilmiş."

"Kulaklarının manası neymiş?"

"Esir alınmış."

"Kuzey Carolina'da mı, Afganistan'da mı?"

"Taliban tarafından. Üç gün ortalarda yokmuş."

"Neden kafasını kesmemişler?"

"Muhtemelen bizim Emal Zadran'ı vurmayışımızla aynı nedenden ötürü. Onların da politikacıları var." "Ne zaman olmuş bu olay?"

"Beş yıl önce. O olaydan sonra da kalıcı olarak ülke içi görevlere atanmış. Bir daha Afganistan'a gitmemiş."

Reacher telefonu kapattı ve Tumer, "Bu durum hiç hoşuma gitmedi," dedi. "Neden kulaklarını kesen adamlara silah satsın ki?"

"Anlaşmayı o yapmıyor ki. O çarkın dişlilerinden biri sadece. Ne düşündüğü kimsenin umurunda değil. Adamın fikirlerini değil, kaslarını önemsiyorlar."

"Ona dokunulmazlık teklif edelim. Taraf değiştirmesini sağlayabiliriz."

"Adam, Moorcroft'u öldüresiye dövdü."

"Teklif edelim dedim. Verelim demedim. Sonra arkasından bıçaklarız."

"O halde ara ve teklifini sun. Numarası hâlâ Rickard'ı telefonundaki hızlı arama programına kayıtlı."

Tumer kalktı ve doğru cep telefonunu seçip yatağa geri döndü. Numarayı tuşladı ama telefon şebekesinden aramak istediği numaranın kendisinden gelen tüm aramaları bloke ettiğini öğrendi.

"Çok iyi," dedi Tumer. "Yolda yürüyorlar ama iz bırakmıyorlar. Artık Bay Rickard diye biri yok. Ya da Baldacci veya Lozano. Hepsi tarihe gömüldü."

"Shrago'nun katkısı olmadan da başımızın çaresine baka-

biliriz," dedi Reacher. "Hallederiz. Belki de beş dakika sonra göreceğimiz rüyalarımızda bir çözüm buluruz."

Tumer gülümsedi ve "Pekala," dedi. "Tekrar iyi geceler."

Juliet, Ro ı'yu aradı. Çünkü birtakım sorumluluklar kendisine aitti. "Shrago arabalarını bulmuş," dedi. "Burbank Havaalanı'nın güneyindeki moteldeymiş."

Ama?" dedi Romeo.

"Shrago, arabayı kaldıkları odanın önüne park etmediklerini düşünüyor. Temel güvenlik tedbiri. On, belki de on iki odayı birden kontrol etmesi gerekecek. Bu

şekilde bir sonuç alamayacağını ve bu işten paçayı kurtaramayacağını düşünüyor. En fazla bir ya da iki odaya bakabilir. Hepsi bu. Arabayı etkisiz hale getirmenin de bir anlamı yok. Çünkü bizim kredi kartlarımızı kullanacak ve başka bir araba kiralayacaklar." "Kızı alamaz mı?"

"Kız evden çıkmadan olmaz. Orası da sıkı koruma altında." Romeo, "Yasal arşivde bir hareketlilik var," dedi. "Askeri Savcılık erişimi olan bir kullanıcı, bazı şeyler arıyor. Bu saatte böyle bir çalışma hiç de alışıldık bir durum değil."

"Yüzbaşı Edmonds mı?"

"Hayır. O, İnsan Kaynakları sisteminde. Yaklaşık bir saat önce Rickard ve Shrago'yu derinlemesine inceledi. Gittikçe yaklaşıyorlar."

"Shrago'ya yaklaşmış olabilirler ama bize yaklaşamazlar. Arada doğrudan bir bağ yok."

"Bağlantıyı Zadran üzerinden kuracaklar. Neon tabelalar gibi dikkat çekiyor çünkü. Shrago'ya Burbank'ten çıkmasını söyle. Kızın başında beklesin. Ona güvendiğimizi ve bu pisliğin sabah ilk iş temizlenmesi gerektiğini söyle. Ne olursa olsun."

Edmonds'ın ikinci araması yerel saatle sabah 5'te, Doğu Yakası'na göre 8'de geldi. Reacher ve Tumer yine kafa kafaya verdi. Edmonds, "Tamam, bir güncelleme var," dedi. "Sabah koşusu saati sona erdi. Fakat mesai saatleri de tam olarak başlamadı. O yüzden duyduklarım söylenti ve dedikodudan ibaret. Fakat D.C. kaynaklı. Oradan gelen dedikodular genelde diğer her şeye kıyasla daha doğru çıkıyor."

"Ve?" dedi Reacher.

"Bakanlık'tan ya da ona yakın yerlerden sekiz kişi ile görüştüm."

"Ve?"

"Rodriguez, Juan Rodriguez, Dog ya da Koca Dog ismi kimseye bir şey çağrıştırmadı. Kimse bu ismi tanımadı. Kimse bu isimle ilintili aktif bir dava olduğunun farkında değil. Binbaşı Sullivan'a da mesaj ileten olmamış. Kimse

kıdemli bir subaydan bu tür mesaj çıktığına dair bir bilgiye de sahip değil." "İlginç."

"Ama kesin bilgi diyemeyiz. Sekiz kişilik grup küçük bir ömeklem. Ayrıca on altı yıllık bir utanç, bu kadar geniş bir hedef kitleye yayılmış olamaz. Bir saate kalmaz daha çok bilgi ediniriz. Herkesin ofisine geçmesini bekliyorum." "Teşekkürler, yüzbaşı."

"Rahat uyuyabiliyor musunuz bari?"

"Şu anda saatlik oda kiralayan bir moteldeyiz. Verdiğimiz paranın karşılığını alıyoruz. Ezra Shrago, Afganistan'daki kulak mevzusundan sonra terapi görmüş mü?"

"Psikiyatri raporlarını okumak lazım."

"Ki eminim sen çoktan okumuşsundur."

"Terapi ve danışmanlık teklif edilmiş. O da kabul etmiş. Sıra dışı bir durum. Çoğu insan ordu işi yapar ve sinir krizi geçirene kadar meseleyi içine atar. Fakat Shrago gönüllü bir hastaymış."

Asla Geri Dönme 409 "Ve?"

"Olaydan üç yıl sonra bile duyduğu öfke, kırgınlık, aşağılanma hissi ce nefret bir hayli güçlüymüş. Ülke içi görevlerde kalması koşulu, önleyici tedbir olarak çıkarılmış. Ayrıca iyileştirici bir yaklaşım olarak görülmüş. Bölge yerlileri arasında nasıl bir davranış sergileyeceği kestirilemiyormuş. Bir vahşete yol açabileceği düşünülmüş. Notlarda kendisinin Taliban'dan büyük bir öfkeyle nefret ettiği yer alıyor."

Konuşma sonrasında Tumer, "Şimdi bu işten cidden hiç hoşlanmadım," dedi. "Neden nefret ettiği adamlara silah satsın ki?"

"O bir dişli," dedi Reacher yeniden. "Kuzey Carolina'da yaşıyor. Sarıklı kafaları beş yıldır görmüyor. Ayrıca çok da para alıyor."

"Ama bu işe katılım gösteriyor."

"Bağlarını koparıyor. Gözden de gönülden de uzak duruyor." Reacher telefonu

aynı yere bıraktı. İki yastık arasına konumlandırdı. Sonra da uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Bu kez uzun sürmedi. Edmonds, kırk dakika sonra üçüncü aramasını gerçekleştirdi. Yerel saat 05:45'i gösteriyordu. "Sırf eğlence olsun diye Fort Bragg'a yapılan atamaları baştan aşağı inceledim. Bu ekibin dörtlü olarak ne zamandan beri birlikte çalıştıklarını görmek istedim. Dediğim gibi, ilk gelen Shrago olmuş. Sonra Rickard, ardından Lozano ve son olarak Baldacci atanmış. Bu da dört yıl öncesine tekabül ediyor. O zamandan beri birliktelermiş. Birliğin açık ara en eski ekibi. Birbirilerini tanımak için epey zamanlan olmuş."

"Tamam," dedi Reacher.

"Ama konumuz bu değil. Konumuz, dört yıl önce birliğe geçici bir komutan atanmış olması. Kendisinden önceki ko-

mutan kalp krizi geçirip ölmüş. Shrago'nun ekibini kuran, geçici komutan olmuş. Bil bakalım bu komutan kimmiş?" "Morgan," dedi Reacher.

"İlk seferde bildin. O zamanlar binbaşı rütbesindeymiş. Kısa süre sonra terfi almış. Terfi için çok da açık bir gerekçe yok. Dosyası epey ince. Uykusuzluk çekersen okuyabilirsin." "Aklımda tutmaya çalışırım ama şu anda uyku düzenim gayet iyi. İki de bir çalan telefonu saymazsak."

"Bilmez miyim, ben de aynı durumdayım," dedi Edmonds. Reacher, "Morgan'ı dört yıl önce Bragg'a gönderen kimmiş?" diye sordu. "Onun gibi bir adama nereye gideceği emrini veren kim?"

"Şimdi de o konu üzerinde çalışıyorum."

Reacher telefonu aynı yerde bırakıp uykuya döndü.

Son yarım saatlik uykularının ardından sabahın dördüncü araması geldi. Yerel saat 06:45'i gösteriyordu. Arayan Askeri Savcılık'tan Binbaşı Sullivan'dı. "Arşivde üç saat geçirdim ve korkanm senin teorin çürüdü," dedi. "Koca Dog'un iddiası on altı yıl önce mahkemeye taşınmamış. Hatta o zamandan bu yana gündeme dahi gelmemiş."

Reacher bir an için duraksadı.

"Tamam," dedi. "Anlaşıldı. Denediğin için teşekkürler." "Şimdi de güzel haberi duymak ister misin?"

Güzel haber mi var?

"Konu mahkemeye taşınmamış. Ama epey derinlemesine incelenmiş."

"Ve?"

"İddianın sahte olduğu kararı çıkmış. Baştan sona sahteymiş."

58A BÖLÜM

Sullivan, "Binleri senin için gerçekten varım yoğunu ortaya koydu," dedi. "Çok saygı duyulan biri olmalısın, binbaşı. Bu yapılanların sınıfla bir alakası yokmuş. Tazminat peşine düşen avukatlara karşı yeni bir politika da çıkarılmamış. Konu tamamen seninle ilgiliymiş. Birisi adını temize çıkarmak istemiş." "Kim?"

"İşin asıl zorlu kısmı 135. Askeri İnzibat'tan bir yüzbaşı tarafından yapılmış. Adı Granger."

"Erkek mi, kadın mı?"

"Batı Yakası'ndan bir erkek. Don Granger."

"Adını hiç duymadım."

"Hazırladığı bütün notları Garber adında bir tümgenerale iletmiş."

"Leon Garber," dedi Reacher. "Benim rehberim sayılırdı. Ona çok şey borçluyum. Belli ki borcum sandığımdan çokmuş."

"Sanınm öyle. Bütün operasyonu kendisi idare etmiş olmalı. Sen de onun gözde evlatlanndan biri olmalısın. Çünkü cidden büyük bir çaba sarf edilmiş. Granger'a da borçlusun. O da senin için canla başla çalıştı ve başkalarının gözden kaçırdığı önemli bir hususu yakaladı."

"Hikaye neymiş?"

"Sizin birlikten şikayetçi olanların sayısı epey çok olurmuş. Sizin de en standart yaklaşımınız kulağınızın üstüne yatıp bütün şikayetçilerin zaman içinde şikayetlerinden vazgeçmeleri yönündeymiş. Sıklıkla da böyle olurmuş. Ama şikayet geri çekilmezse, savunmaya gider, tarihi belli olmayan uzun davalara dönermiş. Bu konu da bu şekilde yıllarca sürüncemede kalmış. Sonra bu işten paçayı sıyıranlar, ironik bir şekilde, yeniden sorun çıkarmaya başlamış. Dosyanda sadece sana karşı ortaya atılmış ve kanıtlanmamış iddialar varmış. Çoğu da saçma sapan iddialarmış. Doğal olarak göz ardı edilmiş ama bazılan sıra dışı iddialarmış. Terfi heyeti bu iddialan görmüş. Sonra da ateş olmayan yerden duman çıkarmaya başlamış. İnsanlar üzerine düşmeyince mevzu büyümeye başlamış. Koca Dog'un şikayeti içlerinde en kötü olanmış. Sanınm General Garber, böylesi zehirli bir iddianın göz ardı edilmesine müsaade etmemiş. Oysa incelemese konu kendi kendine tarihin tozlu sayfalanna gömülebilirmiş. General, bu şikayetin senin kayıtlannda ve dosyanda kalmasını istememiş. Bu işi biraz tekinsiz bulmuş."

"Bana gelip açıkça sorabilirmiş."

"Granger da kendisine neden böyle yapmadığını sormuş." "Yanıtı ne olmuş?"

"Garber, böyle bir suç işlemiş olabileceğini düşünmüş. Ama bunu senden açık açık duymak istememiş." "Gerçekten mi?"

"Los Angeles sokaklarında satılan SAWTan görünce üzülmüş ve öfkelenmiş olabileceğini düşünmüş."

"O konu benim değil, Los Angeles Polis Departmam'mn sorunuydu. Ben sadece bu işten sorumlu kişinin adını öğrenmeye çalışıyordum."

"Öğrendin de ama Garber, bu bilgiyi ne şekilde elde ettiğinden emin olamamış."

Asla Geri Dönme 413 "Sonrasında da tek kelime etmedi."

"Avukatın ofisini basıp kafasına bir kurşun sıkmandan korkmuş." /

"Bak işife bunu yapabilirmişim."

"O hgrfde Garber zeki bir adammış. Kusursuz bir strateji izlemiş. Granger'yi işin

başına getirip midesini bulandıran iki konudan bahsetmiş. Bunlardan ilki Koca Dog, İkincisi de avukatmış. Fakat hiçbir yerde açık bulamamış. Adamın dayak yemeden dakikalar önce seninle birlikte olduğunu biliyormuş. Ortada bir de yeminli beyan olunca sıkışıp kalmış. Senin gibi düşünüp bir başkası ya da başkaları yapmıştır demiş. Daha önce iş yaptığı ama sattığı mallardan memnun kalmayan müşterilerinin yollayabileceği adamlardan şüphelenmiş. Bu da ortada bir çete var demektir. Ya Rodriguez gibi Latinlerden oluşan ya da siyahilerden oluşan bir çete. Ama kendi başına bir ilerleme kat edememiş. O yüzden bir sonraki durak olarak Los Angeles Polis Departmanı'nda gitmiş. Fakat oradaki polislerden de bir şey öğrenememiş. Granger, bu yanıtı nihai bir karar olarak değerlendirmemiş. Çünkü o zamanlar bazı polisler, yabancılarla çeteler hakkında görüşmekten kaçınırdı. Çünkü söz konusu yabancının gazeteci olabileceğini ve çeteler üzerinden ırkçı söylemlere yönelebileceklerini düşünürlerdi. Bu yüzden Granger, kendi kendine yeniden çete mevzusuna odaklanmış. O dönemin silahlı ve tehlikeli gruplarını araştırmış. Başlangıç noktası o olmuş. Kimseyi bulamamış. Son çete suçunun işlenmesinin üzerinden yetmiş iki saat geçmiş. Bu da Granger'ın ilk olarak Los Angeles'ta çetelerin gücünü yitirdiği yönünde bir çıkarım yapmasına yol açmış. En iyisi başka yerlere bakmak deyip araştırmayı genişletmiş ama şansı yaver gitmemiş. Garber, onu dosyadan çekmek üzereymiş. Tam o anda Granger gözden kaçırılan hususun ne olduğunu fark etmiş."

Tumer, başı yastıkta telefondan gelen konuşmaları din-

lerken birdenbire, "Yetmiş iki saat boyunca hiç suç kaydı olmamış çünkü Los Angeles polisi tüm çete suçlan kayıtlannı temizlemiş," dedi. "Muhtemelen Halkla İlişkiler Departman-lanndan gelen tavsiye üzerine yapmışlardır. Yoksa ortada öyle büyük suçlar olacağından değil."

"Haklısınız, binbaşı," dedi Sullivan. "Ama devriye gezen polislerin not defterleri hâlâ suçlara ilişkin detaylarla doluymuş. Granger, bir komiser yardımcısını kenara çekip sıkıştırınca gerçek hikaye ortaya çıkmış. Gerçi o da epey tuhaf bir hikayeymiş. Reacher aynldıktan yaklaşık yirmi dakika sonra El Segundo'dan beş siyahi adam çıkıp gelmiş ve Koca Dog'u kendi evinin bahçesinde dövmeye başlamış. Komşulanndan biri polis çağırmış ve Los Angeles Polis Departmanı gelmiş. Onlar da kavganın son bir dakikasına tanıklık etmişler. Sonra görevlerini yapıp El Segundo'dan adamları tutuklamışlar. Koca Dog'u hastaneye götüren de

devriye polisiymiş. Ama tutuklama esnasında aşırı güç kullanımı yaşanmış ve birkaç ciddi yaralanma vakası olmuş. O yüzden hazırlanan rapor yeniden elden geçirilmiş ve prosedüre uygun görünmeyen her şey sümen altı edilmiş. Bölge sorumluları tedbirli olalım demişler ve bütün olayı kayıtlardan çıkarmışlar. Belki de tedbir değildi. Belki ortada prosedüre uygun olması gereken hiçbir şey yoktu."

Reacher, "Yani adamı dövdüğümü iddia eden yeminli bir beyan var ama gerçekte Los Angeles Polis Departmanı kimin kimi dövdüğünü kendi gözleriyle görmüş, öyle mi?" diye sordu.

"Granger, devriye polislerinin not defterlerinin fotokopisini çekmiş. Hepsi arşivlerimizde."

"Koca Dog'un bulduğu avukatta da ne cesaret varmış." "Sandığından da beter. A Planı, konuya bodoslama girip Los Angeles Polis Departmanı'na dava açmakmış. Neden olmasın? Herkes yapıyor nasıl olsa. Granger, bir gece avukatın

Ventura Bulvan'ndaki ofisinde inceleme yapıyormuş. Senin-kine benzer taslak bir yeminli beyan bulmuş. Fakat o beyanda, senin adınıı[A] yazdığı her alanda Los Angeles Polis Departmanı yazıyormuş. İronik olan bu iddiayı kanıtlayamıyor olmalarıymış. Çürçfcü Los Angeles Polis Departmanı, o gün o bölgeye hiç gitmediklerini gayet rahat bir şekilde kanıtlayabilirmiş. Çünkü bütün kayıtlarının içeriği ile oynamışlar. Bu pürüz ortaya çıkınca avukat hemen B Planı'na geçmiş. Ki bu da Ordu oluyor. Tamamen sahte ve kriminal bir iddia ve sağlam bir gerekçe ile yola çıkmış. Los Angeles Polis Departmanı, raporların içeriği ile oynadık diye bir itirafta bulunmayacağına göre avukat onların ebediyen sessiz kalacaklarına eminmiş. Koca Dog da bu işten para kazanmak istiyormuş ve El Segundo'dan gelen adamlardan şikayetçi olsa onlardan hiçbir kazanç elde edemeyeceğinin farkındaymış. O yüzden Sam Amca'nın kapısını çalmaya karar vermişler."

"Granger bu olayı nasıl sonuçlandırmış?"

"Çok titiz davranması gerekmiş. Çünkü Los Angeles Polis Departmanı'nm kamuoyuna karşı mahcup duruma düşmesini istememiş. Askeri Savcılık'ta bir tanıdığı varmış ve o da Barolar Birliği'nden birini tanıyormuş. Bir araya gelip avukata karşı bir dosya oluşturmuşlar. Granger, adama yeni bir yeminli beyan yazdırıp ilk suçlamanın tamamen sahte olduğunu ve kendisinin işin aslını bildiğine ve tanıklık edeceğine dair yemin ettirmiş. Bu arada bu belge de hâlâ arşivde ve sahte olanın hemen yanında. Sonra Granger avukatın dudağını yarmış."

"Bunu da arşive eklemiş mi?"

"Görünüşe göre ani bir saldırıya karşı kendini müdafaa etmiş."

"Olası bir durum. Peki, Albay Moorcroft nasıl?" "Tehlikeyi atlattı ama iyi değil."

"Kendisini tekrar görürsen selamlarımı ilet lütfen. Ayrıca bu gece harcadığın bunca emek için çok teşekkür ederim." "Sana bir özür borçluyum, binbaşı," dedi Sullivan.

"Hayır, değilsin," diye yanıtladı Reacher.

"Teşekkür ederim. Ama bana hâlâ otuz dolar borcun var." Reacher, zihninde TumerT canlandırdı. Berryville, Virgi-nia'daki hırdavatçı dükkanında, yeni pantolonunu giymiş halde dikiliyordu. Üzerinde Reacher'm gömleği vardı ve gömlek arkadan neredeyse dizlerine değecekti. "Hayatımda sahip olduğum en güzel otuz dolardı," dedi.

Kutlama için bildikleri en iyi yöntemi kullandılar ama sonrasında yeniden uykuya dalmak için vakit epey geçmişti. O yüzden kalkıp duş aldılar ve Tumer, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Bir fark yok," dedi Reacher.

"Nasıl olmaz?"

"Böyle bir suç işlemediğimi biliyordum. O yüzden benim için yeni bir şey olmadı. Dolayısıyla da bir rahatlama yaşamadım. Çünkü daha en baştan bu meseleyi ciddiye almamıştım. İnsanların ne düşündüğünü umursamam."

"Benim düşündüklerimi de mi?"

"Sen, benim suçlu olmadığımı biliyordun. Tıpkı benim senin 100 bin dolarlık bir rüşvet almadığını bildiğim gibi." "Sullivan'ın özür dilemesine memnun oldum. Ayrıca senin de özre gerek olmadığını söylemen çok inceydi."

"İncelik olsun diye yapmadım," dedi Reacher. "Gerçekleri söylüyordum. Özür dilemesine gerek yoktu. Çünkü ilk çıkarımı doğruydu. Ben de ilk olarak bu suçu

ben işlemedim dememeliydim. Ne de olsa az kalsın adamı yerle bir edecektim. Yeminli beyanda yazanları gerçeğe döndürmeme bir dakika kalmıştı. Fakat bunun sebebi Los Angeles sokaklarına saçı-

lan SAW'lar değildi. O konuda hiç kaygılanmadım. SAW'lan kullanmak güç ve eğitim gerektirir. Bakımlarının iyi yapılması önemlidi[A] Bu aletler düşmanına değil, dostuna gider. O adamlar da sbkaklardaki satıcılar gibi midir? Değildir. Tahminime gör/ SAW'lan bir kez ateşleyip sonrasında da filika demiri olarak kullanmışlardır. Beni asıl sinirlendiren diğer materyaller oldu. Çift tuzaklı mayınlar ve el bombalan. Onlan kullanmak için uzmanlık gerekmez. Ama şehirde kullanılma-lan halinde çokça sivil zayiata yol açar. Oradan geçen masum insanlar ve çocuklar. O pislik herif bu mallar sayesinde bir servet kazanıyordu ve hepsini de fahişelere yatınyor, günde yirmi tane Big Mac menü yiyordu."

Tumer, "Hadi gidip kahvaltı yapalım," dedi. "Sonra da buraya geri dönmeyelim. Otantiklik, heyecanını yitirmeye başladı."

Diş fırçalanm ceplerine kaldınp ceketlerini giydiler. Otoparka çıktılar. Sokak lambalan, gökyüzünden daha aydınlıktı. Arabalan da bıraktıklan yerde, beş park yeri ötedeydi.

Üzerinde de bir şey yazıyordu.

Ön camdaki tozlu tabakanın üzerine yazılmıştı. Biri parmağıyla iki kelime yazmıştı. Toplamda dokuz harften oluşan, tamamı büyük harfli ve düzgün yazılmış iki kelime. Noktalama işaretleri dahi düşünülmüş ve şu not bırakılmıştı: KIZ NEREDE?

59. BÖLÜM

Samantha Dayton, genelde olduğu üzere erkenden uyandı ve çatı katından aşağı uzanan dar merdivenlerden inip oturma odasının penceresinden dışarıyı kontrol etti. Hummer gitmişti. Muhtemelen gecenin bir yansı gitmiş ve avukatın bürosu önündeki nöbeti devralmıştı. Onun yerine mor renkli Dodge Charger gelmişti ki bu araba da bir polis arabası olamayacak kadar havalıydı. Ne olursa olsun bir polis arabasıydı ve bu gerçeği unutmaması gerekiyordu. Genel manada en azından. Teknik açıdan bir federal ajana ait bir araç olmalı diye düşündü. Narkotik Büro; Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu ya da FBI. Şoförü tanıdı.

Artık rotasyonu çözmüş sayılırdı. Yolun aşağısında da küçük beyaz araba duruyordu. Hep durduğu yerde. İşte bu araba tam bir gizemdi. Çünkü polis arabası değildi. Muhtemelen kiralıktı. LAX Havaalanı'ndaki Hertz ya da Avis firmalarından kiralanmış olmalıydı. Oysa Narkotik Büro; Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu ya da FBI'm Los Angeles ofisleri vardı. Büyük ekipleri ve büyük arabaları da. Bu yüzden küçük beyaz araba, bu operasyona katılacak kadar önemli ama kendi Los Angeles ofislerini açamayacak kadar küçük bir kuruma aitti. Arabadaki adam buraya uçakla gelmiş olmalıydı. D.C.'den gelmiş olabilirdi. Çünkü bu tür gizemli kurumlar hep oradaydı.

Asla Geri Dönme 419

Duşunu aldı ve giyindi. En sevdiği siyah pantolonunu ve en sevdiği kot ceketini seçti ama içinde yeni aldığı bir mavi tişört vardı. Dpğal olarak mavi ayakkabılar giydi. Saçlarını taradı ve dışa/ıdaki manzaraya bir kez daha baktı. Sıfır saati dediği an yaklaşıyordu. Beyaz araba günde iki kez yerinden ayrılıyordu. Tahminlerine göre tuvalete gitmek ve yemek yemek içindi. Hummer ile Charger da günde dört kez yer değiştiriyordu. Fakat görünen o ki bu kurumlar kendi aralarında koordinasyon sağlamıyordu. Çünkü günde bir kez, sabahın erken saatlerine denk gelecek zamanda bütün arabalar aynı anda ortadan kayboluyordu. Yaklaşık yirmi dakika sürüyordu. Ortada sıfır ajan olduğu için bu ana sıfır saati adını vermişti. Cadde yeniden eski haline döndü. Mantık ya da matematik sorusu gibi, x sayıda araba ve Y sayıda lokasyonu, z sürede gözetim altında tutmak gerekiyordu. Buradan yola çıkılsa ciddi bir sonuca ulaşılabilirdi.

Dışarıya bakınca küçük beyaz arabanın çoktan gittiğini gördü. Sonra Charger yola koyuldu ve kız arabanın gidişini izledi. Yavaşça hareket edip uzaklaştı. Cadde sakindi. Eski haline döndü. Sıfır saati gelmişti.

Reacher, bu sabah yürüttüğü mantığın üzerinden bir kez daha geçti: 75. Askeri İnzibat ve FBI, evi izliyordu. Eve gelecek bir yabancı olması ihtimaline karşı alarm durumundalardı. Ben oraya gitmeyeceğim. Shrago da gitmeyecek. Çünkü ikimiz de içeri giremeyiz.

"Blöf yapıyor," dedi. "Aklımızı karıştırmaya ve bizi kendi tuzağına düşürmeye çalışıyor. Hepsi bu. Kızın yanma bile yaklaşamaz."

Tumer, "Emin misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Oraya gidemeyiz. Sullivan işleri resmiyete dökene kadar 420 Lee Child

hâlâ arananlar listesindesin. Ben zaten muhtemelen sonsuza dek o listede kalacağım."

"Bir kere gidebiliriz."

"Gidemeyiz. Arabayı dün bir kez gördüler. Belki de iki kez. Tutuklanmamız ne kızın işine yarar, ne de bizim."

"Başka bir araba alırız. Burbank Havaalanı'ndan. Shrago'nun yeni arabadan haberdar olması bir saat kadar sürer. O kadarlık bir süre de bizim işimizi görür."

Kahvaltı her zaman için büyük bir sorun olmuştu. Evde asla bir şey olmazdı. Zaten annesi de sabahlan geç kalkardı. Yorgun ve stresli olurdu. Mutfaktan gelecek gürültülerden hoşlanmayacağı belliydi. O yüzden kahvaltı için keşif yapması gerekiyordu. Keşif kelimesini çok seviyordu. Latince karşılığı olan expedition kelimesindeki ex ön eki dışarısı ve ped ön eki de ayak anlamına geliyordu. Tıpkı pedal, pedikür ve yaya kelimesinin Latincesi olan pedestrian gibi. Hepsini bir araya getirince kelimenin yaya olarak dışan çıkmak anlamına geldiği çıkanmmı yapıyordu. O da genelde böyle yapıyordu. Çünkü on beş olmasına kısa bir süre kalmış on dört yaşında bir genç kız olarak henüz araba kullanamıyordu.

Araba kullanmak için can atıyordu. Araba kullanmak büyük bir avantaj olacaktı. Çünkü keşif alanını genişletebilirdi. Araba ile kahvaltı için Burbank, Glendale ya da Pasadena'ya gidebilirdi. Hatta belki Beverly Hills'e. Fakat yaya olunca seçenekleri Vineland'in güneyindeki lokanta ya da Vineland'in kuzeyinde, avukatın bürosuna yakın kafe ile sınırlı kalıyordu. Hepsi bu kadardı. Çünkü diğer yemek seçenekleri tacos, que-sadillas ya da Vietnam mutfağıydı. Bu yerlerin hiçbiri kahvaltı için açık olmazdı. Bu da epey can sıkıcıydı.

Normal koşullarda.

Fakat bu sabah önemsemiyordu. Çünkü federal ajanlar da Asla Geri Dönme 421

aynı sınırlı seçeneklere sahipti. Bu da onları bulması için işini kolaylaştıracaktı. Yüzde elli-yüzde elli şansı vardı. Yazı tura atmak gibi. YAazı turayı iyi attığını umut etti. Çünkü Reacher adındaki iri /dam, konuşmaya gönüllü gibi duruyordu. Anlattıklarını difilemeye değerdi. Çünkü o da bu olayın içindeydi. Kıdemli

birine benziyordu. Acil çağrılar gelince apar topar gitmek zorunda kalmıştı. Ayrıca küçük kulaklı adam hakkında da bilgi vermişti.

Peki, yazı mı tura mı?

Mavi kapıyı kapattı ve yürümeye başladı.

Eski Range Rover T kiralık otopark sahasının dışında, park edilirse çekiciler tarafından alınacağı uyarının yapıldığı bir cepte bıraktılar. Sonra araç kiralama kuyruğunda Phoenix'ten yeni gelmiş beyaz saçlı bir çiftin arkasına geçtiler. Sıra onlara geldiğinde Baldacci'nin ehliyetini ve kredi kartını kullanarak orta büyüklükte bir sedan seçtiler. Bir sürü imzanın ve isim soyisim baş harfiyle paraf atmanın ardından arabanın anahtarını alabildiler. Söz konusu araba beyaz bir Ford'du. Yeni yıkandığı için üzerinden sular damlıyordu. Üstü kapalı bir parka çekilmişti. Dikkat çekmeyen ve anonim bir araçtı. Bu yüzden de ihtiyaçları karşılamak için yeterliydi. Fakat pencerelerindeki film yeşil renkliydi ve modem bir hava katıyordu. Range Rover'ın pencerelerindeki opak plastik çarşaflarla alakası yoktu. Ford kullanmak biraz farklı gelecekti. Arabanın içi sadece gün ışığında ya da parlak bir ışık yansıdığında görün-meyecekti. Belki de hiç görünmezdi.

Tumer, haritalarını aldı ve mümkün olan son bloğa kadar Vineland Bulvan'ndan uzak duracak bir rota belirledi. Gün aydınlanmıştı ve bütün tazeliği ile onları karşılıyordu. Trafik sakindi. Saat epey erkendi. Burbank'ten çıkıp küçük ara caddelere daldılar. Çoğunlukla ofis binalarının olduğu yerlerden

geçiyorlardı. Kuzey Hollywood'a geldiler ve Vineland'in doğusundan çevre yoluna çıktılar. Çaprazdan yanaşacak şekilde kızın mahallesine doğru gidiyorlardı. Yeşil film camlar ardında kendilerini çıplak ve korunmasız hissediyorlardı.

"Bir kez geçeceğiz," dedi Tumer. "Yavaş, sabit bir hızda ve caddenin sonuna kadar durmaksızın. Hiçbir şekilde durmuyoruz. Normal görünüyor, kanun koruyucu kurumlar ait araçların yanından geçerken sakinliğimizi bozmuyoruz. Bir terslik fark edersek, caddenin sonuna vardığımızda bir şey düşünürüz. Evin önünde tuzağa düşmeyelim. Tamam mı?"

"Anlaşıldı," dedi Reacher.

İlk köşeden döndüler ve manavın önünden, tekerleri olmayan arabanın yanından geçtiler. Sonra sola döndüler ve ardından sağ yapıp kızın caddesine çıktılar. Uzun, düz ve normal bir caddeydi. Arabalar dip dibe park halinde olduğundan, tamamen metal yığınından oluşma bir şerit yaratmışlardı. Her iki tarafta da. Arabaların metali, gün ışıklarını selamlıyordu.

Tumer, "FBI ileride sağda," dedi. "Mor renkli Dodge Charger."

"Anlaşıldı," dedi Reacher.

"Ayrıca soldaki sıranın sonunda duran araba da Askeri İnzibat'ın."

"Anlaşıldı," dedi Reacher yeniden.

"Ev normal görünüyor."

Gerçekten de öyleydi. Bütünlüğüne zarar gelmemiş, sakin ve içindekiler hâlâ uykudaymış gibi. Ön kapı ve bütün pencereler kapalıydı. Eski iki kapılı kırmızı spor araba yerinden kıpırdamamıştı.

Yola devam ettiler.

Tumer, "Şu ana dek gördüğümüz arabaların hepsinin içi boş. Shrago'dan iz yok. Yanlış alarm."

İlerlediler ve yavaş yavaş, sabit hızda yol aldılar. Caddenin sonuna kadar geldiler. Endişelenecek bir şey görmediler.

Romeo, Juli aradı ve "Başka bir araba kiraladılar," dedi. "Beyaz bir Ford. Burbank Havaalanı'ndan işlem yapıldı." Juliet, "Neden?" diye sordu. "Bizden saklanamayacaklan-nı biliyor olmalan lazım."

"FBI ve Askeri İnzibat'tan saklanıyorlar. Araba değiştirmek mantıklı bir taktik."

"Beyaz bir Ford mu dedin? Hemen Shrago'ya ileteyim." "Onda bir ilerleme var mı?"

"Ses çıkmadı."

Romeo, "Dur bir dakika," dedi.

"Ne oldu?"

"Baldacci'nin kredi kartında yeni bir hareketlilik var. Long Beach'teki beyefendi, Range Rover için iki günlük kira bedeli daha işletti. Bu da araba değiştirmedikleri anlamına gelir. Bir araba daha kiraladılar. Yani ikiye ayrıldılar. Ayrı hareket edecekler. Akıllıca. İkiye karşı bir konumundalar. Avantajlarını kullanıyorlar. Shrago'yu haberdar et."

Mahallenin güneyinden turlayıp Vineland'in kuzeyine çıktılar. Lokantanın olduğu yere. Beyaz Ford işini iyi yapıyordu. Kimsenin dikkatini çekmemişti. Fark edilmez, anonim ve görünmezdi. Hava gibi. Transparan pencereleri hariç ideal bir araçtı.

Lokantanın işleri, sabahın bu saatine göre iyiydi. İşçiler, kendilerini bekleyen uzun bir güne başlamadan önce vücutlarına yakıt takviyesi yapıyorlardı. İronik hipsterlar ortada yoktu. Kız da yoktu. Buna da şaşırmamak gerekirdi. Çünkü buranın müdavimi olmasına ve neredeyse her öğünü burada

'Hadi, gidip Jtahvaltı yapalım," dedi Reacher.

yemesine rağmen saat çok erkendi. Reacher, on dört yaşındaki kızlar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Fakat sabah erken uyanmanın yaşam tarzlarının olmazsa olmaz on tercihi arasında olduğunu düşünmüyordu. Arthur adındaki adam tezgahın arkasındaydı. Esmer garson da etrafta

koşturup duruyordu. Yoğun bir saatte gelmişlerdi. Belki devir vardiya-sındaydı ve gece geç saatte alıp sabah erken saatte bırakıyordu. Sarışın ortada yoktu. Belki o da sadece günün en kalabalık saatlerinde çalışıyordu. Öğle yemeğinden hemen önce başlıyor ve akşam yemeğinden sonra paydos diyordu.

Sağ taraftaki koltuklu son bölmeye geçtiler. Tam kızın şu an boş duran taburesinin arkasına denk gelmişlerdi. Genç bir komi masalarına su getirdi ve esmer garson da kahve servisi yaptı. Tumer, omlet sipariş etti. Reacher da pankek istedi. Yemeklerini beğenerek yediler ve biraz oyalanıp beklediler. Kız gelmedi. Diğer müşteriler zaman içinde lokantadan ayrıldı ve yenileri geldi. İşçilerin yerini ofis çalışanları ve serbest meslek erbapları aldı. Onların verdikleri

siparişler daha hafif ve daha az kaloriliydi. Sofra adapları da ocağa kömür atar gibi büyük büyük hareketlerden ibaretti. Reacher, dört fincan kahve içti. Tumer pes etti. Kız gelmiyordu.

Reacher ayağa kalktı ve kızın oturması gereken boş tabureye geçti. Arthur adındaki adam, Reacher'm hareketlerini izledi ve iyi bir garson gibi baş selamı verip Birazdan yanına geleceğim, mesajını iletti. Reacher bekledi. Bu esnada Arthur kahve ve portakal suyu servisi yaptı, masalara tabak taşıdı, sipariş aldı ve söz verdiği üzere Reacher'm yanma geldi. "Sa-mantha burada mı kahvaltı yapıyor?" diye sordu Reacher.

Adam da "Çoğu günler," dedi.

"Saat kaçta gelir?"

"Bu bilgiyi sana verdiğimde kırk yaşını göremeden toprağa girersin desem ayıp mı etmiş olurum?"

"Ayıp olmaz, cömert davranmış olursun."

"Bazıları zamanımız kötü diyor ama bence zamanda bir den faz] oru soran adamlarda. Bazıları bu durumu fark eder ve bir ş er yapmak ister. Mesela soru sorma görevini onlar devralır."

"Öyle de yapmalılar," dedi Reacher. "Ama kim öldü de seni bu akımın öncüsü yaptı?"

"Soruyu bana sordun."

"Onunla konuşmaktan keyif aldım ve yeniden konuşmak isterim."

"Hiç de güven tazeleyici bir açıklama olmadı."

"Yasal bir konuda fazlaca meraklı davranıyor. Yasal konular ve merak genelde iyi bir kombinasyon oluşturmazlar." "Caddesinde olan bitenlerle mi ilgili?"

"Ona bazı bilgiler verip bu işten uzak duracağına dair söz vermesini isterim diye düşündüm."

"Sen emniyetten misin?"

"Hayır, tatile geldim. Ya buraya gelecektim ya da Tahiti'ye gidecektim."

"Bazı bilgileri duymak için çok küçük."

"Bence de."

Yetkili biri misin?

"Nefes alıp veriyor muyum?"

"Sam sabahları erken kalkar. Şimdiye kadar çoktan gelmesi gerekirdi. Sanırım bugün gelmeyecek." sorun yok./Sorun, on dört yaşında bir kız hakkında gereğin-

60. BÖLÜM

Reacher, Baldacci'nin nakit parası ile hesabı ödedi ve yeniden Ford'a bindiklerinde Tumer, "Ya bugün evde kahvaltı yaptı ya da kahvaltı yapmamayı tercih etti," dedi. "Genç bir kız. Tutarlı olmasını beklememek lazım."

"Neredeyse bütün öğünlerini burada geçirdiğini söyledi." "Her öğünde kesinlikle burada olduğu anlamına gelmiyor." "Adam çoğu zaman gelir dedi."

"O da her gün anlamına gelmez."

"Peki, neden bugün gelmemezlik etsin? Meraklı bir kız ve benim ona bilgi sağlayacak bir kaynak olduğumu düşünüyor." "Neden senin lokantada olacağını düşünsün?"

"Emniyet mensuplarının da yemek yemesi lazım." "Avukatın bürosunun oradaki kafeye de gitmiş olabilirdin. İki lokasyon seçeneği olduğunu biliyordu."

"Gidip baksak iyi olur."

"Çok zor. Caddeden bir şey göremeyiz. Yaya olarak da gidemeyiz. Ayrıca kız erken kalkıyor. Çoktan gelip gitmiştir." "Evinin oradan bir kez daha geçelim."

"Bir şey öğrenemeyiz ki. Kapı kapalı. Bizim de X-ray görüşümüz yok."

"Shrago dışarıda bir yerlerde."

Tumer, "Hadi, gidip yokuş başındaki yerimizden bakalım," dedi.

"Gündüz vakti, beyaz bir arabadayken mi?" diye sordu Reacher.

"Sadece on rjakika. Kuşkularımızın bir kısmını elemiş oluruz."

Gün ışığında dürbünler harika işliyordu. Yaklaştırdıkları görseller çok net ve canlı görünüyordu. Reacher her detayı görebiliyordu. Caddeyi, küçük beyaz arabayı, mor Dodge'u, evin mavi ön kapısını. Ama bir hareketlilik yoktu. Her şey sakindi. Sıradan güneşli bir gündü. Ve neredeyse bütün pusu kurma girişimlerinde olduğu gibi bu da sıkıcı ve olaysız geçiyordu. Shrago'dan iz yoktu. Park halindeki arabaların bazıları boyanmış ya da kör edici reflektörlerle donatılmıştı. Ama hiçbiri kiralık bir araç olabilecek kadar sade değildi. Kiralık olabilecek kadar sade arabalar da boştu.

"Burada değil," dedi Tumer.

"Keşke kızın burada olduğundan emin olabilsek", diye yanıtladı Reacher.

O esnada telefonu çaldı. Virginia'dan Yüzbaşı Edmonds arıyordu. "Shrago hakkında yeni bir dosya daha buldum," dedi. "Beş yıl öncesine ait. Onun Ortadoğu'ya gönderilmemesi için çıkarılan kararda tartışmalı bir durum olmuş. Aynı anda iki savaşta birden çarpışıyoruz, çok sayıda insanla karşı kar-şıyayız, yüzlerce insan gönüllü olarak orduya katlıyor, Milli Muhafız Teşkilatı bir göreve çıktığında yıllarca dönmüyor ve bu durumda Irak'a ya da Afganistan'a gidemeyen deli fişek bir adama maaş ödeme fikri absürt gelmiş. İlk olarak kendisine gönüllü olarak ordudan ayrılma seçeneği sunulmuş.

Fakat tutkulu bir savunma yapıp onun da fikirlerinin dinlenmesini talep etmiş. Sonunda mevzu İKTM'ye kadar gelmiş ve İnsan Kaynaklarından Kurmay Başkanı Yardımcısının asistanına ulaşmış. Bu kişi de Shrago'nun lehine karar almış."

"Ve?" dedi Reacher.

"Aynı Asistan aynı zamanda vekaleten komutanlık görevindeymiş. Morgan'ı bir

yıl sonra Fort Bragg'a yollayan da o olmuş."

"İlginç."

"Bence de. Bu yüzden aradım. Shrago ona borçlu. Morgan da adamın elindeki bir piyon gibi."

"Adı neymiş bu adamın?"

"Crew Scully."

"Nasıl bir isim bu böyle?"

"New England, asilzade ismi."

"Şimdi neredeymiş?"

"Terfi almış. Şu anda Kurmay Başkanı Yardımcısı." "Sorumluluk alanı ne?"

"Personel," dedi Edmonds. "İnsan Kaynaklan kontrolü. Teknik açıdan bakıldığında benim de patronum oluyor."

"Bu hafta Morgan'ı 100. Birlik'e kim göndermiş?" "Scully'nin komutan yardımcısıdır herhalde. Tabii işler de-ğişmediyse."

"Bu konuyu bir araştmr mısın? Aynca Scully'nin Ulusal Güvenlik Sistemi'ne erişimi olup olmadığına da bakar mısın?" "Olacağını sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum," dedi Reacher. Aramayı sonlandırdı ve caddeye bakmaya devam etti.

Juliet, Romeo'yu aradı. Çünkü bazı sorumluluklar onun üzerindeydi. "Shrago, ayn ayn hareket etmediklerini söyledi. Kiralık araç otoparkına bakmış. Bir çekicinin gelip Range Rover'ı çektiğini görmüş."

"Onların aptallığı. Tek araba kullanmak onları kısıtlar. Bizim de avantajımıza olur."

"Konu o değil. Range Rover, Baldacci'nin kredi kartı üzerine kayıtlı. Çekicinin

parasını ve günlük kirasını ödemek zorundayız. güzümüze bir tokat daha indirdiler."

"Shrag6 başka ne görmüş?"

"Çok/yaklaşmış. Kız evden çıkmış. Etrafta yürüyormuş. Yakınında kimse yokmuş. Uygun yeri bulmayı bekliyor."

"Onlara mesajı nasıl iletecek?"

"Lokanta aracılığıyla. Oraya iki kez gittiler. Arthur ismindeki beyefendi gerektiğinde mesajımızı iletmeye gönüllü olacaktır."

Tumer'ın on dakikası neredeyse kırk dakikaya çıktı. Ama hiçbir şey olmadı. Ne arka ne de ön cephelerinde. "Gitmemiz lazım," dedi.

"Nereye?" diye sordu Reacher.

"Sadece sür. Rastgele. Evine yakın bölgelerde kal. Çünkü kız dışarı çıktıysa yürüyordun Sadece ana caddelerdedir. Çünkü yürüyor. Shrago da bu düşünce içindedir."

Böylece motoru çalıştırıp 134 numaralı yola çıktılar ve hemen o yoldan sapıp Vineland'i blok blok aramaya koyuldular. Yalnızca evin olduğu caddeye girmiyorlardı. Bu riski almamayı tercih ettiler. Blokların çoğu üç yüz metre uzunluğunda ve altmış metre de genişliğindeydi. Bu da 3,21 kilometrelik çapı olan bir dairede yaklaşık 121 metrelik yollar olduğu ve toplamda 144 kilometrelik bir alanı taramak zorunda kalacakları anlamına geliyordu. Tam olarak bu şekilde hesaplanmıyor da olabilirdi. Çünkü bazı bloklar iki kat daha genişti ve otoban cepleri ile yokuşlar arazinin büyük bir kısmını kaplıyordu. Bazı yollar henüz inşa edilmemişti. O nedenle yaklaşık 96 kilometrelik bir alanı tarayacaklardı. Sabit hızla giderlerse üç saatte tamamlayabilirlerdi. Hareketsiz kalma hali, tesadüfen karşılaşma ihtimallerini arttırıyordu. Mekan ve zaman kavramı bu şekilde çalışmıyordu. Ama hareket halinde olmak iyi geliyordu.

İlk bir saatte hiçbir şey görmediler. Sadece kaldırımlar, çukurlar, ağaçlar, evler, dükkanlar ve park halindeki yüzlerce araba. Gördükleri insan sayısı da iki elin

parmaklarını geçmezdi. Herkese dikkatle baktılar. Ama hiçbiri aradıkları kız değildi. Ve hiçbiri Shrago değildi. Onlar gibi ağır ağır dolanan başka bir araba daha görmediler. Çoğu, bir yerden bir diğerine gidiyordu. Masum ve normal hareketlerde, makul bir hızda ve zaman zaman gaza dokunarak geçip gidiyorlardı. Bu yüzden ikinci saatlerine girdiklerinde siyah bir BMW yüz metre ileride yanan kırmızı ışıkta durmayıp yola devam edince ve aksi yönden gelen eski bir Porsche'ye çarpınca neşeleri yerine geldi. Motorlardan dumanlar yükseldi ve hemen bir grup insan olay mahallinde toplandı. Reacher sola döndü ve olay, görüş açısından çıktı. Sonra rastgele bir yola saha saptı ve açıyı yakaladı. Bir polis arabası da gelip alandaki yerini almıştı. Işıkları yanıp sönüyordu. Üç farklı yoldan daha dönünce ikinci polis arabasını ve yaklaşmakta olan ambulansı gördü.

Onun dışında görülecek bir şey yoktu. Hem de hiçbir şey. Yarım saat sonra Tumer, "Hadi, gidip erkenden öğle yemeğimizi yiyelim," dedi. "Çünkü kahvaltısını erken yapmışsa kızın da tercihi bu yönde olabilir. Belki de henüz kahvaltısını yapmamıştır."

"Lokantaya mı?" diye sordu Reacher.

"Galiba. Neredeyse bütün öğünlerini orada yiyen bir kız, öğünlerden birini atlar ama peş peşe iki öğün atlamaz gibi geliyor."

Labirentin içinde geçecek bir yol bulup mahallenin kuzeyinden Vineland'e katıldılar. Eski lokantayı görene dek güney yönünde ilerlediler. Sol taraflarında kalan lokanta, gün ışığında dikkat çekici ve ışıl ışıl duruyordu.

Ve aradıkları kız da Vineland'e gelmek üzere karşıdan karşıya geçiyordu.

/

61. BÖLÜM

Juliet, Romeo'yu aradı ve "Korkarım ki başarılı olamadık. Şansımız yaver gitmedi. Görevi tamamlamak için kızı arabasının yakınına getirmesi gerekiyordu. Hatta hemen yanına. Caddelerde çığlık atan bir kızı sürükleyemezdi. Özellikle de araba ile aralarındaki mesafe uzunsa. O yüzden hızlı hızlı ilerledi ve arabasını park etti. Sonra yaya olarak geri döndü ve kızın arkasına geçti. Her şey gayet iyi gidiyordu. Kızı arabanın yanından geçirecek düzeneği kurmuştu. Sadece yirmi metre daha gitmeleri

gerekecekti. Tam o esnada aptalın biri kırmızı ışıkta geçti ve hafif hasarlı bir trafik kazasına sebep oldu. Birden çok sayıda insan oraya toplandı ve bir polis arabası geldi. Ardından bir polis arabası daha geldi. Shrago doğal olarak onca kalabalığın ve Los Angeles Polis Departmanı'nın önünde bir şey yapamadı. Kız bir süre olan biteni izledi. Sonra yürümeye devam etti. Shrago da kızın gitmesine müsaade etti. Çünkü hem arabasını o kalabalık arasından geçirip ilerleyemeyecekti, hem de kalabalıktan sıyrılıp ilerlediğinde kızı kaybetti ve bir daha bulamadı."

Romeo, "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Baştan başlıyor. Kızın gittiği her yeri izleyecek. Evi, avukatın bürosunu, lokantayı. Başka bir yerde yeniden deneyecek."

"Bu mevzunun Kaliforniya'da kapatılması lazım. İkilinin eve geri dönmesine müsaade edemeyiz."

Reacher yavaşladı ve kızın kendisinden elli metre kadar önde gitmesini sağladı. Sonra direksiyonu kırdı ve kızın peşinden lokantanın otoparkına girdi. Kız lokantadan içeri girerken Reacher da arabayı park etti. Tumer da, "Seninle birlikte içeri girmeli miyim?" diye sordu.

"Evet," dedi Reacher. "Gelmeni istiyorum."

İçeri girdiler. Daha önceki gibi hemen kapının içinde beklediler. Lokanta geçen akşam göründüğünden farksızdı. Sarışın garson görevinin başına geçmiş ve lokantanın sol kanadını devralmıştı. Uzun zamandır yorgunluktan perişan olan esmer garson ise sağ taraftan sorumluydu. Arthur tezgahın arkasında dikiliyor, kız da tezgahtaki son taburede oturuyordu. Sarışın garson, daha önce de yaptığı gibi, aynı boş gülümseme ile geldi ve Reacher sağ taraftaki oturma bölmesini işaret etti. Tam kızın taburesinin arkasında olan. Sarışın garson, İkiliyi esmer garsona yönlendirdi. Esmer de bu duruma pek sevinmiş görünmüyordu. Masaya doğru yürüdüler ve yerlerini seçip oturdular. Reacher yine sırtını lokantaya verecek şekilde oturmuştu. Tumer atomik aydınlatmalara bakıyordu. Kız, altmış metre uzaklarında ve onlara sırtı dönük şekilde oturuyordu.

Fakat ikisini de aynadan izliyordu.

Reacher kızın aynadaki yansımasına el salladı ve hem merhaba hem de gel ve bize katıl demeye çalıştı. Kızın yüzü Noel ağacı misali ışıl ışıl oldu. Taburesinden kalktı ve Arthur Ta göz göze gelerek başparmağıyla Reacher'm masasını işaret etti. Ben yine oraya geçiyorum mesajı verdi. Tumer yana kaydı ve kız gidip onun yanma oturdu. Üçü yan yana gelince samimi bir üçgen oluşturdular.

Reacher, "Samantha Dayton, seni Susan TumerTa tanıştırayım. Susan Tumer, bu da Samantha Dayton."

Kız vinil koltukta hafif yana kaydı ve TumerTa el sıkıştı. Sonra da "Ohun asistanı mısın?" diye sordu. "Hayır,j/dedi Tumer. "Onun Birlik KomutanTyım." "Amma da havalı. Hangi kurum?"

"Askeri İnzibat."

Harika. Diğerleri kim?

Sadece biz ve FBI.

"Operasyonu siz mi yönetiyorsunuz, onlar mı?"

"Tabii ki biz."

"O zaman beyaz arabadaki sizin adamınız, öyle mi?" "Evet, bizden."

"Nereden uçtu buraya?"

"Söylerim ama sonra seni öldürmem gerekir."

Kız kahkaha attı ve çok mutlu görünüyordu. İçeriden bilgi almayı başarmış, kadın bir komutanla tanışmış ve şakalar yapmaya başlamıştı. "O zaman ortaya çıkmasını beklediğiniz adam da mı askeri personel? Sonsuza dek ortadan kaybolmadan önce ailesine veda etmeye gelecek bir asker kaçağı mı? Ama öyle olsa, ailesi neden avukat tutsun ki? Yoksa avukat adamın mı? Adam ajan mı? Çok kıdemli bir subay, yaşlı ve seçkin biri ama feci halde kırgın mı? Sahip olduğu gizli bilgileri mi satıyor?"

Reacher, "Bugün birilerini gördün mü?" diye sordu. "Dünkülerle aynı insanlar."

"Kendi başına gezen bir adam görmedin mi?"

"Kulakları kesik adam bugün kendi başınaydı. Kiralık bir arabada. Partneri hastalanmış olabilir." "Nerede gördün?"

"Arabasıyla Vineland'e geldi. Ben kahvaltı için kafeye gitmiştim. Avukatın bürosuna yakın olan kafe. Gerçi avuka-

tın olayla ilgisini de konuşmak lazım. Burada üçgen bir ilişki var, değil mi? Ve biz avukatın kim için çalıştığını bilmiyoruz. Komşu için de olabilir, asker için de. Belki de ikisi için birden çalışıyordun Hoş, bunu nasıl başanr bilemiyorum. Ya da neden böyle bir işe girer anlayamıyorum."

Reacher, "Saat kaçta kahvaltı yaptın?" diye sordu. "Erkendi. Ajanlar ayrıldıktan sonra."

"Ayrıldılar mı?"

"Yirmi dakikalığına. Bu bir rutin oldu artık. Daha iyi koordine olmalısınız. Herkes aynı anda görev yerini terk ediyor ve arada bir boşluk oluyor."

"Kötü olmuş."

"Benim için iyi. Böylece onlara görünmeden evden çıkabiliyorum. Akşam eve döndüğümde hepsi şaşkına dönüyor. Çünkü benim hâlâ içeride olduğumu sanıyorlar."

"Bu sabah da mı öyle yaptın?"

"Her sabah öyle yapıyorum."

"Kulakları kesik adam senin sabah çıkışını gördü mü?" "Sanmıyorum."

"Başka bir yerde gördü mü seni?"

"Zannetmiyorum. Kalabalığa karışmaya çalışıyordum. Onun yüzünden değil de sizin adamlarınız yüzünden. O esnada kendisini görmedim. Ama sonra arabasını

bir kez daha gördüm. Trafik kazasının olduğu yerde park halindeydi." Reacher, "O adamdan uzak durmalısın," dedi.

"Biliyorum. Dün de söylemiştin. Ama bütün gün evde otu-ramam."

Tumer bir an için duraksadı ve "O evde ne kadar zamandır yaşıyorsun?" diye sordu.

"Hep orada yaşadım sanırım. Başka bir evde kaldığımızı hatırlamıyorum. Hatta o evde doğduğuma eminim diyebilirim. Hep öyle demezler mi? Aslında evde doğmamışlardır. Ben de evde

doğmadım tabii ki. Hastanede doğdum. Ama hastane çıkışı o eve getirildim. Günümüzde bu deyişin de anlamı bu şekilde güncellenmiş oldu.,Ne de olsa doğum işleri tamamen kurumsallaştı." Tumer,/'Daha önce bir arabada yaşadın mı?" diye sordu bu kez. /

"Ne tuhaf bir som."

"Bize anlatabilirsin. İnsanların besin zincirinde üst sıralara çıkmak için neler yapabileceğini biliriz." "Kim o insanlar?"

"Bir sürü insan. Benim asıl anlatmak istediğim, böyle bir şey yaşadıysan bizim seni yargılamayacağımızdı aslında." "Başım dertte mi?"

"Hayır," dedi Reacher. "Başın dertte değil. Sadece bazı şeyleri kontrol ediyoruz. Annenin adı ne mesela?"

"Annemin mi başı dertte?"

"Kimsenin başı dertte değil. Senin caddede ikamet eden kimsenin değil hatta. Konu diğer adamla ilgili."

"Annemi mi tanıyor? Aman Tanrım! Siz, bizi mi izliyorsunuz? Adamın gelip annemle görüşmesini mi bekliyorsunuz?" "Adım adım gidelim," dedi Reacher. "Annenin adı ne? Ve evet, tezgah altındaki Colt Python'u unutmuş değilim." "Annemin adı Candice Dayton."

"O halde, kendisiyle tanışmak isterim."

"Neden? Şüpheliler arasında mı?"

"Hayır, kişisel bir mesele."

"Nasıl olur?"

"Aradıkları adam benim. Anneni tanıdığımı sanıyorlar." "Sen mi?"

"Evet, ben."

"Annemi tanımıyorsun ki."

"Yüz yüze gelirsek kendisini tanıyacağımı ya da onun beni tanıyacağını düşünüyorlar."

"O seni tanımaz. Sen de onu."

"Bu kadar emin olmak güç. Denemeden bilemeyiz."

"Bana güven."

"Çok isterdim." "Bayım, size gayet kendimden emin bir şekilde annemi tanımadığınızı, onun da sizi tanımadığını söyleyebilirim."

"Beni daha önce görmediğin için mi? Burada yıllar yıllar öncesinden bahsediyoruz. Belki de sen doğmadan öncesinden." "Kendisini ne kadar yakından tanıdığınız düşünülüyor?" "Birbirimizi görünce tanıyacak kadar."

"O zaman annemi tanımıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sence neden sürekli olarak burada yemek yiyorum?" "Burayı sevdiğin için mi?"

"Çünkü yemekleri bedava yiyorum. Çünkü annem burada çalışıyor. İşte, tam şurada. Sarışın olan. Şimdiye dek iki kez karşılaştınız ve dönüp yüzüne bile bakmadın. O da sana bakmadı. Siz birbirinizi tanımıyorsunuz."

/

62. BÖLÜM

Reacher koltuğun kenanna kadar kaydı ve başını arkaya çevirip baktı. Sarışın garson meşguldü. Sola gidiyor, sağa gidiyor, yüzüne düşen saçı gözünden çekiyor, elini üstüne siliyor, sipariş alıyordu.

Reacher da bu kadını tanımıyordu.

"Daha önce Kore'de bulunmuş mu?" diye sordu.

"Bir tuhaf soru daha," dedi kız.

"Nesi tuhaf?"

"Annemi tamsaydm, tuhaf olduğunu bilirdin."

"Nasıl yani?"

"Onun bu stresli ve fedakar kadın tavrının altında yaptığı bir seyahat dışında hayatında hiç Los Angeles Bölgesi'ni terk etmemiş oluşu yatıyor. O seyahatte de erkek arkadaşı kendisini Vegas'a götürmüş ama otelin parasını bile ödeyememiş. Annemin pasaportu bile yok."

"Emin misin?"

"Bu yüzden saçını boyuyor. Burası Güney Kaliforniya. Hiçbir resmi evrakı yok."

"Evraka ihtiyacı yok."

"Kayıt dışı bir vatandaş statüsünde. Bunu açıklamak uzun sürüyor."

438 Lee Child "İyi mi peki?"

"Planladığı ve hayal ettiği hayat bu değil tabii."

"Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi kız. "Benim için endişelenme."

Reacher hiçbir şey söylemedi ve o esnada Arthur omzunun gerisinde kalan kör noktadan çıkageldi. Eğildi ve çocuğun kulağına bir şeyler fısıldadı. Ama onun fısıltı sandığı şey diğerleri tarafından anlaşılabiliyordu. Şöyle söyledi: Bu hanımefendi ve beyefendinin, başka bir beyefendi ile görüşmesi gerekiyor. Kız hemen ayağa kalktı. Heyecanlıydı ve kendisinin boşalttığı yeri olayların kalbinde görev yapan kıdemli bir ajanın devralacağını bildiği için havalarda uçuyordu. Arthur gözden kayboldu ve çocuk da peşinden gitti. Onun boşalttığı yer de anında doldu. Masaya gelen kişi, dirseklerini masaya dayayarak yüzünde bir zafer ifadesiyle Reacher'a baktı.

Bu gelen Kıdemli Sorgu Subayı Pete Espin'di.

Reacher, Tumer'a baktı ve Tumer da başını iki yana salladı. Bu da Espin'in en az iki adamı olduğu ve muhtemelen silahlı ve yakınlarda olduğu anlamına geliyordu. Espin koltuğa rahatça oturdu. Sonra ellerini kavuşturdu ve bir dizi kart karıştırır gibi hareketler yaptı. "Kızın babası sen değilsin," dedi.

"Öyleymiş," dedi Reacher.

"Eğlence olsun diye bir araştırayım dedim. Dışişleri Bakanlığı, Bayan Dayton'ın hiç pasaport sahibi olmadığını söyledi. Savunma Bakanlığı da hiçbir belgede kendisinin Kore'ye giriş yaptığına dair bir bilgi yer almadığını belirtti. Ben de biraz daha araştırdım ve avukatın internette bir şeyler sattığını gördüm. Senin istediğini yazan her türlü dokümanı hazırlayabileceğini söylüyordu. Bir alana bir bedava yaptığı gibi ister kağıda basıp veriyor isterse inandırıcı farklı unsurları sürece dahil edebiliyordu. Böyle bir vakada inandırıcı diğer unsurlar

gerçek kadınlar, gerçek çocuklar ve gerçeğin birebir kopyası doğum belgeleri olabiliyordu. Üstelik bu adam, bu işi yapan tek kişi de değildi. Bu işten çok para kazanan vardı. Çok da büyük bir env anter. Belirli bir tarihte doğmuş bir çocuk mu arıyorsun'yİstediğini seçebilirsin."

"Yeminli beyanı kim satın almış?"

"Adının Romeo olduğunu söylemiş ama ödediği para sahte çıkmış. Fakat ödeme Cayman Adalan'ndan gelmiş."

"Romeo bu satın alma işini ne zaman yapmış?"

"Binbaşı Tumer'm tutuklandığı sabah. Anında teslim seçeneğini tercih etmiş. Adamlara isimleri, mekanlan ve tarihleri veriyorsun, onlar da şablon üstünden gerekli tüm belgeleri hazır ediyorlar. İstersen belge bile yükleyebiliyorsun. Dokümanlar bilgisayarda hazırlanıyor ve e-posta ile teslim ediliyor. Fotokopi gibi görünüyorlar. Candice Dayton, çocuğun doğum tarihi dolayısıyla seçilmiş. Avukat, burada yemek yediği için kadının garson olduğunu biliyormuş. Adının kullanılmasına izin verdiği için yüz dolar almış. Doğum tarihi ne kadar aptalca hesaplanmış. Fark etmiş miydin? Red Cloud'da olduğun dönemin tam ortasına denk düşüyor. Günü gününe. Bu da adamın doğal biyolojik yollarla çalışmak yerine takvim üzerinde hesap yaptığı anlamına geliyor."

"Güzel bir nokta yakalamışsın," dedi Reacher.

"Bu yüzden de başın beladan kurtuldu."

"İyi de daha en baştan niye belaya bulaştı ki? Asıl soru bu. Bu soruma yanıt verebilecek misin? Romeo neden o yeminli beyanı satın almış?"

Espin bir şey söylemedi.

"Ayrıca Romeo gerçekte kim?" diye sordu Reacher.

Yanıt gelmedi.

Tumer, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Tutuklusunuz," dedi Espin.

440 Lee Child "Reacher da mı?"

"Olumlu."

"Askeri Başsavcılıksan Binbaşı Sullivan'ı aramalısınız." "Beni ilk o aradı. Koca Dog suda boğulmuş ve ölü bulunmuş ama Reacher, Dyer'daki hücreye adım attığı andan şu ana kadar yaklaşık yüz farklı suç işledi. Bunlann bilgisine sahibiz. Belki sayısı daha fazladır. Bu suçlar arasında bir kişinin yasadışı yollarla hücreye kapatılması, askeri cürüm ve kredi kartı dolandırıcılığı da yer alıyor."

Reacher, "Çavuş Leach aracılığıyla yolladığımız mesajımızı aldın mı?" diye sordu.

"Benim kendimi aşmamı istemişsiniz."

"Sen olsan daha başka ne yapardın diye sormak istedim." "Sisteme güvenirdim."

"Saçmalık."

"Hele hele masumsam, kesin sisteme güvenirdim."

"Ben masum muydum?"

"Başlarda," dedi Espin.

Reacher da "Sorumu yanıtlamadın," diye karşılık verdi. "Romeo, o yeminli beyanı neden satın aldı?" "Bilmiyorum."

"Dog'u yeniden dışarı salan Romeo olabilir mi?" "Olabilir."

"Neden yapsın bunu? Diğer mesele ne? Şu iki sahte beyan. Onların amacı neydi? Neyi hedefliyorlardı?"

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Sen zeki bir adamsın."

"Romeo, senin kaçmanı istedi."

"Neden Romeo benim kaçmamı istesin ki?"

"Çünkü sen Binbaşı Tumer'ın işlerine karışıyordun."

"Bu durumda Binbaşı Tumer'ın işleri ne anlama geliyor? Tumer suçluysa, Romeo benim tanık olarak orada olmamı is-

temeli. Benim jüri karşısına çıkıp olan biten her şeyi anlatmamı istemeli."

Espip bir an duraksadı. Sonra, "Sizi geri götürmek üzere emir alflım," dedi. "İkinizi birden. Geri kalanı beni aşar." "Bunun bir kurgu olduğunu biliyorsun," dedi Reacher. "Romeo'nun Cayman Adaları'nda parası olduğunu sen söyledin. Binbaşı Tumer'ın hesabını kendisi bizzat açtırdı. Bunu anlamak için uzay bilimci

olmaya gerek yok. Sen bundan daha iyi tezgahlar görmüşsündür. Bu yaşananlar aptallar için dolandırıcılık rehberi gibi bir şey. O yüzden eninde sonunda patlayacağı kesin. Muhtemelen bugün yarın ortaya çıkar. Çünkü Tumer ve ben aptal değiliz. Onların evlerini başlarına yıkacağız. Bu da sana bir seçenek sunuyor aslında. Ya bizi son zamanların en büyük zaferini kazanmamıza günler kala eli kelepçeli halde yuvaya geri döndüren kurye olursun, ya da aklını kullanır ve ortalık yatıştığında terfi alıp nereye gitmek istediğini düşünmeye başlarsın."

"Nereye gitmeliyim sence?"

"Burada olmaman gerek, Espin."

Espin başını iki yana salladı. "İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Eve eli kolu boş dönemem."

"Sana bir şeyler verebiliriz."

"Ne gibi şeyler?"

"Sadece senin yöneteceğin bir operasyon sonunda gerçekleşecek tutuklama. Madalya kazandıracak kadar kararlı bir çalışma yürütebilir, bütün deliklerin içine girebilir, sonra da kocaman bir pastanın üstünü şekerli krema ile kaplayabilirsin. Kaplama her zaman pastanın en tatlı ve en görünen yeri olmuştur."

"Bu satış pazarlama broşürü metninden daha fazlasına ihtiyacım var."

"Birisi Albay Moorcroft'u öldüresiye dövdü ve sanıyorum

ki bunu yapanın ben olmadığımı çoktan çözdün. Peki, kim yaptı? Çok büyük bir oluşumun eski bir üyesini ele geçirecek ve dikkatleri onun üstüne çekerek alt tarafta yürüyen siyasi işlerin sessiz sedasız çözülmesine imkan sağlayacaksın."

"Bu eski üyeyi nerede bulurum?"

"Belirli bir süre görev yerini terk eden ve terk ettiği saatlerde nerede olduğu açıklanamayan birini araman lazım."

"Ve?"

"Birinin Moorcroft'u kahvaltı salonunda çıktığı andan itibaren takip ettiğini ve

zorla ya da iknayla arabasına aldığım fark edeceksin. Bunu yapmanın başka bir yolu olmadığını göreceksin. Ve bunu yapanın bir astsubay olmadığını çözeceksin. Çünkü kahvaltı salonu Subay Misafirhanesi'nde. O yüzden de gözlerin bir subay arayacak."

"İsmini biliyor musun?"

"Morgan. Moorcroft'u dövdüren o. Adamların eline bizzat kendisi teslim etti. Kirli sepetini bir karıştır bakalım. Kendisinin doğrudan şiddet uyguladığını zannetmiyorum ama olay yaşanırken çok yakınında olduğuna bahse girerim."

"O saatlerde görev yerinde değil miydi?"

"Pentagon'da olduğunu iddia ediyor. Karargahta olmadığı sağlam belgelerle kayıt altına alındı. Bu kayıtlar güvenilir kaynaklardır. Ayrıca Pentagon da kayıt tutar. Pentagon kayıtlarına ulaşmak zor olur ve seni çok çalıştırır ama bire on bahse girerim ki adam o gün orada değildi."

Emin misin?

"Morgan küçük ve kapsamlı bir grubun üyesi. Bildiğimiz kadarıyla grubun bir ucunda Fort Bragg'da bir lojistik birliğinde görev yapan dört astsubay ve diğer ucunda da iki kurmay başkanı yardımcısı var."

"Yanılıyorsan başımız büyük derde girer."

"Biliyorum."

"İki üst düzey mi var diyorsun?"

"Birinin Ulusal Güvenlik Sistemine erişimi var. Diğerinin Espin yanıt vermedi.

Reacher, "Bu işlerde hep yarı yarıya ihtimal vardır. Yazı tura atmak gibi. Ya yanılıyorumdur ya da haklıyımdır. Ya bizi geri götürürsün ya da götürmezsin. Üst düzeyler ya dedikleri gibi dürüsttür, ya da değildir. Hep yarı yarıya. Biri ya da diğeri doğru olmak zorunda."

"Ve sen de bu karan verecek kadar tarafsızsın, öyle mi?" "Hayır, tarafsız filan

değilim. Onları uykulannda kıstmp kafa derilerini yüzmek istiyorum. Ama benim öfkeli oluşum, onlann masum olduğu anlamına gelmez."

"İsimlerini biliyor musun?"

"Şu ana kadar birini öğrenebildim. Crew Scully."

"Ne biçim bir isim bu böyle?"

"New England asilzadesi ismiymiş."

"Eminim Kara Harp Okulu çıkışlıdır."

"Ben de Kara Harp Okulu'ndanım ama böyle aptal bir ismim yok."

"Bahse girerim çok da zengindir."

"Hapiste yatan çok sayıda zengin insan var."

"Diğeri kimmiş?"

"Bilmiyoruz."

"Crew Scully'nin hazırlık okulundan en yakın arkadaşıdır herhalde. Bu tip adamlar kankalanndan ayrılmaz."

"Olabilir," dedi Reacher.

"Morgan'ı ben hallederim," dedi Espin. "Ve Binbaşı Tur-ner da diğer adamları yakalar, tamam mı?" "Gazetelerde senin için özel sayı çıkaracaklar." yok." j

>ük derde girer."

"Bu adamların sözde amaçlan neymiş?"

Tumer her şeyi baştan sona anlattı. İkincil pazarlardan kazanılan paradan başlayıp tuhaf plakalı eski pikaplara, bagajdaki nakit paralardan ordu konteynerlerindeki nakit paralara, ordunun kamyonetlerindeki konteynerlerin içeriğinden dağlara yapılan sevkiyat ve sonrasında alınan paranın gizlice

yüklenmesine, son olarak da tüm bu paranın Kuzey Carolina'da-ki dört adam tarafından yine gizlice boşaltılıp başka bir yere aktarılmasına kadar her şeyi anlattı. Bunların arkasında silah satışı geçmişiyle ordunun arşivine girmiş bir Afgan yerlisi ile onu koordine ve muhtemelen de zengin eden iki Kurmay Başkanı Yardımcısı olduğunu belirtti. Bu iki yetkili isim, söz konusu dolandırıcılığı tamamen kendi başlarına kurgulamış olabilir ya da olamaz konusunda da fikirlerini beyan etti. Espin, "Ben de ciddi ciddi bir teoriniz var sanmıştım," dedi.

/

63. BOLUM

Espin, "Bu anlattıklarınız mümkün olamaz," dedi. "Amerikan ordusu geçmişinden büyük dersler çıkardı, binbaşı. Hem de çok uzun zaman önce. Artık ataşları bile sayar hale geldik. Her şeyin barkodu var. Her şey bombaya ve her türlü patlamaya karşı dayanıklı bilgisayarlarda kayıtlı. Önem arz eden her sahada özel Askeri İnzibat birliklerimiz var. Bizdeki kontrol listeleri, köpeklerin üstündeki pirelerden çok. Artık envanter kaybımız olmuyor. İnanın bana. O eski usul kaos numaraları geride kaldı. Çoraplardan biri delik çıksa bile karargaha iade edilmesi zorunlu tutuluyor. Bir mermi kaybolsa, ilgili birlikte öyle bir kıyamet kopuyor ki göğe yükselen tozu dumanı buradan izliyoruz. Bu dedikleriniz artık yaşanmıyor, efendim." Tumer hiçbir şey söylemedi.

Reacher, "Ama alenen yaşanan bir şeyler var," dedi. "Sen de biliyorsun."

"Diniyorum. Neler yaşandığını anlatın o zaman."

"Metro Polisleri'nden Dedektif Podolski ile görüşün. Morgan, çok kritik bir zamanda görev yerinde değildi."

"Hâlâ verebildiğiniz tek isim Morgan mı?"

"Onu içeri almaya değer. Beni bile iki sahte suçlama ile içeri aldığınıza göre."

"Görünüşe göre Morgan'm değeri düştü. Çünkü ortada kendisine komplo kurma durumu var gibi geldi bana."

"Bir şeyler oluyor," dedi Reacher. "Sahte banka hesapları, sahte yasal belgeler, adam dövme, bizi takip eden dört tuhaf tip. Bunlar komplo kurmanın ötesinde şeyler. Her şey olup bittiğinde bu söylediklerimizin değeri anlaşılacaktır. Hep öyle olmuştur. Bazı şeylerin öneminin sonradan anlaşılmasına bayılırım. Çünkü zeki adamların sonradan anlamasına gerek olmaz. Onlar her şeyi baştan beri bilir."

"Dehşet bir kumar bu," dedi Espin.

"Her zaman yarı yarıya ihtimal vardır, Pete. Yazı tura gibi. Morgan ya değerlidir ya da değildir. Bir şeyler oluyordur ya da olmuyordur. Sen ya sıradan bir kuryesindir ya da olayları önceden görüp yakasına yeni bir madalya daha takmaya hazır bir adamsındır."

Espin bir şey demedi.

Reacher, "Artık yazı tura atma zamanı, Pete," dedi. "Yazı mı tura mı?" "Bir planın var mı?"

"D.C.'ye geri dönüyoruz. Bizi götürmene gerek yok. Zaten gidecektik."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

"Morgan, D.C.'de."

"Yalnız Morgan değil, hepsi orada."

Espin, "Dönüş yolculuğunu beraber yapabilir miyiz?" diye sordu.

"Bize uyar," dedi Reacher. "Ama sadece sen. Başka kimse gelmeyecek."

"Neden?"

"Adamlarım bir gün daha burada bırakmanı istiyorum. Fort Bragg dörtlüsünün sonuncusu hâlâ buralarda dolanıyor.

Kızı yem olarak kullanabileceğini sanıyor. O yüzden kızı korumanızı istiyorum

Benim kızım olmayabilir ama iyi bir çocuk. Muht[A]fnelen iyiliği de benden olmayışından kaynaklanıyordur." j

"Samrım adamlarım bir gün daha kalabilir."

"Yakın koruma istiyorum ama göze çarpmasınlar. Kızı korkutmayın. Sizin için de alıştırma olur. Çünkü olan biten teoriden ibaret değil ve yakında daha çok çalışmanız gerekecek. Adamın istediği biziz.

Hangi uçağa bineceğimizi öğrenecek. Çünkü bu bilgiyi Romeo bizzat iletecek. Bu da adamın hemen peşimizden D.C.'ye geleceği anlamına gelir. Hatta aynı uçağa bile binebilir."

Espin bir şey söylemedi.

"Kararını ver, asker," dedi Reacher.

"Kararımı vermeme gerek yok," dedi Espin. "Yaptığın teklife bakılırsa karar vermek için önümde altı saat var."

"Ama karar vermen lazım."

"Doksan dakika sonra LAX Havaalanı, Delta terminali," dedi Espin. Standart piyade el işaretleri ile Reacher'm nerede olduklarını göremediği adamlarını geri çekti ve oturduğu yerden kalkıp yürüdü gitti.

Reacher ve Tumer da bir dakika sonra onun peşinden çıktı. Kız, annesinin sorumlu olduğu kısımda bir tabureye oturmuştu. Arthur'a ne anlatıyorsa, adam yüzünde bir gülümseme ile dinliyordu. Reacher yürüyüp giderken bakışlarını kızdan ayırmadı. Bacakları, kollan, dizleri, dirsekleri, kot ceketi, pantolonu, yeni mavi tişörtü, ona uygun mavi ayakkabılan, çorapsız oluşu, bağ-cıksız oluşu, saman sansı saçlan, saçlannın sırtının yansına kadar uzamış olması, gözleri ve gülümsemesi. Baba olmak. Hep imkansız gelmişti. Nobel Ödülü'nü kazanmak ya da Dünya Kupası'nda oynamak gibi. Baba olmak Reacher'a göre değildi.

Arabaya bindiklerinde, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Tumer.

"Bir değişiklik yok," dedi. "Önceden bir çocuğum yoktu ve şimdi de yok."

"Olsa ne yapardın?"

"Bunun düşünmenin bir önemi yok artık."

"İyi misin?"

"Sanırım baba olma fikrine alışmaya başlamıştım. Kızı da sevdim. Onunla ortak noktalarımız olabilirdi. Ki bu da cidden çok tuhaf. İnsanlar çift yaratılırmış. Hatta kan bağlan olmasa bile."

"Sence uluyan kurt kızı korkutur mu?"

"Bence kız ona hayran."

"Belki de kan bağınız vardır. Önceki hayattan kalma." Reacher, lokantanın küçük pencereleri sayesinde kıza son bir kez baktı ve yola koyulup Vineland'in güneyine doğru ilerledi. Kız da artık görüş açısından çıkmıştı.

LAX, 101'den 110 numaralı yola bağlandıktan sonra El Se-gundo Bulvan'na geçip devam etmeleri sayesinde hemen karşılarına çıkacaktı. Ancak Espin'in kendilerine tanıdığı doksan dakikalık süre ucu ucuna yetebilirdi. Çünkü çevre yolu trafiği yavaş ilerliyordu. Edmonds, Virginia'dan bir kez daha telefon açtı ve ikili o esnada hâlâ Hollywood Bowl'un kuzeyindeydi. Edmonds, "Morgan'ı 110. Birlik'e bizzat atayan isim Crew Scully'ymiş. Bu görevi bir başkasına devretmemiş. Genelde geçici komutanlık atamalarında vekalet verirmiş. Aynca kendisinin Ulusal Güvenlik Sistemi'ne erişimi yok."

Reacher, "Erişim izni olan bir arkadaşı var mı, bak bakalım," dedi.

"Araştırmaya başladım bile."

"Bir şey bulunca haber ver."

"Hâlâ hikayedeki iyilerin tarafındayız, değil mi?"

"Hiç şüphen olmasın," dedi Reacher ve telefonu kapattı. Trafik akıyordu ama yavaş ilerliyordu. Sanki her bir şoföre, ağır çeki/n bir film sahnesinde rol verilmişti. Tumer, "Kendi kendimizi tutuklatıyor da olabiliriz aslında," dedi.

"Uçaktan ineriz ve Espin hemen D.C. havaalanında bizi kelepçeler." "Bir şey düşünürüz," dedi Reacher. "Altı saat, uzun bir süre."

"Bir fikrin var mı?"

"Henüz yok."

"Bu adamlar profesyonel mühimmatçı. Bütün bildikleri bu." "Yüzde elli-yüzde elli, Susan. Ya doğrudur ya da yanlış." "Başka ne yapabilirler?"

"Düşünmek için altı saatimiz var."

"Bir şey bulamazsak?"

"Espin, Crew Scully ismini duydu ve adamın zengin biri olduğu çıkarımını yaptı. Ya öyleyse? Ya ikisi birden öyleyse?" "Zengin olduklarını biliyoruz."

"Ama nasıl zengin oldukları konusunda fikir yürütüyoruz. Belki de çok daha öncesinde zenginlerdi.

Hep zenginlerdi. Doğu Yakası aristokratları gibi aileden zengin olduklarım düşün." "Tamam, uçuk pembe pantolonları ile ortada dolaşan yaşlı adamlara karşı gözümü açık tutarım."

"O zaman dengeler değişebilir. Biz güçlü bir kâr anlaşması olduğu fikrine odaklanıyoruz. Bu fikre olan saplantımızı biraz hafifletebiliriz. Belki de önlerine çıkan engelleri kendi kendilerine aşabilecek durumdadırlar. Söz konusu 100 bin dolan ceplerinden ödemiş olabilirler."

"Bu bir hobi olamaz ki Reacher. Sahte banka hesapları, sahte resmi belgeler, yaşlı adamlan dövdürtme ve peşimize dört adam takma, bir hobinin ürünü olamaz."

"Katılıyorum. Bunlar hobiden öte."

"O zaman ne?"

"Bilmiyorum. Sadece sesli düşünüyorum. Önümüzdeki altı saatte bir sonuca

varabilirim."

Beyaz Ford'u Delta terminalinde kapalı bir otoparka bıraktılar ve anahtarlarını çöpe attılar. Bunun Romeo'ya epey yüklü bir kira ve hasar tazmin bedeli ödeteceğini düşünüyorlardı. Tumer, Rickard'ın Glock silahını boşalttı ve parçalara ayırdı. Sonra da parçalan dört farklı çöp bidonuna dağıttı.
Yanlış kapıdan içeri girerek yolu uzattılar. Bilet gişelerine ters taraftan ulaşmış oldular. Espin çoktan oraya gelmişti. 405 numaralı yoldan gelmiş olmalıydı. Aynca yalnız olmalıydı. Yanında kimse yoktu. Ne yanında ne de gölgesi sayılabilecek kadar yakınında. Kıpırdamadan dikiliyor, terminale çıkan ana kapılara bakıyordu. Adamın arkasından yanaştılar ve Espin arkasını döndüğünde ikiliyle burun burunaydı. Reacher, Baldacci'nin kredi kartını kullanarak üç adet birinci sınıf uçuş bileti aldı.

/

64. BOLUM

Uçağa binmeye yirmi dakika kala kapıya gittiler ve ferah bir manzarası olan bekleme bölmesindeki koltuklara oturdular. Shrago ortalarda yoktu. Zaten Reacher da onu görmeyi beklemiyordu. Los Angeles büyük bir yerdi ve ulaşım zordu. Önce bankadan para transferinin fark edilmesi ve sonra Shrago'ya haber verilmesi gerekecekti ki adam havaalanına gelebilsin. Bütün bunlar için yeterince zaman yoktu. Reacher bu yüzden kahvesini içti ve rahatladı. Yolcular uçağa alınmaya başladığında telefonu çaldı. Konuşurken uçaktaki yerine oturdu. Diğer tüm yolcular da benzer durumdaydı.

Arayan Edmonds'dı ve Virginia'daydı. "75. Askeri İnzibat şimdi Candice Dayton durumu hakkında beni bilgilendirdi." "Onu hatırlamadığımı söylemiştim."

"Özür dilerim. Daha az kuşkucu olmalıydım."

"Dert etme. Ben de neredeyse inanmaya başlamıştım." "Crew Scully'nin arkadaşlarını araştırdım." "Ve?"

"Kara Harp Okulu'nda yakın olduğu bir arkadaşı varmış. Her yere birlikte giderlermiş, beş farklı kişiye sordum ve hepsinden de aynı adamın adını aldım."

"Kimmiş?"

"Şu anda İstihbarat alanında Kurmay Başkanı Yardımcısıymış."

"Bu olur işte." "Geçmişleri birbirine yakın. Georgetown'da birbirilerine yakın bir yerlerde yaşıyorlar ve aynı kulüplere üyeler. Hatta aralannda bazı özel kulüpler de var."

"Zenginler mi?"

"Bazı insanlar gibi süper zengin değiller. Ama eski usul, rahat bir yaşantıları var. Bu tip insanları bilirsin. Rahat olmak için birkaç milyon yeter."

"Adamın adı ne?"

"Gabriel Montague."

"Benzer geçmiş konusunda haklıydın. Gabe ve Crew. Har-vard yakınında bir bar ismi gibi. Ya da üç yüz dolara yırtık pırtık kot pantolonlar aldığın bir mağazanın adı."

"Bu adamlar, devasa denecek kadar büyük hedefler, Reacher. Adeta dünya üstünde gezinen devler. Senin de elinde en ufak bir kanıt bile yok."

"Bir avukat gibi düşünüyorsun. Ki benim de şu anda bir avukata ihtiyacım var. Masum bir adamım. Yapmadığım iki şeyden ötürü beni içeri tıktıktan sonra yaşananlar yüzünden başım derde girsin istemiyorum. Kaçıp gitmiş olsaydım, tamamen beni yapmaya zorladıktan şeye boyun eğmiş olacaktım."

"Binbaşı Sullivan o konu üzerinde çalışıyor. Bütün suç-lamalann kaldmlmasım talep ediyor. Kanunsuz elde edilmiş delilleri kullanacak."

"Çabuk olmasını söyle. Şu anda yan resmi bir eskortla geri dönüyoruz. Reagan National'da bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum. Önünde yaklaşık altı saat var."

"Söylerim."

Hostes, bir anons yaparak kabin kapılarının kapanmak üzere olduğunu ve tüm elektronik cihazların kapalı konuma

getirilmesi gerektiğini belirtti. Reacher hayatında ilk defa kabin memurunun talimatına uydu ve telefonunu kapatıp cebine kaldırdı. Uçak tyarekete geçti ve taksiye başladı. Okyanus üzerinden uçarak Âağa doğru yüz seksen derecelik bir dönüş yaptı. Artık yönıı doğuya bakıyordu. Bir kez daha Santa Monica sahili üzerinden geçti ve kara üstünde uçuşuna devam ederek irtifasmı yükseltti. Böylece Kuzey Hollywood, Ventura Çevre Yolu, Vineland Bulvarı, lokanta ve mavi kapılı ev aşağılarda bir yerde ve çok çok uzaklarda kaldı. Neredeyse görünmez hale gelmişlerdi.

Birinci sınıf koltuklarda üç kişilik bir sohbet sürdürmek hiç kolay değildi. Koltuklar genişti ve bu yüzden cam kenarında koltuk, koridorun karşı tarafında kalan diğer koltuğun çok uzağında kalıyordu. Ayrıca kabin memurları da sürekli gelip gidiyor, bitmek tükenmek bilmeyen ücretsiz yiyecek ve içecek ikramını sürdürüyordu. Reacher bu sayede neden zengin olmanın, rahat olmakla özdeşleştirildiğini anlamış oldu. Yine de üç kişilik bir sohbeti yürütmek zor oluyordu. Espin nihayet dayanamadı ve ayağa kalkıp Tumer'ın koltuğunun kenarına tünedi ve Tumer da cam kenarında oturan Reacher'a doğru biraz daha sokuldu. Böylece herkes bir diğerini görebiliyor ve duyabiliyordu. Espin, "Morgan için bir tutuklama emri çıkartılmasını istersem, doğal olarak bu sözde komplonun kaynağının ne olduğunu soracaklardır. O yüzden bu uçaktan inene kadar bana sağlam bir hikaye ha-zırlasanız iyi edersiniz. Ya da bana hiçbir şey vermezsiniz ve ben de sizin özel statünüzü yeniden gözden geçiririm," dedi.

Reacher da, "İşler bu şekilde yürümez, Pete," dedi. "Burada senaryoya uygun oyuncu seçimi yapmıyoruz. Yakında bir film çekecek de değiliz. Ayrıca senin seçim yapma hakkın yok. Sana bir hikaye versek de vermesek de Reagan National'da

yollarımızı ayıracağız. Sen de yüzünde bir gülümseme ile bize el sallayacak ve güle güle diyeceksin. Ya da bacağın kırıldığı için ancak bir kapıya yaslanıp ayakta durabilecek veya tekerli sandalyeye oturmak zorunda kalacaksın. Bunlar aramızdaki ilişkinin temel kuralları. Anlaştık mı?"

"Ama elimizdeki bütün bilgiyi paylaşıyoruz, değil mi?" diye sordu Espin.

"Tabii ki. Mesela Yüzbaşı Edmonds az evvel Crew Scully'nin çok yakın bir

dostu olduğunu ve adının da Gabriel Montague olduğunu söyledi."

"Hiç şaşırmadım. Birlikte hazırlık okuluna mı gitmişler?" "Aşağı yukarı. Her halükarda Kara Harp Okulu çıkışlılar." "Kimmiş o adam?"

"İstihbarat'ta Kurmay Başkanı Yardımcısı."

"Zaten çıkabilecekleri en yüksek statü de bu."

"Hemen hemen."

"Elinde kanıt var mı?"

"Avukatım, adamları açık edecek olursak elimizde sıfır kanıt olduğu sonucuna vardı."

"Ama sen bu iki adamın sorumlu olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Artık evet."

"Neden artıkT'

"William Shakespeare. Shakespeare Romeo ve Juliet adında bir oyun yazdı. İtibar bakımından birbirine benzer iki aile vardı bu oyunda. Bir de şanssız aşıklar. Şanssızlar çünkü Juliet bir Capulet ve Romeo da Montague ailesinden. Batı Yakası Hikayesindeki Sharks ve Jets aileleri gibi. İstersen bir ara filmi kiralayıp izleyebilirsin."

"Yani Montague'nün Romeo lakabını kullandığını mı düşünüyorsun? Bu kadar aptal olabilir mi?" "Muhtemelen bunun çok sevimli olduğunu düşünüyordur.

Açık pembe pantolon misali. Ayrıca bizim gibi insanlann Wil-liam Shakespeare'in adını dahi duymadığına inandığına bahse girerim.'y

"Avukatın haklıymış. Elinde sıfır kanıt var."

"O pir avukat. Sen değilsin. Sen elinde bozuk para ile hazır olda duran adamsın. Ya Montague Romeo'dur ya da değildir. Yüzde elli-yüzde elli."

"Senin dediğin Vegas'a gidip mortgage parasını kırmızıya yatırmak gibi bir şey."

"Teklerde şansın yaver giderse sonuç mükemmel olur." "Bunlar Kurmay Başkanı Yardımcıları,

Reacher. Emin olmak zorundasın. Attığın kurşun hedefi vurmalı."

Romeo, Juliet'i aradı ve "Eve dönüyorlar," dedi. "Birinci sınıftan üç bilet aldılar. Bu da yüzümüze inen bir başka tokat oldu. Çünkü üçüncü bilet 75. Askeri İnzibat Birliği'nden Espin'e ait. Başta İkiliyi tutukladı zannettim ama sonra düşündüm ve dedim ki, Reacher neden onun için bir bilet alsın?
Yön değiştirdiler. Tam olarak yaptıkları bu oldu. Espin artık onlardan biri."

Juliet, "Shrago, havaalanına en az bir saat uzaklıkta," dedi. "Acele etmesini söyle. American havayolu firmasına ait bir sonraki uçuşta yeri hazır."

"Reacher'ın ne kadar gerisinde kalacak?"

"İki saat."

"Bu çok uzun bir süre. Elimizde tek adam kaldı ve o da olması gerektiği yerde değil. Sanırım kaybediyoruz."

"Böyle olması en başından beri ihtimaller arasındaydı. Kendimizi ne tür bir işe bulaştırdığımızı biliyorduk. Aksilik olursa ne yapmamız gerektiğini de biliyorduk."

"Yine de uzunca bir süre hayatta kalmayı başardık."

"Bu iki saatlik boşlukta da hayatta kalmayı başaracağız.

Hiçbir şey olmayacak. Binbaşı Tumer'ın duş alması gerekecek. Kadınlarla seyahat etmek etkinliği düşürür. Sonra da Shrago'nun işi biraz olsun kolaylaşmış olacak. İkili ortaya çıkıp bizi aramaya başlayacaktır. Bizim onları aramamıza gerek yok."

Espin, konuşmanın gizlilik derecesine ve kendisinin rahatlama aralığına bağlı olarak koridorun diğer tarafındaki koltuğuna gidiyor ve sonra yeniden Tumer'ın

yanına geri geliyordu. Ne de olsa bir başkasının koltuğunun kenarına tünemek Baldacci'nin parasını ödediği kadar konforlu bir uçuşa yakışmıyordu. Uçuşun büyük kısmında koltuğunda oturdu ve kendi kendine düşündü. Tumer ve Reacher da öyle yaptı. Fakat pek başarılı olamadılar. Sonra Tumer, Espin'i geri çağırdı ve adam yerini alınca, "Emin olduğumuz bir nokta var, o da lojistik zinciri," dedi. "İki yönlü bir taşıma bandı var ve hiç durmadan çalışıyor. Şu anda boş kutu gönderiyor ve dolu kutu getiriyor. O dolu kutular da her manada kontrole uygun bir içeriğe sahip. Üzerinde delikler olan barkotlu çoraplar gibi. Bunu kabul ediyorum. Hiçbir alavere dalavere dönmüyor. Fakat biz bir şey olduğunu biliyoruz. Ya o boş kutular, boş değilse? Aşiret adamlarının üzeri barkotlu mal almadığını biliyoruz. Peki ya özel olarak kendilerine gönderilen mallan alıyorlarsa? Kargo siparişi gibi. Bu yüzden Fort Bragg'daki o dört adam bu derece önemliydi. Boş olması gereken kasalan dolduruyorlardı." Espin, "Taşıma bandının her iki tarafından da sistem kumlu," dedi.

"Eşit derecede paranoyak sistemler mi?"

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Yani bu söylediklerim gerçek olabilir mi?"

"Olabilir."

"Ama Reacher, bu adamlar için öncelikli motivasyon kay-Asla Geri Dönme 457

nağının kâr elde etmek olmadığım düşünüyor. Bu durumda mevzu daha kişisel bir hal alıyor. Belki taraf tutuyorlardır. Belki bir grujîu diğerine karşı silahlandınyorlardır. Belki Afganistan kotlusunda

uzman olduklarını düşünüyorlardır. Bu New Engjandlı adamlar kendilerini hep yan İngiliz sayar. Belki Kuzeybatı Cephesi'ndeki eski günlerini hatırlamışlardır. Belki eşi benzeri olmayan bir tecrübeye sahip olduklarına inanıyorlardır."

"Olabilir."

"Ama taşıma bandı iki taraflı. Bunu hiç unutmamalıyız. Geri dönen malzemeler arasına gizlenmiş bir şeyleri ülke içine de alıyor olabilirler. Bu da Bragg'daki adamlann önemini kanıtlar. Gizlice paketlerinden çıkanp hiçbir şey olmamış gibi içeri almaları gerekir."

"Ne gibi şeyler?"

"Eğer öncelikleri kâr elde etmek değilse, o zaman kişisel bir heves olabilir. Sanat ya da ne bileyim... Heykel veya yontma eserler olabilir. Taliban'ın parçaladığı şeyler. Seçkin bir beyefendi olsan, bu tür şeylerden hoşlanabilirdin. Onların sanat eserleri karşısında verdikleri tepkiler sınır tanımaz. Eski bir heykelin üstüne çıkacak bir değer yoktur."

"Ne gibi şeylerden bahsediyoruz mesela?"

"Çok gizli tutulması gereken kişisel zevklere sahip iki yaşlı beyefendi var karşımızda. Gizli kalmalı çünkü heyecan duydukları nesneler yasadışı. Ve hatta utanç duymaları gereken türden. Aynı zamanda çok da kazançlı. Ben böyle bir şeyden bahsettiğimizi düşünüyorum."

"Genç kızlar mı diyorsun? Genç erkekler mi? Yetimler mi?"

"Emal Zadran'm bakış açısından yaklaş olaya. Adam her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmış ve ailenin yüz karası olmuş. Sonra kendi kendini rehabilite etmiş. Kendi topluluğu içinde

yeniden saygı kazanmış. Nasıl? Birisi ona bir rol vermiş ve o da saygınlık kazanmış. Muhtemelen girişimciliğe soyunmuştur. Bir şeyler alıp satmak isteyen oldu mu gideceği ilk isim Zadran olmuş. Çünkü doğru yerde, doğru adamları tanıyor. Çoktan bağlantılarını kurmuş bile. Belki önemli bağlantıları var, belki de tesadüfen bir şeyler başarmıştır."

Espin, "Neyi alıp satmaktan bahsediyoruz?" diye sordu.

"Bunu da D.C.'de çözeceğiz," dedi Reacher. "Sen bize ister ayakta, ister sandalyede oturarak el sallayıp güle güle dedikten hemen sonra olabilir."

Yolun geri kalanında uyudular. Kabin sıcaktı ve koltuklar rahattı. Ayrıca hareket halinde olmak iyi gelmişti. Reacher, rüyasında kızı gördü ama rüyadaki kızın yaşı daha küçüktü. Üç yaşında olabilirdi. Zayıf değil, tombul bir çocuktu ve üzerinde bugün gördüğü kıyafetlerin küçükleri vardı. Ayakkabısının bağcıksız oluşuna kadar aynıydı. Nerede olduklarını bilmiyordu ama birlikte bir cadde boyunca yürüyorlardı. Kızın küçük ve yumuşak elleri, Reacher'ın dev pençesi

içinde sıcacıktı. Küçük bacakları da Reacher'a yetişmek için deli gibi koşturuyordu. Reacher, sürekli olarak omzunun üstünden arkasına bakıyordu. Bir şeyler yüzünden kaygılıydı ve kızın bir fırsat bulduğunda elinden kurtulup bağcıksız spor ayakkabıları ile kaçıp gideceğinden endişeleniyordu. Sonra kızı kucaklayabileceğini fark etti ve hemen yakaladı. Sonsuza dek kucağında tutabilirdi. Çünkü mis kokulu küçük bedeni tüy misali hafifti ve Reacher'a zerre yük olmuyordu. Birden üzerinden bir yük kalktı ve rahatladı. Rüya yavaş yavaş sona eriyordu ve Reacher da yapması gereken bir işi tam manasıyla tamamladığını hissediyordu.

Birden basınç değişti ve hostes anons yaparak tepsi bölmelerinin kapalı konuma alınmasını ve koltukların dikleştirilme-

Asla Geri Dönme 459 sini istedi. Espin, koridorun karşı tarafına baktı ve ReacherTa Tumer'ın da kendisine bakmakta olduğunu gördü. Artık bozuk parasın}'havaya fırlatmıştı. Adam karar veriyordu. Bir eskort mu olâcak, yoksa operasyonun başına mı geçecekti? Yan yanya djye düşündü Reacher. Dünyadaki diğer her şey gibi yüzde elli-yüzde elli.

Vanş pistine yaklaşmaya başladıklarında uçak birden ağır ve sessiz bir hale büründü. Kabin ekibi yerlerine geçti ve iniş tamamlandığında herkes telefonlarını açtı. Reacher da Binbaşı Sullivan'ın kendisine sesli bir mesaj bıraktığını gördü. Bir saat olmuştu mesaj geleli. Sesli mesajı dinledi ve arkadan radyo sesleri geldiğini duydu. Binbaşı mesajında şöyle söylüyordu: "Her iki sahte suçlama yüzünden sana karşı hiçbir girişimde bulunulmayacak. Şimdilik aklandın. Fakat Binbaşı Tumer hâlâ bir kaçak statüsünde. Onun durumunda hiçbir değişiklik olmadı. Uçağınız indiği andan itibaren her şey baştan başlayacak. Sen de suça yardım ve yataklık etmekle suçlanacaksın. Çok ciddi bir suçta, suçluya yardımcı olmaktan ötürü başın derde girecek. Tabii kendisini havaalanında bırakıp yanından ayrılma seçeneğine de sahipsin. Ki ben de avukatın olarak öyle yapmanı tavsiye ederim."

Reacher mesajı sildi ve Edmonds'ı aradı. Avukat hemen yanıtladı ve Reacher da, "Scully ve Montague, yedi yıl önce neredeymiş?" diye sordu.

"Bulmaya çalışırım," diye yanıtladı Edmonds.

Sonra yolcular uçaktan inmeye başladı ve ReacherTa Tur-ner için çözüme ulaşma ya da yeniden suçlu durumuna düşme ikileminde geriye sayım başladı.

65. BÖLÜM

Uçağa önce binenler, ayrılırken de ilk sırada yer alıyordu ve çıkış kapısına kadar ilerlediler. Fakat kapı henüz açılmamıştı. Saatlerini ayarladılar ve şu anda Doğu Yakası'nda saat epey ilerlemiş olmalıydı. Reacher kapıyı itti ve etrafına bakındı. Havaalanı giriş kapısında küçük bir kalabalık vardı. Durum Long Beach'teki kadar kötü değildi. Gizli görevde tebdil-i kıyafet dolaşan sadece on kadar Askeri İnzibat ve on da FBI ajanı gelmiş olmalıydı ve her iki ekip de sadece ilk otuz metrelik alana konuşlanmış olmalılardı. Reacher kapıyı tuttu ve önce Espin çıktı. Reacher, Espin'i dikkatle izliyordu. Ama Espin özellikle bililerini arıyor gibi değildi. Kimseyle göz teması kurmadı ya da herhangi bir anlama gelebilecek el işareti veya jestte bulunmadı. Sıradan bir vatandaş gibi kalabalıkların arasından ilerledi gitti. Reacher ve Tumer da peşinden gidiyordu. Bir dakika sonra daha açıklık bir alanda yeniden bir araya geldiler. Valizlerin teslim edildiği bölmeye çıkan koridordalardı. Reacher, "Sen devam et," dedi. "Biz burada kalacağız."

"Neden?" diye sordu Espin.

"Güvenliğin diğer tarafına adamlarını yerleştirmiş olabilirsin."

"Adam filan yok."

Asla Geri Dönme 461 "Yine de burada kalacağız."

"Neden?"

"Taktikşel gerekçelerle."

"Size Airnıi dört saat veriyorum."

Biz/asla bulamazsın.

"Los Angeles'ta buldum. Şu anda da tuzak filan kurmuyorum. İhtiyaç olursa sizi nerede bulacağımı biliyorum." "Morgan konusuna odaklansan iyi olur."

"Yirmi dört saat," dedi Espin ve yürüyerek uzaklaştı. Reacher ve Tumer adamın gidişini izledi.

Reacher, "Hadi, gidip kahve içelim," dedi.

Tumer da, "Burada mı kalacağız?" diye sordu.

Reacher, gelen uçuşlar panosuna baktı ve "Böylesi daha mantıklı," dedi. "İki saat sonra American havayolunun uçağı gelecek. Shrago da muhtemelen o uçakta. Uçağın kapısından çıktığı andan güvenliği geçene kadar silahsız olacak. Ona karşı bir hamlede bulunacaksak, burası en ideali."

"Hamlede bulunacak mıyız peki?"

"Hayır ama Espin'in akimda böyle bir fikir oluşsun istiyorum. Belki bir saat sonra bize verdiği sözden vazgeçer. O zaman da bizim hâlâ havaalanında olduğumuzu düşünür. Ama biz burada olmayacağız. Elimize birer bardak kahve alacağız ve onun peşinden gideceğiz."

Reacher'm deneyimlerine göre Washington D.C.'deki her başarılı mekanın olmazsa olmaz bir ortak özelliği vardır. O da, hepsinde güvenli bir harekat üssü olmasıdır. Fakat bu tip yerler nakit ödeme kabul etmez. Ortalama ve üzeri her türlü otelde ödeme kredi kartı ile yapılır. Bu durumda ya Margaret Vega'nın kartı ile ödeme yapılması gerekecekti ya da Gabriel Montague'ye konakladıkları yerin adresini açıkça ulaştıracaklardı. Tumer, adreslerini açık etmekten yanaydı. Bu sayede

Shrago yanlarına gelebilir ve kendisiyle oracıkta hesaplaşabi-lirlerdi. Fakat Reacher bu fikre katılmadı. "Neden?" diye sordu Tumer.

"Shrago'yu bizim olduğumuz yere yollarlarsa, adam ortadan kaybolur ve onlar da adamın başına ne geldiğini gayet net anlamış olur."

"Doğal olarak."

"Ona ne olduğunu bilsinler istemiyorum. Belirsiz bir durumla karşı karşıya kalmalarını istiyorum. Hem de mümkün olduğunca uzun bir süre. Bir şeyi de bilmesinler istiyorum. Boşlukta kalsınlar ve bir işaret bulabilmek için nafile umutlara kapılsınlar."

"İşte bu yüzden orduda daha çok kadın subaya ihtiyaç var. Bizim için kazanmak yeterli. Sizde ise karşı tarafın kaybettiğini onların gözüne sokma çabası var."

"Cep telefonlarını açık tutmalarını istiyorum. Hepsi bu. Olan bitenin doğruluğunu kanıtlamak için tek şansımız bu olabilir. Adamları bulmanın tek yolu bu olabilir. Shrago bilinmez bir yerlere gidip ortadan kaybolmak ve biz de onun telefonundaki numaralan almalıyız. Sonra Çavuş Leach başka birtakım arkadaştan ile iletişime geçmeli ve adamlar Shrago'dan umudu kesip telefonlannı kapatana kadar onlann nerede oldukla-nm öğrenmeliyiz."

Beyaz Saray manzaralı güzel bir otelin on ikinci katında, Margaret Vega'nm kartıyla bir oda tuttular. Odada ihtiyaç duy-duklan her şey vardı. Hatta ihtiyaç duymadıktan da bir sürü şey vardı. Tumer, yeni kıyafetler almak istiyordu ama gece yansı olmuştu ve hiçbir yer açık değildi. Uzun ve ağır ağır bir duş aldı. Sonra kalın ve yumuşak bornoza sannıp çıktı. Birlikte oturup zamanın geçmesini beklediler.

Shrago'nun uçağının inmesine yirmi dakika kala nehrin karşı kıyısına geçeceklerdi. Zaman yaklaştıkça giyindiler ve odadan çıktılar.

Romeo, Juliet'i aradı ve "Tumer kendi başına alışveriş yapmak isteyebilir diye Margaret Vega'nın kredi kartını izliyordum ve bu g$ce o kartla bir otel odası tuttuklarını gördüm."

"Ona söyle, hemen bir taksiye binip otele gitsin."

Shrago'nun terminalden çıktığını gördüler. Yirmi metre ötede bir taksidelerdi. Taksi 4,5 metre uzunluğunda ve 1,80 metre genişliğindeydi ama görünmezdi. Havaalanı taksisiydi. Shrago fark etmedi bile. O da taksi kuyruğuna girmiş ve sıranın kendisine gelmesini bekliyordu.

"İşte adam bu," dedi Reacher.

"Gördüm," dedi taksi şoförü. Taksimetre otelden bu yana çalışıyordu. Bir de yüz dolarlık bahşiş alacaktı. Ve tabii sırf eğlencesine yüz dolar daha vereceklerdi kendisine. Anlaşmaları böyleydi. Ne de olsa para onların değildi.

Şoför yavaşça cepten çıktı ve Shrago'nun taksisinden elli metre kadar geride kaldı. Adamın bindiği taksi şehrin göbeğine gidiyordu. Köprüden geçip 14. Cadde'ye çıktı. Oradan Anıt'm yanma gidip Federal Üçgen denen bölgeyi geçti. Sonra da New York Bulvan'nı geçip durdu.

Shrago taksiden indi.

Taksi uzaklaştı.

Lafayette Meydanı'na yakınlardı. O meydan da tam Beyaz Saray'ın önüydü. Yine de aralarında rahat bir iki blok vardı. Hâlâ 14. Cadde üzerindelerdi. "Burası neresi?" diye sordu Tumer.

"Görünüşe göre hiçbir yer," dedi Reacher. Çünkü Shrago yürümeye başladı. 14. Cadde üzerinden kuzeye gidiyordu ve H Caddesi'nin köşesine çıkacaktı.

Sola döndü.

telefonu iki dakika içinde açılmış 464 Lee Child

Reacher, Billy Bob'un parası ile taksiciye borcunu ödedi ve toplamda para üstü dahil üç yüz dolar harcamış oldu. İkili taksiden indi ve hızlanarak aynı köşeye ulaştı. Shrago çoktan ikinci bloğa ulaşmıştı. Hızlı gidiyordu. Lafayette MeydanTna ulaşmak üzereydi. O durumda sol tarafında bakabileceği hiçbir yer kalmayacaktı. En azından karanlıkta bir şey göremezdi. Görüp göreceği her şey sağ tarafmdaydı.

"Bizim otele gidiyor," dedi Tumer. "Yürüyerek gidiyor ki taksici onu nerede bıraktığını hatırlamasın. Montague, Vega'nm kartını da izliyormuş."

"Uçak biletini ödediğimiz günden beri. Zeki adammış. Bizi takibe her koldan devam etmiş."

"Bu da senin stratejini az da olsa etkiliyor."

"Hiçbir plan düşmanla ilk karşılaşma sonrası hayatta kalmayı başaramamıştır."

Onlar geride kaldı ama Shrago beklemedi. Doğruca otele girdi. Çözmesi gereken önemli işleri olan meşgul bir adam havası takınmıştı. Role girmişti.

"Yeni bir planın var mı?" diye sordu Tumer.

"Otelde değiliz. O da bunu fark edecektir. Sonra da yeniden dışarı çıkacaktır."

"Ve?"

"Cep telefonlarıyla ilgili ilk planı beğenmiş miydin?" "Oldukça iyiydi."

"Shrago bizi bu dertten kurtarabilir. Bizim otelde olmadığımızı anlayınca hemen patronunu arayabilir. Anında geribildirim. Belki patronu hemen haber vermesini istemiştir. Durum ne olursa olsun, otelden sonra yapması gereken işler ne seni ne de beni ilgilendirir. Biz otelde değildik. Vereceği bilgi bu olacak. Böylece o ikisi bir bilinmeze düşecek."

"Tabii Shrago ararsa."

"Yüzde elli-yüzde elli. Ya arar ya da aramaz."

Asla Geri Dönme 465

"Aradığını öğrenebilirsek, hangi yüzdelik dilimde olduğumuzu bilebiliriz."

"Otelden telefonla konuşarak çıkabilir."

"B^{A}lki de bizim boş kalan odamızdan arama yapar." "Xüzde elli-yüzde elli. Ya görürüz ya da görmeyiz. Ya biliriz ya da tahmin ederiz."

Parkın gölge ve karanlık köşelerinde beklediler. Saat 02:00 olmak üzereydi. Hava durumu da değişmemişti. Soğuk ve nemliydi. Reacher, kızın bağcıksız spor ayakkabılarını düşündü. Sıradan ayakkabılar değildi. Sonra otel güvenliğini, gece vardiyasını, sahte kimlikleri, kayıt yaptırılmasını, odaya telefon açılmasını ve giriş kartı ile üst kata çıkışı canlandırdı gözünde. Hepsi toplamda on dakika kadar sürüyordu.

Dokuz dakika geçmişti.

Shrago kapıdan dışarı çıktı.

Elinde telefon yoktu.

Tumer, "Yazı mı, tura mı Reacher?" dedi.

Reacher, gizlendiği karanlıktan çıktı ve "Çavuş Shrago," dedi. "Buraya gelmeni istiyorum. Sana verecek son dakika haberlerim var."

66. BÖLÜM

Shrago hiç kıpırdamadı. H Caddesi'nin kaldırımında, olduğu gibi durdu. Reacher tam karşısındaydı ve diğer kaldırımdaydı. Ortalık sessizdi. Saat 02:00'dı. Resmi binaların çok olduğu bir şehirdelerdi. Reacher, "Çavuş Shrago," dedi. "Sana vereceğim haber şu ki, şu andan itibaren şansına küsenler olarak bilinen demografik gruba dahil olmuş bulunuyorsun. Çünkü kazanamayacaksın. Çok yaklaştık. İkimizi birden şu anda burada alt edemezsen, bittin. Bu caddede, hemen şimdi. Ki yapamayacaksın. Çünkü yapamazsın. Çünkü yeterince iyi değilsin. Bu gece ödülü evine götüremeyeceksin. Yapman gereken iyi bir hasar tespit çalışması. Elinden bir tek bu gelir artık. Bildiğin her şeyi bir kağıda yaz."

Shrago yanıt vermedi.

Reacher, "Ya da yazı yazmak tarzım değil dersen, bir ses kayıt cihazı bulalım ve bildiğin her şeyi tek tek anlat. Öyle ya da böyle hikayeni anlattıracaklar. Sonrası da büyük bir skandal olacak. Sorulan soran yalnızca ordu olmayacak. Senato'dan komiteler de devreye girecek. Sen bu tarafa geçersen, ilk giren ilk çıkar kuralı ile rahat edersin. Kahraman bile olabilirsin. O adam olmalı ve taraf değiştirmelisin, Shrago."

Shrago hiçbir şey söylemedi.

Asla Geri Dönme 467

"Bu işin başındaki adamlann kim olduğunu bilmediğini söyleyebilirsin. Böylesi daha az stresli olur. Sana inanırlar da. Onun yerine Morgan üzerice odaklanırsın. Moorcroft'u nasıl kaçınp dö\ rsin. Bunlan bayıla bayıla dinlerler."

"Sadece iki seçeneğin var, çavuş. Kaçabilir ya da caddenin bu tarafına geçebilirsin. Kaçmak size bir şey kazandırmaz. Bugün yakalayamazsak, sizi yarm yakalarız. O yüzden karşıdan karşıya geçmek en iyi çözüm. Zaten geçmek zorundasın. Ya bizimle el sıkışacak ya da bizi alt edeceksin."

Shrago karşıdan karşıya geçti. Bulunduğu kaldırımdan indi, yürüdü, yoldaki şeritler üzerinden geçti ki bu, arabayla kısacık bir mesafe olurdu. Fakat bir yaya için geniş bir yoldu. Reacher adamın her adımını izledi. Gözleri, omuzlan, elleri... Bütün olarak bakıldığında, bir tür Broadway performansı sergiliyor gibiydi. Işığı gören bir adam, görev aşkıyla ona doğru ilerliyordu. Aslında iyi de bir rol kabiliyeti vardı.

O kadar iyiydi ki niyetinin Reacher'm uzağına gidip önce Tumer'ı etkisiz hale

getirmek ve sonra Reacher'la birebir mücadeleye girişmek olduğunu apaçık gösteriyordu. Reacher adamın niyetini, manyak gibi bakan gözlerinden, gergin ve adrenalin yüzünden hafifçe öne çıkardığı omuzlarından ve durmadan yumruk yapıp açtığı ellerinden anlamıştı. Harekete geçmek için sabırsızlanıyordu.

Reacher'm olduğu kaldırıma çıktı.

Reacher hiçbir şey söylemedi. Zorlamadı. Shrago her koşulda Espin Te konuşacaktı. Bu konuşmayı ya arabadan inip doğrudan ya da komadan uyanınca yapacaktı. Seçim kendisine aitti. Ne de olsa özgür bir adamdı.

Ama zeki değildi. Araba seçimini es geçip komayı tercih etti. Reacher onu anlayabiliyordu. Beklemeden harekete geçmek en iyisiydi. Shrago, Reacher'ı sağma alarak pozisyon

aldı. Tumer, Reacher'ın omzunun arkasında kalıyordu. Reacher adamın, sol dirseği ile boğazına bir darbe indirmek istediğini düşündü. Öyle olursa eli boşta kalacaktı ve indirdiği darbenin hemen arkasından uzanıp Tumer'ı kavrayacaktı. Sağ eliyle sağlam bir yumruk atabilirdi. Zor olurdu gerçi. Kadının yüzünün ortasına vurması gerekecekti. Kadının bumu ve belki de elmacık kemikleri kırılırdı. Göz çeperine hasar verebilirdi. Bilincini yitirir ve beyin sarsıntısı geçirirdi. Kafatasının ya da boynunun kırılma ihtimali de vardı.

Hoş, bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Önce oyunun kurallarını koyalım," dedi Reacher. "Kulak ısırmak yok."

Adam yakından bakıldığında inanılmaz görünüyordu. Sokak lambalarından vuran ışıkta kafası parlıyordu ve gözleri de hafif içeri göçük gibiydi. Yüzündeki kemikler sert ve belirgindi. Sanki biri eliyle çarpacak olsa, onun kemiklerine değil kendi eline zarar verecekti. Pantolonunun belini, bir kemer vasıtasıyla iyice sıkmıştı ve bacaklarının üst kısmı balon gibi şişmişti. Kemerden üstü de epey şişkindi. Reacher'dan on beş yaş kadar genç olmalıydı. Kaya gibi sert, genç bir boğaydı. Öfkesi bir kokuya dönüşse, bedeninden buram buram yayılabilirdi. Kulaklarının iç kısmı her normal insan gibi hafif kıvrımlı ve yuvarlaktı. Ama dış çeper denebilecek kenarlan kesilmişti. Muhtemelen makasla kesilmişti ve ortaya çıkan resim, henüz pişmemiş tortellini parçalan gibi makarnayı an-dınyordu. Parlaktı ve

bembeyazdı. Altıgen denemezdi. Altıgen olması için şeklin düzgün olması

gerekiyordu. Altı eşit kenan olan düzgün bir şekil. Shrago'nun kulaklan geometrik kaygılar güdülmeden kesilmişti. Düzensiz çokgenler gibiydi. Reacher, kız kendi çocuğu olsa bu konu üzerinde onunla bir tartışma yapmak isteyebileceğini düşündü. Verdiğin bilgi doğru değilse bu kadar ukala olmanın bir anlamı yok diyebilirdi.

"Son şansın, çavuş," dedi. "Büyük bir karar vermenin şimdi tam sırası. Hepimiz Scully, Montague ve Morgan'ı biliyoruz. Kendini kurtarmanın tek yolu konuşmaya başlamak. Bir askerin en iyi silâhı beynidir. Sen de beynini kullanmaya başla. Kararın ne olürsa olsun kolunu kıracağımdan emin olabilirsin. O konuda dürüst olmak isterim. Çünkü Berryville Grill'deki kızın kolunu acıttın. Bu çok uygunsuz bir hareketti. Kadınlarla bir alıp veremediğin mi var? Kulaklarını kesenler kadın mıydı?"

Shrago ayaklarını sağlamca yere bastı ve belini öfkeyle sağa doğru kırarak biraz geriye yattı. O kadar hızlıydı ki sol kolunu olabildiğince savurdu ve hafif geriye yatan bedeni sokak lambasının altında iyice aydınlandı. Sonraki hamlesi yine geriye yatmak ve daha hızlı ve daha öfkeli hareket etmek oldu. Bu kez sol kolunu özenle hareket ettirdi ve dirseğiyle Reacher'ın boğazına vurmayı hedefledi. İlk kol savurma hamlesiyle dağıttığı dikkatleri bu hamlenin ardından avantaja çevirip Tumer'a saldıracaktı.

Başarılı olabilirdi.

Ama Reacher bu hamlenin geleceğini biliyordu; o yüzden de Shrago'nun hamlesinden saliseler sonra harekete geçti ve adamın belden bükülüp geriye eğilme hamlesine kendi bükül-eğil hamlesiyle karşılık verdi. Koordineli hareket eden iki dansçı gibilerdi. Reacher'ın iri sağ yumruğu, Shrago'nun böbreğine isabet edecek kadar aşağıdaydı. Reacher, adam eğildiğinde bu açıya denk düşeceğini hesaplamıştı. Reacher, adamı harekete geçiren duygunun ne olduğunu çözmeye çalışıyordu. Ne kadarı kulakları, ne kadarı Scully ve Montague ile ilgili olabilir konusunda kafa yoruyordu. Çünkü hangisine daha tutk uyla takıntılıysa, savunmasını da ona göre derinleştirecekti. Sonunda harekete geçiren duygunun daha çok kulakları ile ilişkili olduğu kararına vardı. Ama kârlı ve rahat işinin de bu tetikleyici duygulardan biri olduğunu inkar edemezdi.

Shrago, denge noktasına ulaştı ve hemen öne atılıp yumruğunu bu kez diğer taraftan savurdu. Dirseği hedefe ulaşmak üzereydi ki Reacher'm sağ yumruğu adamın böbreklerine felç ettirecek türden bir sertlikle indi. Dayanılmaz, şok etkisi yaratan ve tüm vücuda yayılan bir acıydı. Shrago sarsıldı ve dengesini kaybetti. Koordinasyonu bozuldu. Gövdesi ulu orta açıkta kaldı. Reacher yumruğunu açtı ve biraz rahatlattı. Sonra sol yumruğunu Shrago'nun boynuyla buluşturdu. Tam çenesinin altına denk gelen yere vurmuştu. Hızlı ve sert iki yumruk attı. Biri sağa, biri sola. Sonra böbreğe, boyna derken Shrago iyice sarsıldı. Sekize kadar sayıp adama toparlanmak için zaman tanımayı düşündü. Ama Lafayette Meydam'mn karanlık bir köşesinde dövüşmek hiç de medeni bir spor olmadığından centilmenlik kurallarına uymaya da gerek yoktu. Reacher bunun yerine sokak lambasının ışığı altında adamı baştan ayağa süzdü ve vücudunda sadece bir yerin, yüzündeki kemiklerden daha sert olduğu kanaatine vardı. O yüzden öne atıldı ve adama kafa attı. Tam burun köprüsüne. Kendi kafası öne fırlatılan bir bovling topuymuş da adamınki de yolun sonundaki lobutmuş gibi davrandı. Reacher geri çekildi ve Shrago bir saniye kadar ayakta kalmayı başarsa da dizleri, beyninde elektriklerin kesildiği mesajını aldığı anda dikey bir şekilde yere yığılıverdi. Duvardan atlamış da atladığı gibi yere düşmüş gibi duruyordu. Reacher ayağını kullanarak adamı yüz üstü yatacak şekilde döndürdü ve eğilip bileğini kavrayarak kolunu büktü. Kolu geriye doğru iyice bükülmüş ve gerilmişti. Adamı döndürdüğü ayağıyla dirseğini kırdı. Ceplerini aradı ve bir cüzdanla telefon buldu. Silah yoktu. Çünkü adam doğruca havaalanından geliyordu.

Ayağa kalkıp nefesini bıraktı ve Tumer'a bakıp, "Espin'i ara," dedi. "Gelip bu adamı alsın. Tutuklama emri için ihtiyacı olan her şeyin bu adamda saklı olduğunu söyle."

Parkın köşesinde ve karanlıkta beklediler. Shrago'nun telefonu da Rickard'ınki gibi ucuzdu. Göreve özel, ön ödemeli, işi bittiğimde atılacak türden bir aletti. İçeriği de aynıydı ama bu kez nfehberde üç değil dört isim vardı. İlk üçü Lozano, Bal-dacci ye Rickard olarak kayıtlıyken, dördüncü numara sadece Ev olarak kaydedilmişti.

Arama kaydı, Shrago'nun otelden çıkmadan iki dakika önce evi aradığını

gösteriyordu.

"Bizim boş odadan aramış," dedi Tumer. "Doğru tahmin etmişsin. Planın düşmanla ilk karşılaşmada hayatta kalmayı başardı."

Reacher başıyla onayladı ve "Adamı muhtemelen başka bir yerleri arasın diye görevlendirdiler," dedi. "O yüzden hemen bir telefon görüşmesi yapmayı beklemiyorlardır. En azından bir gelişme olup da onlara haber vermesi gerekene dek. Muhtemelen sabaha kadar aramazlar. O zaman da biz telefonu açmayacağız. Bu hareket adamların kafasını karıştıracak ve endişelenmelerine neden olacak. Shrago'dan ümitlerini kesene dek on iki saat kazanabiliriz."

"Espin'e bu olayı gizli tutmasını söyleyelim. Yoksa Montague tutuklamadan haberdar olur. 75. Birlik'i izlediğine eminim." Tumer denileni yaptı ve Espin'i ikinci kez aradı. Sonra da Çavuş Leach'in cep telefonunu aradı. İlk seferde yaptığı gibi bu işten gönül rızası ile çekilebileceğini dair resmi uyarısını dile getirdi. Leach'e telefonu kapatıp Morgan'a bu konuşmayı rapor etmesini tavsiye ediyordu. Fakat Leach ikinci kez bu tavsiyeyi dinlemedi ve Tumer da ona Shrago'nun aramakta olduğu numarayı söyledi. İstihbarat kanallarından tanıdığı bililerine bu numarayı araştırtmasını istedi. Tumer'ın ses tonundan, Leach'in olumlu tepkiler verdiği anlaşılıyordu. Reacher karanlığa doğru bakıp gülümsedi. Amerikan ordusunun çavuşları. Onların yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Parkın diğer tarafında bir araba durdu. Reacher'ı ilk akşam motele atan sedan gibi eskiydi. İçinden iki adam indi. Üzerlerinde pijama benzeri üniformalar vardı. Shrago'yu çalıların arasından çıkanp ark a koltuğa yatırdılar. Tabii zorlu bir süreç oldu. Shrago pek de hafif bir adam sayılmazdı.

Adamlar, arabalarına binip uzaklaştı. Reacher ve Tumer makul bir sürenin geçmesini bekledikten sonra yeniden karşıya geçtiler ve otelden içeri girip odalarına çıkan asansöre bindiler.

/

67. BÖLÜM

Yeniden duş aldılar ama bu kez bir tür arınma ritüeli olarak yaklaştılar olaya. Ayrıca bu sayede daha çok havlu kullanma imkanları oldu. Çünkü banyoda yaklaşık kırk havlu vardı ve çoğu, altına girip uyunabilecek kadar büyük ve kalındı. Sonra Leach'in aramasın beklediler. Aramanın ya kısa bir süre içinde geleceğini ya da hiç gelmeyeceğini düşünüyorlardı. Çünkü çavuşun tanıdık ağında ya doğru insanlar ya da bu işe bulaşmış yanlış insanlar yer alıyordu. Önce Reacher'm telefonu çaldı. Arayan Edmonds'dı. "Yedi yıl önce Crew Scully, Personelden Sorumlu Kurmay Başkanı Yardımcısı olmuş. O tarihten beri görevi değişmemiş. O zamanlar karargahı Ale-xandria'daymış. Şimdi Personel Daire'nin tamamı Fort Knox, Kentucky'de konuşlanmış durumda. Tek bir istisna var, o da Kurmay Başkanı. Onun ofisi Pentagon'da. Scully de muhtemelen bu nedenle hâlâ Georgetown'da yaşıyor."

Reacher, "Çok sıkıcı bir adama benziyor," dedi.

"Ama Montague hiç sıkıcı değil. Kendisi yedi yıl önce Afganistan'daymış. Yurtiçi İstihbarat Hizmetleri için çaba sarf ediyormuş. Ülkenin genel istihbaratını kastediyorum. Yalnızca ordununki değil."

"Büyük iş."

"Ne demezsin."

"Ve?"

"Elimde kanıt niteliğinde hiçbir şey yok. Geride tek bir evrak bırakmamışlar."

"Ama?"

"Zadran'ı kayıtlardan o çıkarmış olmalı. Protokol böyle işliyor. Yoksa el bombası kaçırmaktan şüpheliler arasına giren hiç kimse bizim İstihbarat'tan onay alıp da dağlardaki güzel yuvasına sağ salim geri dönemez. Daha önce sorduğun bir soru vardı ya. Adamı neden vurmamışlar? Çünkü Montague vurmamalarını söyledi. Sebebi bu. Zadran'ın Montague'ye borcu büyük."

"Ya da Zadran, Montague'ye büyük bir iyilik yaptı."

"Ne olursa olsun, aralarındaki ilişkiyi yedi yıl öncesine kadar takip

edebiliyoruz."

Reacher, "Senden Morgan' ın da yedi yıl önce nerede olduğunu araştırmanı istemeliydim," dedi.

Edmonds da, "İstememene şaşırmıştım zaten," diye karşılık verdi. "O yüzden inisiyatif aldım. Morgan açıkçası her yere girip çıkmış. Nerede bir boşluk olduysa, onu gönderip boşlukları doldurmuşlar.

İçinde bulunduğumuz evrenin tesadüflerle dolu olduğu düşünülürse, Morgan'm da daha ziyade lojistik birliklerindeki boşlukları doldurduğunu söyleyebiliriz. Söz konusu birliklerin hiçbiri Irak'a sevkiyat yapan birlikler değil. Hepsi Afganistan'a çalışmış. Bu da işlerin pek tesadüf olmadığını gösteriyor."

"Atamaları Scully mi yapmış?"

"Her birini."

"Teşekkürler, yüzbaşı."

"Şimdi hikayenin hangi kısmmdayız?"

R[A]teher soruyu yanıtlayamadan telefonu kapatmak zorunda kald»[A]ynkü başka bir telefon çalmaya başladı. Tumer'ınki

değildi. Çalan Shrago'nun telefonuydu. Rickard'ın telefonunda olduğu gibi bunda da çılgın kuş melodisi vardı. Aynı türden bir telefonchı. Şifonyerin üzerinde yüksek tonda ve mekanik bir oyuncak gibi titreyerek çalıyordu. Ekranda şu uyarı çıkıyordu: Gelen Arama. Ne kadar da gereksiz bir bilgiydi. Hemen altında ise şu ifade yazıyordu: Ev.

Telefon sekiz kez çaldı ve sustu.

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Tumer, "Bu gerginlik kaynaklı bir aramaydı," dedi. "Bu kadar basit. Para harcamadık. O yüzden bize dair yeni bir ipucu yakalamadılar. Shrago'ya söyleyecekleri hiçbir şey yok." "Gerginlikleri ne kadar sürecek merak ediyorum.

Gerçeğe ne zaman dönecekler?"

"İnkar harika bir duygudur," dedi Tumer ve pencere kenarına geçip perdeler arasından dışarı baktı. "Geri dönünce ofisimi buharla temizleteceğim. Morgan'dan en ufak bir iz kalsın istemiyorum."

"Montague neden Zadran'm dağlardaki evine dönmesine müsaade etti?"

"Siyasi nedenler ya da yasal nedenlerden olabilir."

"İkisi de mümkün. Ama ya başka bir şey varsa?"

"Ne olabilir bilmiyorum. Adam o zamanlar otuzlu yaşlarının ortasındaymış. Beş çocuklu bir ailenin en küçüğü. Öylesi hiyerarşik bir kültürde art arda iki darbe almak gibi bir durum. Üstelik bir de yüz karası ilan ediliyor. Bu da üçüncü darbe. Adamın ne statüsü ne de değeri var. Açıkçası bilinen hiçbir yeteneği de yok. Kimsenin bir numaralı adamı olamamış. Bütün bunlar da ne gündüz vardiyası işlerinde ne de torpilli iş koşularında onun personele dahil edilmesini sağlayacak vasıflar değil."

Shrago'nun telefonu tekrar çaldı. Aynı melodi, aynı titreşim ve ekranda aynı sözler. Sekiz kez çaldı ve sustu.

Juliet odaya geri döndü ve kanepeye oturdu. Bir metre ötesindeki diğer kanepede oturmakta olan Romeo, "Ee?" dedi. Juliet de, "İki kez denedim," diye yanıtladı.

"İçinden ne geçiyor?"

"Meşgul olabilir. Reacher'ın yüz metre yakınındaysa telefonunu sessize almış olabilir. Bence o yüzden duymuyor." "Daha ne kadar süre o mesafeden takip edecek?"

"Teorik açıdan bakıldığında saatler sürebilir."

"O zaman aramasını bekleyeceğiz."

"Sanırım öyle olacak."

"Aramadığını varsayarsak?"

"O zaman bittik demektir," dedi Romeo. Derin bir nefes aldı ve ağır ağır verdi. "Kazansak da kaybetsek de güzel bir maceraydı," dedi.

Shrago'nun telefonu sustuktan bir dakika sonra Tumer'ın telefonu çaldı. Tumer, telefonun hoparlörünü açtı ve karşı taraftan Leach, "Telefon muhtemelen Wal-Mart'tan alınma, ön ödemeli bir hatta sahip," dedi. "Eğer nakit para ile alındıysa izlenmesi ancak kız kardeşimin eski kocasının izini sürmek kadar mümkün olabilir."

"Hiçbir detay yok mu?" diye sordu Tumer.

"Çok var. Bilmediğimiz tek şey sahibinin kim olduğu. Diğer her şeyi görebiliriz. O telefon aktif hale geldiğinden bu yana sadece iki numarayı aramış. Onu da arayan sadece iki numara olmuş. Aynı iki numaradan bahsediyomz bu arada." "Arama dağılımı eşit mi?"

"Bir hayli dengesiz." "Kimden yana?"

Leach bir numara okudu ve bu numara Shrago'nunki değildi. "Romeo olmalı," dedi. "Çavuş, şimdi de bu numarayı araştırmanı istiyoruz."

"Çoktan araştırdım bile, binbaşı. Aynı durum söz konusu. Wal-Mart'tan alınma ön ödemeli bir hat. Fakat bu daha da yalnız. Sadeyce bir numara aramış ve o da sadece bir numarayı aramış. yKategorilendirilmiş bir iletişim ağı var. Simsarlık ve disiplinleri benim için örnek düzeydedir. Çok zeki insanlarla baş ediyorsunuz. Serbest konuşmak için müsaade var mı?" "Tabii ki," dedi Tumer.

"Çok dikkatli ilerlemelisiniz. Öncelikle biraz kendinizi toparlamalısınız."

"Ne manada?"

"İlk adamın aradığı diğer numara, Beyaz Saray'ın iki blok kuzeyinde ve şu anda sabit duran bir telefon hattına ait. Tahminime göre havalı bir otelde kalıyorsunuz ve kötü adamlar ya sizin binayı izliyor ya da telefonu çoktan onun elinden alıp odanıza getirdiniz. Her halükarda şunu aklınızdan çıkarmayın:
Ben görebiliyorsam, onlar da görebilir. Tabii ki siz telefonu kapatana kadar ki

bence bunu yapmayı düşünmelisiniz." "Sen görebiliyor musun?"

"Teknoloji harika bir şey."

"Diğer iki telefonu da görebiliyor musun?"

"Kesinlikle. Şu anda onlara bakıyorum."

"Neredeler?"

"Birlikte, Georgetown'da bir adresteler."

"Şimdi mi? Gerçek zamanlı mı?"

"Şu anda yaşananları görüyorum ve sistem her on beş saniyede bir yenileniyor."

"Gecenin kör bir saati. İnsanların çoğu uykudadır." "Aynen."

"Scully'nin yeri mi, Montague'nün mü?"

"İkisinin de değil. Binanın ne olduğunu bilmiyorum."

68. BÖLÜM

Leach triangülasyon, wi-fı, gps, hata marjini ve telefonun sağ cepte mi ya da sol cepte mi olduğunu bilemeseler de üzerinde telefon olduğunu bilmeye yetecek kadar veri toplanabildiğine dair pek çok argümandan bahsetti. Bina ne kadar büyük olursa, kesin bilgi elde etme ihtimali o kadar artıyordu. Leach nispeten büyük bir bina ile karşılaşacakları konusunda emin gibiydi. Adresi tespit etmeyi başarmıştı ve bilgisayardan binayı araştırıp gerçek zamanlı sokak görüntüsünü almıştı. Dediğine göre konak denebilecek kadar büyük bir şehirli eviymiş. Görselleri iletti ve görünüşe göre eski tip tuğla kaplı, dört katlı ve havalı girişi kapısının yanlarına iki kanatlı pencereleri olan bir binaydı. Pencerelerin kanatları parlak siyah renge boyanmıştı ve üstlerinde bakırdan lambalar vardı. Kapıda numara ve bir de harf vardı. Yine kapı üstünde duran bakır levhada da Kuğu Köşkü anlamına gelen Dove Cottage yazıyordu.

Tumer, LeachTe görüşmesini sürdürürken Reacher da kendi telefonundan Edmonds'ı aradı. Ona söz konusu adresi verdi ve bir araştırmasını istedi. Vergi dökümleri, isim verisi, arazi uygulamaları ve başka ne bulabilirse bakıp

iletmesini istedi. Edmonds yapabileceğini söyledi ve sonra telefonu kapattı. Tumer da LeachTe olan görüşmesini sonlandınp Reacher'a döndü ve "Arabamız yok," dedi.

"İhtiyacımız yok," dedi Reacher. "Shrago'nun yaptığını yapacağız ve yaya olarak gideceğiz." "Shrago'ıiun sonu pek iyi olmadı."

"Biz Sh/ago değiliz. Şu anda savunmasızlar. Kurmay Baş-kanlan ver yardımcıları bir baloncuk içinde yaşar. Kendi başlarına bir şeyler yapalı uzun zaman olmuştur."

"Tereyağı bıçağı ile kafalarını kesecek misin?"

"Henüz öyle bir bıçağım yok. Belki de oda servisinden rica etmeliyim."

"Ben hâlâ Birlik Komutanı mıyım?"

"Aklından ne geçiyor?"

"Temiz bir tutuklama olsun istiyorum. Dyer'daki hücrelere kapatılmalarını ve resmi elbiseleri ile askeri mahkemeye çıkmalarını istiyorum. Bunların hepsi kayıtlara geçsin istiyorum, Reacher. Kamuoyu önünde aklanmak istiyorum. Jürinin söylenen her kelimeyi işitmesini ve yargıçların karar vermesini istiyorum." Reacher, "Temiz bir tutuklama için muhtemel bir gerekçe lazım," dedi.

"Tereyağı bıçağıyla kafa kesmek için de gerekçe lazım." "Montague neden Zadran'ın dağlardaki evine dönmesine izin verdi?"

"Geçmişi yüzünden."

"Keşke onun hakkında daha çok şey bilseydik." "Bilmemiz gereken her şeyi öğreneceğiz."

Reacher başıyla onayladı bu sözleri. 42 yaşında, anlamsız bir köylü; 5 çocuklu bir ailenin en küçüğü ve yüz karası; itibarsız; şansını pek çok şeyde denedi ama hepsinde başarısız oldu. "Bıçakla gitsek işimiz daha kolay olurdu," dedi.

Sonra telefonu çaldı. Edmonds arıyordu. "Çabuk oldu," dedi. "Çabuk olursam bu gece bir saatçik de olsa uyurum diye düşündüm," dedi yüzbaşı.

"Çok heveslenme. Ne buldun?"

"Dove Cottage, üyelik isteyen özel bir kulüp. Dört yıl önce açılmış. Üyelerin kim olduğu gizli."

"Dört yıl önce mi?"

"Kanıtımız yok."

"Dört yıl önce Morgan, Bragg'deydi ve Shrago'nun etrafında bir ekip oluşturuyordu."

"Aradaki bağlantıyı kanıtlayanlayız."

"Scully ve Montague üyeler arasında mı?"

"Gizli bilgi denince ne anlıyorsun acaba?"

Dedikodu var mı?

"Üyelerin hepsinin erkek olduğu söyleniyor. Aralarında politikacılar da varmış ama politik bir oluşum değilmiş. Ordu, medya, iş dünyası... Hepsi oradaymış ama hiçbir anlaşma ve iş yapılmıyormuş. Adamların hepsi eğlenmek için gidiyormuş oraya, hepsi bu. Bazen bütün gece orada kalıyorlarmış."

"Ne yapıyorlarmış?"

"Kimse bilmiyor."

"Nasıl üye olabilirsin?"

"Sadece erkeklere açık bir yerse üye olamam."

"Ben nasıl üye olurum?"

"Sanırım davet usulüyle. İçeriden birilerini tanıyan birini tanıyor olman lazım."

"İçeride ne yapıldığını bilen kimse yok mu yani?" "D.C.'de yüzlerce özel kulüp var. Kayıt tutup takip etmek mümkün değil."

"Teşekkür ederim, avukat hanım. Hem de her şey için," dedi Reacher. "İyi iş çıkarttınız."

"Veda eder gibi konuştun."

"Olabilir. Olmayabilir de. Yazı tura atmak gibi."

Bulundukları enlem ve mevsim gösteriyordu ki, gün doğmasına doksan dakika kalmıştı. İhtiyaçtan olan her şeyi aldılar,

şapkalı bir adam onlan taksiye aldı ve cadde boyunca taksiyle ilerlediler. Taksi 16. Cadde'nin kuzeyinden Scott Circle'a, oradan Mşss Bulvan'ndan Dupont'a ve sonra da P Caddesi'nin karşıs/ndaki parktan geçip Georgetown'a getirdi. Wisconsin Bulvarı'nın köşesine kadar gittiler ve orada taksiden indiler. Taksi uzaklaştı ve onlar da geldikleri yöne geri gidecek şekilde iki blok yürüdü. Sola döndüler ve hedef noktalanna yöneldiler. Oraya varmaya da iki blok mesafe vardı. Kuzey yönünde yürüdükçe yolun sağ cephesinde paranın icadmdan bu yana kurulan en zengin mahallenin yer aldığını gördüler. Sol tarafta da yeşil ve boş araziler ve bazılarında da büyük malikaneler gördüler. Sağdaki konaklar, karanlıkta ışıldıyordu ve her biri gururla yerini almış görkemli ve parlak yapılar olarak ayakta duruyordu.

Hedef noktalan bu profile uyuyordu.

"Ne köşkmüş ama," dedi Tumer.

Uzun, güzel bir evdi ve her şeyiyle simetrikti. Sadeydi, mütevazıydı ve gösterişten uzaktı. Yine de parlak ve görkemliydi. Bakırdan plaka çok küçüktü. Bazı pencerelerden ışık süzülüyordu. Çoğunda hâlâ eski dalgalı camlardan takılıydı. Bu yüzden dışandan bakınca yumuşak ve mum kaplı gibi görünüyordu. Kapı, James Madison'dan bu yana her seçim yılında yeniden boyanmış gibi duruyordu. Büyük bir kapıydı ve sağlamdı. Yapıya çok uygundu. Kendi iradesiyle açılmazsa, zorla kimsenin açmayı başaramayacağı türden bir kapıya benziyordu.

İçeri girmenin kolay bir yolu yoktu.

Ama onlar da mucize olmasını beklemiyordu ve izleyip beklemekten yanalardı. Büyük malikanelerin geniş arazileri bu konuda çok yardımcı olmuştu. Arazilerin etrafındaki taştan duvarlar üzerindeki demirden parmaklıkların arası, ufak tefek bir insanın üzerine oturabileceği kadar genişti. Tumer ufak te-

fek bir insandı ve Reacher da rahatsız koşullarda görev yapmaya alışıktı. Başlarının üzerinde çıplak ağaç dallarının üst üste gelmesinden oluşmuş bir örgü yapı vardı. Yaprak yoktu ve bu yüzden de kendilerini gizleyemiyorlardı. Ama yine de bir tür kamuflaj sayılırdı. Dallar, sokak lambalarının ışığını kıracak kadar sıkıydı. Pijamalar üzerindeki yeni dijital desenler gibiydi.

Yarı saklanır halde beklediler ve Tumer, "Adamların nasıl göründüğünü bile bilmiyoruz," dedi. "Dışarı çıkıp yanımızdan geçebilirler." Yeniden Leach'i aradı ve telefonlarda bir hareketlilik olması durumunda kendisine haber vermesini istedi. Henüz bir hareketlilik olmamıştı. Hâlâ önlerindeki evdelerdi. Reacher pencereleri ve kapıyı izledi. Adamlar oraya eğlenmek için gidiyor. Bazen bütün gece orada kalıyorlar. Demek ki birazdan çıkmaya başlayacaklardı. Politikacıların, askerlerin, medya mensuplarının ve işadamlarının hepsi için işe gitme zamanı gelmişti. Teker teker sendeleyerek çıkacaklar ve eve gidip önlerinde uzanan güne hazır olmak için kişisel bakımlarını yapacaklardı.

İçeriden çıkan ilk adam hiç de sendelemiyordu. Kapı, gün doğumuna bir saat kala açıldı ve içeriden takım elbiseli bir adam çıktı. Jilet gibi, duşunu almış ve temiz, saçları taranmış, ayakkabıları parlak bir adamdı. Dışarı çıkınca sola döndü ve kaldırımda ne hızlı ne de yavaş yürüyerek uzaklaştı. Rahatlamış gibiydi. Görünüşe göre huzurluydu ve tatmin olmuştu. Hayatından memnundu. Orta yaşı biraz geçmişti. P Caddesi'ne yöneldi ve elli metre sonra da karanlıkta gözden kayboldu.

Reacher farkında olmadan bilinçaltının bir eseri olarak içeride zamparalık türü işler döndüğünü tahmin ediyordu. Dışan çıkacak adamları da saçı başı dağınık, gözleri kan çanağına dönmüş, kravatları çözülmüş ve ellerinde alkol şişeleri olan kimseler şeklinde hayal etmişti. Ama bu adam, hayal ettiği-

nin tam aksiydi. Belki de içeride bir spa işletiliyordu. Belki o adam bütün gece sıcak taş masajı yaptırmıştı ya da bir tür derin doku terapisine girmişti. Her ne ise ona çok iyi geldiği kesindi. Adafm mutluluk ve refahtan adeta ışıldıyordu. "Tuhaf/dedi Tumer. "Hiç de beklediğim gibi değildi." "Belki de bir edebiyat kulübüdür," dedi Reacher. "Şiir kulübü olabilir. Orijinal Dove Cottage, William Wordsworth'ün yaşadığı evin adıydı. İngiliz şair. Yalnız bir bulut olarak etrafta dolaştım ve altın nergislere kucak açtım gibi bir sürü saçmalığın şairi işte. İngiltere'de kireç badanalı küçük bir evdi. Eng-lish Lake Bölgesi'ndeydi. Çok güzel bir yerdi."

"Kim bütün gece ayakta durup şiir okur ki?" diye sordu Tumer.

"Çok insan bunu yapar. Fakat itiraf etmeliyim ki genelde o adamdan daha genç olurlar."

"Bu sayede kendilerini mi eğlendirirler?"

"Şiir, insanları derinden tatmin edebilir. Nergisli adam için öyleydi en azından. Sırtüstü uzanıp uzaklara dalıp gitmek ve senin gördüğün güzel bir şeyi hatırlamaktan bahsediyordu." Tumer hiçbir şey söylemedi.

"Tennyson'dan iyidir," dedi Reacher. "Bu konuda bana inansan iyi edersin."

Yirmi dakika daha evi izleyip beklediler. Evin arkasından gökyüzünün aydınlanmakta olduğunu görüyorlardı. Az bir vakit kalmıştı. Yeni bir şafak ve yeni bir gün. İkinci adam çıktı dışarı. İlkine benzer durumdaydı. Yaşlı, jilet gibi, pembe, şık, huzurlu, derinden tatmin olmuş. Üzerinde stresten, telaştan eser yok. Ne öfkeli, ne de utanç içinde. İlk adamın geldiği tarafa döndü. P Caddesi'ne doğm. Sakin, rahat adımlarla yürüyordu. Başı dikti ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Sanki bu dünyanın efendisiydi.

"Bekle," dedi Reacher.

"Ne oldu?" diye sordu Tumer.

"Montague," dedi Reacher.

"Bu çıkan o muydu? Ama Leach aramadı."

"Hayır, burası Montague'nün kulübü. Ya da Scully'yle birlikte iş yapıyorlar ve ortaklar."

"Nereden biliyorsun?"

"İsimden. Dove Cottage da Romeo gibi bir isim. Bu adam aslında çok kötü bir istihbarat subayı. Çünkü zekasına çok güveniyor. Aksini yapmak elinde değil."

"Nedir elinde olmayan?"

"Neden Zadran'ın dağlardaki evine dönmesine izin verdi?" "Geçmişi yüzünden."

"Hayır, geçmişine rağmen. îzin vermesinin sebebi, Zadran'ın kimliği ile ilgili. Kardeşleri ile ilgili. Kardeşleri Zadran'ı affetti ve onu geri aldı. Zadran kendi kendini reha-bilite edip toplumda bir rol üstlenmiş değildi. Kardeşleri onu rehabilite etti ve ona bir rol verdi. Montague ile anlaşmalarının bir sonucu olarak. Anlaşmalar da iki taraflı olur, bilirsin." "Ne anlaşması?"

"İnsanlar William Wordsworth'ün kız kardeşi Dorothy ile yaşadığını bilir ama iki kardeşin sonradan William'm karısı ve çocukları ile bir yaşam sürmeye devam ettiklerini unutur. Üç ya da dört yıl bu şekilde yaşamış olmalılar."

"Ne zaman?"

"İki yüz yıldan uzun bir süre önce."

"Peki, neden şimdi bunu konuşuyoruz?"

"Orijinal Dove Cottage, kireç badanalı küçük bir evdi. Yedi kişi için çok küçüktü. O yüzden taşındılar ve yeni bir kiracı geldi."

"Kimdi o?"

"Thomas De Quincey adında bir adam. Başka bir yazar. O zamanlar her yer yazar doluydu. Hepsi de arkadaştı. Ama

Wordsworth o evde sadece altı yıl yaşadı. De Quincey ise on bir yıl. Bu yüzden Dove Cottage, Wordsworth'den çok onun evi sayılır. Kaldıkları süre bakımından.

Ama insanlar sadece Worasworth'ü hatırlar. Muhtemelen bunun sebebi kendisinin çok daha iyi bir şair olmasıdır."

"Ve?"

Bekle," dedi Reacher. "Şunu izle.

Kapı yeniden açıldı ve üçüncü adam çıktı. Gri ama gür saçları çok güzel taranmıştı. Pembe yüzü temizdi ve tıraş olmuştu. Üzerinde üç bin dolarlık bir takım elbise vardı ve gömleği yeni yağan kar gibi beyazdı. İpek kıravatı özenle takılmıştı. Muhtemelen politikacıydı. Bir saniye kadar dikildi ve sabahın temiz havasından derin bir nefes çekti içine. Sonra yürümeye başladı. Diğer ikisi gibi rahat, kaygısız, huzurluydu. Aynı yöne saptı ve P Caddesi'ne yönelip bir süre sonra gözden kayboldu. "Bir sonuca vardın mı?" dedi Reacher.

Tumer da, "Daha önce düşündüğümüz gibi," dedi. "Kişisel zevkleri olan seçkin ve yaşlı adamlar için bir mabet."

"Ülkeye giren sevkiyat kasalannda ne var?" "Bilmiyorum."

"Zadran'ın kardeşleri geçimini ne ile sağlıyor?"

"Aile çiftliklerinde çalışarak."

"Ne yetiştiriyorlar?"

"Haşhaş," dedi Tumer.

"Aynen. Zadran'a da bir rol verdiler. Satıcıları oldu. Çünkü zaten belli yerlerde bağlantıları vardı. Senin dediğin gibi. Tho-mas De Quincey ne yazdı?"

"Şiir mi?"

"En ünlü eseri, Bir İngiliz Afyon Tiryakisinin İtirafları adlı otobiyografik kitabıydı. On bir yıl boyunca Dove Cottage'da yaptığı tek şey buydu. Günün gerginliğini üstünden atıyordu. Sonra da bunun üzerine bir anı kitabı yazdı."

Tumer, "Keşke içeri girebilsek," dedi.

Reacher, İngiltere'deki orijinal Dove Cottage'a gitmişti. Bir ziyareti esnasında uğramıştı aslında.

Kapıda müze giriş ücretini ödedi ve alçak giriş kapısından başını eğerek geçti. Bu kadar kolay olmuştu. Fakat yeni Dove Cottage'a girmek bu kadar kolay olmayacaktı. Bir eve baskın yapmak Delta Gücü'nün ve Amerikan Donanması Özel Kuvvetlerinden SEAL'ın bütün meslek hayatları boyunca eğitimini aldıkları zor bir işti.

Reacher, "Kamera görüyor musun?" diye sordu. "Görmüyorum ama kesinlikle bir yerlerde vardır," dedi Tumer.

"Kapı zili var mı?"

"Buton yok. Sadece kapının tokmağı var. Bu da tabii ki daha otantik. Belki bu bölgede mimari dokuyu korumaya yönelik kurallar vardır."

"O zaman kamera da vardır. Çünkü bu tip evlerde her kapıyı tıklatana kapı açılmaz. Kim olduğunu bilmek gerekir." "Güvenlik ekranları ve uzaktan kapı açma işlevleri olan bir harekat odası olduğu anlamı çıkar buradan. Bu işi de yöneten bir adam vardır. İçeride güvenlik var mıdır?"

"Uşaklar vardır. Koyu renk takım elbiseli ketum adamlar. Kahya ya da host gibi. Onlar, güvenlik görevini de icra eder. Tahminimce kameralar küçüktür. Belki de sadece fiber optik lensler vardır ve duvarda açılan bir deliğe yerleştirilmiştir. Onlardan düzinelerce olabilir. Ki böylesi daha mantıklı.

Böyle bir yerde birisinin olan bitene göz kulak olması gerekir." "Dışarı çıkanları değil de içeri girenleri görmemiz lazım. Sistemin nasıl işlediğini ancak böyle görürüz."

Ama göremediler. Kimse içeri girmedi. Kimse de dışarı çıkmadı. Ev, son derece ukala bir tavırlar karşılarında duru-

yordu. Aynı ışıklar hâlâ açıktı. Çatı üstünden günün ilk ışıkları göründü.

"Onjan hiç görmedik," dedi Tumer.

"Onlar bizim fotoğraflarımızı gördü," dedi Reacher. "Şizim fotoğraflarımızı operasyon başındaki adama göstermişler midir?"

"Öyle olmasını umarım. Çünkü bahsettiğimiz adam Amerikan Ordusu'nun istihbarattan sorumlu en üst düzey adamı." "O zaman kapı kilitli kalacak," dedi Tumer. "Hepsi bu. Bize bir şeye mal olmaz."

"Onlara bir tür ikaz gider mi? Yoksa çoktan o ikazı aldılar mı?"

"Sürekli tetikte olduklarını biliyorsun. Şu anda boşluğa ba-kıyorlardır."

"Belki de kadınlan içeri almıyorlardır."

"Birini aşağı gönderip bu hususu açıklamaları gerekir. Bizi tanımazlarsa, herhangi birileri gibi davranabiliriz. Görevli memur filan oluruz. Bizimle konuşmak zorunda kalırlar." "Tamam," dedi Reacher. "Kapıyı çalmak bir seçenek. Bu seçeneği listende ne kadar üst sıralara koymak istersin?" "Ortalara," dedi Tumer.

Beş dakika sonra Reacher, "Listede hangi maddenin altında yer aldı?" diye sordu.

"Sanırım Narkotik Şube'yi aramalıyız. Ya da Espin'i. Ya da 75. Birlik'i. Ya da Metro Polis DepartmanTnı. Ya da hepsini birden. Hatta FBI'yı da. Onlar da işin finansal yanı üzerinde çalışmaya başlarlar."

"Birlik Komutanı sensin."

"Ben yasal bir tutuklama olsun istiyorum."

"Ben de."

"Gerçekten mi?"

"Sen istediğin için istiyorum."

"Tek sebebi bu mu?"

"Mümkün olan her durumda yasal tutuklama yapılmasından yanayım. Barbar değilim."

"Zaten daha fazla burada kalamayız. Gün ağarıyor." Gerçekten de öyle oldu. Güneş ışıklarını saçıp, evi arkadan aydınlatarak doğdu ve uzun gölgeler oluşmasını sağladı. Gökyüzü masmaviydi. Güzel bir gün olacaktı.

"Hadi ara," dedi Reacher.

"Önce kimi?"

"Leach," diye yanıtladı Reacher. "Koordinasyonu o kursa daha iyi olur. Yoksa Keystone Polisleri'ne döner mevzu." Tumer, ceplerindeki telefonları çıkardı. İki tanelerdi. Biri kendisinin, diğeri de

Shrago'nun. Doğru telefonu aldığından emin olduktan sonra açtı ve caddeden uzaklaşarak aramayı yaptı. Arkasından güneş vuruyordu ve günün tüm sıcaklığı ile altın parlaklığını üzerine çekmişti.

Sonra Shrago'nun telefonu çaldı. Taştan duvar üstünde, demir parmaklıkların dibinde. Çılgın kuş melodisi sessize alınmıştı ama titreşim devam ediyordu. Hem de büyük bir coşkuyla. Telefon kendine bir yön seçmeye çalışıyormuşçasına kıpırdanıyordu. Ekranda aynı sözler belirdi: Gelen Arama ve Ev. Telefon sekiz kez çaldı ve sustu.

"Şafak," dedi Tumer. "Elimizdeki işin teslimi adına güzel bir saat oldu. Önceden

hazırlık yapmış olsalar da, kendi kendine düşünüyor olsalar da, şu anda epey endişelenmiş olmalılar. Birazdan Shrago'dan umutlarını kesecekler."

İkili bir dakika daha evi izledi ve tam uzaklaşma niyetine girdiklerinde üst katta bir odada ışık yandı. San bir ışıktı ama flaş gibiydi. Eski usûl bir kamera flaşı gibi. Sonra derinden gelen iki el silah sesi duydular. Neredeyse eş zamanlıydı ama yüzde yüz senkronik değildi. Biraz orantısız oldu ve aynı silahtan çıkmış olamazdı kurşunlar. Daha ziyade üçe kadar sayıp tetiğe basmaya karar vermiş yaşlı iki adamın işine benziyordu.

t

/

69. BÖLÜM

Uzun ve ürkütücü bir dakika boyunca hiçbir şey yaşanmadı. Sonra siyah kapı hızla açıldı ve içeriden çok sayıda adam çıkmaya başladı. Hepsinin de hazır olma dereceleri farklıydı. Kimisi temizlenmiş ve giyinmişken, kimisi kısmen hazırlana-bilmişti ve üstü başı hâlâ dağınık ve düzensizdi. Adamların hepsi de yaşlı ve beyazdı. Toplamda sekiz ya da dokuz kişilerdi. Onların yanı sıra yarım düzine kadar üniformalı genç adam da ayrıldı evden. Otel çalışanı gibi duruyorlardı. Bir de diğerlerinden farklı olan siyah boğazlı kazak giymiş genç bir bey çıktı. Tumer, onun harekat merkezini idare eden adam olabileceğini düşündü. Hepsi de kaldırıma çıkınca biraz yavaşladı ve kendilerini toparladı. Sonra konu onları hiç ilgilendirmiyor-muş gibi rahat rahat uzaklaştılar. Takım elbiseli adamlardan biri Reacher'm yanından geçti ve yüzünde Kim, ben mi? der gibi bir ifade vardı.

Reacher ve Tumer evden çıkan kalabalığın arasından geçip eve yöneldi. Siyah kapıya gidip, geç kalıp sonradan çıkmaya çalışan ve sendeleyen son partinin arasından geçip içeri girdiler. Geniş ve havalı bir giriş koridoru karşıladı onları. Kolonyal tarzda, uçuk san renkli ve bakır şamdanlarla donatılmış bir alandı. Saatler, koyu kızıl-kahve ahşap döşeme ve George

WashingtonTn yağlı boya bir portresi de dikkat çeken diğer unsurlardı.

Merdivenlerden yukarı çıktılar. Merdivenler de bir hayli genişti ve yumuşak bir

halıyla kaplıydı. Önce boş bir odadan içeri baktılar. İki tane şık kanepe vardı odada ve her birinin yanında da birer zarif sehpa duruyordu. Sehpaların üzerinde afyon içen kimselerin ihtiyaç duyabileceği her türlü aksesuarın en güzel örnekleri yer alıyordu. Lambalar, kaseler, uzun ama çok uzun pipolar. Hepsi de öyle bir konumlandınlmıştı ki kanepeye yan uzanmış bir adam piposuna rahatlıkla uzanabilecekti. Her yerde yastıklar vardı. Havaya sıcak ve cansız bir ağırlık çökmüştü.

Bir sonraki odada, Scully ve Montague'nün yan yana uzanan cansız bedenlerini buldular. İkisi de altmış yaş civarındaydı. Saçları gri, düzgün tıraşlı ama piyade kökenli generallerin çoğunda görülen o çelik gibi sert görünümden uzaktı. Bu ikisi işin mutfağmdan geldiklerini bilen, iki mutlu adamdı.

Üzerlerinde koyu renk pantolonlar ve saten robdöşambrlar vardı. Pipolan gümüşten ve kemikten yapılmıştı. İkisinin de şakaklarında birer delik açılmıştı ve delikleri açan da kılıflı mermilerdi. Dokuz milimetrelikti ve hizmet silahlarından olan Berettalardan çıkmıştı. Barettalar da şu anda yerdeydi. Şakaklarındaki delikler sağ taraflanndaydı. Reacher adamları gözünde canlandırdı. Şafak vakti, sözleştikleri gibi telefonlaşacaklardı ama yanıt gelmemişti. Onlar da kararlaştırdıkları bu sona doğru adım attılar. Belki el sıkışmışlardı. Sonra da silahlarını başlarını dayayıp dirseklerini açıp üçe kadar saymışlardı.

Dışarıdan siren sesleri gelmeye başladı ve evin önüne yanaşan arabalardan yüz kadar insan çıktı.

Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi'nden bir adam, girişteki geniş koridorun hemen yanında bir odada bütün hikayeyi anlat-

tı. Görünüşe göre Shrago, bildiği ne varsa içeri girer girmez Espin'e anlatmıştı. Bu demekti ki Morgan da yarım saat içinde gözaltın[A]i alınmıştı. Morgan da içeri girdikten saniyeler sonra konuşmuş ve Espin aldığı bilgiler üzerine üç farklı emniyet dairesnni arayarak bu baskını planlamıştı. Fakat beş dakika geç kalmışlardı.

"Geç kalmadınız," dedi Reacher. "Buraya dün de gelmiş olsaydınız aynı manzara ile karşılaşacaktınız. Yukarı kimin çıktığı önemli değildi. Siz, biz ya da herhangi

bir biri. Onlar her durumda gerçek bir beyefendi gibi yaşamlarına son vereceklerdi."

Adam, dünyanın dört bir yanında bira yerine kaliteli bir şarap içmeyi tercih eden uygar adamlara yönelik Dove Cottage benzeri afyon içme yuvaları kurulduğunu söyledi. Afyon, otantik bir üründü ve ısıtılınca buharlaşıyordu. Buhar solunum yoluyla içine çekildiğinde beyefendilere bir haz veriyordu ve aynı zamanda organik bal kadar tatlıydı. Tabii ki orijinal afyonsa. Kaynağından geliyorsa. Başka bir şeylerden aşılanmış, bir şeylerin özü çıkarılarak elde edilmiş ya da başka bir karışıma dahil edilmişse bir kıymeti olmuyordu. Hem de hiç. Binlerce yıldır kirlenmemiş, sokaklara düşmemiş ve değişmemiş bir zevk kaynağıydı. Arkeologlara sorsan Taş Devri'nin aslında iki manaya geldiğini söylerler ve uyuşturucu alındığında kafaların taş kesilmesi deyiminin o çağlara dayandığını iddia edebilirlerdi.

Kaliteli bir şarap gibi, afyon üretiminde de bir sürü farklı unsur vardı. Toprak ve arazi çok önemliydi. Bunun için en iyi koşullardan birine Afganlar sahipti. Üzüm bağları gibi orada da dağlık bölgelerdeki araziler tek tek inceleniyordu. Montague, Zadran kardeşlerle bir anlaşmaya varmıştı. Çünkü onların mallan yüksek kaliteydi. Bundan bir marka yarattılar ve adına Z dediler. Sonra alttan alttan kaliteli bir kaynak bulun-

duğu bilgisi yayıldı ve Dove Cottage kısa sürede büyük üyelik oranlarına kavuştu. Dört yıl boyunca hiçbir sorun yaşanmadı. Sonra Afganistan'a yolladıkları adam her zamanki görüşmeleri yapmak üzere kuzeye doğru yola çıktığında birileri tarafından görüldü ve her şey açık edilmiş oldu. Onca çabaya rağmen, kurdukları düzen bir bir açığa çıkıyordu. Espin geldi ve harcadıkları çabanın ne kadar hatırı sayılır olduğundan bahsetti. Finansal yapıyı yarım yamalak inceleyebilmişti ama söz konusu 100 bin dolann Montague'nün şahsi hesabından geldiğini belgeleyebilmişti.

Nihayet bütün ekipler evde toplandı. Aralarında Tumer'ın kayıtlarını tutan avukat Albay John James Temple, Binbaşı Helen Sullivan ve Yüzbaşı Tracy Edmonds da vardı ki bu iki isim de hâlâ Reacher'm avukatlarıydı. Temple, Tumer için çıkarılan tutuklama kararını süresiz olarak dondurmuştu. Artık özgürdü. Suçlarından resmi olarak aklanacağı günü bekleyecekti. Sullivan ve Edmonds'ın daha büyük sorunları vardı. Morgan'ın içinde bulunduğu durum

göz önünde bulundurulunca Reacher'ın orduya geri çağrılma durumunun hâlâ geçerli olup olmadığından emin olamıyorlardı. Bu mevzunun ucu Personelden Sorumlu Kurmay Başkanlığı'na dayanırdı ki işin asıl müsebbibinin cansız bedeni şu anda üst katta boylu boyunca uzanıyordu.

Tumer ikisinin de Albay Temple'ın arabası ile geri dönmesini talep etti ve Reacher kimliğini iade ettiğinde Albay'ın öfkesi biraz da olsa yatıştı. Ortam gergindi. Ama Reacher, Tumer'ı otele götürmekte kararlıydı. Albay Temple'ın sedanı, yaya olarak gitmekten çok daha iyi bir tercihti. Fakat ikili arabaya binince otele gitmediler. Görünüşe göre Tumer, Rock Creek'e gideceklerini söylemişti. Çünkü Temple nehrin üstünden geçip Virginia'ya girdi. Eski taş binaya geldiler. Tumer'ın komutanlık binasına. Onun karargahına. Ana Üs'süne. Evine. Geri

döndüğümde ofisimi buharla temizleteceğim. Morgan 'dan en ufak bir iz kalsın istemiyorum.

O afida işlerin böyle son bulacağından emindi Reacher. Tümel-, izci olarak kalmaktan memnundu ve işini seviyordu. Reacher da bir zamanlar onun gibiydi ama bu duygulan sadece kısa bir süreliğine taşımıştı. O da, 110. Birlik'te görev yaparken. Birlik artık Tumer'ındı.

Oraya vardıklarında sabah olmuştu ve herkes görevinin başındaydı. Gece vardiyasındakiler de kalmıştı. Espin hepsini gelişmelerden haberdar etmişti ve onlar da olan biteni yakından izlemişti. Gündüz vardiyası mesaiye geldiğinde olay çoktan çözülmüştü. Bu yüzden de bağınşlar içinde kutlamalara geçilmişti. Çavuş Leach de oradaydı. Ve tabii ki karargah subayı da. Reacher, Tumer'm kağıt üstü karalamalardan bahsedip bahsetmeyeceğinden emin olamıyordu ve açıkçası merak ediyordu. Muhtemelen bahsetmeyecekti. Aksine adamı terfi ettirebilirdi.

Binaya geldiği ilk saat tam bir kutlama ile geçti. Yumruk tokuşturarak selamlaşmalar ve ıslık çalıp bağırmalar, sırt sıvazlamalar ve yer yer sırta inen yumruklardı kutlama ile kastedilen. Tumer sonunda ofisine çıktı ve orada kaldı. En son ayrıldığı nokta da burasıydı. Elindeki her türlü bilgiyi gözden geçiriyor ve her yeri kontrol ediyordu. Reacher, bir süre Leach'in yanında takıldı. Sonra eski taş basamaklardan aşağı indi ve uzun bir yürüyüş yaptı. Ağaçlı yolların

uzadığı bloklarda sekiz çizerek yürüyordu. Geri döndüğünde Tumer'ın hâlâ meşgul olduğunu gördü. O yüzden biraz daha LeachTe sohbet etti. Hava kararda ve Tumer elinde arabasının anahtarıyla aşağı indi.

"Hadi, benimle bir gezintiye çık," dedi.

Küçük kırmızı spor araba birkaç gündür çalışmamasına rağmen hiç sorun çıkarmadı. Başta yüksek sesle, boğazları tıkan-

mış gibi bir hırlama yaptı ama Reacher bunun egzoz susturucusunu tasarlayan kişi tarafından bilinçli olarak ayarlandığını düşündü. Tumer, kırmızı ve mandalı açılmış üst panelden klimaların ayarlarıyla oynayıp sıcağa getirdi. Sonra da arabanın üstünü açık bıraktı.

"Radyoda çalan bir rock and roll şarkısı gibi," dedi.

Park yerinden çıktı ve kapıya doğru sürdü. Nizamiye kapısından çıkıp sola döndü ve otobüs güzergahını takip edip motelin önünden geçti. Alışveriş merkezine gidiyordu. Yunan tarzı, büyük menülü lokantanın önüne gelince durdu.

"Sana akşam yemeği ısmarlayayım mı?" dedi.

İçeride her türden insan vardı. Çiftler, aileler, çocuklar. Çocukların bazılan kızdı ve bazıları da on dört yaşında gibiydi. Tumer pencere kenan bir bölmeye oturdu. Yoldan geçen otobüse baktılar ve Reacher, "Ben bir dedektifim, o yüzden de ne söyleyeceğini biliyorum," dedi.

"Biliyor musun?" diye sordu Tumer.

"Hep yarı yarıya değil midir? Yazı tura atmak gibi."

"Bu kadar kolay mı?"

"Bunu düşünmeni gerektirecek tek bir yükümlülüğün yok. Bu konu benimle ilgiliydi, seninle değil. Buraya gelen bendim. Sen Güney Dakota'ya gelmedin."

"Doğru. İşler böyle başladı. Emin olamamıştım. Ama şimdi bir şeyler değişti.

Uzun zaman önce değişti. Dyer'daki askeri karakoldaki hücreden itibaren değişti. Temple'ı kenara çekiyordun ve omzunun üzerinden bakıp orada beklememi söyledin. Ben de bekledim."

"Başka seçeneğin yoktu. Karakoldaydın."

"Ve şimdi orada değilim."

"Anlıyorum," dedi Reacher. "110. Birlik daha iyi bir yer." "Ve onu geri kazandım. Öylece uzaklaşıp gidemem." "Anlıyorum," dedi Reacher yeniden. "Ben de kalamam.

Burada kalamam. Hatta hiçbir yerde kalamam. O yüzden vazgeçen bir tek sen değilsin. îkimiz de hayır diyoruz."

"110.Birlik senin eserindi. Belki böylesi kendini iyi hissetmeni sağlar."

"Seninle tanışmak istedim," dedi Reacher. "Hepsi buydu. Ve tanıştım da. Görev tamamlandı."

Yemeklerini yediler ve hesabı ödeyip ceplerinde kalan tüm parayı masaya boşalttılar. Turner işlemler için cüzdanları, kredi kartlarını ve tabii ki Shrago'nun telefonunu aldı. Reacher da gelecek haftalar için nakit parayı yanma almayı tercih etti. Fakat otuz dolar eksikti. Tumer, otuz doları Sullivan'a geri vereceğine söz verdi. Birlikte lokantanın otoparkına çıktılar. Hava soğuk ve nemliydi. Akşamın ortası, kışın ortası ve Virginia'nın kuzeydoğusundalardı. Tembel tembel akan Potomac Nehri çok da uzaklarında değildi. Onun ötesinde ve doğu yönünde D.C.'nin ışıltısı vuruyordu bulutlara. Her türlü işin döndüğü ve ulusun başkentliğini yapan D.C. Son bir kez öpüştüler ve sarıldılar. Birbirlerine şans dilediler ve sonra Tumer küçük kırmızı arabasına binip uzaklaştı. Reacher, onu gözden kaybolana kadar izledi. Sonra cep telefonunu çöpe attı ve caddenin karşısına geçip otobüs durağına kadar yürüdü. Duraktaki banka oturdu ve kuzey yönüne gitmeye karar verdi. Güneye gitmeyecekti. Yerleşim yerlerinin içine değil, dışına çıkacaktı. Uzaklaşacaktı. Yalnız başına, otobüs durağındaki bankta oturdu.

SON